NORA ROBERTS

TRANDAFIRUL NEGRU

Nora Roberts

TRANDAFIRUL NEGRU

[In The Garden #2]

Traducere din limba engleză
RALUCA MATIS

Lira
Editura Lira
2014

Black Rose
Nora Roberts
Copyright © 2006 Nora Roberts

versiune ebook: [1.0] hunyade

Prolog

Memphis, Tennessee
Decembrie 1892

Se îmbrăcă cu mare grijă, fiind mai atentă la detaliile înfățișării ei decât fusese de luni întregi. Servitoarea ei fugise cu câteva săptămâni înainte, și nu avea nici istețimea, nici voința să-și angajeze alta. Așa că-și petrecu o oră cu bigudiurile singură - așa cum o făcuse în anii de dinainte de a fi întreținută atât de luxos - buclându-și și aranjându-și cu meticulozitate părul proaspăt spălat.

Își pierduse strălucirea aurie de-a lungul toamnei lungi și mohorâte, dar știa care loțiuni și poțiuni îi vor reda luciul, care borcănașe cu farduri îi vor oferi o culoare falsă în obraji și pe buze.

Știa toate trucurile meseriei. Cum altfel ar fi putut atrage ochiul unui bărbat ca Reginald Harper? Cum altfel l-ar fi putut seduce să o facă amanta lui?

Și le va folosi din nou, pe toate, se gândi Amelia, să-l seducă din nou și să-l îndemne să facă tot ce trebuia făcut.

Nu venise, în tot acest timp; de atâtea luni nu mai venise la ea. Așa că fusese obligată să trimită mesaje în locurile unde-și desfășura afacerile, implorându-l să vină, numai ca să fie ignorată.

Ignorată, după tot ceea ce făcuse, după tot ceea ce fusese, tot ceea ce pierduse.

Ce putea face acum, în afară de a trimite și mai multe mesaje, chiar și acasă la el? La somptuosul conac Harper House, unde domnea soția lui cea palidă. Unde o amantă nu putea pătrunde niciodată.

Oare nu-i dăduse tot ce ar fi putut să-i ceară, tot ce voise? Îi oferise trupul ei în schimbul confortului acestei case, a avantajelor de a avea servitori și podoabe mărunte, cum erau cerceii de perle pe care și-i punea chiar atunci în urechi.

Fuseseră niște costuri mici pentru un bărbat cu statutul și averea lui, și acestea fuseseră limitele ambițiilor ei pe atunci. Era doar un bărbat, și tot ce putea el să-i ofere. Dar îi dăruise mai mult decât se gândise oricare din ei la început. Iar pierderea era deja mai mult decât putea ea suporta.

De ce nu venise s-o aline? Să jelească împreună cu ea?

Se plânsese ea vreodată? Îl refuzase vreodată când o luase în pat? Îi vorbise măcar o dată de celelalte femei pe care le ținea?

Îi oferise tinerețea și frumusețea ei. Și, din câte se părea, și

sănătatea. Iar el o abandona acum? Îi întorcea spatele *acum?*

I se spusese că pruncul fusese mort la naștere. Că se născuse mort, așa îi ziseseră. O fetiță moartă înainte de-a se naște, care pierise în ea.

Dar… dar…

Nu simțise ea pruncul mișcându-se? Îl simțise dând din picioare, crescând viu sub inima ei. În inima ei. Copilul acesta pe care nu-l voise și care devenise lumea ei. Viața ei. Fiul ei care crescuse în ea.

Fiul, fiul, se gândi ea acum, aranjându-și butonii rochiei, mimând cu buzele vopsite cuvintele fără sunet.

Îl auzise plângând. Da, da, era sigură de asta. Uneori încă îl auzea plângând noaptea, plângând după ea să vină să-l aline.

Dar când se ducea în camera copilului, când se uita în pătuț, era gol. Așa cum și pântecul ei era gol.

Spuneau că înnebunise. O, auzise ea ce șopteau servitorii care plecaseră, văzuse felul cum se uitau la ea. Dar nu era nebună.

Nu era nebună, nu era nebună, își repeta ea în timp ce umbla prin dormitorul pe care altădată îl considerase un palat al senzualității.

Acum așternuturile erau rareori schimbate, draperiile erau trase mereu ca să acopere ferestrele dinspre oraș. Și multe lucruri dispăreau. Servitorii ei erau hoți. O, ea știa că erau hoți și ticăloși. Și spioni. O priveau, și șopteau. Într-o noapte o vor omorî în patul ei. Într-o noapte.

Nu putea dormi de teamă. Nu putea dormi din pricina plânsului fiului ei ce îi răsuna în cap. Chemând-o. Chemând-o.

Dar se dusese la regina voodoo, își reaminti. Se dusese pentru protecție și pentru informație. Și plătise pentru amândouă cu brățara de rubine pe care i-o dăruise odată Reginald. Cu pietrele în formă de inimi însângerate pe un fundal sclipitor de diamante ca niște cioburi de gheață.

Plătise pentru amuleta pe care-o ținea sub pernă și într-o punguță de mătase la inimă. Plătise, și încă mult, pentru descântecul de ridicare din morți. Descântecul care dăduse greș.

Pentru că pruncul trăia. Asta era informația pe care i-o dăduse regina voodoo și valora mai mult decât zece mii de rubine.

Copilul ei trăia, trăia, și acum trebuia găsit. Trebuia să-i fie înapoiat, să fie adus acolo unde îi era locul.

Reginald trebuia să-l găsească, trebuia să plătească tot ce trebuia plătit.

Cu grijă, cu grijă, se avertiză singură când simți un urlet zbătându-se în gât. Reginald n-avea s-o creadă decât dacă rămânea calmă. N-avea s-o asculte decât dacă era frumoasă.

Frumusețea îi seduce pe bărbați. Cu frumusețe și farmec, o femeie poate obține orice dorește.

Se întoarse spre oglindă și văzu ceea ce avea nevoie să vadă.

Frumusețe, farmec și grație. Nu văzu că rochia roșie îi atârna peste sâni, că se aduna urât la șolduri și îi făcea pielea palidă să pară de un pământiu gălbui. Oglinda reflecta încâlceala răzvrătită de bucle, ochii prea strălucitori și obrajii înroșiți strident, dar ochii ei, ochii Ameliei, vedeau ceea ce fusese pe vremuri.

Tânără și frumoasă, dezirabilă și vicleană.

Așa că se duse la parter să-și aștepte iubitul și fredonă:

— „Lavandă albastră, dili, dili. Lavandă verde."

În salon ardea focul și era aprinsă lampa cu gaz. Deci și servitorii vor fi atenți, se gândi ea, zâmbind cu buzele strânse. Știau că era așteptat stăpânul, și stăpânul era cel ce ținea băierile pungii.

Nu conta, îi va spune ea lui Reginald că trebuiau să fie dați afară toți și apoi înlocuiți.

Și voia o dădacă pentru fiul ei, pentru James, când avea să-i fie înapoiat. O fată irlandeză, se gândi ea. Auzise că erau vesele în preajma copiilor mici. Amelia voia o dădacă veselă pentru James al ei.

Deși se uită la whisky-ul de pe bufet, își turnă doar un mic pahar de vin. Și se așeză să aștepte.

Pe măsură ce orele înaintau, devenea din ce în ce mai nervoasă. Mai bău un pahar de vin, și apoi pe al treilea. Și când văzu pe fereastră că trăsura lui se oprise în fața casei, uită să aibă grijă și să fie calmă și zbură la ușă ea însăși.

— Reginald. Reginald.

Durerea și jalea țâșniră din ea ca niște șerpi, șuierând și zvârcolindu-se. Amelia se năpusti către el.

— Controlează-te, Amelia, te rog, îi zise el, prinzând-o de umerii osoși și împingând-o înapoi. Ce vor spune vecinii?

Reginald închise ușa grăbit, apoi cu o privire oțelită făcu un servitor ce stătea în apropiere să sară să-i ia pălăria și bastonul.

— Nu-mi pasă! O, de ce n-ai venit mai curând? Am avut atâta nevoie de tine. Mi-ai primit scrisorile? Servitorii… servitorii mint. Nu le-au pus la poștă. Sunt prizonieră aici.

— Nu fi ridicolă.

Pe chipul lui trecu pentru o clipă o expresie de dezgust, în timp ce se ferea de încercarea ei de a-l îmbrățișa.

— Ne-am înțeles că nu vei încerca niciodată să mă cauți acasă, Amelia.

— N-ai mai venit. Am fost singură. Am…

— Am fost ocupat. Vino acum. Stai jos. Calmează-te.

Amelia se ținu însă în continuare agățată de brațul lui în timp ce o conducea în salon.

— Reginald. Copilul. Copilul.

— Da, da, zise el și se desfăcu de lângă ea, împingând-o spre un scaun. A fost un nenoroc, zise și se duse la bufet să-și toarne un

whisky. Doctorul a zis că nu era nimic de făcut, și trebuie să te odihnești în liniște. Am auzit că nu te-ai simțit bine.

— Minciuni. Sunt doar minciuni.

Se întoarse spre ea, privindu-i chipul și rochia ce nu i se potrivea.

— Pot să văd și singur că nu ești bine, Amelia. Cred că aerul de mare ți-ar prinde bine. Îi zâmbi rece, rezemându-se de polița căminului. Ce zici să traversezi oceanul? Cred că ar fi exact lucrul potrivit să-ți calmeze nervii și să te însănătoșească.

— Îmi vreau *copilul.* Numai de el am nevoie.

— Copilul nu mai este.

— Nu, nu, nu.

Amelia sări din nou în picioare să se agațe de el.

— L-au furat. Trăiește, Reginald. Copilul nostru trăiește. Doctorul, moașa, ei au plănuit-o. Știu totul acum, înțeleg totul. Trebuie să mergi la poliție, Reginald. Pe tine o să te asculte. Trebuie să le plătești orice recompensă îți cer.

— E o nebunie, Amelia.

Îi desfăcu degetele de pe reverul hainei lui și apoi netezi cutele lăsate de ea pe material.

— Cu siguranță n-o să merg la poliție.

— Atunci o să merg eu. Mâine mă duc la autorități.

Zâmbetul rece de pe chipul lui păli și fața îi deveni dură ca o stâncă.

— Nu vei face nimic de genul acesta. Vei face o călătorie în Europa, și vei primi zece mii de dolari ca să te ajute să te instalezi în Anglia. Acestea vor fi cadourile mele de despărțire pentru tine.

— Despărțire?

Amelia pipăi, fără să se uite, după mânerul unui scaun, și se prăbuși pe el când o lăsară picioarele.

— Vrei… vrei să mă părăsești acum?

— Nu mai poate fi nimic între noi. Voi avea grijă să fii bine instalată și cred că te vei însănătoși în călătoria pe mare. În Londra sigur îți vei găsi un nou protector.

— Cum pot să merg la Londra când fiul meu…

— Vei merge, o întrerupse el, și sorbi din pahar. Sau nu-ți voi da nimic. Nu ai nici un fiu. Nu ai decât ceea ce sunt eu dispus să-ți dau. Casa asta și tot ce e în ea, hainele de pe tine, bijuteriile pe care le porți, toate sunt ale mele. Ar fi bine să-ți amintești cât de ușor ți le pot lua pe toate.

— Să mi le iei pe toate, șopti ea și ceva de pe chipul lui, ceva din mintea ei distrusă îi oferi adevărul. Vrei să te descotorosești de mine pentru că… tu știi. Tu ai luat copilul.

Reginald își termină băutura în timp ce o studie. Apoi își așeză paharul gol pe poliță.

— Crezi că aș permite unei creaturi ca tine să-mi crească fiul?

— Fiul meu!

Amelia sări din nou în picioare, cu mâinile încordate ca niște gheare.

Palma peste față o opri. În cei doi ani de când era protectorul ei, nu ridicase niciodată mâna la ea.

— Ascultă-mă acum, și ascultă-mă cu atenție. Nu voi permite ca fiul meu să fie un bastard, născut de o târfă. Va fi crescut în Harper House, ca moștenitorul meu legitim.

— Soția ta…

— Face ceea ce i se spune. Așa cum vei face și tu, Amelia.

— O să mă duc la poliție.

— Și ce-o să le spui? Doctorul și moașa care-au asistat la naștere vor declara că ai născut o fetiță moartă, iar alții vor atesta că soția mea a născut un băiețel sănătos. Reputația ta, Amelia, nu va putea concura cu a mea sau cu a lor. Propriii tăi servitori vor jura asta și vor declara că ești bolnavă și că te porți ciudat.

— Cum poți să faci așa ceva?

— Am nevoie de un fiu. Crezi că te-am ales din afecțiune? Ești tânără, sănătoasă - sau ai fost. Ai fost plătită, și încă bine pentru serviciile tale. Vei fi recompensată și pentru acesta.

— Nu-l vei ține departe de mine. E al meu.

— Nimic nu e al tău decât ceea ce-ți permit eu să ai. Tu te-ai fi descotorosit de el, dacă ți s-ar fi dat șansa. Nu te vei apropia de el nici un pas, nici acum, nici altă dată. Vei traversa oceanul peste trei săptămâni. În contul tău vor fi depuși zece mii de dolari. Până atunci, toate facturile tale vor continua să vină la mine pentru plată. Asta e tot ce primești.

— O să te omor! țipă ea când el se îndreptă spre ieșirea salonului.

Auzind asta, pentru prima dată de când sosise, Reginald păru amuzat.

— Ești jalnică. Așa sunt târfele în general. Să fii sigură de asta, Amelia, dacă te apropii de mine sau de ai mei, voi pune să fii arestată și închisă într-un azil pentru nebunii periculoși.

Făcu un gest către servitor să-i aducă pălăria și bastonul.

— Nu cred că ți-ar plăcea asta.

Amelia urlă, smulgându-și isterică părul din cap și rochia de pe ea; urlă până când începu să-i curgă sânge din zgârieturile făcute cu propriile unghii.

Când mințile i-o luară razna, urcă scările în rochia ei zdrențuită, murmurând un cântec de leagăn.

Capitolul 1

Harper House
Decembrie 2004

Zorii, cu promisiunea lor de trezire, erau momentul ei preferat din zi pentru alergare. Alergarea în sine era doar un lucru ce trebuia făcut, trei zile din săptămână, ca orice altă îndatorire și responsabilitate. Rosalind Harper făcea ceea ce trebuia făcut.

Făcea alergări pentru a-și menține sănătatea. O femeie care tocmai își petrecuse - nu prea mai putea să spună „sărbătorise", în stadiul acesta al vieții - cea de-a patruzeci și șaptea aniversare trebuia să aibă grijă de sănătate. Alerga pentru a rămâne puternică, pentru că-și dorea și avea nevoie de putere. Și alerga și din vanitate. Corpul ei nu va mai fi niciodată cum fusese la douăzeci sau chiar treizeci de ani, dar, la naiba, va fi cel mai bun corp pe care-l putea avea la patruzeci și șapte.

Nu avea nici soț, nici iubit, dar avea o imagine de susținut. Era o reprezentantă a dinastiei Harper, și familia Harper avea mândria ei.

Dar, Doamne sfinte, ce grea era întreținerea asta.

Îmbrăcată într-un costum de trening din cauza răcorii din zori, ieși din dormitor pe ușa ce dădea spre terasă. Casa încă dormea. Casa ei care fusese prea goală era acum ocupată din nou și nu mai era decât rareori complet liniștită.

Era în primul rând David, fiul ei surogat, care ținea casa în ordine, o distra pe ea când avea nevoie de o distracție, și i se ferea din cale când avea nevoie de solitudine. Nimeni nu-i cunoștea stările de spirit atât de bine ca David.

Apoi era Stella și cei doi băieți drăguți ai ei. Fusese o zi bună când o angajase pe Stella Rothchild să aibă grijă de pepinieră, se gândi Roz în timp ce-și făcea încălzirea pe terasă.

Bineînțeles că Stella se va muta nu peste mult timp și-și va lua și băieții cei minunați cu ea. Totuși, odată ce se va mărita cu Logan - și ce alegere bună făcuse - nu vor fi decât la câțiva kilometri distanță.

Hayley va fi tot aici, insuflând casei toată energia și tinerețea ei. Și acesta fusese un noroc - și o legătură vagă și depărtată de familie -, faptul că Hayley, însărcinată în luna a șasea pe-atunci, aterizase în pragul casei ei. Hayley era fiica pe care și-o dorise în secret

dintotdeauna, și, ca bonus, primise o nepoțică onorifică în persoana micuței Lily, cea atât de drăgălașă.

Nu-și dăduse seama cât de singuratică fusese, se gândi Roz, până când nu veniseră toate fetele astea să umple golul. Cu doi dintre cei trei fii ai ei mutați departe, casa păruse prea mare, prea tăcută. Și o parte din ea se temea de ziua când Harper, primul ei născut, stânca ei, va pleca din casa de oaspeți ce se afla la doar o aruncătură de băț de aceasta.

Dar asta era viața. Nimeni nu știa mai bine decât un grădinar că viața nu rămânea niciodată la fel. Ciclurile sunt necesare, căci fără ele, nimic nu înflorește.

Coborî scările în pas ușor alergător, admirând felul în care ceața din zori îi învăluia grădinile iernatice. Uite ce frumoase erau bălbisele cu frunzele lor moi și argintii acoperite cu rouă. Și păsările încă nu deranjaseră fructele roșii sclipitoare de aronia.

Mergând în pas de plimbare ca să dea o șansă mușchilor să i se încălzească, și să-și ofere și ei plăcerea grădinilor, Roz înconjură casa să ajungă în fața ei.

Grăbi pasul la un ritm de alergare pe alee, o femeie înaltă și mlădie, cu o frizură scurtă și neglijentă în părul negru. Cu ochii de culoarea mierii și a coniacului își privi pământul - magnoliile înalte, sângerul delicat, aranjamentul tufișurilor ornamentale, torentul de panseluțe pe care le plantase cu doar câteva săptămâni mai înainte și straturile ce vor trebui să mai aștepte puțin până să dea în floare.

În mintea ei, nu exista un teren în tot vestul statului Tennessee care să se poată lua la întrecere cu Harper House. Și tot așa nu exista nici o casă care să se poată compara cu eleganța ei demnă.

Din spirit de obișnuință, se întoarse la capătul aleii și alergă pe loc ca să o studieze în ceața perlată.

Se înălța grandioasă, se gândi ea, cu stilurile ei combinate de neogrec și gotic, cu piatra de un galben cald în contrast cu ornamentele de un alb curat. Scările duble se înălțau până la balconul ce înconjura întreg etajul întâi, cu rol de coroană pentru intrarea acoperită de la paner.

Roz adora ferestrele înalte, lemnăria dantelată de pe balustradele etajului al doilea și spațiul larg, și moștenirea pe care o reprezenta.

O prețuise, o îngrijise, muncise pentru ea de când ajunsese pe mâinile ei, la moartea părinților. Își crescuse fiii acolo și, când își pierduse soțul, îl jelise acolo.

Într-o zi i-o va lăsa lui Harper așa cum îi fusese lăsată și ei. Și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru încrederea absolută că și el o va îngriji și o va iubi la fel ca și ea.

Ceea ce o costase nu era nimic în comparație cu ceea ce îi dădea înapoi, chiar și în acest singur moment, când stătea la capătul aleii,

uitându-se la ea prin cețurile din zori.

Dar să stea aici nu o va ajuta să-și termine cei cinci kilometri de alergat. Se îndreptă spre vest, ținându-se aproape de marginea drumului, deși traficul nu avea să fie prea aglomerat atât de devreme.

Ca să-și ia mintea de la plictiseala exercițiului fizic, începu să revadă în minte lista de lucruri pe care le avea de făcut în acea zi.

Avea niște răsaduri de plante anuale ce ar fi trebuit să fie gata pentru tăierea frunzelor embrionare. Trebuia să verifice dacă răsadurile dădeau semne că se strică. Câteva dintre plantele mai vechi sigur aveau nevoie să fie curățate.

Și-și aminti că Stella îi spusese că mai avea nevoie de niște amarilișii, de niște plantatori de bulbi, de crăciunițe și coronițe pentru vânzările de sărbători. Hayley se putea ocupa de cele din urmă. Fata avea mână bună la astfel de lucruri.

Și apoi trebuia să se îngrijească cineva și de brazii de Crăciun plantați în câmp, și de ilice. Slavă Domnului că putea lăsa asta în seama lui Logan.

Trebuia să-l întrebe pe Harper dacă mai avea din cactușii de Crăciun pe care-i altoise pentru vânzare. Voia și ea câțiva.

Jongla în minte toate afacerile pepinierei În Grădină, în timp ce trecea pe alături. Fu tentată - întotdeauna era - să se abată din drum și să treacă prin intrarea de piatră, să facă, în tihnă, un tur a tot ceea ce realizase până acum.

Stella se dăduse peste cap pentru amenajarea de sărbători, observă Roz cu plăcere, grupând crăciunițe verzi, roz, albe și roșii într-un model de sezon, în fața casei scunde ce servea drept intrare în magazin. În plus, agățase o coroniță pe ușă, cu luminițe albe în jur, și micul pin alb pe care-l scosese din câmp stătea împodobit în pridvor.

Panseluțe albe, ilice lucioase, salvie sănătoasă se adăugau și ele într-un amalgam interesant și aveau să ajute la creșterea vânzărilor de sărbători.

Rezistând tentației, Roz nu se abătu din drum. Va trebui să găsească puțin timp la un moment dat, dacă nu azi, atunci sigur mai târziu săptămâna asta, să-și termine cumpărăturile de Crăciun. Sau cel puțin să mai avanseze cu ele. Erau câteva petreceri la care trebuia să participe, pe lângă cea pe care se hotărâse s-o dea ea însăși. Trecuse ceva vreme de când nu mai deschisese casa pentru o petrecere mare.

Recunoștea că divorțul era cel puțin parțial de vină pentru asta. Nu avusese deloc chef să dea petreceri când se simțise ca o proastă, rănită și atât de umilită din pricina legăturii ei nesăbuite, dar din fericire scurte, cu un mincinos și un trădător.

Dar era vremea să lase asta în urmă, își reaminti ea, exact așa cum îl lăsase și pe el. Faptul că Bryce Clerk se întorsese în Memphis făcea să fie chiar mai important să-și trăiască viața și în public, și în privat

exact așa cum voia.

La reperul de doi kilometri și jumătate, un hicori lovit de trăsnet, făcu cale-ntoarsă. Ceața subțire îi umezise părul și bluza de trening, dar își simțea mușchii calzi și relaxați. Era extrem de enervant că tot ceea ce se spunea despre exercițiul fizic era adevărat.

Zări o căprioară peste drum cu blana groasă pentru timp de iarnă, cu ochii în alertă din pricina intruziunii umane.

„Ești frumoasă", se gândi Roz, gâfâind puțin pe ultimul kilometru. „Și acum, stai naibii afară din grădinile mele." Își notă în minte să facă iarăși un tratament cu substanțe repelente înainte ca această căprioară și prietenii ei să se hotărască să se apropie pentru o gustare.

Roz tocmai intra pe alee, când auzi un zgomot înfundat de pași și apoi văzu o siluetă îndreptându-se spre ea. Chiar și prin ceață, îl identifică imediat pe cel care se trezise la fel de devreme ca și ea.

Se opriră amândoi, alergând pe loc, și Roz îi zâmbi fiului ei.

— Văd că te-ai trezit odată cu găinile azi.

— M-am gândit să mă trezesc destul de devreme încât să te întrec pe tine.

Își trecu mâna prin părul întunecat.

— Cu atâtea sărbători, de Ziua Recunoștinței, apoi ziua ta, m-am gândit c-ar fi bine să mai dau jos niște grăsime înainte să vină și Crăciunul.

— Tu nu te-ngrași niciodată. E chiar enervant.

— Mă simt moale.

Își roti umerii, apoi își dădu ochii peste cap și râse.

— Și-n plus de asta, trebuie să țin pasul cu mama.

Avea ochii de culoarea coniacului, la fel ca ai ei. Era bucățică ruptă din ea, nimeni nu putea nega asta. Dar când zâmbea, parcă-l vedea pe tatăl lui.

— Ai vrea tu, amice. Cât vrei să faci?

— Tu cât ți-ai propus?

— Cinci kilometri.

— Atunci eu o să merg șase, zâmbi el.

O mângâie ușor pe obraz și trecu pe lângă ea.

— Ar fi trebuit să-i spun opt, să-i dau peste nas.

Chicoti și încetini la un mers alert, pornind pe alee.

Casa sclipea în ceață. „Slavă Domnului că am terminat cu alergatul pe ziua de azi", se gândi ea. Ocoli iar casa, pentru a intra pe unde ieșise.

Casa era încă tăcută și minunată. Și bântuită.

Roz făcu duș, se schimbă pentru lucru și începu să coboare scările centrale ce uneau cele două aripi ale casei, când auzi primele mișcări.

Băieții Stellei se pregăteau de școală, Lily făcea nazuri la micul dejun. „Zgomote bune", se gândi Roz. Zgomote de familie, de casă

locuită, sunete de care-i fusese dor.

Sigur, avusese casa plină cu doar câteva săptămâni înainte, când toți băieții îi veniseră acasă de Ziua Recunoștinței și de ziua ei. Austin și Mason aveau să se întoarcă de Crăciun. Mama unor fii adulți nu-și putea dori mai mult.

Dumnezeu știa că, de multe ori, pe când erau mici, Roz tânjise să aibă puțină liniște. Măcar o oră de pace absolută în care să n-aibă nimic mai palpitant de făcut decât să se scufunde într-o cadă cu apă fierbinte.

Și apoi avusese prea mult timp liber. Prea multă liniște, prea mult spațiu gol. Și așa ajunsese să se mărite cu un nemernic alunecos care se servise din banii ei ca să le poată impresiona pe toate pițipoancele cu care o înșela.

Ce-a fost a fost, își reaminti Roz. Și nu e constructiv nici să te gândești numai la asta.

Intră în bucătărie, unde David făcea deja ceva într-un bol, iar aroma seducătoare de cafea proaspătă umplea aerul.

— Bună dimineața, frumoaso. Ce mai face fata mea preferată?

— Sus și gata de bătaie.

Roz se duse să-și ia o ceașcă.

— Cum a fost la întâlnire aseară?

— Promițător. Îi plac filmele cu John Waters și martini Grey Goose. O să mai încerc o întâlnire cu el în weekend. Stai jos. Fac niște frigănele.

— Frigănele?

Erau o slăbiciune de-a ei.

— La naiba, David, tocmai am alergat cinci kilometri ca să nu-mi pice fundul până la genunchi, și tu mă lovești cu frigănele?

— Ai un fund foarte frumos și nu ți-e nici măcar vag aproape de genunchi.

— Încă nu, murmură ea, dar se așează. Am trecut pe lângă Harper la capătul aleii. Dacă află ce e în meniu, o să-l vezi adulmecând la ușa din spate.

— Fac destule.

Roz își sorbi cafeaua cât timp el încălzi tigaia.

David era frumos ca o vedetă de cinema, cu doar un an mai în vârstă decât Harper al ei, și una dintre încântările vieții ei. Fusese un copil cuminte și ascultător în casa aceasta, și acum aproape că o conducea el.

— David… m-am trezit gândindu-mă la Bryce de două ori azi-dimineață. Ce crezi că înseamnă asta?

— Înseamnă că ai nevoie de frigănele, zise el înmuind feliile groase de pâine în amestecul lui magic. Și probabil ai căzut în butoiul cu melancolia specifică sărbătorilor de iarnă.

— L-am scos în șuturi de-aici chiar înainte de Crăciun. Presupun că asta e.

— Și a fost un Crăciun fericit fără nemernicul ăla aici. Aș vrea să fi fost ger afară, adăugă el. Să-l bată grindina și broaștele râioase, și molima.

— O să te întreb ceva ce nu te-am întrebat niciodată atunci. De ce nu mi-ai spus cât de mult îți displăcea?

— Probabil din același motiv pentru care nici tu nu mi-ai spus mie cât de mult îți displăcea actorul ăla șomer cu accent fals britanic de care am crezut că sunt îndrăgostit lulea acum câțiva ani. Pentru că te iubesc.

— Ăsta e un motiv bun.

David făcuse focul în mica vatră din bucătărie, așa că Roz se întoarse cu corpul către ea, sorbi din cafea și se simți echilibrată și în formă.

— Știi că dacă ai putea îmbătrâni cu douăzeci de ani și să te faci heterosexual, am putea trăi împreună în păcat. Cred că ne-ar fi foarte bine.

— Scumpa mea, zise el punând prima felie de pâine în tigaie. Ești singura fată din lume care m-ar putea ispiti.

Roz zâmbi, după care își rezemă cotul pe masă și bărbia în pumn.

— Iese soarele, zise ea. O să fie o zi frumoasă.

O zi frumoasă la începutul lui decembrie însemna o zi aglomerată pentru un centru de grădinărit. Roz avea atât de multe de făcut, încât fu recunoscătoare că nu refuzase micul dejun îmbelșugat pe care David îl încărcase în farfuria ei. Rată prânzul.

În sera de înmulțire avea o masă plină cu tăvi de răsaduri. Deja separase specimenele prea tinere pentru a fi tăiate. Și acum începea prima transplantare a acelora pe care le considera gata.

Alinie recipientele, tăvile alveolare, ghivecele și cuburile de turbă. Era una dintre sarcinile ei favorite, chiar mai mult decât semănatul, să mute un răsad puternic în noua lui casă până când venea vremea plantării.

Până la vremea plantării, erau numai ale ei.

Și anul acesta făcea un experiment cu propriul pământ de flori, încercase mai multe rețete de vreo doi ani deja, și credea că găsise una foarte bună, atât pentru folosirea în interior, cât și pentru afară. Rețeta pentru exterior avea să fie foarte bună și pentru seră.

Din sacul cu amestecul pregătit cu grijă umplu recipientele, testând umiditatea și găsind-o bună. Ridică ușor tinerele plante, ținându-le de frunzele embrionare. Transplantându-le, se asigură că linia solului pe tulpină era la același nivel la care fusese în tava de răsaduri, apoi apăsă solul în jurul rădăcinii cu degete experimentate.

Umplu astfel ghiveci după ghiveci, etichetându-le pe măsură ce le termina, și fredonând absentă odată cu cântecul Enyei ce răsuna încet din CD-playerul portabil pe care îl considera un echipament esențial al unei sere. Folosind o soluție ușoară de fertilizare, le udă.

Mulțumită de progresul ei, ieși pe ușa din spate și intră în zona plantelor perene. Verifică secțiunea - butașii puși la înrădăcinat, plantele sădite cu mai mult de un an înainte, care vor fi gata de vânzare în câteva luni. Le udă și le curăță, apoi se îndreptă spre plantele-mamă să mai taie câteva răsaduri. Începuse o tavă de anemone când intră Stella, cu părul ei roșu cârlionțat legat la spate într-o coadă.

— Ai fost ocupată, zise Stella, studiind mesele. Foarte ocupată.

— Și optimistă. Am avut un sezon premiat, și mă aștept să mai avem unul. Dacă Natura nu ne joacă vreo festă.

— M-am gândit că poate vrei să arunci o privire la noile coronițe. Hayley a lucrat la ele toată dimineața. Cred c-a făcut o treabă excelentă.

— O să arunc o privire înainte să plec.

— Am lăsat-o să plece mai devreme, sper că e în regulă. Încă nu s-a obișnuit să o lase pe Lily cu o dădacă, deși femeia e o clientă și nu stă decât la aproape un kilometru de aici.

— E în regulă.

Se duse spre albăstrele.

— Știi că nu trebuie să-mi ceri aprobarea pentru fiecare decizie, Stella. Conduci afacerea asta de aproape un an.

— N-a fost decât o scuză să vin până aici.

Roz făcu o pauză, cu cuțitul suspendat deasupra rădăcinilor plantei pregătite pentru tăiere.

— E vreo problemă?

— Nu. Am vrut să te întreb, și știu că ăsta e domeniul tău, dar mă întrebam, după ce se mai calmează lucrurile puțin după sărbători, dacă n-aș putea să vin să lucrez și eu puțin aici în sera de înmulțire. Mie dor de asta.

— În regulă.

Ochii de un albastru-deschis ai Stellei sclipiră când izbucni în râs.

— Deja văd cât de îngrijorată ești că o să încerc să-ți schimb rutina, că o să reorganizez totul după stilul meu. Îți promit că n-o s-o fac. Și nici n-o să-ți stau în drum.

— Dacă încerci, te arunc afară.

— Am înțeles.

— Și eu voiam să vorbesc cu tine. Vreau să-mi găsești un furnizor de saci buni și ieftini pentru pământ. Pentru început saci de o jumătate de kilogram, de două kilograme, de cinci și de zece.

— Pentru ce? întrebă Stella scoțând un carnet din buzunarul de la

spate.

— O să încep să fac și să vând propriul pământ de flori. Am niște amestecuri care-mi plac, de folosit în interior și afară, și vreau să le transform în marcă proprie.

— Asta e o idee grozavă. Va ieși un profit bun din asta. Și clienților le va plăcea să afle secretele de grădinărit ale lui Rosalind Harper. Dar trebuie analizate bine unele aspecte ale problemei.

— M-am gândit și eu la asta. N-o să mă arunc cu capul înainte. O s-o luăm ușor.

Apucă o sticlă cu apă de pe un raft, cu mâinile murdare de pământ. Ștergându-și mâna de cămașă, desfăcu repede capacul.

— Vreau ca personalul să învețe să ambaleze, dar rețeta va fi secretul meu. O să-ți spun ție și lui Harper ingredientele și cantitățile, dar nu trebuie să ajungă la personalul general. Pentru moment o să ne ocupăm de asta în magazia principală. Apoi, dacă merge bine, o să construim o clădire separată.

— Regulamentele guvernamentale…

— Le-am studiat. Nu o să folosim nici un pesticid, și voi păstra conținutul de nutrienți sub nivelurile impuse.

Observând că Stella continua să noteze în carnețel, Roz sorbi din apă.

— Am făcut deja cerere pentru o licență de producere și vânzare.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Nu te supăra pe mine, zise Roz punând sticla deoparte și afundând un butaș în mediul de înrădăcinare. N-am fost sigură dacă o să merg cu asta până la capăt, dar am vrut să trec întâi de toate formalitățile legale. E o idee de proiect a mea cu care m-am jucat deja de multă vreme. Dar am crescut niște specimene în amestecurile astea și până acum îmi place ce-a ieșit. Am mai pus câteva și, dacă îmi place în continuare, o să-i dăm drumul. Așa că vreau să am idee cam cât o să ne coste sacii și imprimarea lor. Vreau ceva elegant. M-am gândit că poate ai vrea să te joci cu o idee de logo. Tu ești bună la chestii din astea. „În Grădină” trebuie să fie proeminentă.

— Sigur că da.

— Și știi ce mi-ar plăcea cu adevărat?

Făcu o pauză văzând imaginea în minte.

— Mi-ar plăcea niște saci maro. Ceva care să semene cu o pânză de cânepă. Știi, de modă veche, dacă mă înțelegi. Ca să spunem: „Ăsta este pământ bun, adevărat, sol din sud”, și mă gândeam c-aș vrea niște flori de grădină de țară imprimate pe sac. Flori simple.

— Ca să aibă mesajul: „Solul ăsta e ușor de folosit și-o să-ți facă grădina ușor de cultivat”. Mă voi apuca imediat de asta.

— Pot să contez pe tine, nu-i așa, să socotim costurile, profiturile, strategii de marketing?

— Eu sunt omul tău.

— Știu că ești. O să termin butașii ăștia, apoi îmi iau liber și eu mai devreme dacă nu apare ceva. Vreau să apuc să fac niște cumpărături.

— Roz, e deja aproape cinci după-amiază.

— E cinci? Nu se poate să fie cinci.

Își ridică brațul, își întoarse încheietura și se încruntă privind spre ceas. O, la naiba! Iar a fugit timpul de mine. Uite, mâine o să plec la amiază. Dacă vezi că n-am plecat, vino și aruncă-mă afară.

— Nici o problemă. Mă duc acum. Ne vedem acasă.

Când ajunse în sfârșit acasă, descoperi luminițe de Crăciun sclipind la streașină, coronițe scânteiau la toate ușile, și erau lumânări aprinse la toate ferestrele. Intrarea era mărginită de doi pini miniaturali împodobiți cu luminițe albe.

Nu trebui să facă decât un pas înăuntru și se simți înconjurată de spiritul de sărbătoare.

În hol, balustradele scărilor erau înfășurate cu panglici roșii și luminițe sclipitoare, iar crăciunițele albe tronau în ghivece roșii de Crăciun lângă stâlpii scării.

Bolul de argint al străbunicii ei era lustruit de lucea de la distanță și era umplut cu mere roșii lucioase.

În salon, un molid norvegian de trei metri înălțime - cu siguranță adus de pe câmpul ei - domina ferestrele din față. Pe polița căminului erau figurinele Moș Crăciun din lemn pe care le colecționa de când fusese însărcinată cu Harper, cu verdeață proaspătă atârnând la capete.

Cei doi fii ai Stellei stăteau cu picioarele încrucișate sub ei pe podea, sub pomul de Crăciun, uitându-se în sus la el cu ochii enormi

— Nu-i așa că-i grozav?

Hayley o săltă pe micuța Lily pe șold.

— E superb.

— Cred că David a muncit ca un câine.

— Noi l-am ajutat! săriră amândoi băieții.

— După școală l-am ajutat cu luminile și cu totul, îi zise Luke, cel mai mic. Și imediat o să mergem să-l ajutăm să facă prăjituri să le decorăm și tot restul.

— Avem un pom și sus, zise Gavin, uitându-se iar la molid. Nu e așa de mare ca ăsta, pentru că este la etaj. Noi l-am ajutat pe David să-l ducă sus, și o să putem să-l decorăm *noi singuri*.

Știind cine era șefa casei, Gavin se uită la ea pentru confirmare.

— Așa a zis David.

— Atunci trebuie să fie adevărat.

— Acum e în bucătărie, pregătește un fel de bufet pentru împodobirea bradului, zise Stella venind să privească pomul din

perspectiva lui Roz. Se pare că o să avem o petrecere. Deja le-a dat ordin lui Logan și lui Harper să fie aici înainte de șapte.

— Atunci cred c-ar trebui să mă duc să mă îmbrac pentru petrecere. Dar întâi dă-mi și mie bebelușul.

Se întinse și o luă pe Lily de la Hayley, apoi își lipi fața de a ei pentru câteva clipe.

— O să trebuiască să ajutăm toți ca să împodobim un asemenea uriaș. Ce părere ai de primul tău pom de Crăciun, micuțo?

— Deja a încercat să se târască pe burtă până la el când am pus-o pe podea. De-abia aștept să văd ce-o să facă după ce-o să fie tot împodobit.

— Atunci hai să-i dăm bătaie.

Roz o sărută pe Lily și-o înapoie mamei sale.

— E încă destul de cald, dar cred c-ar trebui să facem un foc. Și cineva să-i spună lui David să răcească niște șampanie. O să cobor și eu imediat.

Trecuse prea multă vreme de când nu mai fuseseră copii în casă de Crăciun, se gândi Roz în timp ce urca grăbită scările. Și, la naiba, asta o făcea să se simtă și ea ca un copil.

Capitolul 2

Roz își duse dispoziția de sărbătoare la cumpărături Pepiniera putea supraviețui și fără ea o jumătate de zi. De fapt, la cum administra Stella totul, putea supraviețui fără ea și o săptămână. Dacă avea chef, putea să se ducă în prima ei vacanță adevărată de… cât timp trecuse? Trei ani, își dădu ea seama.

Dar n-avea chef.

Acasă e unde ești cel mai fericit, așa că de ce să te mai chinui să-ți faci bagaje, să înduri neplăcerile unei călătorii, numai ca să ajungi într-un alt loc?

Îi dusese pe băieți în excursii în fiecare an când erau copii. Disney World, Marele Canion, Washington D.C., Bar Harbor și așa mai departe. Să guste câte puțin din atracțiile țării, uneori destinații alese dintr-un capriciu, alteori cu multe planificări.

Apoi fuseseră într-o excursie de trei săptămâni în Europa. Și ce bine se distraseră!

Fusese greu, uneori frenetic, uneori isterizant, să mâne trei băieți activi în atâtea locuri, dar, o, meritase tot efortul.

Își amintea cum îi plăcuse lui Austin croaziera în care văzuse balenele din Maine, cum insistase Mason să comande melci în Paris și cum Harper reușise să se rătăcească în Adventureland.

Amintirile acelea erau mai prețioase decât orice pe lume. Și fusese o ocazie în care văzuse și ea o mare bucată din lume.

În loc de o vacanță, se putea concentra pe alte lucruri. Poate era vremea să înceapă să se gândească dacă să adauge și o mică florărie la pepinieră. Flori proaspăt tăiate și aranjamente. Livrare locală. Bineînțeles, asta ar însemna încă o clădire și mai mulți furnizori, și mai mulți angajați. Dar acesta urma să fie un subiect de gândire pentru peste un an sau doi.

Va trebui să se uite peste niște cifre, să vadă dacă afacerea poate susține cheltuiala.

Investise o mare parte din resursele personale în pepinieră, ca s-o pună pe picioare. Dar fusese gata să riște. Prioritățile ei fuseseră întotdeauna ca fiii ei să fie în siguranță, protejați și să aibă tot ce le trebuie. Și ca Harper House să fie îngrijită, protejată și să rămână în familie.

Realizase asta. Deși existaseră momente când avusese nevoie de

multe jonglări creative și câteva ocazionale nopți nedormite. Poate că banii nu fuseseră pentru ea o problemă chiar atât de înspăimântătoare cum deseori era pentru alți părinți ce-și creșteau copiii singuri, dar fusese totuși o problemă.

În Grădină nu fusese doar un capriciu, după cum gândeau unii. Avusese nevoie de un venit proaspăt și se târguise, riscase și se descurcase să facă rost de el.

Nu conta pentru Roz dacă oamenii credeau că era bogată precum Cresus sau săracă lipită pământului. De fapt, nu era nici una, nici alta, dar își construise o viață bună pentru ea și copiii ei cu resursele pe care le avea la dispoziție.

Iar acum, dacă voia să se prostească un pic jucându-se de-a Moș Crăciun, merita asta.

Cheltui într-o veselie la mall, răsfățându-se într-atât, încât trebui să meargă de două ori afară, la mașină, cu pungile pline. Și pentru că nu văzuse nici un motiv să se oprească aici, se îndreptase spre Walmart, intenționând să facă ravagii prin raionul de jucării.

Ca de obicei, în clipa în care intră pe ușă, se gândi la zeci de alte lucruri care probabil i-ar fi de folos. Cu căruciorul de cumpărături pe jumătate plin, se opri pe un culoar între rafturi să schimbe saluturi și urări de sărbători cu patru oameni pe care-i cunoștea, înainte să ajungă la raionul de jucării.

Cinci minute mai târziu se întreba dacă nu cumva va avea nevoie de un al doilea cărucior. Chinuindu-se să țină în echilibru câteva cutii enorme pe mormanul de alte cumpărături, luă curba la capătul culoarului și se izbi cu putere în alt cărucior.

— Scuze. Se pare că nu pot să… O! Salut.

Nu-l mai văzuse de săptămâni întregi pe doctorul Mitchell Carnegie, genealogistul pe care-l angajase - mai mult sau mai puțin. Avuseseră câteva conversații telefonice scurte, câteva e-mailuri de afaceri, dar numai câteva întrevederi față în față de la noaptea când venise la cină la ea. Și ajunsese să vadă fantoma Miresei Harper.

Roz îl considera un om interesant și-i dăduse nota zece în minte pentru că nu o luase la goană după experiența de care avusese parte în primăvara trecută.

După părerea ei, Mitchell Carnegie avea experiența necesară, împreună cu coloana vertebrală și mintea deschisă care ei i se păreau foarte importante. Și mai bine decât orice altceva, încă n-o plictisise în discuțiile lor despre descendența familiei sale și despre pașii necesari pentru identificarea unei femei moarte.

În momentul acela părea să nu se fi bărbierit de câteva zile, așa că avea o barbă scurtă întunecată ce-i dădea un aer puțin mai dur. Ochii lui verzi păreau obosiți și speriați, iar părul avea o nevoie disperată de un tuns.

Era îmbrăcat cam la fel cum fusese și prima dată când îl întâlnise, în blugi vechi și o cămașă cu mâneci suflecate. Spre deosebire de ea, coșul lui era gol.

— Ajutor, zise el cu tonul unui bărbat ce atârna de un colț de stâncă, prins cu degete tremurânde și umezite de sudoare.

— Pardon?

— Fetiță de șase ani. Zi de naștere. Disperare.

— O!

Gândindu-se că-i plăcea vocea aceea caldă ce-i amintea de coniac, chiar și asprită puțin de panică, Roz își țuguie buzele.

— Ce legătură e între voi?

— Nepoată. Copilul-surpriză, născut târziu, al surorii mele. A avut decența să aibă doi băieți înainte. Cu băieții mă descurc.

— Păi, e o fetiță foarte domnișoară?

Mitch scoase un sunet, de parcă mâna începea să-i alunece de pe colțul de stâncă.

— Bine, bine, zise Roz, fluturând dintr-o mână și, abandonându-și propriul cărucior, se duse lângă el pe culoar. Ai fi putut să te scutești de griji dac-o întrebai pe mama ei.

— Soră-mea e furioasă pe mine pentru că am uitat de ziua *ei* luna trecută.

— Înțeleg.

— De fapt, am uitat totul luna trecută, inclusiv cum mă cheamă, de câteva ori. Ți-am spus că trebuia să termin revizia la carte. Aveam termenul-limită de predare. Pentru numele lui Dumnezeu, are patruzeci și trei de ani. Și unu. Sau poate doi. În mod evident exasperat la maximum, se frecă pe față cu ambele mâini. Voi, femeile, nu încetați să mai aveți zile de naștere la patruzeci de ani?

— Poate că nu le mai numărăm, domnule doctor Carnegie, dar asta nu înseamnă cu nu așteptăm să primim un cadou potrivit pentru ocazie.

— Clar și tare, răspunse el, privind-o cum studia rafturile. Și din moment ce mi-ai spus „domnule doctor Carnegie”, voi îndrăzni să ghicesc că ești de partea ei. I-am trimis flori, adăugă el pe un ton nefericit care o făcu să-și muște buzele ca să nu râdă. Bine, recunosc, târziu, dar i le-am trimis. Două duzini de trandafiri, dar crezi că mă iartă măcar puțin? Își vârî mâinile în buzunarele de la spate și se încruntă către Malibu Barbie. N-am putut să mă duc la Charlotte de Ziua Recunoștinței. Mă face asta să fiu un demon din iad?

— Se pare că sora ta te iubește foarte mult.

— Va plănui moartea mea imediat dacă nu cumpăr cadoul ăsta azi și nu-l trimit prin FedEx mâine.

Roz luă o păpușă și o puse la loc.

— Deci presupun că ziua nepoatei tale e mâine, și ai așteptat până

în al unsprezecelea ceas ca să te repezi la magazin să-i găsești ceva.

Mitch nu spuse nimic pentru o clipă, apoi își puse o mână pe umărul ei, astfel că Roz se uită în spate și apoi în sus, către el.

— Rosalind, vrei să mor?

— Mă tem că nu m-aș simți deloc responsabilă. Dar vom găsi ceva, și apoi o să-l duci la împachetat special și o să-l trimiți.

— Împachetat. Dumnezeule mare, mai trebuie să fie și împachetat special?

— Bineînțeles că trebuie să fie împachetat special. Și trebuie să-i cumperi o felicitare frumoasă, ceva drăguț și care să se potrivească vârstei ei. Hmm. Îmi place asta.

Îi arătă o cutie uriașă.

— Ce e?

— E o căsuță de păpuși. Vezi, are părțile astea modulare, așa că poți să proiectezi și să reproiectezi apoi propria căsuță de păpuși, cu tot cu mobilă. Și are și păpuși și un mic câine. E distractiv și educativ. Așa că dai de două ori lovitura.

— Grozav. Bine. Minunat. Mi-ai salvat viața.

— Nu ești cam departe de mediul tău? îl întrebă ea în timp ce el lua cutia de pe raft. Doar locuiești în oraș. Sunt o mulțime de magazine chiar acolo.

— Asta e problema. Sunt prea multe. Și mallurile? Sunt ca un labirint din iad al cumpărăturilor. Am o fobie cu mallurile. Așa că m-am gândit: „Hei, Walmart”. Cel puțin aici totul e sub un singur acoperiș. Pot să iau tot ce-mi trebuie pentru copil și să mai cumpăr și… ce naiba era? Detergent de rufe. Da, am nevoie de detergent de rufe și încă ceva, mi-am și notat… Se scotoci în buzunare și scoase o agendă electronică. Aici.

— Bine, te las să le cumperi atunci. Te rog, nu uita hârtia de împachetat, panglica, o fundă mare și o felicitare frumoasă.

— Stai, stai. Își adăugă și aceste lucruri în agendă. Fundă. Poți s-o cumperi gata făcută și să o lipești numai pe cadou, nu?

— Da, se poate. Mult noroc!

— Nu. Stai, așteaptă!

Își vârî agenda înapoi în buzunar, și schimbă cutia în cealaltă mână. Ochii lui verzi păreau acum mai calmi și concentrați asupra ei.

— Aveam de gând oricum să iau legătura cu tine. Ai terminat aici?

— Încă nu.

— Bine. Hai c-o să iau ce mai îmi trebuie, și apoi ne întâlnim la casă. O să te ajut să-ți duci toate cumpărăturile la mașină, și apoi o să te scot la prânz.

— E aproape patru. E cam târziu pentru prânz.

— O. Se uită absent la ceas ca să confirme ora. Cred că timpul e distorsionat în locurile astea, așa că ai putea efectiv să-ți petreci restul

vieții rătăcind fără rost pe-aici fără măcar să-ți dai seama. În fine. O băutură atunci. Chiar aș vrea să discutăm puțin despre proiect.

— Foarte bine. E un local numit Rosa chiar vizavi de aici. Ne întâlnim acolo într-o jumătate de oră.

Dar o aștepta la casă. Și după cum se părea, cu răbdare. Apoi insistă să o ajute să-și încarce pungile în mașină. Aruncă o privire la ceea ce era deja depozitat în spatele mașinii ei Durango și zise:

— Doamne sfinte.

— Nu merg des la cumpărături, așa că atunci când merg o fac cu simț de răspundere.

— Zic și eu.

— Mai sunt mai puțin de trei săptămâni până la Crăciun.

— O să trebuiască să te rog să nu mai vorbești.

Vârî și ultima pungă înăuntru.

— Mașina mea e acolo.

Făcu un gest vag spre stânga.

— O să ne întâlnim acolo.

— Bine. Mersi de ajutor.

Felul în care se îndepărtă o făcu să creadă că nu era complet sigur unde-și parcase mașina. Roz se gândi că poate ar fi trebuit să-și noteze locația mașinii în chestia aia electronică de date personale pe care o avea în buzunar. Ideea o făcu să chicotească în drum spre restaurant.

Nu o deranja să aibă de-a face cu oameni ușor cu capul în nori. Pentru ea asta însemna pur și simplu că persoana avea probabil multe pe cap, și îi trebuia mai mult timp să afle exact ceea ce căuta. La urma urmei nu-l angajase din senin. Se documentase în legătură cu Mitchell Carnegie și citise sau răsfoise câteva din cărțile lui. Era bun la ceea ce făcea, era localnic și, deși avea prețuri mari, nu se codise - prea mult - la ideea de a cerceta și a identifica o fantomă.

Roz parcă mașina și apoi intră în restaurant. La început se gândi să comande un pahar de *ice-tea* sau niște cafea. Apoi însă se hotărî, la naiba! Merita un pahar de vin bun după o sesiune de cumpărături încununată cu atâta succes.

În timp ce-l aștepta pe Mitch, sună la pepinieră de pe mobil să-i anunțe că nu se va întoarce în ziua aceea dacă nu era neapărat nevoie de ea.

— Totul e bine aici, îi zise Hayley. Cred că le cumperi toată marfa din magazin.

— Așa am și făcut. Apoi l-am întâlnit pe doctorul Carnegie la Walmart…

— Doctorul Sexy? Cum se face că eu nu dau niciodată de tipi arătoși la Walmart?

— Lasă c-o să vină și ziua ta, sunt sigură. Oricum, o să bem ceva aici și o să discutăm, presupun, despre micul nostru proiect.

— Super. Ar trebui s-o lungești într-o cină, Roz.

— Nu e o întâlnire, am dat doar întâmplător peste el în magazin, zise ea, dar își scoase rujul de coral palid și și-l trecu o dată peste buze. Dacă apare ceva, poți să mă suni. Ar trebui să mă îndrept spre casă cam într-o oră oricum.

— Nu-ți face griji pentru nimic. Și, hei, amândoi trebuie să mai și mâncați la un moment dat undeva, așa că de ce nu…

— Vine acum, așa că o să începem. O să vă povestesc eu mai târziu. Pa.

Mitch se strecură în separeu în fața ei.

— E la îndemână aici, nu? Ce vrei să bei?

Roz comandă un pahar de vin, iar el o cafea neagră. Mitch deschise apoi meniul barului și comandă și un aperitiv.

— Am nevoie de niște hrană după un safari de cumpărături de genul ăsta. Tu ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc. Dar tu?

— Bine, acum că m-am scăpat în sfârșit de cartea asta.

— Nu te-am întrebat niciodată despre ce e.

— O istorie și un studiu al lui Charles Pierre Baudelaire.

Așteptă o clipă și observă sprânceana ei ridicată întrebător.

— Un poet din secolul al XIX-lea. Un sălbatic al Parisului - drogat, foarte controversat, cu o viață plină de dramatism. A fost condamnat pentru blasfemie și obscenitate, și-a irosit moștenirea, l-a tradus pe Poe, a scris o poezie intensă, întunecată, și mult după moartea lui din cauza unei boli venerice, este considerat de mulți a fi poetul civilizației modeme - iar de alții doar un nenorocit țicnit.

Roz zâmbi.

— Și tu în care tabără te situezi?

— A fost genial și țăcănit. Și crede-mă, nu vrei să mă faci să încep, așa că mai bine o să spun doar că este un subiect fascinant și frustrant pentru o carte.

— Ești mulțumit de munca ta?

— Da. Și chiar mai mulțumit că nu mai trăiesc cu Baudelaire zi și noapte, zise el în timp ce li se serveau băuturile.

— Deci e așa, ca și cum ai trăi cu o fantomă.

— Ce frumoasă schimbare de subiect, îi făcu un gest de toast cu cafeaua. Dă-mi voie mai întâi să-ți spun că sunt recunoscător pentru răbdare. Am sperat să termin cartea asta cu câteva săptămâni mai repede, dar dintr-una s-a ajuns la alta, și-așa a trecut timpul.

— M-ai avertizat de la început că nu vei fi disponibil o vreme.

— Nu m-am așteptat că va fi chiar atât de mult timp. Și m-am gândit destul de mult la situația ta. Ar fi fost greu să n-o fac după experiența din primăvara trecută.

— A fost o întâlnire mai personală cu Mireasa Harper decât

plănuisem eu.

— Ai spus c-a fost… liniștită de atunci, zise el după un moment de gândire.

— Încă le cântă băieților și lui Lily. Dar nici unul dintre noi n-a mai văzut-o din noaptea aceea. Și ca să fiu sinceră, n-a fost atât de mult răbdare, cât faptul c-am fost și eu îngropată în treburi. Serviciul, acasă, o nuntă de organizat, un nou bebeluș în casă. Și după seara aceea, mi s-a părut că toți aveam nevoie de o mică pauză.

— Aș vrea să încep acum, să încep cu adevărat, dacă-ți convine.

— Probabil că soarta ne-a făcut să ne ciocnim așa, pentru că și eu m-am gândit la același lucru. De ce vei avea nevoie?

— Tot ce ai. Informații, înregistrări, înscrisuri, jurnale, registre, scrisori, povești de familie. Nimic nu e prea obscur. Îți sunt recunoscător pentru fotografiile de familie pe care le-ai copiat pentru mine. Mă ajută să văd mai bine trecutul, dacă am fotografii și scrisori sau jurnale scrise de mâna oamenilor pe care-i studiez.

— Nici o problemă. Te voi încărca bucuroasă cu și mai multe.

— Ceva din ce-am reușit până acum - între accesele de Baudelaire - e ceea ce vom numi munca de bază. Am început cu un arbore genealogic fundamental, să prind o idee despre oameni și descendența lor. Ăștia sunt primii pași.

— Și un lucru pe care, la final, o să-mi placă să-l am.

— Mă întreb dacă e vreun loc în care aș putea lucra în casă. Aș face cea mai mare parte din documentare în apartamentul meu, dar s-ar putea să mă ajute să am un spațiu și la fața locului. Casa joacă un rol vital în documentare și în obținerea de rezultate.

— Asta nu va fi o problemă.

— Pentru porțiunea Amelia a proiectului, aș vrea o listă de nume. Oricine a avut orice fel de contact cu ea cu care mi-ar fi de folos să discut.

— Bine.

— Și permisiunea scrisă - am mai vorbit despre asta - să accesez documentele legale ale familiei, nașteri, căsătorii, certificate de deces, chestii de astea.

— O s-o ai.

— Și permisiunea să folosesc cercetarea și ce descopăr din ea într-o carte.

Roz încuviință.

— Vreau drept de aprobare a manuscrisului.

Mitch îi zâmbi fermecător.

— N-o să-l primești.

— Ei, serios…

— Îți voi oferi cu bucurie un exemplar, când și dacă va fi cazul, dar nu vei avea drept de aprobare.

Ridică o grisină scurtă și groasă din paharul mare de pe masă și i-o oferi.

— Ceea ce descopăr, descopăr; ce scriu, scriu. Și *dacă* scriu o carte, o vând, și nu-mi vei datora nimic pentru muncă.

Roz se rezemă de spătarul scaunului și trase adânc aer în piept. Înfățișarea lui frumoasă, dar fără pretenții, părul acela oarecum răvășit de un pământiu ca turba, zâmbetul lui fermecător, cizmele înalte străvechi, toate ascundeau un bărbat deștept și încăpățânat. Era păcat, se gândi ea, că respecta oamenii deștepți și încăpățânați.

— Și dacă nu scrii una?

— Atunci ne întoarcem la termenii inițiali pe care i-am discutat la prima noastră întâlnire. Primele treizeci de ore sunt gratis și după aceea e cincizeci pe oră plus cheltuieli. Putem să întocmim un contract, să prevedem totul clar.

— Cred c-așa ar fi mai bine.

Când se servi aperitivul, Roz refuză un al doilea pahar de vin și alese absentă o măslină de pe farfurie.

— Nu vei avea nevoie și de permisiunea oamenilor cărora le iei interviu, dacă te hotărăști să publici?

— Voi avea grijă de asta. Vreau să te întreb, de ce n-ai făcut asta până acum? Ai trăit în casa aceea întreaga ta viață și niciodată nu ai încercat să identifici fantoma care trăiește acolo cu tine. Și, dă-mi voie să adaug, chiar și după experiența pe care-am avut-o, nu-mi vine să cred că tocmai am rostit fraza asta.

— Nu știu exact. Poate am fost prea ocupată sau prea obișnuită cu ea. Dar am început să mă întreb dacă indiferența asta nu mi-a fost pur și simplu inoculată. Familia n-a fost niciodată deranjată de ea. Pot să-ți ofer tot felul de detalii despre strămoșii mei, ciudate întâmplări de familie, bucățele stranii de istorie, dar când venea vorba de ea, nimeni nu părea să știe nimic niciodată sau să-i pese îndeajuns încât să afle. Inclusiv mie.

— Dar acum îți pasă.

— Cu cât m-am gândit mai mult la cât de mult nu știu, cu atât mi-a păsat mai mult, da. Am vrut să aflu. Și după ce am văzut-o din nou, personal, în noaptea aceea din iunie trecut, mi-am dat seama că trebuie să aflu.

— Ai văzut-o când erai copil, spuse el.

— Da. Venea în camera mea, îmi cânta cântece de leagăn. Niciodată nu mi-a fost frică de ea. Apoi, cum i se întâmplă fiecărui copil care crește în Harper House, am încetat s-o mai văd când aveam cam doisprezece ani.

— Dar tu ai văzut-o din nou.

În ochii lui era ceva ce o făcea să creadă că își dorea un carnet sau un casetofon. Intensitatea, concentrarea absolută, pe care Roz o găsea

neașteptat de atrăgătoare.

— Da. S-a întors când am fost însărcinată cu fiecare dintre copiii mei. Dar a fost mai mult o senzație a prezenței ei. Ca și cum ar fi fost aproape, de parcă știa că va fi un nou copil în casă. Au mai fost și alte momente, bineînțeles, dar îmi imaginez că vrei să vorbești despre asta într-un cadru mai formal.

— Nu neapărat formal, dar aș vrea să înregistrez conversațiile pe care le avem despre ea. O să încep cu o muncă de fundație de bază. „Amelia" a fost numele pe care Stella a zis că l-a văzut scris pe sticla ferestrei. O să verific documentele familiei, să văd dacă e cineva numit Amelia.

— Am făcut eu asta deja, zise ea, ridicând din umeri. La urma urmei, dacă era să fie atât de simplu, m-am gândit c-aș putea rezolva eu totul. N-am găsit pe nimeni cu numele ăsta - naștere, moarte, căsătorie, cel puțin nu în vreunul dintre actele pe care le am.

— O să mai cercetez și eu o dată, dacă nu te deranjează prea mult.

— Cum vrei. Presupun că vei fi meticulos.

— Odată ce încep, Rosalind, sunt ca un ogar de vânătoare. O să te saturi de mine până peste cap pe la sfârșit.

— Și eu sunt o femeie dificilă și cu toane, Mitchell. Așa că trebuie să-ți spun, și tu la fel.

Mitch îi zâmbi.

— Am uitat cât de frumoasă ești.

— Serios?

Mitch râse acum. Roz vorbise pe un ton de o politețe fără cusur.

— Asta ca să-ți arăt cât de mult m-a afectat Baudelaire. Nu uit de obicei așa ceva. Însă el nu avea de spus nici un compliment despre frumusețe.

— Nu? Ce spunea?

— „Cu pielea de petală și inima de gheață, tronez de la-nălțime ca sfinx misterios, urând orice mișcare și schimbare de linii, eu nu plâng niciodată și nu râd niciodată."

— Ce om trist cred c-a fost.

— Complicat, zise Mitch. Și absolut egoist. În orice caz, nu e nimic de gheață la tine.

— În mod evident, n-ai vorbit cu câțiva dintre furnizorii mei - „sau", se gândi ea, „cu fostul meu soț". O să am grijă să se redacteze contractul și o să-ți dau permisiunea scrisă de care ai nevoie. Cât despre un spațiu de muncă, cred că biblioteca va fi cea mai bună pentru tine. Oricând e necesar, sau vrei ceva, mă poți găsi la unul dintre numerele de telefon pe care ți le-am dat. Pot să jur că toți avem o sută de numere în ziua de azi. Dacă nu așa, poți vorbi cu Harper sau David, ori cu Stella sau Hayley la urma urmei.

— Aș vrea să aranjez ceva în următoarele câteva zile.

— Voi fi gata. Acum chiar ar trebui să merg acasă. Mersi de băutură.

— A fost plăcerea mea. Îți datorez mult mai mult pentru că m-ai ajutat cu nepoata mea.

— Cred c-o să fii un erou.

Mitch puse câteva bancnote pe masă și se ridică s-o ia de mână înainte să apuce să iasă singură din separeu.

— O să fie cineva acasă să te ajute să cari înăuntru atâtea cadouri?

— Am cărat eu și mai multă greutate de-atât de una singură, dar David va fi acolo.

Mitch îi dădu drumul mâinii, dar o conduse la mașină.

— O să iau legătura cu tine în curând, zise el, deschizând ușa mașinii.

— De-abia aștept. Va trebui să-mi spui ce i-ai luat surorii tale pentru Crăciun.

Căpătă o expresie îndurerată.

— O, la naiba, chiar a trebuit să-mi strici toată bucuria?

Râzând, Roz închise ușa și coborî geamul.

— Au niște pulovere superbe de cașmir la Dillard. Orice frate care cumpără așa ceva de Crăciun își șterge cu totul din răboj o zi de naștere uitată.

— Asta e garantat? Ca o lege a femeilor?

— De la un soț sau amant, e mai bine ceva strălucitor, dar de la un frate, cașmirul funcționează perfect. Asta este o promisiune.

— Dillard.

— Dillard, repetă ea și porni motorul. Pa-pa.

— Pa.

Roz ieși din parcare și în timp ce conducea aruncă o privire în oglinda retrovizoare, văzându-l cum stătea acolo, legănându-se pe călcâie, cu mâinile în buzunare.

Hayley avea dreptate. Era într-adevăr sexy.

*

Când ajunse acasă, scoase prima tură de bagaje din mașină și o cără în casă și în sus pe scări, în încăperile ei. După o dezbatere internă scurtă, puse pungile morman în camera de zi și coborî la mașină să ia altele.

Îi auzea pe Stella și pe băieți în bucătărie, desfătându-l pe David cu detalii despre cum își petrecuseră ziua. Era mai bine să ducă totul înăuntru singură la etaj și să le ascundă în siguranță înainte să-și dea seama cineva că sosise acasă.

După ce termină, rămase în mijlocul camerei și se uită înmărmurită.

În mod evident, înnebunise. Acum că vedea mormanul cu toate,

înțelegea de ce Mitch se holbase așa. Putea foarte bine să-și deschidă un magazin al ei cu ceea ce cumpărase într-o singură după-amiază nebunească. Cum naiba avea să împacheteze ea toate astea?

Mai târziu, se hotărî ea, vârându-și amândouă mâinile prin păr. Se va îngrijora pentru acest detaliu major mai târziu. Acum o să-și sune în schimb avocatul, acasă - beneficiul de a-l cunoaște din liceu -, și va aranja întocmirea contractului.

Și pentru că fuseseră colegi de liceu, conversația dură de două ori mai mult decât ar fi trebuit. Când termină, puse o oarecare ordine vagă în camera ei de zi, apoi coborî la parter, unde toată casa era din nou calmă.

Știa că Hayley era la etaj cu Lily. Stella trebuia să fie cu băieții ei. Iar David, descoperi ea când găsi un bilet pe masa din bucătărie, era la sala de sport.

Mâncă puțin din tocana la cuptor pe care i-o lăsase, apoi se plimbă în liniște prin grădină. În casa lui Harper erau aprinse luminile. Aproape sigur îl sunase David să-i spună că făcuse tocană la cuptor - unul dintre felurile favorite ale lui Harper. Dacă băiatul voia să mănânce, știa unde s-o găsească.

Se strecură din nou în casă și-și turnă încă un pahar de vin cu gândul să savureze o baie lungă și fierbinte.

Dar când urcă iar la etaj, prinse o mișcare în camera ei de zi. Înțepeni din tot corpul când se duse la ușă, apoi se destinse iar când o văzu pe Stella.

— M-ai făcut să-mi sară inima-n gât, zise Roz.

Stella însă fu cea care sări și se răsuci pe loc cu o mână pe inimă.

— Dumnezeule! Ai crede că deja ne-am obișnuit și că nu mai tresărim așa. M-am gândit că poate erai aici. Am venit să văd dacă vrei să treci peste raportul săptămânii și am văzut toate astea.

Arătă cu o mână cutiile și pungile înșirate de-a lungul peretelui.

— Roz, nu cumva ai cumpărat tot mallul?

— Nu chiar, dar am încercat. Și din cauza asta nu prea am chef de raportul săptămânii. Ceea ce vreau e niște vin și o baie lungă și fierbinte.

— Evident binemeritate. Putem amâna pe mâine. Ah, și dacă ai nevoie de ajutor pentru împachetat toate astea…

— Adjudecat.

— Cheamă-mă în orice seară după ce s-au culcat copiii. Ah, Hayley a spus c-ai fost la un pahar cu Mitch Carnegie.

— Da. Am dat de el la Walmart, unde se pare că în cele din urmă toată populația din Tennessee ajunge la un moment dat. Și-a terminat cartea și părea să fie gata să înceapă proiectul nostru. O să vrea să discute și cu tine, și cu Hayley, printre alții. Asta n-o să fie o problemă, nu-i așa?

— Nu. Și eu de-abia aștept să începem. Te las să faci baie acum. Ne vedem dimineață.

— Noapte bună.

Roz intră în dormitorul ei și închise ușa. În baia de alături porni apa în cadă și adăugă spumant parfumat, apoi aprinse lumânări. Măcar de data asta nu va folosi acest timp personal să stea în apă și să citească literatură de specialitate, despre grădinărit sau afaceri. Va sta pur și simplu întinsă în apa fierbinte și va vegeta.

Ca o idee secundară, se hotărî să-și facă și un tratament facial.

În lumina slabă, scânteietoare, intră în apa parfumată. Scoase un suspin prelung și slab. Sorbi din vin, așeză paharul pe marginea căzii, apoi se afundă până la bărbie.

De ce oare nu făcea asta mai des, se întrebă ea. Își ridică o mână din spumă și o examină - lungă, slabă, dură ca o cărămidă. Își studie unghiile. Scurte, nelăcuite. De ce să se obosească să le dea cu lac de unghii dacă după aceea avea să sape în pământ toată ziua?

Erau mâini bune, puternice și competente. Și așa și arătau. N-o deranja asta sau faptul că nu avea inele pe degete care să le facă mai elegante.

Dar zâmbi când își ridică picioarele din apă. Unghiile de la picioare - cu asta își permitea puțin să se răsfețe. În săptămâna aceea și le lăcuise cu purpuriu metalic. Aproape tot timpul avea picioarele în șosete de lucru și bocanci, dar știa că avea degete atrăgătoare. Era pur și simplu un lucrușor aiurit care o ajuta să-și amintească faptul că era femeie.

Sânii nu îi mai erau la fel de obrăznicuți cum fuseseră pe vremuri. Era însă bucuroasă că erau mici, așa că nu se vedea prea tare că se lăsaseră în jos. Încă nu.

Deși nu se îngrijora prea mult de starea în care-i erau mâinile - erau la urma urmei doar niște unelte pentru ea - avea mare grijă de pielea ei. Nu putea opri ridurile, dar se răsfăța oricând avea ocazia.

Nu voia să-și lase părul să-i arate încărunțit, așa că avea grijă și de asta. Doar pentru că era târâtă către cincizeci de ani nu însemna că nu putea să-și implânte călcâiele în pământ și să încerce să încetinească daunele pe care timpul insista să le provoace.

Fusese frumoasă pe vremuri. Când era o tânără mireasă, proaspătă, inocentă și radios de fericită. Doamne, se uita la fotografiile acelea acum și parcă se uita la o străină.

Cine fusese fata aceea dulce și tânără?

„Aproape treizeci de ani”, se gândi ea. Și trecuseră ca un pocnit din degete.

Cât timp trecuse de când un bărbat se uitase la ea și-i spusese că era frumoasă? Sigur că Bryce îi spusese asta, dar el îi spusese tot felul de minciuni.

Dar Mitch o spusese aproape ca pe-un lucru fără importanță, într-o doară. Ceea ce o făcea să creadă că nu mințise.

Și de ce-i păsa atât de mult?

„Bărbații.” Clătină din cap și mai sorbi din vin. De ce se gândea la bărbați?

Pentru că, își dădu ea seama aproape izbucnind în râs, nu avea cui să-i arate degetele acelea sexy de la picioare. Nu era nimeni care s-o atingă cum îi plăcea să fie atinsă. Care s-o farmece. S-o strângă în brațe pe timpul nopții

Terminase cu lucrurile astea, și era mulțumită. Dar din când în când, îi era dor să aibă pe cineva. Și poate că îi era dor de asta acum, recunoscu ea, pentru că tocmai petrecuse o oră vorbind cu un bărbat atrăgător.

Când apa se răci ieși din cadă. Fredonă în timp ce se uscă, se dădu cu loțiune de corp, îndeplini ritualul de fiecare seară cu crema hidratantă. Înfășurată în halat, se îndreptă spre dormitor.

Simți un fior rece încă înainte să vadă silueta ce stătea în fața ușilor balconului.

Nu era Stella de data asta. Mireasa Harper stătea în rochia cenușie simplă, cu părul ei strălucitor într-o coroană de bucle.

Roz trebui să înghită în sec o dată, apoi vorbi cu dezinvoltură:

— A trecut niște vreme de când n-ai mai fost să mă vezi. Știu că nu sunt însărcinată, așa că nu poate fi asta. Amelia? Ăsta e numele tău?

Nu primi nici un răspuns, dar nici nu se așteptase să primească, însă Mireasa zâmbi, o umbră vagă de zâmbet, apoi păli și dispăru.

— Ei bine.

Roz își frecă brațele să i se încălzească din nou.

— Voi presupune că așa vrei tu să-mi dai de înțeles că ești de acord că ne punem iar pe muncă.

Se întoarse în camera de zi și luă un calendar pe care începuse să-l țină de-a lungul ultimei ierni pe birou. Își notă apariția la data respectivă.

Se gândi că doctorul Carnegie va fi mulțumit că păstra socoteala exactă.

Capitolul 3

Nu se pricepuse niciodată la grădinărit. Dar la urma urmei își trăise aproape toată viața în apartamente. Totuși, îi plăcea să se uite la plante și la flori și-i admira pe cei care știau să se descurce bine cu ele.

Era evident că Rosalind Harper știa să se descurce bine cu ele.

Mitch mai văzuse grădinile de pe proprietatea ei în iunie trecut. Dar chiar și frumusețea lor grațioasă pălise în comparație cu întâlnirea cu Mireasa Harper. Întotdeauna crezuse în spiritul unei persoane. Altfel, de ce era el atras atât de mult de istorii, genealogii, de toate acele rădăcini și crengi ale arborilor genealogici? Crezuse că spiritul putea avea și că avea cu adevărat o influență și un impact asupra generațiilor, ba chiar pentru secole întregi.

Dar nu crezuse niciodată în prezența tangibilă, fizică, a unui spirit.

Acum însă știa mai bine.

Era dificil pentru un om cu studiile academice ale lui Mitch să conceapă și apoi să înțeleagă ceva atât de ieșit din comun ca o fantomă. Dar o simțise și o văzuse. Trăise acea experiență și nu putea nega faptele.

Așa că acum era prins. Putea s-o recunoască. Acum că terminase în sfârșit cartea, putea să-și îndrepte toate energiile, tot timpul și talentul în identificarea acestui spirit care - se pare - umbla pe holurile din Harper House de mai bine de un secol.

Mai erau câteva formalități legale de aranjat, și apoi se putea avânta în acest proiect.

Luă curba și intră în zona de parcare de la În Grădină.

Era interesant, se gândi el, că un loc care în mod evident își atingea punctul culminant primăvara și vara putea să arate atât de atrăgător, atât de primitor, în mijloc de decembrie.

Cerul era greu de nori care cu siguranță aveau să aducă o ploaie rece și urâtă. Și totuși mai erau încă lucruri ce creșteau. N-avea nici cea mai vagă idee ce erau, dar arătau frumos. Tufișuri de un roșu ruginiu, conifere bogate cu poame mari, frunze de un verde argintiu, panseluțe sclipitor colorate. Cel puțin era în stare să recunoască o panseluță.

Văzu niște grămezi de materiale ce păreau industriale - presupuse că erau unelte de care aveai nevoie pentru grădinărit sau peisagistică. Pe niște mese lungi, într-o parte, erau plante care probabil că suportau

frigul, o mică pădure de copăcei și tufișuri.

Clădirea joasă avea un pridvor în față. Văzu niște crăciunițe și un mic pom de Crăciun, împodobit și plin de luminițe.

Mai erau și alte mașini în parcare. Văzu câțiva bărbați încărcând un copac învelit într-un rol mare de pânză în spatele unei camionete și o femeie împingând un cărucior roșu plin de crăciunițe și pungi de cumpărături.

Urcă rampa și traversă veranda pentru a intra. Observă că erau multe mărfuri Mai multe decât se așteptase. Ghivece, stâlpi ornamentali de grădină, pomișori de pus pe masă gata decorați, cărți, semințe, unelte. Unele erau aranjate în coșuri de oferit cadou. O idee isteață.

Uitând de intenția lui de a o căuta imediat pe Roz, începu să se învârtă prin magazin. Când un membru al personalului veni să-l întrebe dacă avea nevoie de ajutor, zâmbi, clătină din cap că nu și continuă să se uite în jur.

Ca să pui pe picioare un astfel de loc era nevoie de multe lucruri, se gândi Mitch în timp ce studia rafturile de stimulatoare pentru creștere, granule de fertilizatori cu eliberare treptată, antidăunători. Timp, muncă, cunoștințe și, își dădu el seama, curaj.

Acesta nu era un hobby sau o mică firmă înființată din plictiseală de o aristocrată sudistă. Era o afacere serioasă. Un strat în plus din constituția acestei femei, se gândi el, și nici măcar nu începuse să ajungă la centrul ei.

Frumoasa, enigmatica Rosalind Harper. Ce bărbat n-ar fi dorit șansa să dea jos acele straturi și să ajungă să o cunoască într-adevăr?

După cum era situația acum, le datora surorii și nepoatei lui mulțumiri cât casa pentru că-l trimiseseră chinuit la magazin. Faptul că dăduse peste Roz, c-o văzuse cu căruciorul acela de cumpărături, că petrecuse o oră singur cu ea era cel mai interesant moment personal pe care-l avusese de luni întregi

Așadar, nu era deloc o surpriză că era aici, sperând să aibă parte de și mai multe, că venise în această expediție la pepiniera ei în primul rând pentru a studia o altă fațetă a ei.

Trecu prin niște uși mari de sticlă și se trezi înconjurat de o masă exotică de plante de casă. Erau și fântâni arteziene de grădină și de apartament, și coșuri de tot felul cu plante ca ferigile sau liane ce atârnau din cârlige sau stăteau pe piedestaluri.

După alte uși, ajunse într-un fel de seră, cu zeci de mese lungi din lemn. Majoritatea erau goale, dar pe câteva erau plante. Erau panseluțe și multe altele pe care nu le recunoscu. Observă însă că erau etichetate ca rezistente pe timp de iarnă.

Se întreba în sinea lui dacă să continue mai departe sau să se întoarcă și să întrebe de Roz, când fiul ei Harper apăru de-afară.

— Bună. Aveți nevoie de ajutor?

Apropiindu-se de Mitch, îl recunoscu brusc.

— Oh, hei, domnule doctor Carnegie!

— Mitch. Mă bucur să te întâlnesc din nou, Harper, zise el în timp ce dădeau mâna.

— Și eu. A fost un meci grozav săptămâna trecută împotriva lui Little Rock.

— Da, chiar c-a fost. Ai fost acolo?

— Am ratat primul sfert de oră, dar a doua parte a meciului a fost beton. Josh a fost într-o formă de zile mari.

Mândria pentru fiul său îi strălucea în privire.

— Joacă bine. Missouri în săptămâna asta. O să trebuiască să prind meciul acela pe ESPN.

— Și eu. Când îl vezi pe fiul tău, să-i spui că lovitura aceea de trei puncte din ultimele cinci minute a fost absolut superbă.

— Așa o să fac.

— Cauți ceva sau pe cineva?

— Pe cineva. Pe mama ta, de fapt.

În sinea sa se gândi că Harper avea ochii, gura și tenul ei.

— Am făcut un mic tur înainte s-o găsesc.

Se uită în jur și-și vârî mâinile în buzunare.

— Aveți un loc grozav aici.

— Ne ține ocupați. Am lăsat-o în sera de înmulțire. O să te duc eu până acolo.

— Îți mulțumesc. Drept să spun, m-am gândit că felul ăsta de afacere nu ar avea o activitate atât de bogată atât de târziu în an.

— Întotdeauna se întâmplă ceva când ai de-a face cu grădinăritul și peisagistica.

Imitând poziția lui Mitch, Harper se uită și el în jur.

— Acum e la mare trecere tot ce are de-a face cu sărbătorile și lucrăm să pregătim plantele pentru martie.

Când ieșiră în curte, Mitch se opri, cu degetele mari ale mâinilor în buzunarele jachetei. Sere lungi și scunde, separate prin două zone de spațiu larg, unde erau și mai multe mese sub un adăpost acoperit. Chiar și acum vedea un câmp unde cineva lucra cu o mașină să scoată un pin din pământ - sau un molid, sau un brad. Oare cum puteai să-ți dai seama de diferență?

Prinse licărirea unui iaz și a unui un mic pârâu, apoi observă pădurile ce despărțeau centrul comercial de casa principală.

— Doamne! Nu mă pot abține. Nu m-am așteptat la ceva atât de vast.

— Mama nu face lucrurile cu jumătate de măsură. Am început cu ceva mai mic, am adăugat încă două sere și un spațiu în plus în zona de vânzare, acum câțiva ani.

Mai mult decât o afacere, își dădu seama Mitch. Aceasta era o viață.

— Cred că e nevoie de o muncă incredibilă.

— Într-adevăr. Trebuie să iubești munca asta.

— Și o iubești?

— Da. Castelul meu este acolo.

Harper îi arătă cu un gest.

— Sera de altoire. Eu mă ocup în primul rând de altoire și înmulțire. Dar sunt atras și de altele, ca de exemplu de pomii de Crăciun în perioada aceasta a anului. De fapt tocmai îmi luam zece minute de pauză înainte să ies pe câmp când am dat de tine aici

Începu să plouă, iar Harper arătă cu un gest din cap una din sere.

— Acolo e sera de înmulțire. De când o avem pe Stella aici, mama își petrece majoritatea timpului acolo.

— Atunci o voi găsi eu de-aici. Tu du-te înainte, să prinzi cât mai poți din pauză.

— Mai bine mă întorc imediat pe câmp. Să iau pomii aceia înainte ca ploaia să ne sperie toți clienții.

Harper își trase șapca mai jos pe frunte.

— Poți intra direct înăuntru. Ne vedem mai târziu.

Harper se îndepărta într-o alergare ușoară și se întorcea către câmp, când Hayley se repezi către el din direcția opusă.

— Stai! Harper, așteaptă-mă un minut.

Harper se opri, ridicându-și cozorocul șepcii ca s-o vadă mai bine. Purta blugi și o jachetă scurtă roșie, și una dintre șepcile cu sigla În Grădină pe care Stella le comandase pentru tot personalul.

— Doamne, Hayley, intră înăuntru. Ploaia asta o să se întețească teribil peste câteva clipe.

— Doctorul Carnegie era cel cu care ai vorbit?

— Da. O căuta pe șefa.

— Și l-ai dus la sera de înmulțire?

Vocea ei se ridică peste zgomotul din ce în ce mai puternic al ploii.

— Te-ai prostit?

— Poftim? O căuta pe mama, ea e în sera de înmulțire. Tocmai am văzut-o eu acolo acum cinci minute.

— Așa că l-ai dus pur și simplu acolo, i-ai zis să intre direct înăuntru?

Hayley făcu niște gesturi sălbatice cu amândouă mâinile.

— Fără să-i *spui* și ei?

— Ce să-i spun?

— Că el e aici, pentru numele lui Dumnezeu. Și acum a intrat la ea și ea e toată murdară și transpirată, fără machiaj și în cele mai mizerabile haine. N-ai putut să-l faci să aștepte cinci minute nenorocite ca să-i dai și ei un pic de timp de pregătire?

— Pentru ce? Arată așa cum arată totdeauna. Ce naiba contează?

— Dacă nu știi, ești un prost. Și e prea târziu acum. Într-o zi, Harper Ashby, va trebui să folosești și tu neuronul acela singuratic pe care voi bărbații vi-l treceți cu rândul de la unul la celălalt.

— Ce naiba, bombăni el, după ce Hayley îl lovi cu pumnul pe braț și alergă înapoi înăuntru.

Mitch intră grăbit în sera de înmulțire, fugind de ploaie. Dacă i se păruse că secțiunea cu plantele de casă arăta exotic, nimic nu se compara cu ceea ce întâlni aici. Locul acesta arăta viu, cu plante în diferite stadii de creștere. Căldura umedă era aproape tropicală, și cu ploaia răpăind pe acoperiș avea impresia că intrase într-o peșteră fantastică.

Aerul purta un miros pătrunzător de verde și maro - plante și pământ. Împreună cu aromele vii, cu aerul, se împleteau și fuioare de muzică. Nu clasică, observă el. Nici chiar New Age. Ceva ciudat și atrăgător între ele.

Zări niște mese și unelte, găleți și saci. Recipiente negre puțin adânci în care creșteau niște plante delicate.

Și o văzu pe Roz la capătul celălalt, într-o parte. Lucra cu spatele la el.

Avea un gât splendid. Era un gând ciudat și, recunoscu în sinea lui, probabil unul prostesc. Dar din nou, astea erau faptele. Roz avea părul scurt și drept și, în mintea lui, stilul acesta se potrivea perfect cu gâtul acela lung și minunat.

Dar, de fapt, era toată lungă și minunată. Brațe, picioare, trunchi. În acel moment corpul acela interesant era camuflat în niște pantaloni largi și o bluză fără formă căreia îi suflecase mânecile. Dar Mitch își amintea foarte bine silueta ei zveltă.

Exact cum își aminti, încă înainte ca Roz să-l audă apropiindu-se și să se întoarcă spre el, că avea și ochii alungiți. Cu gene lungi și o nuanță fascinantă și profundă de ambră.

— Scuze. Te întrerup.

— E în regulă. Nu m-am așteptat să te văd aici.

— Am terminat hârtiile și m-am gândit să vin să-ți spun că sunt semnate, ștampilate și în drum spre avocatul tău. În plus, mi-a dat șansa să vin să-ți văd afacerea. Sunt impresionat. Deși n-am nici cea mai vagă idee despre grădinărit, sunt teribil de impresionat.

— Mulțumesc.

Mitch se uită la masa ei de lucru. Erau ghivece, câteva încă goale, câteva umplute cu pământ și câteva frunze mici verzi.

— Ce se întâmplă aici?

— Pun în ghivece câțiva butași. *Celosia* - Creasta cocoșului.

— Habar n-am care e.

— Sunt sigură că le-ai văzut.

Își trecu absentă o mână peste obraz, transferând o parte din pământul de pe mână într-o pată pe obraz.

— Când sunt înflorite seamănă cu niște legături de pene mici în culori vii. Roșu de obicei.

— Bine. Și de ce le pui în aceste ghivece mici?

— Pentru că nu le place să le fie deranjate rădăcinile după ce s-au prins. Le pun în ghivece devreme, ele vor înflori în primăvară și nu vor trebui să suporte decât o singură transplantare. Și nu pot să-mi imaginez că ești chiar așa de interesat.

— Nu m-am gândit că aș fi. Dar parcă e o lume cu totul nouă. Asta de aici ce e?

Roz ridică din sprâncene.

— Foarte bine, atunci. Asta este *matthiola*, numită și micsandră sau micșunea. E foarte parfumată. Le vezi pe acelea cu frunzulițe verzi-gălbui? Vor fi varietăți cu flori duble. Acestea vor înflori în primăvară. Clienții preferă să le cumpere când sunt înflorite, așa că îmi plănuiesc răsadurile în așa fel încât să le ofer multe feluri de flori din care să aleagă. Secțiunea asta e pentru plantele anuale. Perenele sunt acolo, în spate.

— Și e un talent sau e vorba de ani de studiu? Cum ai ajuns să știi ce să faci, cum să recunoști creasta de cocos de micșunea în stadiul ăsta?

— Amândouă, și multă dragoste pentru asta, împreună cu o experiență considerabilă. Am lucrat în grădină de când am fost copilă. Îmi amintesc cum bunica mea - din partea Harper - își punea mâinile peste ale mele ca să-mi arate cum să presez solul în jurul unei plante. Ce îmi amintesc cel mai bine despre ea s-a întâmplat în grădinile de la Harper House.

— Elizabeth McKinnon Harper, soția lui Reginald Harper Jr.

— Ai o memorie bună.

— M-am uitat peste câteva dintre liste. Cum era?

Se simțea mișcată și puțin sentimentală că o întrebase.

— Bună, răbdătoare, în afară de cazul când o bâzâiai. Atunci era formidabilă. I se spunea Lizzie sau Lizzibeth. Întotdeauna purta pantaloni bărbătești, o cămașă veche albastră și o pălărie ciudată de paie. Femeile sudiste de o anumită vârstă poartă întotdeauna pălării ciudate de paie în grădină. E un cod.

Mirosea a eucalipt și a busuiocul cerbilor, din care făcuse o soluție pentru alungarea insectelor. Și acum folosesc rețeta ei. Mai ridică un ghiveci.

— Încă mi-e dor de ea, și s-a dus de mai bine de treizeci de ani deja. A adormit în balansoarul ei într-o zi fierbinte de vară în iulie. Lucrase de dimineață în grădină și s-a așezat să se odihnească. Nu s-a mai trezit niciodată. Cred că e un fel plăcut de a muri.

— Câți ani avea?

— Păi, ea pretindea că are șaptezeci și șase, dar de fapt, după documentele legale, avea optzeci și patru. Tatăl meu a fost un copil târziu pentru ea, cum am fost și eu pentru el. Eu am întrerupt tradiția familiei Harper având copii devreme.

— Ți-a vorbit vreodată despre Mireasa Harper?

— Da.

Roz își continuă munca la ghivece în timp ce vorbea.

— Bineînțeles că ea a fost o McKinnon la naștere și n-a crescut în casă. Dar mi-a zis că a văzut-o pe Mireasă când a venit să trăiască aici, când a murit străbunicul meu. Bunicul meu Harper a crescut în Harper House, bineînțeles, și dacă am avut dreptate când am datat-o pe Amelia, era bebeluș când a murit ea. Dar străbunicul a murit când eu aveam cam opt ani, și nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată despre ea.

— Dar părinții tăi sau alte rude?

— Suntem în ora programată plătită acum, doctore?

— O, scuze.

— Nu, nu mă deranjează.

Etichetă noua plantă din ghiveci și se întinse să ia alta.

— Tata nu mi-a spus niciodată prea multe, acum că mă gândesc la asta. Poate e o chestie a bărbaților Harper sau a bărbaților în general. Mama mea a fost o femeie teatrală, căreia îi plăcea iluzia tragediei în viața ei. Ea a pretins c-a văzut-o deseori pe Mireasă și că era foarte stresată. Dar la urma urmei, mama a fost întotdeauna stresată de ceva.

— N-a ținut ea sau bunica ta vreun jurnal?

— Ba da, amândouă. O altă frumoasă tradiție străveche pe care eu n-am urmat-o. Bunica mea s-a mutat în casa de oaspeți după ce tata s-a însurat și și-a adus mireasa în casă. După ce bunica a murit, tata a eliberat casa de toate lucrurile ei. Îmi amintesc că l-am întrebat de jurnalele ei, dar mi-a spus că nu mai sunt. Nu știu ce s-a întâmplat cu ele. Cât despre ale mamei, pe astea le am. Ești bine-venit să le vezi, dar mă îndoiesc că vei găsi ceva pertinent în ele.

— Nu contează. Mătuși, unchi, veri?

— O, o grămadă. Sora mamei, care s-a măritat cu un lord sau conte britanic - a treia căsătorie - acum câțiva ani. Trăiește în Sussex, și nu ne vedem prea des. Are copii din primele ei două căsătorii, și ei au copii la rândul lor. Tata a fost copil unic. Dar tatăl lui a avut patru surori, surori mai mari ca el - fiicele lui Reginald.

— Da, le am numele pe lista mea.

— De ele nu-mi amintesc deloc. Fiecare a avut copii. Stai să vedem, ar fi verișorii mei Frank și Esther - amândoi au murit de ani întregi deja - și copiii lor, bineînțeles. Ah, Lucerne, Bobby și Miranda. Bobby a murit în Al Doilea Război Mondial. Lucerne și Miranda au murit amândouă deja și ele. Dar toți au avut copii, și câțiva dintre ei au și ei

copii. Apoi mai sunt Owen, Yancy, ah… Marylou. Marylou mai trăiește încă, în Biloxi, suferă de demență și e îngrijită de copiii ei, pe cât de bine pot. Despre Yancy n-aș ști să spun mare lucru. A fugit să se alăture unui carnaval cu mai mulți ani în urmă, și nimeni n-a mai auzit niciodată nimic despre el. Owen e un predicator de „foc și pucioasă" pe undeva prin Macon, Georgia, din câte am auzit. El n-o să-ți vorbească despre fantome, asta-ți pot promite.

— Nu poți să știi niciodată.

Roz scoase un sunet care arăta neîncrederea și continuă să lucreze.

— Și verișoara mea Clarise, care nu s-a măritat niciodată. A reușit să trăiască până la o vârstă înaintată. E prea acră să moară. Trăiește într-un sat de pensionari, de cealaltă parte a orașului. Nu vorbește cu mine.

— De ce?

— Dar chiar că pui întrebări!

— E o parte importantă a procesului.

— Nu sunt sigură că-mi amintesc exact de ce a încetat să mai vorbească cu mine. Îmi amintesc că nu a fost de acord că bunicii mei ne-au lăsat totul mie și tatălui meu. Dar erau bunicii *mei,* la urma urmei. Părinții tatălui meu, iar ea nu le era decât nepoată. A venit să mă viziteze aici când erau băieții mei mici. Cred că atunci a tăiat orice legătură cu mine, sau ne-am tăiat reciproc orice legătură, ceea ce e mai exact. Nu i-a plăcut stilul meu de a-mi crește fiii, și mie nu mi-a plăcut critica ei față de ei sau de mine.

— Și înainte de această ruptură în familie, îți amintești să fi vorbit vreodată despre Mireasă?

— Nu. Conversațiile verișoarei Rissy constau în primul rând din plângeri sau observații iritate. Și știu cu siguranță că a șterpelit câteva lucruri din casă. Niște lucrușoare mărunte. Nu pot să spun că-mi pare rău că nu ne mai vorbim.

— Cu mine va vrea să vorbească?

Gânditoare, Roz se întoarse să se uite la el.

— Poate, mai ales dacă o faci să creadă că eu aș prefera să n-o facă. Dacă te hotărăști să mergi s-o vizitezi pe hoașca aia acră, ai grijă să-i duci flori și ciocolată. Dacă te înduri să dai bani pe Godiva, o să fie foarte impresionată de tine. Și apoi să fii cât de fermecător poți. Ai grijă să-i spui numai domnișoară Harper, până îți spune ea să-i spui altfel. Ea folosește numai nume de familie cu oricine, și e foarte formală în orice ocazie. O să te întrebe din ce familie te tragi. Dacă se întâmplă să ai niște strămoși care au luptat în Războiul civil, ai grijă să-i menționezi. Dacă ai vreun yankeu în arborele genealogic, renegă-l.

Mitch începu să râdă.

— Oh, am mai întâlnit genul ăsta. Am o strămătușă care e la fel.

Roz se aplecă și deschise un mic frigider de sub masă, scoase două sticle de apă rece.

— Pare să-ți fie prea cald. Eu sunt atât de obișnuită, că nici nu mai observ.

— Faptul că lucrezi în umiditatea asta în fiecare zi cred că ți-a făcut pielea să strălucească în felul ăsta specific de trandafir englezesc.

Întinse o mână cu un gest aproape absent și o atinse pe obraz cu un deget. Când Roz ridică din sprâncene uluită, Mitch se dădu înapoi un pas.

— Scuze. Aveai niște pământ…

— Încă un lucru cu care m-am obișnuit.

— Deci…

Mitch își reaminti să-și țină mâinile ocupate cu altceva.

— După ce-am văzut atunci la Walmart, să înțeleg că ești pregătită pentru Crăciun.

— Aproximativ. Tu?

— Nici pe departe, deși îți datorez enorm - încă o dată - pentru cadoul pentru sora mea.

— Deci i-ai luat cașmir.

— Ceva ce vânzătoarea a numit un set dublu, și a zis că nici o femeie nu poate avea prea multe.

— Absolut adevărat.

— Bine. Deci, o să încerc să fac un efort și pentru restul în următoarele câteva zile. Să scot bradul, să mă lupt cu luminițele.

— Să-l scoți?

O expresie ce poate era milă, poate era zeflemea îi trecu peste chip.

— Să înțeleg că asta înseamnă că ai un brad artificial?

Mitch își vârî mâinile în buzunare și zâmbetul i se mări lent.

— E cel mai simplu. Viața de apartament.

— Și după starea acelei araceae, probabil cel mai bine.

— Starea *acelei* ce?

— Planta pe care o ucideai încet. Cea pe care am luat-o când am fost acasă la tine să te întâlnesc prima dată.

— O! O, da.

Când purtase acel costum elegant, se gândi el, și pantofii cu toc care-i făceau picioarele să pară de trei metri.

— Cum o mai duce?

— E foarte bine acum, și nu cred că ți-o dau înapoi.

— Aș veni s-o vizitez din când în când, dacă se poate.

— Asta se poate aranja. Avem o petrecere de sărbători acasă, sâmbăta viitoare. La ora nouă. Ești bine-venit, dacă vrei. Și, bineînțeles, poți să-ți aduci un invitat.

— Mi-ar plăcea să vin. Te superi dacă aș trece pe la Harper House acum, să arunc o privire la bibliotecă? Să încep cu ceva?

— Nu, nici o problemă. O să-l sun pe David să-i spun că vii.

— Bine. O să merg, atunci, să nu-ți mai stau în cale. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

— Am o grămadă de timp.

Mitch nu vedea cum.

— O să te sun mai târziu, atunci. Ai un loc grozav aici, Rosalind.

— Da, așa e.

După ce Mitch ieși, Roz își puse uneltele deoparte și bău prelung din sticla de apă. Nu era o fetișcană prostuță care să fie zăpăcită și emoționată la atingerea mâinii unui bărbat pe pielea ei. Dar se simțise ciudat și neașteptat de mișcată de acea atingere delicată a degetelor lui pe obrazul ei și de privirea din ochii lui când o atinsese.

„Trandafir englezesc", se gândi ea și râse. Odată, cu mult timp înainte, poate că apăruse fragilă și delicată. Se întoarse și studie una dintre plantele ei mamă sănătoase. Era mai degrabă așa acum, zdravănă și puternică.

Și, întorcându-se iar la muncă, își spuse că asta era foarte bine după părerea ei.

În ciuda ploii zdravene, Mitch se plimbă printre clădiri și câștigă și mai mult respect pentru Roz și ceea ce construise. Și aproape de una singură, se gândi el. Banii Harper poate că îi oferiseră o plasă de siguranță, dar era nevoie de mai mult decât fonduri ca să creeze tot ce era acolo.

Trebuia curaj, viziune și multă muncă grea.

Oare chiar făcuse remarca aceea penibilă, așa un clișeu, despre pielea ei? „Trandafir englezesc", se gândi și clătină din cap. De parcă nu o mai auzise ea de cine știe câte ori până atunci.

În orice caz, nu era nici măcar o comparație deosebit de exactă. Nu era un trandafir englezesc delicat. Mai degrabă un trandafir negru, lung, subțire și exotic. Puțin arogant și foarte atrăgător.

Aflase multe despre viața ei, numai din conversația pe care o avusese acum cu ea. Multe lucruri despre ea. Pierduse o persoană pe care o iubise foarte mult - bunica - la o vârstă foarte fragedă. Nu fusese foarte apropiată de părinții ei. Și îi pierduse și pe ei. Rudele ei erau care pe unde, la distanță, și nu părea să aibă o relație apropiată cu nici unul dintre ei.

În afară de fiii ei, nu avea pe nimeni.

Și după moartea soțului ei, nu se putuse baza decât pe ea însăși, nu avusese pe nimeni la care să apeleze în timp ce-și crescuse cei trei băieți.

Dar nu sesizase nici un sentiment de autocompătimire și cu siguranță nici o slăbiciune în ea.

Independentă, directă, puternică. Dar avea și simțul umorului și o

inimă bună. Îl ajutase când îl văzuse pierdut din pricina cadoului pentru o fetiță. Și fusese amuzată de dilema lui.

Acum că începuse să aibă o idee mai clară despre ce fel de persoană era, nu voia decât s-o cunoască și mai bine.

Care fusese de fapt treaba cu al doilea soț și cu divorțul, de pildă? Nu era câtuși de puțin treaba lui, bineînțeles, dar putea să-și justifice curiozitatea. Cu cât știa mai multe, cu atât știa mai multe. Și nu va fi dificil să afle. Oamenilor le plăcea la nebunie să vorbească.

Tot ce trebuia să faci era să pui întrebările potrivite.

Dintr-un impuls, se întoarse înapoi către pepinieră. Mai erau câțiva clienți care încercau să se hotărască între crăciunițe și o plantă ce semăna cu un cactus încărcat de flori roz. Mitch abia apucase să-și treacă o mână prin părul său ud când Hayley veni ca o săgeată drept spre el.

— Domnule doctor Carnegie! Ce surpriză!

— Mitch. Și ce mai faci, Hayley? Dar copilul?

— Amândouă suntem cât se poate de bine. Dar uită-te la tine, ești ud leoarcă! Pot să-ți aduc un prosop?

— Nu, sunt bine. Nu m-am putut abține să nu mă plimb prin jur, să văd toată pepiniera.

— O!

Hayley îi zâmbi cu toată fața, cu o expresie inocentă.

— O căutai pe Roz?

— Am găsit-o. Eram pe punctul să mă îndrept spre Harper House, să capăt o idee despre locul meu de lucru de acolo. Dar m-am gândit că aș putea lua unul dintre brăduții ăștia de pus pe masă. Unul care este deja decorat.

— Nu-i așa că sunt drăguți? Arată foarte bine într-un spațiu mic sau pe un birou.

— Sunt mult mai frumoși decât bătrânul meu brad artificial pe care-l pun în fiecare an.

— Și au așa un miros de Crăciun.

Îl conduse către ei.

— E vreunul care-ți place mai mult?

— Ah… acesta e frumos.

— Ador toate fundițele acelea roșii și Moșii aceia micuți. O să-ți aduc o cutie pentru el.

— Mersi. Ce sunt aceia?

— Aceia sunt cactuși de Crăciun. Nu crezi că sunt minunați? Harper îi altoiește. O să-mi arate și mie cum o face într-o zi. Știi, ar trebui să-ți iei unul. Au așa un aer de sărbătoare. Și înfloresc de Crăciun și de Paști.

— Eu nu prea mă pricep să am grijă de plante.

— Păi, nu trebuie să-i faci aproape nimic.

Își îndreptă ochii ei mari și albaștri spre el.

— Locuiești într-un apartament, nu-i așa? Dacă iei un brăduț, un cactus de Crăciun și niște crăciunițe, vei avea toate decorațiunile de sărbători. Poți să ai și musafiri și nu mai trebuie să decorezi nimic.

— Nu știu câtă atenție o să acorde Josh unui cactus.

Hayley zâmbi.

— Poate că nu, dar sigur ai o întâlnire cu cineva de sărbători, nu?

— Ah… am fost foarte ocupat cu cartea.

— Un bărbat așa chipeș ca dumneata cred că înoată în ofertele doamnelor.

— Nu în ultima vreme. Ăă…

— Ar trebui să cumperi și o coroniță pentru ușă.

— O coroniță.

Mitch începu să se simtă vag disperat când Hayley îl luă de braț.

— Hai să-ți arăt ce avem. Pe câteva le-am făcut chiar eu. O vezi pe asta de aici? Simți mirosul de pin? Cum să fie Crăciunul fără o coroniță pe ușă?

Mitch își dădu seama că pierduse deja bătălia.

— Ești foarte bună la asta, nu-i așa?

— Poți pune pariu, zise ea râzând și alese o cunună. Aceasta se potrivește bine cu brăduțul tău.

Hayley îl convinse să cumpere coronița, trei ghivece cu crăciunițe de pus pe pervaz și cactusul. Mitch părea uluit și vag năucit în timp ce Hayley îi făcu bonul de plată și-i împachetă cumpărăturile.

Și după ce Mitch plecă, Hayley știa exact ce voia să afle.

Se repezi la biroul Stellei.

— Mitch Carnegie nu se vede cu nimeni.

— A orbit în mod recent?

— Ei, hai, Stella, știi ce vreau să spun. Nu are nici o iubită.

Își scoase șapca de pe cap, își trecu degetele prin părul castaniu pe care-l purta suficient de lung cât să-l poată lega la spate într-o codiță.

— Și tocmai a petrecut mai bine de o jumătate de oră în sera de înmulțire cu Roz, înainte să iasă să cumpere un brăduț de pus pe masă. Harper l-a trimis acolo la ea fără măcar s-o anunțe dinainte. I-a zis să intre pur și simplu în timp ce ea lucra și n-a avut timp nici măcar să-și treacă un ruj peste buze.

— L-a trimis înăuntru pur și simplu? Ce-are Harper, s-a prostit?

— Exact asta l-am întrebat și eu - pe Harper, adică. Oricum, după aceea a venit înăuntru - Mitch, adică - leoarcă de la ploaie pentru că s-a plimbat primprejur să vadă pepiniera. Acum se duce până la casă.

— Hayley, zise Stella, întorcându-se de la calculator. Ce le coci tu acolo?

— Numai observ, asta-i tot. El nu se vede cu nimeni, ea nu se vede cu nimeni.

Hayley își ridică mâinile, întinzând degetele arătătoare și apoi îndoindu-le unul către celălalt.

— Iar acum o să se vadă amândoi unul pe celălalt pentru o vreme. Și-n afară de faptul că arată așa de bine, e atât de drăgălaș. L-am convins să cumpere o coroniță, trei crăciunițe mici și un cactus de Crăciun în plus față de brăduțul împodobit.

— Bravo, Hayley.

— Dar înțelegi, n-a știut cum să zică nu, asta a fost partea drăgălașă. Dacă Roz nu vrea să-i facă avansuri, cred că o voi face eu. OK, nu, râse ea văzând privirea rece a Stellei. E destul de bătrân încât să-mi fie tată bla bla bla, dar e perfect pentru Roz. Ascultă la mine, eu mă pricep la chestiile astea. N-am avut dreptate în legătură cu tine și Logan?

Stella oftă uitându-se la piatra de acvamarin pe care i-o dăduse ca inel de logodnă.

— Aici nu te pot contrazice. Și deși o să-ți spun, foarte ferm, că tot ce trebuie să facem e să observăm, nu pot nega că o să fie foarte distractiv de văzut.

Capitolul 4

Ca o regulă în timp ce lucra, Mitch își amintea să-și curețe apartamentul când nu mai avea loc de stat, sau cești curate de cafea. Între proiecte, era puțin mai bun la scos mizeria din casă sau cel puțin la rearanjarea haosului.

Angaja niște firme de curățenie. De fapt, își făcuse un obicei din asta. Pentru că nu rămânea prea mult timp clientul lor, și vina - era dispus să recunoască - era în mare parte a lui.

Uita în care zi îi programase și, invariabil, alegea acea zi să meargă la cumpărături, să se documenteze sau să-și întâlnească fiul pentru un joc rapid de Horse sau unul la unul. Poate că era ceva freudian la asta, dar nu voia să se gândească prea profund.

Sau își amintea, și cei din echipa de curățenie veneau, se holbau la treaba ce-i aștepta. Și apoi nu-i mai vedea niciodată.

Dar un om trebuia - sau cel puțin ar fi trebuit - să facă un efort de sărbători. Își petrecu toată ziua scoțând gunoaie afară, ștergând, măturând și curățând, și fu forțat să recunoască faptul că dacă ar fi fost plătit pentru asta, și el și-ar fi dat demisia.

Totuși, era frumos să aibă iar ceva ordine în apartament, să reușească să vadă tăblia meselor și pernele de pe scaune. Deși nu avea mari speranțe că va reuși să le mențină în viață prea mult, plantele pe care Hayley îl convinsese să le cumpere adăugau o atmosferă frumoasă de sărbătoare.

Și brăduțul era foarte ingenios. Acum, în loc să târască afară cutia din depozit, să se chinuie cu bucățile componente, să înjure beculețele încâlcite numai ca să descopere că jumătate dintre ele oricum nu funcționau, tot ce trebui să facă fu să aranjeze brăduțul vesel pe măsuța Hepplewhite de lângă fereastra din camera de zi și să bage ștecărul în priză.

Agăță coronița pe ușa de la intrare, puse cactusul înflorit pe măsuța de cafea și cele trei ghivece de crăciunițe pe capacul rezervorului de la toaletă. Mergea așa pentru el.

Termină de făcut un duș, își luă pe el niște blugi și o cămașă, și persoana cu care trebuia să se întâlnească în seara aceea bătea deja la ușă.

Cu picioarele goale, cu părul încă umed, Mitch traversă camera de zi să deschidă. Și îi zâmbi singurei persoane de pe lume pe care o

iubea fără rezerve.

— Ți-ai uitat cheia?

— Am vrut să mă asigur că am ajuns unde trebuie, zise Joshua Carnegie arătând cu degetul cununa verde. Ai o coroniță de Crăciun pe ușă.

— Vine Crăciunul.

— Am auzit și eu un zvon despre asta.

Intră și ochii lui de aceeași nuanță de verde ca ai tatălui său se făcură mari.

Era mai înalt decât Mitch cu aproape trei centimetri, dar avea aceeași conformație de lungan slab. Avea părul închis la culoare și vâlvoi. Dar nu pentru că uita să se tundă ca tatăl său, ci pentru că așa voia să-l aibă.

Purta blugi largi și o bluză de trening cu glugă.

— Doamne! Ți-ai găsit o nouă firmă de curățenie? Le-ai dat o primă de lucru pe front în timp de război?

— Nu, n-am avut nici o șansă. Și oricum cred c-am trecut deja prin toate firmele de curățenie din vestul statului Tennessee.

— Tu ai făcut asta?

Cu buzele țuguiate, Josh făcu un tur scurt al camerei de zi.

— Ai o plantă - cu flori pe ea.

— Pe care o s-o iei tu cu tine.

— Într-adevăr.

— Eu aș omorî-o. Deja am auzit-o gâfâind de spaimă. Nu pot fi responsabil.

— Sigur.

Josh se trase distrat de ureche.

— O să-mi înviorez dormitorul la cămin. Hei. Ai și un brăduț. Și lumânări.

— E Crăciunul, repetă Mitch, în timp ce Josh se aplecă să miroasă lumânarea roșie groasă.

— Lumânări mirositoare. Și-n plus, dacă nu mă înșel, ai aspirat.

Cu ochii îngustați, se întoarse către tatăl său.

— Ai o femeie.

— Nu asupra mea, nu. Ce păcat. Vrei o cola?

— Da.

Clătinând din cap, Josh se îndreptă spre baie.

— Trebuie să merg la toaletă. Comanzi o pizza?

— Ce alegi tu.

— Pizza, strigă Josh. Cu salam și cârnați. Și topping dublu de cașcaval.

— Mi se blochează arterele numai când aud asta, îi strigă și Mitch înapoi, scoțând două doze de cola din frigider.

Din experiență, știa că fiul lui putea trece ca vântul prin aproape o

pizza întreagă singur și tot era slab ca un ogar de vânătoare.

O, cum era să ai douăzeci de ani!

Sună la pizzeria locală și comandă o pizza mare pentru Josh și una medie vegetariană pentru el.

Când se întoarse, îl văzu pe fiul său rezemat de clanța ușii, cu picioarele încrucișate la glezne în adidașii lui Nike Zoom.

— Ai flori la toaletă.

— Crăciunițe. Crăciun. Calmează-te.

— Ai o femeie. Dacă încă nu te-ai culcat cu ea, sigur ai pus ochii pe ea. Așa că spune tot.

— Nici o femeie.

Îi aruncă o doză lui Josh.

— Doar un apartament curat cu câteva lucruri care să creeze o atmosferă de sărbători.

— Avem noi metode să te facem să vorbești. Unde-ai întâlnit-o? E super tare?

— Nu vorbesc, zise Mitch râzând și-și deschise cutia de suc.

— Tot scot eu adevărul din tine.

— Nu e nimic de scos.

Mitch trecu pe lângă el și intră în camera de zi.

— Încă.

— A-ha!

Josh se duse după el, se trânti pe canapea și-și puse picioarele pe măsuța de cafea.

— Repet: nu vorbesc. Și a fost un „a-ha” complet prematur. Oricum, simțeam că am chef de sărbătoare. Cartea e gata, ceea ce înseamnă că în curând voi primi un cec. Încep un proiect nou și interesant…

— Deja? Nu te deconectezi?

— Proiectul ăsta l-am avut în stare de așteptare de o vreme deja, și vreau să-l încep acum cu toată atenția. E mai bine decât să mă gândesc la cumpărăturile pentru Crăciun.

— De ce să te gândești la asta? Mai sunt vreo două săptămâni până atunci.

— Ei, da, ăsta-i băiatul meu.

Mitch își ridică doza de cola în semn de toast.

— Deci ce mai fac mama ta și Keith?

— Bine. Foarte bine.

Josh sorbi lung din suc.

— Mama e foarte implicată în pregătirile de sărbători. Știi cum este ea.

— Da, știu.

Îl lovi ușor pe genunchi pe Josh.

— Nu e o problemă, Josh. Mama ta vrea să fii acasă de sărbători. Așa și trebuie să fie.

— Ai putea veni și tu. Știi că poți veni.

— Știu, și sunt recunoscător. Dar e mai bine dacă stau aici. O să facem ceva împreună pentru Crăciun înainte să pleci. E important pentru ea să fii acolo. Este dreptul ei. Și e important și pentru tine.

— Nu-mi place să mă gândesc că tu vei rămâne singur.

— Numai eu și cana mea de terci.

Gândul îi dădea un junghi, așa cum se întâmpla întotdeauna. Dar o merita.

— Ai putea merge la bunica.

— O, Doamne, zise Mitch, și pe chip și în voce i se citi durerea exagerată. De ce mi-ai dori așa ceva?

Josh zâmbi.

— Ai putea purta puloverul acela cu renul pe care ți l-a cumpărat acum câțiva ani.

— Scuze, dar un copil al străzii va purta anul ăsta pulovărul acela. Când te duci?

— Pe 23.

— Atunci putem ieși la cină pe 22 dacă vrei

— Sigur. Trebuie să aranjez cumva și cu Julie. Ea ori merge în Ohio, la mama ei, ori în L.A., la tatăl ei. Serios, o nenorocesc părinții ăștia. Amândoi i-au făcut un adevărat spectacol, punându-i în cârcă un morman de sentimente de vinovăție și de obligații, și acum Julie mi-a spus că nici nu mai vrea să-i vadă pe nici unul din ei. Ori plânge, ori șuieră de furie, ori amândouă.

— Noi, părinții, putem foarte ușor să ne nenorocim copiii.

— Voi n-ați făcut-o.

Mai sorbi o dată și roti doza în mâini.

— Nu vreau acum să par din emisiunea lui Maury Povich sau mai știu eu ce, dar am vrut să spun că voi niciodată nu m-ați transformat într-o frânghie de care să trageți amândoi în două direcții. M-am gândit acum la chestia asta, văzând prin ce mizerii trece Julie. Tu și mama niciodată nu mi-ați pus povara asta în spinare. Nu m-ați făcut să simt că trebuie să aleg și nu v-ați sfâșiat unul pe celălalt în fața mea. E așa de urât când o fac unii oameni. E groaznic.

— Da, într-adevăr.

— Îmi amintesc, știi, de perioada de dinainte să vă despărțiți. A fost foarte dur. Dar chiar și atunci, nici unul nu m-a folosit ca pe un mijloc prin care să lovească în celălalt. Asta se întâmplă acum cu Julie, și mă face să-mi dau seama cât de norocos am fost. Așa că am vrut să-ți spun.

— Mă… mă bucur că mi-ai spus.

— Bine, acum c-am avut acest moment de Hallmark, mă duc să-mi mai iau un suc. Ar trebui să înceapă emisiunea Pregame.

— Pornesc eu televizorul, zise Mitch luând telecomanda.

Se întrebă ce stele străluciseră deasupra lui când îi oferiseră darul unui asemenea fiu.

— Hei! Chipsuri cu sare și oțet!

Auzind punga desfăcându-se și bătaia la ușă, Mitch zâmbi și se ridică de pe fotoliu, luându-și portmoneul ca să plătească pizza.

— Nu înțeleg, Stella. Pur și simplu nu înțeleg.

Hayley se plimba înainte și înapoi în camera Stellei în timp ce băieții se bălăceau în cadă în baia alăturată.

— Pantofii negri sexy care-mi omoară picioarele sau pantofii clasici mai eleganți?

Stella se ridică în picioare purtând câte un pantof din fiecare pereche, și Hayley se opri din mers doar cât să îi studieze.

— Sexy.

— Mă temeam c-o să spui asta.

Stella îi scoase pe ambii din picioare și vârî pantofii refuzați înapoi în dulap. Își pusese pe pat rochia pentru seara aceea, bijuteriile pe care le alesese deja erau într-o tăviță pe măsuța de toaletă.

Acum nu mai trebuia decât să-i pună pe băieți la culcare, să se îmbrace, să-și aranjeze părul și machiajul. Să mai verifice o dată băieții, să verifice aparatele de supraveghere. Și… Plimbatul de colo colo și bombănitul lui Hayley îi distraseră atenția suficient cât să se întoarcă spre ea.

— Ce e? De ce ești așa de agitată? La petrecerea din noaptea asta ai cumva o întâlnire de care nu mi-ai spus nimic?

— Nu. Dar despre întâlniri îți și vorbesc. De ce i-a spus Roz lui Mitch să aducă pe cineva? Acum probabil că așa va face, pentru că se va gândi că, dacă vine singur, va arăta ca un ratat. Și amândoi vor pierde o oportunitate excelentă.

— Cred că am pierdut câteva amănunte.

Își puse cerceii și studie rezultatul în oglindă.

— De unde știi că Roz i-a spus să vină cu cineva? De unde afli tu mereu lucrurile astea?

— E un dar al meu. Oricum, ce s-a întâmplat cu ea? Are la dispoziție un bărbat perfect atrăgător și disponibil și-l invită să vină la ea în seara asta - aici primește puncte. Dar apoi îi spune că poate să aducă pe cineva. Doamne, Dumnezeule!

— Poate că s-a gândit că așa e politicos.

— Nu poți să fii politicoasă într-un război al întâlnirilor, ce naiba?!

Cu un oftat prelung, Hayley se trânti la capătul patului și își ridică picioarele să-și examineze pantofii.

— Stella, noi suntem cele care trebuie să preia controlul.

Din moment ce încă nu începuse să se machieze, Stella era liberă să-și apese ochii cu degetele.

— Cum? De unde știi chestia asta? Nimeni nu știe așa ceva.

— Am vândut cărți ani întregi, îți amintești. Citesc mult. Nu știu de ce îmi amintesc toate chestiile astea ciudate. Dar, oricum, e o petrecere de sărbătoare aici - în casa ei. Și știi că Roz o să arate uluitor. Iar acum el o să apară cu cine știe ce femeie și o să strice totul.

— Nu cred că are ce strica în momentul ăsta.

Hayley se trase de păr de frustrare.

— Dar *ar putea* să fie. Sunt sigură de asta. Uită-te la ei, uită-te la ei în seara asta și o să vezi ce scânteie este între ei.

— Bine, așa o să fac. Dar acum trebuie să scot copiii din cadă și să-i bag în pat. Apoi trebuie să mă îmbrac și să-mi pun pantofii ăștia sexy cu singurul scop să-l înnebunesc pe Logan.

— Vrei o mână de ajutor? Cu copiii, nu cu înnebunitul lui Logan. Lily doarme deja.

— Nu, o să te uzi sau o să-ți șifonezi hainele, și arăți fantastic. Aș vrea să pot purta și eu nuanța aia de roșu. Ăsta da sexy.

Hayley se uită la rochia scurtă și strâmtă de un roșu intens de pe ea.

— Nu crezi că e prea…

— Nu, cred că e exact ce trebuie.

— Bine, o să cobor atunci, să văd dacă-i pot da lui David o mână de ajutor cu mâncarea și cu celelalte. Așa o să pot afla și părerea lui despre rochie. El e un adevărat expert în modă.

Roz coborâse deja, verifica detaliile și se întreba dacă alesese bine. Poate că ar fi trebuit să deschidă sala de bal de la etajul al doilea și să fi ținut petrecerea acolo. Era un spațiu splendid, atât de elegant și de grațios. Dar parterul, cu puzderia de camere mai mici, cu focurile aprinse, era cumva mai cald și mai prietenos.

Spațiul nu era o problemă, se asigură ea în timp ce verifica poziționarea meselor, a scaunelor, a lămpilor, a lumânărilor. Și îi plăcea să deschidă camerele așa, să știe că oamenii vor rătăci de colo colo, admirând casa pe care ea o iubea atât de mult.

Era o noapte senină, așa că se puteau răspândi și pe terase. Erau niște radiatoare pentru cazul în care se făcea prea rece și erau mese, scaune, lumânări și luminițe de sărbătoare în copaci, luminând toate potecile grădinii.

Doamne sfinte, parcă ar fi fost prima petrecere pe care o dădea în viața ei.

Trecuse însă o vreme de când dăduse o petrecere atât de mare. Din cauza asta rata de refuzuri de pe lista ei de invitați fusese foarte mică. Avea să fie îngrămădeală.

Evitând ospătarii și personalul angajat temporar care se învârtea peste tot, se strecură afară. Da, luminile erau foarte frumoase, și erau

haioase, se gândi ea. Și-i plăcea arborele de crăciunițe pe care-l crease din zeci de plante albe.

Harper House fusese construită pentru a da petreceri mari, își reaminti ea. Își neglijase această datorie și se privase și pe ea de plăcerea socializării cu oamenii la care ținea.

Se întoarse când auzi deschizându-se ușa. David ieși cu două pahare înguste de șampanie.

— Bună, frumoaso. Pot să te tentez cu un pahar de șampanie?

— Poți. Deși ar trebui să fiu înăuntru, să dau o mână de ajutor în toată nebunia asta.

— Totul e sub control. Își ciocni paharul de al ei. Încă douăzeci de minute, și va fi perfect. Și uită-te la noi! Nu-i așa că suntem superbi?

Roz râse și-și strecură mâna într-a lui.

— Tu întotdeauna ești.

— Și tu, scumpa mea.

Ținând-o în continuare de mână, David făcu un pas înapoi.

— Pur și simplu strălucești.

Roz își alesese o rochie dreaptă argintiu mat cu umerii goi care îi punea în valoare cu mare efect rubinele bunicii ei. Își trecu vârful degetelor peste colierul de platină cu rubinele spectaculoase în formă de lacrimă.

— Nu am prea multe ocazii să port rubinele Harper. Acum mi s-a părut noaptea potrivită pentru ele.

— Și sunt o desfătare pentru ochi, plus că îți fac claviculele să arate uluitor. Dar eu vorbeam despre tine, frumusețea mea incandescentă. De ce nu fugim noi doi în Belize?

Șampanie și David, combinația perfectă să o facă să se simtă veselă și relaxată.

— Eu credeam că la Rio mergem.

— Nu până nu începe Carnavalul. O să fie o petrecere minunată, Roz. Nu trebuie decât să-ți scoți din cap toate celelalte prostii.

— M-ai și citit, nu-i așa?

Clătină din cap, uitându-se la grădini și sorbind din șampanie.

— Ultima dată când am avut o petrecere din asta de sărbători, am urcat în dormitor să-mi schimb brățara pentru că mi se stricase închizătoarea și l-am găsit pe soțul meu ciugulind-o pe una dintre musafire în loc de aperitive.

Sorbi încă o dată lung din șampanie.

— Un moment deosebit de umilitor din viața mea.

— La naiba cu asta. Te-ai descurcat, nu? Tot nu știu cum ai reușit să ieși de acolo, să-i lași în pace, să treci prin restul petrecerii și să aștepți să plece toată lumea înainte de a-l azvârli pe dobitoc afară în șuturi.

Ridicase vocea, furia aprinzându-l ca pe o torță.

— Ai niște boașe de oțel, Roz. Și ți-o spun ca pe un compliment.

— A fost pentru propria siguranță, nu din curaj sau tupeu.

Ridică din umeri, încercând să pară că nu-i păsa.

— Să provoc o scenă într-o casă plină de oaspeți n-ar fi făcut decât să fie o umilință și mai mare.

— În locul tău, i-aș fi zgâriat pe amândoi pe ochi, apoi i-aș fi fugărit afară pe ușă cu una din muschetele stră-stră-… nu știu cât de multe stră-uri - străbunicului tău.

Roz oftă și mai sorbi din șampanie.

— Ar fi fost foarte satisfăcător, și, la naiba, aș vrea să mă fi gândit la muschetă după ce au plecat oaspeții. Mă rog, nu l-am lăsat să ne strice seara aceea, și n-o să-l las să ne-o strice nici pe asta.

Își termină șampania și se întoarse spre David cu privirea hotărâtă a unei femei pregătite de bătălie.

— Hai să aprindem și restul lumânărilor, să punem niște muzică. Sunt gata de petrecere.

Da, era bine să deschidă iar casa. Să aibă vin și muzică, mâncare bună, prieteni buni. Ascultă câteva fragmente de conversație, bârfe, dezbateri politice, discuții despre sport sau arte, trecând de la un grup la altul, din cameră în cameră.

Își petrecu brațul pe după cel al vechiului ei prieten Will Dooley, care era de asemenea tatăl Stellei și viitorul socru al lui Logan Kitridge, peisagistul lui Roz.

— Te-ai strecurat pe lângă mine.

— De-abia am ajuns aici.

O sărută ușor pe obraz.

— Jo și-a tot schimbat pantofii. Tocmai s-a dus până sus cu Hayley. A zis că vrea să vadă bebelușul.

— O s-o găsesc eu. Ți-ai pierdut logodnica, Logan?

— E peste tot, zise el ridicând din umeri și sorbi din bere. Femeia asta nu se poate odihni până n-a verificat fiecare detaliu personal. E o petrecere inimoasă, Roz.

— O, tu urăști petrecerile.

Atunci Logan rânji - un rânjet scurt care adăugă farmec trăsăturilor lui aspre.

— Prea mulți oameni. Dar mâncarea e de primă clasă, berea e rece și partenera mea e cea mai frumoasă femeie din lume. E greu să mă plâng de ceva. Nu-i spune tăticului ei, dar am de gând s-o ademenesc mai târziu în grădină să ne pupăm.

Îi făcu cu ochiul lui Will, apoi își mută privirea.

— Doctor Carnegie al tău tocmai a intrat. Pare să te caute - pe tine sau pe cineva.

— Hm?

Roz se uită în jur și ridică din sprâncenele expresive. Purta un costum de un cenușiu ca granitul, ce-i punea bine în evidență trupul zvelt. Se tunsese de când îl văzuse ultima dată, observă ea, și arăta mai degrabă din revista *GQ* decât ca un profesor.

Putea să recunoască, în sinea ei cel puțin, că era o desfătare să-l studieze oricum ar fi fost.

Totuși, părea vag năucit de mulțime, și când unul dintre ospătarii eficienți îi oferi un pahar de pe o tavă cu șampanie clătină din cap, refuzând.

— Scuzați-mă o clipă, le zise ea lui Will și lui Logan.

Își croi drum către el prin încăpere și își întrerupse pasul când privirea lui o surprinse, studiind-o de sus până jos, apoi se opri pe chipul ei.

Roz simți un fior și pulsul accelerându-se, ceea ce consideră a fi atât ciudat, cât și jenant.

Pur și simplu o țintuia cu privirea, se gândi ea. Ochii aceia focalizați așa pe ea, încât se simțea - oricine s-ar fi simțit - singura persoană din încăpere. Era un truc bun într-un spațiu în care erau atât de mulți oameni îngrămădiți și atâta zgomot, și puțin tulburător. Dar când se îndreptă către el avea o expresie relaxată și prietenoasă.

— Mă bucur că ai putut veni.

— Când dai o petrecere, tu chiar dai o petrecere, nu glumă. Am văzut luminile de la un kilometru distanță. Doar nu-i cunoști cu adevărat pe toți oamenii ăștia?

— Nu i-am văzut pe nici unul niciodată până acum. Ce pot să-ți ofer de băut?

— Apă minerală cu lămâie.

— Este un bar acolo.

Ca să-l conducă, îi puse mâna pe braț.

— Hai să te aranjăm.

— Mulțumesc. Am ceva pentru tine. Un cadou.

Își vârî mâna în buzunar în timp ce traversau sala către bar, apoi îi oferi o cutiuță frumos împachetată.

— E complet de prisos, dar e teribil de drăguț din partea ta.

— E doar ca semn de mulțumire că m-ai salvat atunci, cu darul pentru nepoata mea, zise el și-și comandă băutura. Arăți… „uluitor” este cuvântul care-mi vine primul în minte, urmat de „spectaculos” imediat după aceea.

— Mulțumesc.

— Din cap - privirea lui trecu peste ea până la sandalele ei cu tocuri argintii și unghiile de la picioare vopsite în roșu ca rubinul - până-n picioare.

— Mama mea mi-a zis că o femeie nu e aranjată decât dacă are unghiile de la picioare vopsite. E unul dintre puținele sfaturi pe care

mi le-a dat cu care am fost de acord. Să-l deschid acum?

Mitch abia aruncase o privire către colierul cu rubine, deși ochiul lui de amator de antichități îl evaluase deja ca valoros. Dar degetele de la picioare… Acestea erau splendide.

— Poftim?

— Cadoul, zâmbi ea.

Era greu să nu fii mulțumită și puțin îngâmfată când un bărbat era vrăjit de picioarele tale.

— Să-l deschid acum?

— O, nu, aș prefera să n-o faci. Dacă-l deschizi mai târziu și nu-ți place deloc, vei avea timp să pregătești o minciună politicoasă.

— Nu fi caraghios. Îl deschid acum.

Trase de panglică și ridică apoi capacul. Înăuntru era un ceas miniatural, cu o ramă de filigran de argint.

— E minunat. E cu adevărat minunat!

— Antichitățile sunt un hobby al meu. Nici nu-i de mirare, dacă te gândești. M-am gândit că, având casa asta, probabil îți plac lucrurile vechi. Are și o inscripție pe dos. M-a impresionat.

Roz întoarse ceasul și citi:

L, Număr orele. N

— E frumos, și romantic. E minunat, Mitch, și cu siguranță mai mult decât merit pentru că am ales o jucărie.

— M-a făcut să mă gândesc la tine.

Când Roz își ridică privirea spre el, Mitch clătină din cap.

— Mi-am câștigat o privire cinică. Dar e un fapt. L-am văzut și m-am gândit la tine.

— Ți se întâmplă asta des?

— Să mă gândesc la tine?

— Nu, să te gândești la cineva și să-i cumperi un cadou fermecător.

— Din când în când. De fapt, de ceva vreme nu prea. Ție ți se întâmplă des să primești cadouri așa?

Roz zâmbi.

— Nu de o vreme. Mulțumesc foarte mult. Vreau să-l pun sus la etaj. Hai să te prezint… O, uite-o pe Stella. Nimeni nu te poate prezenta la o petrecere mai bine decât Stella.

— Mitch, zise Stella întinzând o mână către el. Mă bucur să te văd din nou.

— Și eu. Înflorești, zise el. Cred că e dragoste.

— Pot să confirm asta.

— Și ce mai fac băieții?

— Foarte bine, mulțumesc. Au picat de oboseală și acum dorm la etaj… O.

Se întrerupse când văzu micul ceas.

— Ce drăgălaș e! Atât de romantic și de feminin.

— E minunat, nu? recunoscu Roz. E un cadou, pentru o favoare foarte mică.

— N-ai spune că e mică dacă ai fi primit telefonul pe care l-am primit eu de la sora și nepoata mea, îi spuse Mitch. Nu numai că sunt iertat în mod oficial, dar în momentul de față mă bucur de statutul de unchi favorit.

— Atunci, în mod evident merit asta. Stella, condu-l pe Mitch pe aici, bine? Eu vreau să pun ceasul la etaj.

— Sigur.

Stella observă felul în care privirea lui Mitch o urmă pe Roz afară din cameră.

— O întrebare, înainte să mergem printre oaspeți. Roz se vede cu cineva?

— Nu.

Mitch zâmbi și o luă pe Stella de braț.

— Ei, da, ca să vezi!

Roz trecu printre oaspeți până în hol, apoi urcă scările. Gestul îi reaminti cum urcase aceste scări la altă petrecere, lăsând vocile, muzica și luminile în spatele ei. Și cum intrase în sfârșitul unei relații.

Nu era naivă. Știa foarte bine că Mitch o întreba dacă era interesată să înceapă o relație cu el, iar acum făcea câteva eforturi ca s-o determine să fie interesată. Iar partea ciudată era că răspunsul ei nu era un „nu” răspicat. Ciudat era, se gândi Roz în timp ce intra în dormitorul ei, că nu știa răspunsul.

Se strecură în cameră și așeză micul ceas romantic pe comodă. Nu se putu abține să nu zâmbească în timp ce trasa rama cu vârful degetelor. Era un dar foarte frumos, se gândi ea, și da, partea ei cinică se gândea că era un dar foarte isteț. Dar la urma urmei era clar că o femeie care trecuse prin două căsătorii va avea o doză sănătoasă de cinism.

O relație cu el ar fi poate interesantă, chiar distractivă, și Dumnezeu știa că merita și ea să aibă parte de niște pasiune în viață. Dar ar fi de asemenea încâlcită, posibil intensă. Și probabil complicată din pricina muncii pe care-l angajase s-o facă.

Îi permitea unui om să scrie o carte despre istoria familiei ei, care cu siguranță avea s-o implice și pe ea într-o oarecare măsură. Oare chiar voia să devină intimă cu cineva care putea, dacă lucrurile nu ieșeau bine, să facă publice, într-o carte, problemele familiei ei?

Experiența cu Bryce o avertiza că, dacă lucrurile nu merg bine, atunci merg extrem de rău.

Avea multe lucruri la care să se gândească. Și atunci își ridică privirea către oglindă.

Se văzu nu numai pe ea, cu chipul îmbujorat și ochii strălucitori de la propriile gânduri ci și silueta palidă din spatele ei.

I se opri răsuflarea, dar nu tresări. Nu se răsuci pe loc. Pur și simplu rămase unde era, cu ochii prinși în privirea Ameliei din oglindă.

— De două ori în două săptămâni, zise ea calmă. Îmi imaginez că tu mi-ai spune să-i dau papucii. Nu-ți prea plac bărbații, nu-i așa, Amelia? Băieții da, copiii, dar bărbații sunt cu totul altă mâncare de pește. Nimeni în afară de un bărbat nu trezește o asemenea furie într-o femeie. Știu asta. A fost cineva cu sângele meu care a sădit furia asta în tine?

Nu primi nici un răspuns, și nici nu așteptase vreunul.

— Lasă-mă să termin conversația asta unilaterală spunând că trebuie să mă gândesc singură, să hotărăsc singură, exact așa cum am făcut-o mereu. Dacă-l las pe Mitchell în viața mea, în patul meu, consecințele și plăcerea vor fi ale mele. Trase aer încet în piept. Dar pot să-ți promit un lucru. Orice aș face sau nu, nu ne vom opri să căutăm răspunsuri pentru tine. Nu acum că am început.

În timp ce silueta începu să dispară încet, Roz simți ceva atingându-i părul, ca o mângâiere ușoară de degete ce încălzeau în același timp în care o răcoreau.

Ca să nu cadă din picioare, trebui să-și sprijine ambele mâini pe comodă. Apoi își împrospătă meticulos rujul, își mai dădu cu niște parfum pe gât. Și coborî la petrecere.

Se gândise că o mângâiere de fantomă era îndeajuns de mult în materie de șocuri pentru o seară, dar mai avu unul, chiar mai dur, când ajunse la capătul scărilor.

Bryce Clerk stătea în holul ei.

Un val de furie turbată trecu prin ea, fierbinte și oribilă, și o viziune îi străfulgeră prin minte. Cum se năpustea în jos pe scări, scuipând toate insultele amare și furia ce-o simțea, cum îl bătea până-și pierdea cunoștința, cum îl azvârlea apoi afară pe ușă.

Pentru o clipă, acea viziune fu atât de clară și de limpede încât restul, realitatea din jurul ei, se încețoșă și dispăru. Nu auzi altceva decât bubuitul sângelui în urechi.

Bryce zâmbi cu toată gura către ea în timp ce ajuta o femeie pe care Roz o cunoștea de la clubul de grădinărit să-și pună șalul. Roz își încleștă mâna pe stâlpul scării până când își controlă furia și fu vag sigură că nu-l va izbi cu pumnul drept în față.

Făcu ultimul pas.

— Mandy, zise ea.

— O, Roz! chicoti Amanda Overfield și o sărută rapid pe ambii obraji.

Roz știa că era de vârsta lui Harper, o tânără bogată, prostuță și inofensivă. Recent divorțată și ea, se mutase în Memphis abia cu o

vară înainte.

— Casa ta e atât de *superbă*. Știu că am întârziat teribil, dar am…

Chicoti din nou și Roz simți că i se încleștează maxilarul.

— Nu contează. Sunt atât de bucuroasă că m-ai invitat. Muream de curiozitate să-ți văd casa. Unde-mi sunt manierele? Să ți-l prezint pe însoțitorul meu. Rosalind Harper, acesta e Bryce Clerk.

— Ne-am mai întâlnit.

— Roz. Arăți spectaculos, ca întotdeauna.

Dădu să se aplece, de parcă ar fi vrut să o sărute. Roz știa că toate conversațiile din jur amuțiseră, că toți oamenii se uitau și ascultau. Așteptau.

Îi vorbi foarte încet.

— Dacă mă atingi, îți trag un șut în boașe de-o să-ți iasă pe gât.

— Sunt un oaspete invitat în casa ta, zise Bryce cu vocea alunecoasă, înălțată suficient cât să ajungă la urechile interesate din jur.

Roz îl văzu fixându-și pe chip o expresie de suflet rănit și șocat.

— Grosolănia nu ți se potrivește.

— Nu înțeleg.

Cu mâinile încleștate, Mandy se uita de la unul la celălalt.

— Nu înțeleg.

— Sunt sigură că nu înțelegi, Mandy. Te rog să vii cu mine afară pentru un moment, împreună cu însoțitorul tău.

Roz auzi înjurătura feroce din spatele ei și se luptă din toate puterile să nu tresară. Se întoarse și își păstră din nou vocea scăzută.

— Harper. Nu. Te rog.

Când Roz se așeză în așa fel încât să-l blocheze pe Harper, acesta își mută brusc privirea de la Bryce la mama lui.

— O dată pentru totdeauna.

— O să am eu grijă de asta. Lasă-mă să am eu grijă de asta.

Își puse mâna pe brațul lui, simțindu-i mușchii tremurând de încordare.

— Te rog.

— Nu singură.

— Două minute.

Îl sărută pe obraz și-i șopti la ureche.

— Vrea o scenă. N-o să i-o oferim. Nu primește nimic de la noi Două minute, dragul meu.

Se întoarse apoi.

— Mandy? Hai să ieșim puțin la aer, bine?

O luă pe tânăra femeie de braț. Bryce rămase pe loc.

— Este foarte nepoliticos din partea ta, Rosalind. Te faci de râs și pe tine, și oaspeții tăi. Speram că vei fi cel puțin politicoasă.

— Presupun că ți s-au spulberat speranțele atunci.

Roz văzu cum i se schimbă expresia în timp ce se uita peste umărul ei. Îi urmări direcția privirii și observă că Mitch stătea alături de Harper acum, și că Logan și David intrau amândoi în hol. Expresiile de pe fețele lor erau mult mai puțin *politicoase* decât a ei, se gândi ea.

— Cine-i cretinul ăsta?

Întrebarea lui Mitch era abia un murmur, dar Roz o auzi, cum auzi și răspunsul lui Harper.

— Bryce Clerk. Ăsta e gunoiul pe care l-a azvârlit de-aici acum câțiva ani.

Roz o trase pe Mandy afară. Bryce era un idiot, se gândi ea, și probabil i-ar fi făcut plăcere să provoace o altercație cu Harper, una publică. Dar nu avea curajul să se ia la harță cu mai mulți bărbați puternici și nervoși, nici măcar pentru plăcerea de a o umili pe ea în casa ei.

Se dovedi că avea dreptate când Bryce ieși cu pași țepeni pe ușă în urma ei. Roz închise ușa.

— Mandy, acesta este fostul meu soț. Cel pe care l-am găsit la etaj, la o petrecere asemănătoare, cu mâinile pe sânii goi ai unei cunoștințe comune.

— Asta e o minciună ordinară. N-a fost nimic…

Roz se întoarse ca un bici către el.

— N-ai decât să-i spui lui Mandy versiunea ta când nu ești în pragul casei mele. Nu ești bine-venit aici. Nu vei fi niciodată bine-venit aici. Dacă mai apari vreodată pe proprietatea mea, o să chem poliția să fii arestat pentru încălcare de proprietate. Și poți să pui pariu că o să te dau în judecată, nemernic mincinos și trădător ce ești. Și acum ai un minut, un singur minut, să intri în mașină și să dispari de pe pământul meu.

Se întoarse și zâmbi către Mandy, care se uita complet șocată.

— Mandy, tu cu siguranță ești bine-venită să intri și să stai la petrecere. Voi aranja să te ducă cineva acasă mai târziu dacă dorești.

— Cred c-ar trebui… Ah, cred c-ar trebui să plec.

— Foarte bine, atunci. Ne vedem luna viitoare la întâlnirea clubului. Crăciun fericit!

Făcu un pas înapoi, dar nu deschise ușa.

— Cred că acum ai aproximativ patruzeci de secunde înainte să intru și să chem poliția.

— Toată lumea de-acolo știe ce ești acum, îi strigă Bryce în timp ce-o trăgea pe Mandy către mașină.

— Sunt sigură că știe.

Așteptă până când îl auzi pornind motorul și apoi se uită cum se îndepărta în viteză.

Abia atunci își apăsă mâna pe abdomen și-și strânse ochii închiși până când putu să stăvilească furia și jena ce-o făceau să tremure.

Respiră adânc de două ori, își ridică bărbia sus, apoi intră în casă. Zâmbi cu toată fața și întinse mâna către Harper.

— Ei bine, zise ea, strângându-l de mână în timp ce se uita la fețele curioase din jur. Mi-ar prinde bine un pahar de băutură.

Capitolul 5

Deși se terminase petrecerea și oaspeții erau în drum spre casă, Roz nu se putea calma. Știa că nu trebuia să urce în camerele ei, unde n-ar fi făcut decât să se plimbe înainte și înapoi, gândindu-se iar și iar la ce se întâmplase, torturându-se singură cu această umilință personală.

În loc de asta, își făcu o cană mare de cafea și se duse afară în curte, să se bucure de răcoare și singurătate. Cu radiatoarele zumzăind și luminițele încă sclipind, se așeză pe un șezlong și sorbi din cafea, cu gândul să se bucure de liniște și poate să mediteze o vreme.

Știa că Harper era furios pe ea. Era nervos pentru că-l ținuse să nu-l azvârle afară din casă pe Bryce. El era încă destul de tânăr - și Dumnezeu să-l apere, era și bărbat pe deasupra - să creadă că forța brută putea rezolva această problemă. Și o iubea îndeajuns încât să-și stăvilească furia pentru că-l rugase ea.

Cel puțin de data asta reușise să și-o stăvilească.

Singura dată când Bryce încercase să intre în Harper House fără să fie invitat, Roz fusese prea șocată să-l calmeze pe Harper. Sau pe David, de fapt. Bryce fusese azvârlit afară ca un gunoi trădător, iar Roz era suficient de meschină încât să fie satisfăcută de felul în care băiatul ei îl azvârlise afară cu forța. Dar ce rezolvase?

Bryce reușise acum exact ce-și plănuise. S-o supere. Cât de mult timp, se întrebă ea, la naiba, cât de mult timp va trebui să plătească pentru o greșeală stupidă și nesăbuită?

Când auzi ușa deschizându-se în spatele ei, Roz se încordă. Nu voia să treacă din nou prin toată povestea asta urâtă cu David sau cu Harper, nu voia să vină un bărbat s-o mângâie pe cap și să-i spună să nu se îngrijoreze.

Voia să stea și să se gândească singură.

— Nu știu ce faci tu, dar eu am chef de niște ciocolată.

Surprinsă, Roz o privi pe Stella așezând o tavă pe masă.

— M-am gândit că te-ai dus la culcare.

— Întotdeauna îmi place să mă relaxez puțin după o petrecere mare. Și mai este și chestiunea acestor trufe de ciocolată, care stăteau acolo în bucătărie, strigându-mă pe nume.

Roz observă că făcuse ceai și-și aminti că Stellei nu-i plăcea cafeaua la ore târzii din noapte. Și aranjase trufele rămase pe o farfurie frumoasă.

— Ar fi coborât și Hayley, dar s-a trezit Lily. Cred că-i iese un dințișor, pentru că se smiorcăie puțin. E așa de frumos aici. E mijloc de decembrie și e așa de frumos. Aerul nici măcar nu e tăios încă.

— Ai exersat conversația dinainte și te-ai hotărât să începi cu o discuție despre vreme?

Existase o vreme când tonul superior ar fi făcut-o pe Stella să dea înapoi. Dar trecuseră zilele acelea.

— Întotdeauna mă gândesc că vremea e un început bun, mai ales pentru niște grădinari. Aveam de gând să continui cu cât de spectaculoase sunt crăciunițele anul acesta, dar probabil vom sări peste partea asta.

Selectă o trufă și mușcă din ea.

— Dar ciocolata este perfect firească. Doamne, cine a inventat chestiile astea ar trebui să fie canonizat.

— Întreab-o pe Hayley. Dacă nu știe cine a făcut prima trufă de ciocolată, o să afle ea.

Din moment ce era acolo ciocolata, Roz nu se putu gândi la nici un motiv să nu ia și ea una.

— Sunt aici de-aproape un an deja, începu Stella.

— Ăsta e felul tău de a conduce discuția spre o mărire de salariu?

— Nu, dar ar fi o idee bună. Lucrez pentru tine de aproape un an, locuiesc în aceeași casă cu tine. Partea a doua chiar a ținut mai mult decât intenționasem.

— N-are nici un rost să te muți altundeva și apoi să te muți iar când te măriți cu Logan.

— Într-adevăr, și-ți sunt recunoscătoare că ai înțeles asta și că ai făcut să-mi fie ușor și să nu trebuiască să-mi mut copiii în toate direcțiile. Adevărul e că, deși de-abia aștept să mă mărit, și să mă mut în casa lui Logan - mai ales acum că am pus și eu mâna și am redecorat-o - o să-mi fie dor să fiu aici. Și tot așa și băieților.

— Mă bucur să aud asta.

— Chiar și cu toate câte s-au întâmplat primăvara trecută, poate într-un fel chiar din cauza asta, sunt atașată de casa asta. Și de tine.

— Mă bucur să aud și asta. Ai o inimă mare, împreună cu mintea aceea ordonată a ta, Stella.

— Mersi.

Se rezemă de spătarul scaunului, ținând ceașca de ceai în amândouă mâinile. Ochii ei albaștri ca de nu-mă-uita erau îndreptați spre Roz.

— Trăind cu tine și lucrând cu tine de aproape un an, te cunosc deja, îți știu mintea și inima. Cel puțin pe cât e posibil. Unul din lucrurile pe care le știu e că, în ciuda generozității și a ospitalității tale, ești o femeie care ține foarte mult la viața personală. Și știu că pășesc acum exact în zona aceea privată când îți spun că-mi pare rău de ce s-a întâmplat în seara asta. Îmi pare rău și sunt furioasă și puțin

uluită că un nenorocit a intrat în casa ta, neinvitat și fără să fie binevenit, cu scopul de a te face să te simți stingherită.

Roz nu zise nimic, și Stella respiră adânc.

— Deci, dacă ai chef să mănânci trufe de ciocolată și să-l vorbești de rău pe dobitoc, aș fi fericită să stau aici cu tine, să te ascult. Dacă preferi să stai aici singură și să lași totul să mocnească, atunci o să-mi iau ceaiul și jumătate din trufele astea și o să mă duc sus, la etaj.

Pentru o clipă, Roz rămase nemișcată, sorbind din cafea. Apoi se gândi: „La naiba", și mai luă o trufă de ciocolată.

— Știi, trăind aici toată viața, am un număr de prieteni și o grămadă de… să le spunem cunoștințe. Dar n-am avut ceea ce ai putea numi prietene femei apropiate și importante pentru mine. Există un motiv pentru asta…

Ridică un deget și-l scutură înainte ca Stella să apuce să vorbească.

— Motivul e preferința mea într-o oarecare măsură și își are rădăcinile în faptul că am rămas văduvă de foarte tânără. Și atât de multe persoane din cercul meu social, dintre femei, au devenit oarecum prudente. Iată-mă și pe mine, tânără, atrăgătoare, destul de bogată - și disponibilă. Sau cel puțin așa au presupus ele. În cealaltă tabără erau acelea dornice, pur și simplu prin felul lor de-a fi, să mă cupleze cu un bărbat. Un prieten, un frate, un verișor, orice o fi fost el. Ambele atitudini m-au enervat. Ca rezultat, mi-a trecut cheful să am prietene apropiate. Așa că acum n-am experiență. Însă te consider pe tine o prietenă, cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

— Din moment ce și eu simt același lucru pentru tine, aș vrea să mă lași să te ajut. Chiar și numai prin a spune niște lucruri cu adevărat urâte despre nenorocitul dracului de Bryce Clerk și să-ți aduc ciocolată.

— Vai, Stella, zise Roz cu vocea cremoasă ca trufele. Cred că e prima dată în întregul an în care te-am auzit vorbind atât de urât.

Stella roși puțin - blestemul roșcatelor.

— E rezervat pentru ocazii speciale.

— Asta chiar că e, zise Roz și-și lăsă capul pe spate studiind stelele. N-a venit ca să mă facă să mă simt stingherită. Ăsta n-a fost decât un beneficiu în plus.

— Atunci de ce? Doar n-a crezut… doar nu a putut fi chiar atât de tâmpit să creadă că-l vei lăsa să intre și să stea la petrecere?

— Poate că s-a gândit că nevoia mea de a nu-mi păta imaginea publică îi va oferi cale liberă, și dacă l-aș fi lăsat, asta i-ar fi dat puțin mai mult material să ungă roțile acestei vieți complicate și ale planurilor pe care le are de a face bani.

— Dacă e așa, nu te cunoaște prea bine dacă te-a subestimat atât de tare.

— Știe suficient cât să fi obținut exact ceea ce voia în seara asta.

Tânăra aceea la brațul căreia a apărut? E foarte bogată și foarte prostuță. Sunt toate șansele să-i fie milă de el și chiar să fie indignată în numele lui pentru ce s-a întâmplat în seara asta.

— Atunci, e mai mult decât prostuță. E o cretină.

— Poate, dar el e un mincinos desăvârșit și este uns cu toate alifiile. Eu nu sunt nici prostuță, nici cretină, și tot i-am căzut în plasă.

— L-ai iubit, așa că…

— O, draga mea, nu l-am iubit. Slavă Domnului pentru asta.

Se cutremură numai gândindu-se la asta.

— Mi-au făcut plăcere atenția lui, complimentele lui și cel puțin la început, romantismul și sexul. Dacă adaugi la asta și faptul că mă simțeam groaznic de abandonată chiar atunci pentru că toți băieții mei se mutaseră de acasă, am fost prada perfectă. A fost vina mea că m-am măritat cu el în loc doar să mă fi culcat cu el până mă plictiseam sau până vedeam ce se ascunde sub exteriorul acela drăguț.

— Nu știu dacă asta face totul să fie mai rău sau mai bine, zise Stella după un moment.

— Nici eu, dar asta e. În orice caz, a vrut să-mi reamintească faptul că există și el, că poate și că într-adevăr înoată în același iaz social ca și mine. A vrut în principal să mă facă să fiu supărată și să mă gândesc la el. Misiune îndeplinită. Are nevoie de atenție, are nevoie ca ochii oamenilor să fie ațintiți asupra lui - pentru lucruri bune sau rele. Cea mai rea pedeapsă pe care i-aș putea-o da ar fi să-l ignor, ceea ce am și făcut, cu destul de mare succes, de când s-a întors în Memphis. Noaptea asta a fost felul lui foarte isteț de a mi se vârî în cale, în casa mea, în fața oaspeților mei.

— Aș vrea să fi ajuns acolo mai repede. Eram aproape în celălalt capăt al casei când am auzit ce se întâmpla. Dar nu înțeleg cum poate cineva să obțină satisfacție din a fi refuzat și alungat în public, așa cum am auzit că l-ai alungat tu.

— Nu-l cunoști pe Bryce. O să ia cina pe gratis pe seama acestui incident săptămâni întregi. E în centrul atenției, și e foarte priceput să răsucească lucrurile.

Ciocni cu unghiile ei scurte și nevopsite în ceașcă.

— Până va termina, el o să fie cel oropsit. El n-a vrut decât să încerce să se împace cu mine, să-mi ureze de bine, fiind sărbători și toate astea. Iar eu ce fac? Mă răstesc la el și o umilesc pe însoțitoarea lui - care, unde mai pui, era invitata mea.

Se opri pentru o clipă și-și înghiți noul val de furie.

— Oamenii vor spune: „Dumnezeule, uite ce rece și dură e, cât de grosolană și nepoliticoasă”.

— Atunci oamenii sunt niște idioți.

— Da, chiar așa și sunt. Și acesta e motivul pentru care socializez atât de rar cu ei. Și motivul pentru care am fost atât de pretențioasă să

mă împrietenesc. Și motivul pentru care sunt recunoscătoare că am o prietenă care stă aici cu mine la ora asta din noapte, mâncând trufe de ciocolată în timp ce stau și-mi plâng singură de milă.

Respiră o dată adânc.

— Și să știi că, la naiba, mă simt mai bine! Hai să mergem sus. Să ne culcăm puțin. Mâine va fi o zi plină, cu toți bârfitorii strecurându-se printre clienții obișnuiți.

Unii ar fi zis că se îngropa în muncă. Roz spunea că făcea ceea ce trebuia făcut și că savura fiecare clipă. Adora treburile de făcut iarna, adora să se închidă ore întregi, uneori cu zilele, în seră, și să înceapă vieți noi, îngrijindu-le să poată trăi. Răsadurile, butașii, lăstarii ei începeau cu înmugurirea de frunze noi. Adora mirosul de umezeală și al compusului de înrădăcinare, și să privească toate stadiile progresului.

Existau dăunători și probleme împotriva cărora trebuia să lupte ca să protejeze noile plante, exact cum se întâmpla în viață. Când găsea semne de ciuperci parazite sau tăciune, tăia frunzele infectate, stropea plantele. Verifica mereu circulația aerului, ajusta temperatura.

Toți butașii care arătau semne de infecții sau viruși erau sistematic îndepărtați sau aruncați. Nu permitea existența infecției aici, așa cum n-o permitea nici în restul vieții ei.

Munca aceasta o calma, și amintindu-și asta se relaxă. Îl tăiase pe Bryce din viața ei, îl aruncase la o parte, tăiase infecția *aceea* din rădăcină. Poate că nu suficient de devreme, poate că nu fusese destul de vigilentă, așa că trebuia chiar și acum să fie cu ochii în patru și să controleze.

Dar era puternică, și viața pe care și-o clădise era îndeajuns de puternică încât să reziste acestor invazii mărunte și enervante.

Gândindu-se la asta, își termină lista de sarcini pe ziua aceea, apoi îl căută pe Harper.

Intră în sera de altoire, știind că Harper n-o va auzi chiar de la început, când Beethoven răsuna tumultuos pentru plante și cine știe ce muzică își alesese să asculte în ziua aceea în căști.

Se opri un moment, un moment ce-o făcu să se emoționeze, privindu-l cum lucra. Într-o bluză veche de trening, cu blugi chiar mai vechi, bocanci murdari - era clar că fusese pe câmp în ziua aceea, își dădu ea seama.

Se tunsese recent, așa că părul lui negru și lucios cădea într-un stil mai ordonat și îngrijit. Se întrebă cât timp va dura. După cum își cunoștea ea băiatul - și-l cunoștea bine - va uita de această mică sarcină de a-și îngriji părul timp de săptămâni întregi, până când va ajunge să ia o bucată de rafie să-și lege părul la spate în timp ce lucra.

Era atât de competent, atât de creativ aici. Fiecare dintre fiii ei avea

propriul talent, propria direcție - Roz se asigurase de asta -, dar numai Harper îi moștenise dragostea nesfârșită pentru grădinărit.

Se mișcă printre mesele încărcate de plante, unelte și compuși, ca să-l privească altoind cu dexteritate un trandafir miniatural.

Când termină specimenul, Harper se întinse după doza de cola pe care o avea mereu aproape, iar Roz se mută în câmpul lui vizual. Îl văzu concentrându-se asupra ei în timp ce sorbea din suc.

— E o treabă bună, zise ea. Nu faci trandafiri prea des.

— Fac un experiment cu ăștia. M-am gândit că am putea avea o secțiune pentru plante miniaturale crescute în ghiveci. Lucrez la un minicățărător, și câteva specimene care constituie un covor vegetal. Vrei o cola?

— Nu, mersi.

Semăna atât de mult cu ea însăși se gândi. De câte ori auzise exact același ton politicos și rece ieșind din propria gură când era nervoasă.

— Știu că ești supărat pe mine, Harper.

— N-are nici un sens să fiu supărat.

— Sensul nu e ce contează acum, nu?

Voia să-i mângâie umerii, să-și lipească obrazul de al lui. Dar Harper ar înțepeni, exact cum ar fi făcut și ea dacă o atingea cineva înainte să fie gata să fie atinsă.

— Ești nervos din pricina modului în care am rezolvat treburile aseară. Pentru că nu te-am lăsat să te ocupi tu de asta.

— Este alegerea ta, zise el, ridicând smucit dintr-un umăr. Și nu sunt furios pe tine. Sunt dezamăgit de tine, asta-i tot.

Dacă ar fi luat cuțitul de altoit și i l-ar fi vârât în inimă, n-ar fi simțit atâta durere, atâta șoc.

— Harper.

— Chiar a trebuit să fii atât de al naibii de politicoasă? N-ai putut să-i dai ce merita chiar atunci și acolo, în loc să mă împingi pe mine în spate și să-l duci pe el afară?

— Ce rost ar fi av…?

— Nu dau doi bani pe ce rost ar fi avut, mamă.

Temperamentul infam al familiei Harper îi mocnea în ochi.

— A meritat să primească o bătaie, chiar acolo. Ar fi trebuit să mă lași să te apăr. Dar a trebuit să fie cum ai vrut tu, și eu am stat acolo fără să fac nimic. Așa că de ce să mai vorbim acum?

Roz ar fi vrut să se întoarcă și să plece, să-și ia un moment să se controleze, dar Harper merita mai mult de-atât. Merita să-i vorbească față în față, chiar acum.

— Nimeni de pe lumea asta nu mă poate răni cum poți tu.

— Nu încerc să te rănesc.

— Nu, știu că nu. N-ai face asta. De aceea știu cât de furios ești. Și tot așa știu și din ce cauză. Poate că am greșit.

Își ridică mâinile și-și trecu palmele peste față.

— Nu știu, dar e singurul fel de a fi pe care-l știu. A trebuit să-l scot afară din casă. Te rog să înțelegi că *a trebuit* să-l scot afară din casă repede, înainte să o mânjească din nou.

Își lăsă mâinile în jos și chipul îi exprima numai regret.

— Eu l-am adus în casa noastră, Harper. Eu, nu tu.

— Asta nu înseamnă că este vina ta, pentru numele lui Dumnezeu, sau că trebuie să te ocupi de așa ceva de una singură. Dacă nu te poți baza pe mine să te ajut, să te protejez…

— O, Doamne, Harper. Uită-te aici cum stai și te gândești că n-am nevoie de tine când aproape tot timpul eu sunt îngrijorată că am nevoie de tine prea mult pentru binele tău. Nu știu ce m-aș face fără tine, ăsta e adevărul adevărat. Nu vreau să mă cert cu tine pentru el.

Acum își apăsă ochii cu degetele.

— El nu e decât o javră de om.

— Iar eu nu mai sunt un băiețel pe care trebuie să-l protejezi de javre, mamă. Sunt un bărbat, și e datoria mea acum să te protejez pe tine. Fie că vrei, fie că nu. Și fie că ai sau nu nevoie, la naiba!

Roz își lăsă iar mâinile în jos, și aproape reuși să zâmbească de data asta.

— Acum am înțeles.

— Dacă mai vine la ușa noastră o dată, n-o să mă mai oprești

Roz trase aer adânc în piept, apoi îi puse mâinile pe obraji.

— Știu că ești un bărbat. Mă îndurerează asta uneori, dar știu că ești un bărbat cu propria ta viață, cu propriul fel de a vedea lucrurile. Știu că ești un bărbat, Harper, care va sta alături de mine când îl rog, chiar dacă ar prefera să stea în fața mea și să lupte pentru mine și noi.

Deși știa că n-o iertase chiar cu totul, îl sărută pe frunte.

— Mă duc acasă să lucrez în grădină. Nu sta supărat pe mine prea mult timp.

— Probabil n-o să stau.

— A mai rămas din jambonul de la petrecere. Și multe aperitive, dacă vrei să vii să găsești ceva pentru cină.

— Poate.

— Bine, atunci. Știi unde să mă găsești.

Cu grădini atât de mari ca ale ei, era întotdeauna ceva de făcut. Din moment ce voia să lucreze, Roz cără mulci{1}, verifică starea compostului, lucră cu butașii și răsadurile pe care le creștea pentru folosirea personală în mica seră de acasă.

Apoi își luă mănuși și foarfecele de grădină și se duse să mai tundă copacii și tufișurile.

Când o găsi Mitch, vâra micile crengi într-o tocătoare electrică. Tocătoarea zdrăngănea flămândă în timp ce zdrobea crengile, arătând

foarte plină de energie acoperită de vopseaua ei roșie.

Tot așa arăta și Roz, se gândi Mitch, în jacheta ei ponosită de un maro murdar, cu șapca neagră, mănușile groase și bocancii uzați. Avea ochelari de soare ce-i ascundeau ochii, și Mitch se întrebă dacă-i purta contra razelor soarelui sau ca protecție împotriva așchiilor de lemn ce zburau din tocătoare.

Știa că nu-l auzea peste zgomotul mașinăriei, așa că rămase pentru un moment s-o privească. Și uni în minte imaginea femeii strălucitoare purtând un colier de rubine cu grădinăreasa harnică și ocupată în blugii ei decolorați.

Și mai era și femeia de afaceri eficientă și puternică în costum elegant care venise prima dată la apartamentul lui. Roz din sera tropicală care se murdărise de pământ pe obraz. Și Roz cea obișnuită și prietenoasă care îl ajutase să aleagă jucăria unui copil.

Avea multe fațete, se gândi el, și probabil mult mai multe decât văzuse el până acum. Însă în mod ciudat se simțea atras de fiecare dintre ele.

Cu degetele mari vârâte în buzunarele din față, Mitch se mută în câmpul ei vizual. Roz își ridică privirea de sub cozorocul șepcii, apoi opri motorul.

— Nu e nevoie să te oprești pentru mine, îi zise el. E prima dată când am văzut o mașină din asta funcționând, în afară de *Fargo*.

— Asta nu e chiar în stare să mărunțească un cadavru întreg, dar e destul de eficientă pentru o grădină.

Știa filmul *Fargo,* se gândi el, ridicol de mulțumit. Era un semn că aveau și puncte comune.

— Aha.

Se uită mai îndeaproape pe unde dispăruse o mare parte din creangă înăuntru.

— Deci pur și simplu vâri chestii înăuntru pe acolo și ea le toacă.

— Cam așa ceva.

— Și apoi ce faci cu ce rămâne?

— Dacă ai destule crengi și frunze și alte cele, poți să faci un sac bun de mulci.

— E folositor. Bine, n-am vrut să te întrerup, dar David mi-a spus că ești aici. M-am gândit să vin să lucrez câteva ore la documentare.

— În regulă. Nu m-am gândit că vei avea prea mult timp liber până după sărbători.

— Am timp. Fac niște copii după documentele oficiale și am nevoie să iau niște notițe după Biblia familiei, chestii de genul ăsta. Să fac puțină ordine înainte să apuc să cercetez mai în amănunt.

Mitch îi aruncă o așchie mai mare de lemn de pe umăr și-și dori s-o vadă scoțându-și ochelarii de soare. Ochii ei îl înnebuneau.

— Și aș vrea să aranjez niște programări pentru interviurile acelea,

după sărbători.

— În regulă.

Mitch stătea în fața ei cu mâinile în buzunarele jachetei de piele. Trăgea de timp, știa foarte bine, dar Roz mirosea al naibii de frumos. Un parfum secret de femeie sub aroma lemnoasă.

— E ciudat, nu m-am gândit că se întâmplă prea multe într-o grădină în vremea aceasta a anului.

— Se întâmplă câte ceva în toate momentele anului.

— Și eu te țin din lucru. Uite, am vrut doar să văd dacă ești bine.

— Sunt bine. Perfect.

— Ar fi prostesc din partea mea să mă prefac că n-am auzit zvonuri despre ce a fost în spatele scenei de aseară. Sau ceea ce-ar fi fost o scenă dacă nu ai fi manevrat situația atât de… abil.

— Îmi place să manevrez orice situație cu abilitate, oricând e posibil.

— Și dacă o să intri în defensivă de fiecare dată când o conversație dintre noi atinge un subiect personal, o să fie foarte greu să cercetez istoria familiei tale.

Pentru că o privea cu mare atenție, pentru că învăța s-o citească, îi văzu furia întunecându-i chipul înainte să se controleze.

— Ceea ce-a fost aseară n-are nimic de-a face cu istoria familiei mele.

— Nu sunt de acord. Ești implicată tu și acest… lucru care se întâmplă în casa ta te privește tot pe tine.

Ar fi putut să-l azvârle afară la fel de… abil cum o făcuse cu Bryce Clerk, dar ar fi făcut-o pentru că era cinstit și deschis.

— Am de gând să-mi bag nasul, Roz. Asta m-ai angajat să fac, și n-o s-o fac întotdeauna cu blândețe. Dacă vrei să încep chestia asta, va trebui să te obișnuiești cu stilul meu.

— Nu văd deloc ce legătură ar putea exista între Mireasa Harper și regretabila și, din fericire, scurta mea căsătorie.

Nu avea nevoie să-i vadă ochii clar ca să știe că îl priveau cu răceală. O auzea în vocea ei.

— Mireasă. Fie c-a fost sau nu o mireasă, așa s-a referit toată lumea la ea în întreaga istorie a familiei tale. Când s-a… manifestat, zise el în final, primăvara trecută - atât de puternic -, ai spus că niciodată nu s-a obosit să-ți apară ție când ai avut relații cu bărbați sau când te-ai măritat - așa cum a făcut-o cu Stella.

— Stella are copii mici. Copiii mei sunt mari.

— Asta nu-i face mai puțin copiii tăi.

Își relaxase umerii, și se aplecă acum să culeagă niște crenguțe de pe jos și să le azvârle în gura tocătoarei.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Deci putem trage concluzia că nu s-a simțit amenințată de Bryce -

și ce naiba fel de nume mai e și ăsta? E stupid. Sau că a considerat că îndatoririle tale materne au fost îndeplinite, și nu i-a păsat ce faci în legătură cu viața ta sexuală. Sau că, după o anumită vârstă, nu se mai arată celor care locuiesc în casă.

— Nu poate fi numărul trei, pentru că am văzut-o recent.

— Din iunie?

— Acum câteva zile și apoi din nou aseară.

— Interesant. Ce făceai, ce făcea ea? Ar fi trebuit să-mi iau carnetul.

— N-a fost nimic. A apărut și apoi a dispărut. Nu mă aștept să rezolvi misterul motivului pentru care apare, sau cui îi apare. Vreau doar să afli cine a fost.

— Un mister este legat de celălalt. Vreau cu adevărat să stăm o vreme de vorbă. Și ăsta, în mod evident, nu este momentul cel mai bun. Poate mergem la o cină, mâine-seară dacă ești liberă.

— Nu e necesar să-mi plătești o cină ca să vorbești cu mine.

— S-ar putea să fie plăcut să-ți plătesc o cină. Dacă ai obiecții puternice împotriva amestecării afacerilor cu plăcerea, o să-mi pară rău să aștept să te invit în oraș abia după terminarea acestui proiect.

— Nu mai ies la întâlniri, Mitch. Am renunțat la așa ceva.

— Cuvântul „întâlnire” întotdeauna mă face să mă simt de parcă aș fi tot în facultate. Sau mai rău încă, la liceu.

Își asumă riscul și își întinse o mână să-i tragă ochelarii mai jos pe nas. O privi direct în ochi.

— Am putea spune că sunt interesat să petrec o seară cu tine la nivel social.

— Asta înseamnă *întâlnire*.

Dar zâmbi înainte să-și împingă ochelarii la loc.

— Nu că nu apreciez asta.

— Atunci, să ne mulțumim cu o întrevedere pe moment. Voi veni și voi pleca de multe ori de aici în următoarele câteva săptămâni, așa că poți să-mi spui când vei avea timp să stai cu mine mai mult ca să vorbim. Altfel, poți să mă suni acasă și să aranjăm atunci.

— Bine.

— Eu o să intru acum, să lucrez ceva. Te las și pe tine să te întorci la treabă.

Când Mitch se îndepărtă, Roz se întinse spre întrerupătorul tocătoarei.

— Roz? Oricând te răzgândești în privința cinei, nu trebuie decât să-mi spui.

— Sigur că da.

Roz porni mașinăria și împinse creanga înăuntru.

Lucră până se întunecă, apoi își puse uneltele la locul lor și urcă treptele până pe terasa de la etaj și la ușa ce dădea în camera ei.

Voia să facă un duș nesfârșit, să se îmbrace în haine moi, apoi să bea un pahar de vin rece. Nu, se gândi apoi. Un martini. Un martini din acela pregătit de David, cu gheață și măsline scumpe. Apoi își va face un sandvici din jambonul acela minunat ce rămăsese de la petrecere. Poate că-și va petrece aproape toată seara jucându-se cu desene și idei despre extinderea pepinierei cu o florărie. Și mai erau și mostrele de saci pe care i le adusese Stella, pentru pământul de flori.

„Întâlniri", se gândi ea, în timp ce-și dădea jos hainele și pornea dușul. N-avea timp, și cu siguranță nici chef de așa ceva în stadiul acesta al vieții ei. Chiar dacă oferta venise de la un bărbat foarte atrăgător, inteligent și interesant.

Unul care o invitase la o întâlnire pe când era acoperită cu așchii de lemn.

De ce să nu facă pur și simplu sex și să scape de dubii?

Pentru că nu era firea ei, recunoscu ea. Și ce păcat! Trebuia să fie puțin mai mult… ceva înainte să se dezgolească, la propriu și la figurat, alături de un bărbat.

Îi plăcea de el, destul de mult, se gândi ea dându-și capul pe spate și lăsând apa fierbinte să-i curgă peste față și pe umeri. Apreciase felul cum reacționase primăvara trecută când fuseseră probleme, admirase - acum că avea distanța de timp suficientă - felul cum înfruntase problema fără ezitare, fără efort.

Alți bărbați ar fi luat-o la goană în cealaltă direcție, și cu siguranță ar fi refuzat ideea de a lucra pentru ea, într-o casă bântuită de ceea ce acum știau că putea fi o fantomă periculoasă.

Și bine, fusese fermecată, de fapt, văzându-l atât de pus în încurcătură de cumpărarea unui cadou pentru un copil - și cât de mult voise să cumpere cadoul cel mai bun. Era un punct în favoarea lui.

Dacă ar fi ținut scorul.

Dacă ar fi vrut să-și vâre piciorul în piscina întâlnirilor, probabil ar fi fost cu cineva așa ca el. Cineva cu care să poată avea o conversație, cineva care o atrăgea și o interesa.

Și nu strica faptul că era ceea ce Hayley numise „un bărbat sexy".

Dar la urma urmei, uite ce se întâmplase data trecută.

Numai o proastă l-ar lua pe Bryce drept model. *Știa* asta, atunci de ce nu se putea opri? Faptul că-l compara cu Bryce era un fel de victorie pentru Bryce, nu-i așa? Dacă nu putea face nimic altceva în această privință, putea și trebuia să se străduiască să și-l alunge din minte.

Nemernicul!

Bine, se gândi ea în timp ce opri apa și se întinse după prosop. Poate că se va gândi - numai să se gândească - să iasă la cină cu Mitch. Numai ca să-și dovedească singură că nu-l va lăsa pe Bryce să-i afecteze viața în nici un fel.

O cină în oraș, conversație, un amestec de afaceri și plăcere. N-ar fi chiar atât de rău, dacă își putea aduna destulă energie pentru asta. Nu s-ar supăra să-l vadă la nivel personal. De fapt, poate ar fi de ajutor să ajungă să-l cunoască mai bine.

Se va gândi la asta.

După ce-și înfășură prosopul în jurul ei, se întinse automat după loțiune. Și mâna îi încremeni la câțiva centimetri de oglindă.

Pe sticlă erau scrise în abur două cuvinte:

Bărbații mint!

Capitolul 6

Roz își scoase din minte bărbații, fantomele familiei și mesajele scrise pe oglindă. Fiii ei veniseră acasă.

Casa era plină de ei, de vocile lor, de energia lor, de lucrurile lor. Pe vremuri, grămezile de pantofi, de șepci, toate *lucrurile* pe care le lăsau aruncate care pe unde o înnebuniseră. Acum adora să vadă dovada prezenței lor. Pe vremuri tânjise să aibă o casă ordonată și liniștită, iar acum savura cu plăcere zgomotul și harababura.

Oricum aveau să plece prea repede, înapoi la viețile pe care și le făcuseră. Așa că va prețui fiecare minut din cele două zile în care-și avea toată familia sub un singur acoperiș.

Și nu era distractiv să-și vadă fiii cu băieții Stellei, sau să-l vadă pe Harper ridicând-o pe Lily cea agitată și liniștind-o în brațele lui? Era o bună compensație pentru faptul că se găsea acum în capul acestui tren al generațiilor.

— Vreau să-ți mulțumesc din suflet că-l lași pe Logan să stea aici în noaptea asta, zise Stella, așezată pe canapea lângă Roz.

— E Ajunul Crăciunului. În general avem loc destul pentru toți.

— Știi ce vreau să spun, și știu și eu că probabil este o prostie și o pedanterie caraghioasă, dar chiar vreau ca primul nostru Crăciun în casa lui - a *noastră* - să fie când suntem căsătoriți oficial.

— Cred că e drăguț și sentimental, și sunt în mod egoist bucuroasă că toată lumea e aici în seara asta.

Se uită cum Hayley o ridică pe Lily când fetița începu să se târască drept către brad.

— Mă bucur să avem copii în casă în seara asta. Austin! își strigă ea fiul mijlociu când acesta începu să jongleze trei mere pe care le luase dintr-un bol. Nu în salon.

Austin era un tânăr înalt, cu șolduri înguste, cu părul blond și ondulat ca al tatălui său.

— Melodia asta-i așa de familiară, că pot să adaug muzica, zise el, făcându-i cu ochiul lui Gavin și aruncând merele încă o dată. „Nu în salon, Austin, nu în salon”, cântă el, făcându-i pe fiii Stellei să se tăvălească de râs, și apoi aruncându-le câte un măr fiecăruia și mușcând și el dintr-al treilea.

— Uite, mamă, ia niște vin.

Fiul ei cel mai mic, Mason, se așeză pe brațul canapelei și-i întinse

un pahar. În ochii lui albaștri era o sclipire jucăușă care o avertiză pe Roz că era pus pe șotii.

— Austin, știi că salonul este teritoriu sacru, zise el. Nu ai voie să jonglezi aici. Mai ales nu ceva cum ar fi… niște pantofi.

— Poți să jonglezi cu pantofi! se holbă impresionat Luke la Austin.

— Pot să jonglez cu orice. Am un talent și o dexteritate uluitoare.

— Dar din păcate n-am fost în stare să-l conving să fugă cu un circ când avea opt ani, zise Harper și o luă pe Lily când aceasta își întinse mâinile grăsuțe către el, din brațele lui Hayley.

— Poți să jonglezi cu ai mei? întrebă Luke.

— Dă aici unul.

— Austin.

Resemnată, Roz oftă și sorbi din vin.

— Dacă spargi ceva, ești pedepsit.

— Ah, încă o melodie familiară. Hai să vedem, am nevoie de o provocare. Logan, mi se pare că pantoful ăla al tău e destul de mare să adăpostească o familie de patru membri. Dă-l încoace.

— Dacă-ți dau pantoful, tu ești pedepsit, eu sunt concediat. Poți să-mi spui că sunt laș, dar eu o să am în curând doi băieți de hrănit.

Se întinse către Gavin și-i dădu un ghiont ușor.

— Și amândoi se îndoapă ca niște purcei.

— Groh.

Ca să se dea în spectacol, Gavin înhăță o prăjitură de pe tavă și și-o îndesă întreagă în gură.

— Groh, groh.

— O, dă-i-l, Logan, zise Roz, fluturând din mână. N-o să-l mulțumim altfel.

— Hai să vedem, încă unul.

Trecu cu privirea peste toată lumea și se opri asupra lui Hayley.

— Uite la piciorușele alea frumoase și delicate. Ce zici, scumpo?

Hayley râse.

— Sunt cam la fel de delicate ca niște bărci-banană.

Dar își scoase pantoful.

— Harper, comandă Roz, mută de-acolo Baccarat-ul de la bunica undeva unde să fie în siguranță, pentru ca fratele tău să se poată da în spectacol.

— Prefer termenul să *prezint* un spectacol.

— Îmi amintesc un asemenea spectacol care a costat-o pe mama o lampă, comentă Harper, mutând câteva obiecte de valoare.

— Și ne-a făcut pe toți trei - și pe tine, David, dacă-mi amintesc bine - să ajutăm la bucătărie.

— Eram începător pe-atunci, pretinse Austin.

După ce aruncă de câteva ori de probă cei trei pantofi diferiți, începu să jongleze.

— După cum puteți vedea, mi-am îmbunătățit talentele de la acel incident regretabil.

— E un lucru bun să ai o carieră de rezervă, îi zise Mason. Poți să mergi cu jongleria la târg, pe Beale Street.

Pantofii care se învârteau în aer o făcură pe Lily să salte în brațele lui Harper. Roz își ținu răsuflarea până când Austin își făcu plecăciunea de final.

Austin îi aruncă înapoi pantoful lui Luke, care era de-a dreptul încântat.

— Poți să mă înveți și pe mine?

— Și pe mine! insistă Gavin.

— O să spună: „Nu în salon", anunță Austin în clipa când Roz deschise gura. O să vă dau lecții mâine - afară - să fim toți în siguranță, la distanță de furia mamei.

— Ea e șeful tuturor, îi zise Luke cu solemnitate.

— Nimic nu-ți scapă. Din moment ce nimeni n-a găsit de cuviință să-mi arunce niște bani, mă voi mulțumi cu o bere.

Se duse la Logan și-i înmână pantoful, apoi se apropie de Hayley.

— Ei, acum, Cenușăreaso, hai să vedem dacă ți se potrivește.

Îi puse cu mare fast pantoful în picior, apoi îi zâmbi lui Harper peste capul lui Hayley.

— Se potrivește pantoful.

Îi luă apoi mâna și i-o sărută.

— Va trebui să ne căsătorim când mă întorc de la bucătărie.

— Așa spun toți, zise ea, dar îl măsură din cap până-n picioare cu o privire seducătoare.

— Adu-mi și mie o bere dacă tot mergi, zise Mason.

— Dacă tot iau comenzi, ce să vă mai aduc?

După câteva cereri de la aproape toată lumea, Austin se uită la Harper din nou.

— Hai să mă ajuți să le aduc pe toate.

— Sigur.

Harper i-o înapoie pe Lily lui Hayley și-și urmă fratele afară din încăpere.

— Nu pot pierde asta, îi șopti Mason mamei lui, apoi se duse după ei.

— E frumoasă, nu, verișoara noastră Hayley? comentă Austin.

— Întotdeauna ai avut un mare talent să declari lucruri evidente.

— Atunci o să continui în același fel spunând că mi se pare că-i place de mine.

— Și un mod infailibil de a judeca femeile greșit.

— Stați puțin, le spuse Mason. Trebuie să găsesc ceva de scris ca să țin scorul.

— Are o guriță așa de dulce. Nu că ai băga tu de seamă, frățioare,

având în vedere că n-a crescut într-un ghiveci.

Scoase o bere din frigider și o deschise, în timp ce Harper scotea niște sticle de bere europeană.

— Și singurul fel în care o să-ți lipești buzele tale grase de ale ei va fi dacă o să aibă o criză și o să aibă nevoie de respirație gura la gură.

— Șutează și marchează. Apropo, eu sunt doctorul aici, le reaminti Mason. Dacă are nevoie de respirație gură la gură, eu sunt primul. Avem și niște chipsuri Fritos sau ceva pe-aici?

— Pun pariu pe zece dolari că nu.

Dintr-un obicei vechi, Austin sări și se așeză pe masă.

— Ai putea sta cu fetița ca să văd eu dacă frumoasa care locuiește aici ar vrea să facă o plimbare prin grădină. Având în vedere că nu te-am auzit pretinzând drept de întâietate.

— Nu e o bucată de plăcintă, zise Harper indignat, smulgând berea din mâna fratelui său și luând o sorbitură lungă. Ce naiba ai de vorbești așa despre ea? Ar trebui să ai mai mult respect, și dacă nu poți să ți-l găsești singur, noi doi putem să facem o mică plimbare afară și te ajut eu să ți-l găsești.

Cu un zâmbet, Austin mimă o împușcătură cu degetul către Mason.

— Ce ți-am spus eu? Vezi cum le văd eu pe toate?

— Da, e amorezat lulea. Ce naiba bucătărie e asta unde nici măcar nu sunt Fritos?

— În cămară, pe raftul de sus, zise Roz din pragul ușii. Sunt surprinsă că ai crezut c-am uitat preferința ta copilărească pentru chipsuri de porumb. Austin, ai terminat să-l stresezi pe fratele tău pentru moment?

— De fapt, de-abia începeam.

— Va trebui să amâni această porțiune a distracției de sărbători.

Aruncă o privire și trebui să zâmbească auzind chiotul de încântare al lui Mason când găsi punga de Fritos.

— Avem musafiri și ar fi frumos dacă am prezenta iluzia că am crescut trei tineri bărbați respectabili și maturi.

— Păi s-a cam risipit iluzia asta din moment ce-a jonglat deja în salon, bombăni Harper.

— Există totuși o limită.

Se duse și-l sărută pe Harper pe obraz, apoi pe Austin și se întoarse spre Mason.

— Poate că nu sunteți respectabili și maturi, dar, Doamne sfinte, toți trei sunteți superbi. Ar fi putut fi cu mult mai rău. Și acum, Harper, pregătește băuturile alea și du-le oaspeților noștri. Austin, dă-ți jos fundul de pe masă. Asta este o casă, nu un bar de cartier. Mason, pune chipsurile alea într-un bol și nu mai arunca firimituri pe jos.

— Da, să trăiți, ziseră toți trei la unison, făcând-o să râdă.

Ziua de Crăciun trecu ca un vis. Roz încercă să-și imprime în minte niște momente anume - încântarea neprefacută a lui Mason când primise geanta medicală veche pe care i-o găsise într-un magazin de antichități, Harper și Austin jucând câteva meciuri de fotbal de masă. Apoi mai era fascinația previzibilă a lui Lily pentru diversele cutii și ambalaje mai degrabă decât pentru jucăriile în sine, și bucuria lui Hayley de a purta o pereche nouă de cercei.

Adora să-l vadă pe Logan stând cu picioarele încrucișate pe podea, arătându-le băieților Stellei - băieților lui acum - uneltele mici cât pentru copii din trusele pe care le făcuse pentru ei.

Voia să încetinească timpul - doar pentru o zi, doar această zi anume -, dar acesta trecu în viteză, din zori de zi și agitația deschiderii cadourilor, până la lumina lumânărilor și masa somptuoasă pe care o pregătise David și o servise în porțelanurile cele mai bune.

Înainte să-și dea seama, casa era din nou tăcută.

Se duse să se mai uite o dată la brad, să stea singură în salon cu o cafea și amintirile din ziua aceea și ale tuturor Crăciunurilor de dinainte.

Surprinsă să audă pași, își ridică privirea și-și văzu fiii.

— M-am gândit că v-ați dus toți la Harper.

— Te-am așteptat să cobori, îi zise acesta.

— Să cobor?

— Întotdeauna cobori în noaptea de Crăciun, după ce toată lumea s-a dus la culcare.

Roz ridică din sprâncene către Mason.

— N-am nici un secret în casa asta.

— Ai o mulțime, o contrazise el. Numai că nu și pe ăsta.

Austin veni la ea, îi luă cafeaua și o înlocui cu un pahar de șampanie.

— Ce înseamnă asta?

— Un mic toast de familie, îi zise el. Dar asta va urma după ultimul cadou pe care l-am pregătit noi trei pentru tine.

— Încă unul? O să trebuiască să adaug o cameră la casă ca să încapă tot ce-am primit azi-dimineață.

— Ăsta e special. Deja ai un loc pentru el. Sau cel puțin ai avut la un moment dat.

— Ei bine, nu mă țineți în suspans. Ce mi-ați pregătit?

Harper ieși iar în hol și reveni cu o cutie mare împachetată în folie aurie. O așeză la picioarele ei. Deschide-o și o să vezi

Curioasă, Roz își puse paharul deoparte și începu să desfacă folia.

— Nu-i spuneți Stellei că rup hârtia, ar fi oripilată. Eu, una, sunt uluită că voi trei v-ați adunat laolaltă și v-ați pus toți de acord asupra unui lucru, ba chiar l-ați ținut secret până acum, seara. Mason întotdeauna se dă de gol.

— Hei, pot să țin un secret dacă trebuie. Nu știi nimic despre data când Austin ți-a luat mașina și…

— Taci, Austin îl lovi în umăr. Nu e limită de prescriere pentru o infracțiune de genul ăsta.

Îi zâmbi dulce lui Roz care-l privea cu ochii îngustați.

— Ceea ce nu știi, mamă, nu poate să-l rănească pe tâmpitul ăsta.

— Presupun că da.

Dar se întrebă ce era în timp ce desfăcea ambalajul. Și apoi inima îi tresări când scoase oglinda veche rabatabilă.

— Din câte am găsit, e cea mai asemănătoare cu cea pe care am spart-o. Modelul e aproape la fel, și forma, zise Harper.

— Queen Anne, adăugă Austin, circa 1700, cu lacul acela auriu și verde pe sertarul curbat. Sau cel puțin pe cât ne-am putut aminti noi că seamănă cu cea pe care a spart-o Mason.

— Hei! A fost ideea lui Harper s-o folosim drept cufăr de comori. Nu e vina mea că am scăpat-o din nenorocitul de copac. Eu eram cel mai mic.

— O, Doamne. O, Doamne. Ce nervoasă am fost! Așa de furioasă, că îmi venea să vă jupoi pe toți de vii.

— Ne amintim asta foarte limpede, o asigură Austin.

— A fost din familia tatălui vostru, zise ea cu vocea îngroșată, cu un nod în gât, trasând cu vârfurile degetelor lemnul lăcuit. Mi-a dat-o în ziua nunții.

— Ar fi trebuit să ne jupoi, zise Harper, așezându-se lângă ea și mângâind-o pe braț. Știm că nu este chiar la fel, dar…

— Nu, nu, nu.

Înecată de emoție, Roz se întoarse să-și lipească fața de brațul lui pentru un moment.

— E chiar mai bine. Că v-ați amintit asta, că v-ați gândit la asta. Că ați făcut-o.

— Te-a făcut să plângi, murmură Mason și se aplecă să-și frece obrazul de părul ei. A fost prima oară când te-am văzut plângând. Nici unul dintre noi n-a uitat asta vreodată, mamă.

Roz se lupta să nu plângă și acum în timp ce-și îmbrățișa fiii.

— E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată, și o să-l prețuiesc mai mult decât orice. De fiecare dată când mă voi uita la ea, o să mă gândesc cum erați atunci și cum sunteți acum. Sunt atât de mândră de băieții mei. Întotdeauna am fost. Chiar și atunci când am vrut să vă jupoi.

Austin îi ridică paharul și i-l dădu înapoi, apoi le întinse și celorlalți câte un pahar cu șampanie.

— Harper are onoarea, pentru că e cel mai mare. Dar vreau să fie notat că eu m-am gândit la asta.

— Toți ne-am gândit la asta, obiectă Mason.

— Eu m-am gândit cel mai mult. Dă-i drumul și începe, Harper.

— O să încep, dacă o să tăceți cinci secunde.

Își ridică paharul.

— Pentru mama, pentru tot ce-a fost pentru noi, pentru tot ce-a făcut pentru noi, în fiecare zi!

— O! Acum ați reușit, zise ea cu vocea gâtuită, și lacrimi îi apărură în ochi. Acum chiar m-ați făcut să plâng.

— Poți să plângi liniștită, zise Mason, aplecându-se să o sărute pe obrazul ud de lacrimi. Se închide cercul.

Revenirea la lucru ca de obicei o ajută să umple golul lăsat în inima ei de faptul că trebuise să-i sărute de la revedere pe doi dintre fiii ei.

Va fi o săptămână prea puțin ocupată - așa era de obicei săptămâna de sărbători - așa că luă exemplul Stellei și se apucă de organizat. Curăță unelte, șterse mesele de lucru, ajută la realizarea inventarului și, în cele din urmă, se hotărî asupra unui stil de sac pentru pământul de flori și asupra modelului ce va fi imprimat pe saci.

Având suficient timp, lucră cu Hayley la turnatul unei serii noi de ghivece și jgheaburi din beton. Hayley stătea ghemuită, învârtind mulajul în timp ce Roz turna.

— Nu pot să cred că a trecut Crăciunul, zise Hayley. Atâta l-am anticipat și ne-am pregătit, și s-a terminat totul cât ai bate din palme. Anul trecut a fost primul Crăciun după ce-a murit tata. A fost îngrozitor, și sărbătorile au ținut la nesfârșit.

— Durerea face timpul să se lungească și bucuria să se micșoreze. Nu știu de ce.

— Îmi amintesc că voiam să se sfârșească odată - să nu mai aud „*Jingle Bells*” de fiecare dată când mă duceam la serviciu, știi? Să nu mai fiu însărcinată, să nu mă mai simt singură, casa să nu mai fie de vânzare. Mi-am petrecut aproape tot Crăciunul împachetând, gândindu-mă că o să vând totul ca să pot pleca din Little Rock. Se lăsă apoi pe călcâie, fericită. Și uite-mă acum, doar un an mai târziu, și totul a fost atât de strălucitor și de fericit. Sunt conștientă că Lily n-a știut ce se întâmplă, dar a fost atât de distractiv s-o privesc cum se juca așa cu toate jucăriile și, mai ales, cu cutiile.

— Nimic nu fascinează un bebeluș ca o cutie de carton. A fost special și pentru mine, pentru noi toți, să pot să fiu de față la primul ei Crăciun.

Cu mulajul plin, Hayley netezi atent marginile cu o mistrie.

— Știu că o iubești, dar Roz, nu mă simt bine la gândul că stai în casă în seara de Revelion ca să ai grijă de ea în timp ce eu mă duc la o petrecere.

— Prefer să stau acasă de Revelion. Lily îmi oferă scuza perfectă. Și de-abia aștept s-o am numai pentru mine.

— Cred c-ai fost invitată la vreo cinci-șase petreceri.

— Mai multe încă, zise Roz, îndreptându-se de spate, cu o mână la șale. Dar nu sunt interesată. Tu du-te în oraș cu David și petrece cu alți tineri. Poartă-ți cerceii noi și dansează. Eu și Lily o să fim foarte bine întâmpinând Anul Nou împreună.

Hayley luă o sticlă cu apă și bău cu sete.

— David mi-a spus că niciodată n-a reușit să te convingă să mergi la petrecerea asta, deși e o tradiție de ani întregi deja. Mi-a zis că Harper poate va trece și el pe-acolo.

— Probabil că da. Au mai mulți prieteni comuni.

Amuzată, o mângâie pe Hayley pe umăr.

— Hai să mai terminăm unul și apoi gata pe ziua de azi.

Era obosită când ajunse acasă, dar în felul satisfăcut de a ști că tăiase mai multe puncte de pe lista de lucruri pe care le avea de făcut. Când observă mașina lui Mitch pe alee, fu surprinsă să se trezească gândindu-se c-ar trebui să urce întâi să se schimbe și apoi să-l caute în bibliotecă.

Asta ar fi fost, își reaminti singură, atât o pierdere de vreme, cât și ceva foarte departe de stilul ei. Așa că purta hainele ei de lucru când intră în bibliotecă.

— Ai tot ce-ți trebuie?

Mitch își ridică privirea dintre teancurile de cărți și hârtii de pe masă. Se uită la ea lung prin lentilele ochelarilor lui de citit cu rame de baga.

— Hm?

— Tocmai am intrat. M-am gândit să trec pe aici să văd dacă ai nevoie de ceva.

— De câteva decenii să organizez toate astea, o nouă pereche de ochi…

Ridică ibricul de pe masă.

— Mai multă cafea.

— Cu ultima cerere te pot ajuta, cel puțin.

Traversă încăperea spre el și urcă scările până la al doilea nivel.

— Nu, e în regulă. Cred că deja nivelul de cofeină din sânge mi-a ajuns la nouăzeci la sută. Cât e ora?

Roz observă ceasul de la mâna lui, apoi se uită la al ei.

— Cinci și zece.

— Dimineața sau seara?

— De atât de mult timp ești aici?

— De suficient de mult cât să nu mai țin socoteala timpului, ca de obicei.

Își frecă un umăr și-și roti gâtul.

— Ai niște rude fascinante, Rosalind. Am adunat destule tăieturi din ziare despre familia Harper, începând de la mijlocul secolului al

nouăsprezecelea până acum, să umplu un seif la bancă. Știai, de exemplu, că ai un strămoș care a călărit pentru serviciul Pony Express în 1860 și în anii 1880 a călătorit cu Wild West Show împreună cu Buffalo Bill?

— Stră-stră-unchiul meu Jeremiah, care a fugit de-acasă când era băiat, se pare, ca să călărească pentru Pony Express. S-a luptat cu indieni, a fost cercetaș pentru armată, și-a luat o soție Comanche și, se pare, încă una în Kansas City - cam în același timp. A fost un călăreț de spectacol în Wild West Show și a fost considerat oaia neagră de membrii înțepați ai familiei în vremurile acelea.

— Dar Lucybelle?

— Ah…

Scaunul pe care se afla scârțâi când Mitch se lăsă pe spate.

— Te-am prins. S-a măritat cu Daniel C. Harper în 1858 și l-a părăsit după doi ani. A apărut apoi din nou în San Francisco în 1862, când și-a deschis o cârciumă și o casă de toleranță.

— Asta mi-a scăpat.

— Ei bine, Daniel C. a pretins că a trimis-o la o clinică în New York, chipurile pentru a avea grijă de sănătatea ei, și că a murit acolo de o boală gravă. Presupun că asta era dorința lui. Dar cu puțin efort și magie, am găsit-o pe Lucybelle a noastră distrându-i pe oamenii de rând din California, unde a trăit se pare bine sănătoasă încă douăzeci și trei de ani.

— Ție chiar îți plac chestiile astea.

— Chiar că da. Imaginează-ți-l pe Jeremiah la cincisprezece ani, galopând peste câmpuri ca să ducă poșta. Tânăr, curajos, slab. Angajau numai băieți slabi ca să nu obosească prea tare caii.

— Chiar așa.

Roz își sprijini un șold pe colțul biroului.

— Aplecat peste cal, galopând din toate puterile pe orice vreme, depășind în viteză companiile de soldați plecați la război, plin de noroi și sudoare sau pe jumătate înghețat de frig.

— Și după tonul tău, să înțeleg că ești de părere că se distra de minune.

— Cred c-a fost ceva deosebit, nu-i așa? Și apoi mai este și Lucybelle, pe vremuri soție din înalta societate din Memphis. Într-o rochie roșie cu un pistol mic de damă la jartieră…

— Vai ce romantic ești!

— Trebuie să fi avut un pistol la jartieră în timp ce stătea în bar sau îi escroca pe mineri la cărți noapte după noapte.

— Mă întreb dacă li s-au încrucișat vreodată drumurile.

— Uite, vezi, zise el mulțumit. Așa începi să fii prins în toate astea. E posibil, știi Jeremiah poate că a trecut prin ușile batante ale cârciumii, a comandat un whisky la bar.

— Și s-a bucurat și de celelalte oferte de pe meniu, în timp ce reprezentantele din partea mai înțepată a familiei își fluturau ultragiate evantaiele pe verandă și se plângeau de război.

— Ai avut mulți strămoși din înalta societate plini de demnitate și multe oi negre. Au fost mulți bani și mult prestigiu.

Împinse deoparte câteva hârtii și scoase o copie după un alt articol decupat dintr-un ziar.

— Și considerabil de mult farmec.

Roz studie fotografia cu ea însăși din ziua logodnei, o tânără proaspătă și vibrantă de șaptesprezece ani.

— Nici măcar nu terminasem liceul. Eram verde ca iarba și încăpățânată ca un catâr. Nimeni nu m-a putut convinge să nu mă mărit cu John Ashby în iunie, după ce a fost făcută fotografia asta. Doamne, nu ți se pare că par gata de orice?

— Am câteva articole și cu părinții tăi aici. Nu semeni cu nici unul dintre ei.

— Nu. Mi s-a spus mereu că semăn cu bunicul meu Harper. El a murit când eu eram mică, dar din imaginile pe care le-am văzut, semăn cu el.

— Da, și eu am văzut câteva, și chiar semănați. Reginald Edward Harper Jr, născut în… 1892, cel mai mic copil și singurul fiu al lui Reginald și Beatrice Harper. Își citi notițele. Căsătorit cu ăă…

— Elizabeth McKinnon. Pe ea mi-o amintesc foarte bine. Ea mi-a transmis dragostea pentru grădinărit și m-a învățat despre plante. Tata spunea că am fost favorita ei pentru că semănăm cu bunicul. Hai să-ți aduc niște ceai, ceva de plante, ca să contracareze cafeaua, bine?

— Nu, e în regulă. Nu pot să stau. Am o întâlnire.

— Păi, atunci te las să pleci.

— Cu fiul meu, adăugă el. Pizza și ESPN. Încercăm să ne întâlnim măcar o dată în fiecare săptămână.

— Ce frumos! Pentru voi amândoi.

— Este. Mai am niște chestii de rezolvat și niște drumuri de făcut. Dar o să mă întorc joi după-amiază și o să lucrez toată seara, dacă nu te deranjează.

— Joi e seara de Revelion.

— Serios?

Consternat, se uită la ceas.

— Mi se încurcă zilele în cap în timpul sărbătorilor. Presupun că-ți vin oaspeți.

— De fapt, nu.

— Păi atunci, dacă ieși la o petrecere, poate că nu te deranjează dacă eu stau aici să lucrez.

— Nu ies în oraș. O să am grijă de fetiță, de Lily a lui Hayley. Pe ea o trimit la o petrecere și Stella și băieții ei o să țină o mică petrecere

de familie acasă la Logan.

— Dacă n-ai fost invitată la vreo douăsprezece petreceri și n-ai avea de două ori pe-atâția bărbați care să vrea să petreacă Revelionul împreună cu tine, eu mănânc toate articolele alea de ziar.

— Cred că cifrele tale sunt cam exagerate, dar chestia e că am refuzat invitația la petreceri și la întâlniri. Îmi place să stau acasă.

— O să-ți stau în cale dacă lucrez aici?

Roz înclină din cap.

— Îmi imaginez că și tu ai fost invitat la câteva petreceri și că sunt câteva doamne dornice să meargă cu tine.

— Nu merg la petreceri de Revelion. Este o tradiție a mea.

— Atunci n-o să-mi stai în cale. Dacă fetița nu e prea agitată, putem sta o parte din seară să vedem ce este cu interviul acela.

— Perfect.

— Foarte bine, atunci. Am fost ocupată, zise ea după un moment. Casa plină de Crăciun, toți fiii mei acasă. Și asta e doar o parte a motivului pentru care n-am vorbit încă despre asta.

— Despre ce?

— Acum câteva săptămâni, Amelia mi-a lăsat un mesaj.

— Acum câteva *săptămâni?*

— Am spus c-am fost ocupată, zise ea cu o urmă de iritare în voce. Și oricum, n-am vrut să mă gândesc la asta în timpul sărbătorilor. Nu-mi văd băieții prea des, și am vrut să fac multe lucruri înainte să ajungă ei acasă.

Mitch nu spuse nimic, își scoase doar reportofonul, îl împinse mai aproape de ea și-l porni pe înregistrare.

— Spune-mi.

Cu și mai multă iritare în glas, care-i săpă o cută între sprâncenele negre și expresive, Roz spuse:

— „Bărbații mint."

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot. A scris asta pe oglindă.

— Ce oglindă? I-ai făcut o poză?

— Nu, nu i-am făcut nici o poză.

Și putea în sinea ei să-și reproșeze asta mai târziu.

— Nu știu de ce contează ce oglindă. Oglinda din baie. Tocmai ieșisem de la duș. Un duș fierbinte. Oglinda era aburită și mesajul a fost scris pe ea.

— Scris de mână sau cu litere de tipar?

— Ah, cu litere mari de tipar, cu un semn de exclamare la sfârșit. Așa.

Luă unul dintre pixurile lui și-i arătă.

— Din moment ce n-a fost o informație cutremurător de nouă, m-am gândit că putea aștepta.

— Data viitoare nu te mai gândi că poate aștepta. Ce făceai înainte să… - „nu te gândi la ea goală la duș”, își ordonă singur - înainte să te duci la duș?

— De fapt, am fost în grădină și-am vorbit cu tine.

— Cu mine.

— Da, în ziua aceea când ai venit și eu vâram crengi în tocător.

— Imediat după petrecerea de sărbători, zise el, luându-și notițe. Când te-am invitat la cină.

— Ai menționat ceva despre…

— Nu, nu, te-am invitat la o întâlnire în oraș.

Entuziasmat, ieși de după masă și se așeză și el pe ea, astfel că erau mai aproape, la același nivel.

— Și imediat după aceea, îți spune că bărbații mint. E fascinant. Te avertiza să te ții departe de mine.

— Din moment ce nu mă îndrept în direcția ta, nu are nici un motiv să mă avertizeze să n-o fac.

— Nu pare s-o deranjeze că lucrez aici.

Își scoase ochelarii de la ochi și-i aruncă pe masă.

— Am tot așteptat, de fapt am sperat să o văd din nou, să aibă loc o confruntare, ceva. Dar nu s-a deranjat pentru mine, cel puțin până acum. Dar când fac o invitație personală, îți lasă un mesaj. Ți-a mai lăsat vreodată vreun mesaj?

— Nu.

— Hmm.

Dar observă o expresie fugară pe chipul ei.

— Ce? Te-ai gândit la ceva.

— Doar că poate că e puțin ciudat. Am văzut-o recent, imediat după ce am făcut o baie lungă și fierbinte. Duș, baie. Ciudat.

„Nu te gândi la ea goală în cadă.”

— Ce făceai înainte de baie?

— Nimic. Am lucrat puțin, asta-i tot.

— Bine. La ce te gândeai în timp ce erai în cadă?

— Nu văd ce are asta de-a face cu ceva. A fost în noaptea când m-a apucat criza aceea nebunească de cumpărături de Crăciun. A fost relaxant.

— Și în ziua aceea ai fost cu mine.

— Ești foarte plin de tine, Mitch. Ai nevoie de ajutor să nu dai pe-afară?

— Faptele sunt fapte. Oricum, poate c-a fost interesată sau supărată de ceea ce gândeai. Dacă a putut să intre în visele Stellei, zise el când Roz începu să nege, de ce să nu poată intra în gândurile tale în stare de trezie?

— Nu-mi place ideea asta. Nu-mi place deloc.

— Nici mie nu mi-ar plăcea, dar e o chestie la care merită să ne

gândim. Mă uit la proiectul ăsta din două direcții, Roz. De la ce se întâmplă acum, și de ce, la ce s-a întâmplat atunci, și de ce. Totul se leagă. Și asta e slujba pe care m-ai angajat s-o fac. Trebuie să mă anunți când se întâmplă ceva. Și nu câteva săptămâni după aceea.

— Foarte bine. Data viitoare când mă trezește noaptea la trei, îți dau un telefon.

Mitch zâmbi.

— Nu-ți place să primești ordine, nu-i așa? Ești prea obișnuită să le dai tu. E în regulă. Nu pot să ți-o reproșez, așa că te voi ruga politicos, dacă-mi dai voie, să mă uit la baia ta.

— Nu numai că pare complet caraghios în momentul acesta, dar nu trebuia să te întâlnești cu fiul tău?

— Josh? De ce? O, la naiba, am uitat.

Se uită la masa încărcată.

— Va trebui să las astea… te rog, fă-mi favoarea și nu face ordine aici.

— Nu sunt obsedată de ordine.

— Slavă Domnului.

Își înhăță jacheta, își aminti în ultima clipă și de ochelari.

— Mă voi întoarce joi. Anunță-mă dacă se întâmplă ceva până atunci.

Se grăbi către ușă, apoi se opri și se întoarse pe loc.

— Rosalind, trebuie să-ți spun, ai fost un boboc minunat la șaptesprezece ani, dar… în plină floare? Ești spectaculoasă.

Roz scoase un hohot scurt de râs și se rezemă de masă când fu singură. Se uită fără prea mare interes la bocancii ei străvechi, apoi la pantalonii ei de lucru largi și în momentul acela pătați de noroi și de urme de beton ce se usca. Se gândi că purta și cămașa de flanelă peste un tricou vechi care avea suficient de mulți ani încât să poată deține un permis de conducere.

„Bărbații mint”, se gândi ea, dar, ocazional, era plăcut să-i asculți.

Capitolul 7

Pentru că pepiniera se închidea mai devreme de sărbători, Roz își programă acest timp să se îngrijească de plantele ei de-acasă. Erau câteva care aveau nevoie să fie puse în alte ghivece sau răzite și din câteva voia să ia niște mlădițe și să le dea cadou.

Cum afară era rece și senin, se instală în căldura umedă a serei personale. Lucra cu una dintre preferatele ei, o violetă africană enormă ce provenea dintr-o plantă pe care i-o dăduse bunica ei cu mai bine de treizeci de ani înainte. Înconjurată de muzica de jazz a lui Norah Jones, selectă cu grijă șase frunze noi, tăindu-le cu tot cu tulpini, pentru a fi replantate. Pentru moment, folosi o oală, sădind tulpinile pe lângă margini. Peste o lună vor avea rădăcini și se vor forma plante noi. Atunci le va răsădi individual în ghivecele de un verde palid pe care le pusese deoparte.

Vor fi un cadou pentru Stella, pentru casa ei nouă, pentru viața ei nouă.

Era mulțumită că putea da mai departe această bucățică din propria moștenire unei femei care va înțelege, cuiva pe care Roz ajunsese s-o iubească.

Într-o zi va face același lucru pentru fiii ei când se vor căsători și le va da această bucată vie din moștenirea ei. Va iubi femeile pe care și le vor alege pentru că și ei le vor iubi. Dacă va avea noroc, le va plăcea pe aceste femei.

Nurori, se gândi ea. Și nepoți. Nu i se părea întru totul posibil că aceste lucruri deja nu mai erau prea departe. Și mai ciudat era că începea să tânjească după ele. Și asta, se gândi ea, era de la faptul că le avea pe Stella și pe Hayley cu copiii lor în casă.

Totuși, mai putea aștepta. Roz accepta schimbarea, dar asta nu însemna că era grăbită să se întâmple.

În momentul acela, viața ei era foarte bună. Afacerea îi era înfloritoare, și acest lucru era nu numai un triumf personal, ci și o mare ușurare.

Riscase foarte mult punând bazele pepinierei În Grădină. Dar fusese un risc pe care trebuise să și-l asume - pentru ea și pentru moștenirea ei.

Harper House, la care nu avea de gând să renunțe niciodată, costa foarte mult din punctul de vedere al întreținerii. Era perfect conștientă

că mulți oameni credeau că avea bani de irosit, dar, deși nu era în situația în care trebuia să numere fiecare bănuț, cu siguranță nu se tăvălea în mormane de bani.

Crescuse trei copii, îi îmbrăcase și-i hrănise, îi educase. Moștenirea ei îi permisese să stea acasă cu ei în loc să trebuiască să-și găsească o slujbă undeva, și istețimea investițiilor făcute de ea adăugase o plasă de siguranță.

Dar plata educației la colegiu pentru trei, plus facultatea de medicină pentru Mason nu erau deloc ieftine. Și când casa avea nevoie de o instalație sanitară nouă, de un zugrăvit nou, de un acoperiș nou, era obligată să aibă grijă să le facă.

Destul cât să fie nevoie să vândă, în mod discret, câteva lucruri dea lungul anilor. Într-adevăr, tablouri sau bijuterii care nu-i plăceau, dar tot simțise un junghi de vinovăție că vindea ceea ce i se dăduse în grijă.

Să sacrifice bucăți ca să păstreze întregul.

Existase un moment când fusese încrezătoare că viitorul fiilor ei era asigurat, pe cât de mult putuse ea, și că și casa era în siguranță. Dar tot avea nevoie de bani. Nu era ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată să-și caute o slujbă - se gândise doar pentru puțină vreme.

Mitch avea dreptate, nu-i plăcea să primească ordine. Dar fără nici o îndoială era expertă în a le da. „Fă ce știi cel mai bine, la urma urmei”, se gândi ea cu un licăr de zâmbet. Exact așa și făcuse.

Fusese o alegere între a-și aduna curajul să-și înceapă o afacere a ei sau să-și înghită mândria și să lucreze pentru altcineva. Iar pentru Roz, nici nu se punea problema unei alegeri.

Își îngrămădise mare parte din toate ouăle ei în acel singur coș și le riscase pe toate deodată, și într-adevăr în primii doi ani fusese de multe ori pe punctul să piardă tot. Dar afacerea crescuse. Ea și Harper o făcuseră să crească.

Primise o lovitură cu divorțul. O greșeală prostească, atât de prostească. Deși Bryce nu scosese decât foarte puțini bani de la ea - și numai ceea ce-i permisese ea să scoată -, o costase foarte scump financiar și în materie de mândrie să se descotorosească de el.

Dar trecuseră peste asta. Fiii ei, casa ei, afacerea ei, toate prosperau. Așa că se putea gândi puțin la schimbări. La extinderi atât ale afacerii ei, cât și la nivel personal. Exact așa cum putea să savureze prezentul plin de succese.

Se mută de la violetele africane la bromelii, și când termină de răsit, se hotărî să-i dea Stellei și una din acestea. Mulțumită, mai lucră o oră, apoi se duse să verifice bulbii de primăvară pe care-i forța să înflorească. Va avea narcise peste o săptămână.

Când fu satisfăcută, duse tot ce voia înăuntru în casă, aranjând, după cum prefera, o adevărată pădure de plante în solar, apoi plasând

celelalte ghivece prin restul casei.

În cele din urmă, duse trei bulbi în sticle în bucătărie.

— Și ce mi-ai adus? întrebă David.

— David, deja sunt disperată să te învăț câte ceva despre horticultură. Sunt în mod evident lalele. Vor înflori peste câteva săptămâni.

Le aranjă pe pervazul ferestrei lângă banchetă.

— Și eu disper să te învăț câte ceva despre alegerea unor haine stilate pentru grădinărit. De cât timp ai cămașa aia?

— Habar n-am. Ce faci aici?

Deschise frigiderul și luă carafa cu ceai rece care era mereu acolo.

— N-ar trebui să-ți începi maratonul de ferchezuire pentru petrecerea de diseară?

— Îți pregătesc un platou frumos cu aperitive și garnituri, din moment ce refuzi să vii să te joci cu noi în seara asta. Și având în vedere că m-am tratat azi câteva ore la salon în timp ce tu trudeai în țărână, maratonul de ferchezuire a început deja.

— Nu trebuie să te chinui cu platouri, David. Pot să găsesc din ce să-mi fac un sandvici și singură.

— E mai frumos așa, mai ales când nu ești singură, chicoti David. Profesorul e în bibliotecă și am pus câteva sticle de șampanie la răcit pentru ca voi doi să puteți - hai să spunem - să pocniți un dop.

— David, zise ea dându-i o palmă ușoară peste cap în timp ce-și turna ceai. Nu pocnesc nimic cu nimeni. Am grijă de bebeluș.

— Bebelușii dorm. Roz, comoara mea, e *superb*, în genul ăla sexy de intelectual cu părul răvășit. Sari pe el. Dar pentru numele lui Dumnezeu, schimbă-ți hainele mai întâi. Ți-am pregătit bluza albă de cașmir și pantalonii aceia negri pe care te-am convins să-i cumperi - aceia cu mult elastan în ei și minunații pantofi Jimmy Choo.

— Te asigur că n-o să port cașmir alb și pantaloni mulați - pe care nu i-aș fi cumpărat niciodată dacă nu mă hipnotizai sau Dumnezeu știe ce naiba mi-ai făcut - sau o pereche de pantofi cu toc de doisprezece centimetri ca să am grijă de un bebeluș de șapte luni. Nici măcar nu e o întâlnire.

— Dar nu adori ochelarii aceia cu rame de baga? Oare ce-o fi cu bărbații cu ochelari cu rame de baga?

David acoperi bolurile și tava pe care le pregătise cu folie de plastic.

— Gata. Tu și armăsarul ăsta cu ochelari cu rame de baga o să aveți un picnic frumos de Revelion.

— David, de ce Dumnezeu crezi că am nevoie de un bărbat?

— Draga mea Roz, *toți* avem nevoie de un bărbat.

Se schimbă totuși, dar refuză brutal alegerile lui David în favoarea unei cămăși simple de bumbac și blugi, și șosetele ei favorite de lână

în loc de pantofi. Totuși, era îndeajuns de vanitoasă încât să se machieze.

În camera copilului, ascultă cu răbdare toate instrucțiunile de mamă îngrijorată ale lui Hayley, o asigură, o re-asigură, îi jură că o va suna dacă va apărea orice fel de problemă. Și în cele din urmă o împinse pe fată afară din cameră.

Așteptă, uitându-se pe geam până văzu mașina îndepărtându-se. Apoi, zâmbind, se întoarse către Lily, care gângurea în leagănul ei.

— Acum ești toată a mea. Hai aici la mătușica Roz, pentru că trebuie să te înfulec toată ca pe-o bombonică.

În bibliotecă, Mitch se prefăcea că citește, și ascultă aparatul de supraveghere pentru bebeluși așezat pe o masă de la parter.

Era unul în fiecare cameră, cel puțin în fiecare cameră în care fusese el. După experiențele din primăvara trecută, considera că era o precauție înțeleaptă și elementară.

Dar acum nu se gândea la siguranță și la precauții. Era pur și simplu fermecat și amuzat, ascultând prima dată plecarea atât de îngrijorată a lui Hayley, și acum declarațiile de dragoste ale lui Roz către bebeluș.

Nu-i auzise niciodată tonul acela în voce, nu știuse că i se putea înmuia așa glasul, precum ceara parfumată la căldură. Nici nu se așteptase s-o audă răsfățând un copil, așa cum în mod evident o răsfăța pe Lily.

Roz zicea lucruri fără sens, scotea sunete copilărești, râdea, făcea în general toate acele sunete caraghioase pe care le fac de obicei adulții în fața bebelușilor și, după cum se auzea răspunsul lui Lily, fetița era la fel de încântată ca și ea.

Era o nouă fațetă a femeii pe care o considerase formidabilă, încrezătoare, puțin distantă și tulburător de directă. Toate aceste fațete se combinau într-o femeie pe care o considera deosebit de atrăgătoare. Iar acum această… dulceață, probabil, era ca o glazură surprinzătoare pe o prăjitură deja foarte apetisantă.

O auzi râzând într-un hohot prelung și minunat și renunță și să se mai prefacă măcar că lucra.

Auzi muzica și zdrăngănitul jucăriilor, gânguritul fetiței și chicotele ei de râs, și plăcerea sinceră din vocea femeii. Mai târziu, o auzi cântând și legănând fetița să doarmă.

Curând după aceea, îi auzi cuvintele murmurate, un oftat slab, apoi monitorul rămase tăcut.

Oftă și el, trist că interludiul se terminase. Apoi se întinse după ibricul de cafea și-l găsi gol. Din nou.

Îl duse în bucătărie să facă din nou cafea, și tocmai măsura cafeaua când intră Roz.

— Salut, zise el. Într-o clipă n-o să-ți mai stau în cale. David a zis că pot să vin să-mi fac cafea oricând.

— Bineînțeles. Eram pe punctul de a lua ceva din mâncarea rece pe care-a pregătit-o mai înainte, dacă vrei să mănânci ceva.

— Aș vrea de fapt, mulțumesc. A menționat că a lăsat de mâncare când mi-a arătat unde să găsesc ce aveam nevoie pentru cafea. Și…

Făcu ochii mari când Roz scoase tava și holurile.

— Văd că n-a glumit.

— Tot timpul e speriat c-o să mor de foame dacă nu-mi lasă destulă mâncare pentru șase oameni. Și?

Se uită la el.

— Poftim?

— Începuseși să mai spui ceva? Despre David?

— O da, doar că am senzația că mi-a făcut avansuri.

Roz scoase niște chifle foarte proaspete din sertarul de pâine.

— Nu foarte insistent, sunt sigură.

— Nu. Nu prea. Doar… șarmant, de fapt.

— Sper că nu te-ai supărat.

— Nu, am fost, ei bine, destul de măgulit, de fapt. Având în vedere diferența de vârstă.

— Îi place cum arăți cu ochelarii.

— Cu… ce?

— Ochelarii cu rame de baga. Se pare că-l fac să i se înmoaie picioarele. Vrei să-ți pun din toate la grămadă sau preferi să alegi tu?

— Pune la grămadă. Mulțumesc mult.

— Nu e nici o problemă, îmi fac oricum și mie unul.

Își ridică privirea brusc când o voce, vocea Ameliei, începu să cânte la monitor.

— E un șoc, nu-i așa? zise Mitch. De fiecare dată.

— Nu se duce în camera lui Lily în fiecare noapte, nu așa cum mergea mereu la băieți. Preferă băieții. Presupun că știe că Hayley e plecată și vrea să…

Vocea i se pierdu și degetele îi tremurară în timp ce făcea sandviciurile, deși atât de rar îi tremurau, amintindu-și de aparatul de supraveghere din bibliotecă. Și de cum vorbise cu Lily și ea.

— Nu m-am gândit la aparatul din bibliotecă, unde lucrai, cum te-am deranjat.

— Nu m-a de… nu m-ai deranjat - deloc.

— Oricum, poți oricând să-l oprești când lucrezi. Dumnezeu știe că avem destule peste tot. Hayley s-a dus și a cumpărat unul care are și imagine, pentru camera ei. E uluitor ce chestii se inventează în ziua de azi ca să ușureze puțin viața proaspetelor mămici.

— Cred că tu ai fost o mamă bună. S-a simțit, adăugă el, când erai acolo cu ea.

— Am fost. Sunt. E cea mai importantă slujbă a mea.

Dar joaca ei cu Lily fusese privată - sau cel puțin așa crezuse. Oare

de câte ori cântase împreună cu Elmo?

Era mai bine să nici nu se gândească la asta.

— Vrei să duci astea cu tine în bibliotecă, să mănânci în timp ce lucrezi, sau iei o pauză și mănânci aici?

— Aici, dacă nu te deranjează.

— Nu, e în regulă.

Ezită o clipă, apoi deschise din nou frigiderul și scoase șampania.

— Având în vedere că e ajunul Anului Nou, o să deschid asta. Putem bea și noi ceva mai festiv decât numai cafea.

— Mersi, dar eu nu beau. Nu pot.

— O!

Se simți groaznic de proastă. Oare nu observase chiar ea că niciodată nu bea alcool? Ar fi trebuit să-și folosească creierul și să nu-și jeneze oaspetele în asemenea fel.

— Atunci, cafea.

— Te rog.

Mitch se duse lângă ea și-i puse o mână pe braț înainte să apuce să pună sticla la loc.

— Deschide-o. Savureaz-o. Nu mă deranjează când beau alții. De fapt, este foarte important pentru mine să văd că oamenii se simt confortabil cu mine. Că tu te simți confortabil cu mine. Uite, o s-o deschid eu.

Luă sticla.

— Nu-ți face griji, nu înseamnă că dau înapoi dacă deschid o sticlă de șampanie.

— Eu sigur n-am vrut să te fac să te simți *tu* incomod. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— De ce? Doar nu mai port încă semnul acela la gât pe care scrie Alcoolic în Recuperare, nu?

Roz zâmbi puțin și se duse la dulap după un pahar de șampanie.

— Nu.

Mitch desfăcu dopul, cu un pocnet de sărbătoare.

— Am început să beau când aveam cam cincisprezece ani. Luam pe furiș o bere din când în când, cum fac băieții deseori. Nimic major, îmi plăcea teribil o bere rece de la gheață.

Așeză amândouă farfuriile pe masă, apoi își turnă cafea, în timp ce Roz aranja restul mesei simple.

— Am trecut printr-o fază de beții nebunești în facultate, dar iar, mulți fac asta. Niciodată n-am lipsit de la ore pentru asta, nu am avut de fapt nici o problemă. Notele mi-au rămas bune - destul cât să termin facultatea cu onoruri, în primele cinci procente din an. Îmi plăcea la facultate cam tot atât cât îmi plăcea o bere de la gheață. Te plictisesc cumva cu asta?

— Nu, zise ea, privindu-l în ochi. Nu mă plictisești.

— Bine.

Mușcă din sandvici și încuviință din cap.

— Doamnă Harper, faci un sandvici perfect.

— Așa e.

— Deci m-am dus la cursurile post-universitare, mi-am luat masteratul. Am predat, m-am însurat, am lucrat să-mi iau doctoratul. Am avut un băiețel minunat. Și am băut. Am fost… un bețiv prietenos, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun. Nu eram niciodată agresiv, nici abuziv - fizic, adică, nu m-am luat niciodată la bătaie cu nimeni. Dar nu pot să spun c-am fost vreodată complet treaz din momentul când s-a născut Josh - puțin înainte de asta, ca să fiu cinstit, până când am pus sticla jos pentru ultima oară.

Gustă din salata de cartofi a lui David.

— Am lucrat - am predat, am scris cărți, am oferit familiei mele un venit bun. Băutura nu m-a costat niciodată o zi de la muncă, cum nu m-a costat nici o zi în facultate. Dar m-a costat soția și fiul meu.

— Îmi pare rău, Mitch.

— Nu este nevoie. Sara, fosta mea soție, a făcut tot ce a putut să facă. M-a iubit și a vrut să aibă viața pe care i-am promis-o. A stat cu mine mai mult decât ar fi stat multe altele. M-a implorat să mă las de băutură, și i-am promis sau am asigurat-o, sau am schimbat vorba. Doar plăteam facturile, nu? Aveam o casă frumoasă și am plătit la timp toate ratele pentru ipotecă. Doar nu eram un bețiv ordinar, ce se împleticea pe drum și zăcea în șanț toată noaptea, nu? Ce Dumnezeu! Beam și eu câteva beri din când în când să mă simt mai bine. Bineînțeles că începeam să mă simt mai bine începând de dimineață, pe la zece, dar era dreptul meu.

Făcu o pauză, clătinând din cap.

— E ușor să te minți singur că e dreptul tău, că ești într-o stare perfectă când ești într-o ceață aproape tot timpul. E ușor să ignori faptul că îți dezamăgești nevasta și copilul în zeci de feluri în fiecare zi. Uitând de invitații la petreceri sau zile de naștere, strecurându-te afară din pat - unde oricum nu-i ești de nici un folos - numai ca să mai bei ceva, ațipind când trebuia să-ți supraveghezi propriul copil. Nefiind de fapt acolo, nu în mod complet. Niciodată.

— E foarte greu să treci prin asta, îmi imaginez. Pentru toți cei implicați.

— E mai greu pentru cei cărora le strici viața chiar tu, crede-mă. N-am vrut să merg la consiliere cu ea, am refuzat să merg la întâlniri de alcoolici anonimi, să vorbesc cu cineva despre ceea ce considera că e problema mea. Chiar și când mi-a spus că mă părăsește și și-a făcut bagajele și a plecat cu Josh. Aproape că n-am observat că s-au dus.

— Asta a fost teribil de curajos din partea ei.

— Da, zise el, cu privirea ațintită asupra lui Roz. Da, presupun că o

femeie ca tine înțelege cât de curajos a fost. Mi-a mai trebuit un an întreg până am ajuns complet la pământ, până m-am uitat în jurul meu la viața mea și nu mai era nimic. Până mi-am dat seama că am pierdut tot ce era mai valoros și că era mult prea târziu să le mai câștig înapoi. M-am dus la întâlnirile de alcoolici.

— Și pentru asta trebuie curaj.

— Prima întâlnire?

Mai mușcă din sandvici.

— Am fost speriat de moarte. Am stat în spatele sălii, era în beciul unei mici biserici, și am tremurat ca un copil.

— Mult curaj.

— Am rămas treaz timp de trei luni, zece zile și cinci ore și apoi am pus din nou mâna pe sticlă. M-am luptat până am ieșit și din asta și am rămas apoi treaz pentru unsprezece luni, două zile și cincisprezece ore. N-a vrut să se întoarcă la mine, înțelegi întâlnise pe altcineva și mi-a zis că nu mai poate avea încredere în mine. M-am folosit de asta ca de o scuză să beau și apoi am băut în neștire următoarele câteva luni, până m-am târât din nou afară din prăpastie.

Își luă ceașca de cafea.

— Asta a fost acum paisprezece ani în martie. Cinci martie. Sara m-a iertat. În afară de faptul că e curajoasă, este și generoasă, o femeie care a meritat mai mult decât a primit de la mine. Josh m-a iertat, și în ultimii paisprezece ani am fost un tată bun. Cât de bun am știut să fiu.

— Cred că e nevoie de un om curajos și puternic să-și înfrunte demonii, să-i țină la distanță și să continue să-i înfrunte în fiecare zi. Și unul generos și inteligent care își asumă vina în loc s-o treacă asupra altora, chiar și parțial.

— Faptul că nu beau nu mă face un erou, Roz. Mă face doar treaz. Acum ar trebui să mai reduc și din câtă cafea beau.

— Asta mi se aplică și mie.

— Acum că ți-am împuiat capul, vreau să te rog să-mi întorci favoarea și să-mi dai acel prim interviu după ce terminăm de mâncat.

— Bine. O să trebuiască să vorbesc în fața casetofonului de înregistrat?

— În principal, da, deși o să iau și niște notițe.

— Atunci poate c-ar trebui să facem asta în salon, unde e puțin mai confortabil.

— Foarte bine.

Roz o verifică prima dată pe Lily, și răspunse la primul apel telefonic de la Hayley. În timp ce Mitch își adună ce avea nevoie din bibliotecă, Roz scoase tava cu fructe proaspete - David nu rata nici o ocazie - și brânză de diverse feluri și biscuiți.

Împingea căruciorul cu tava către salon, când Mitch veni din spatele

ei.

— Lasă-mă pe mine.

— Nu, e în regulă. Dar ai putea aprinde focul. Ar fi frumos s-avem un foc. E rece în noaptea asta, dar slavă Domnului, e senin. Urăsc gândul să-mi fac griji pentru puișorii mei încercând să ajungă la cuib pe drumurile ude de ploaie.

— Și eu mă gândeam exact la asta despre al meu mai înainte. Nu se termină niciodată, nu-i așa?

— Nu.

Roz puse mâncarea și cafeaua pe masă, apoi se așeză pe canapea și instinctiv își puse picioarele pe masă. Se uită apoi uluită la picioarele ei. Știa că era un obicei al ei, dar nu făcea asta când avea musafiri. Aruncă o privire către Mitch, care stătea ghemuit cu spatele la ea, aprinzând focul.

Se gândi că asta însemna că se simțea confortabil cu el, și ăsta era un lucru bun. Oricum mai bun decât să-l considere un oaspete căruia să-i încredințeze istoria familiei ei.

— Ai dreptate, e mai frumos cu un foc.

Mitch se întoarse, își puse reportofonul și carnetul de notițe pe masă și se așeză apoi la celălalt capăt al canapelei, întorcându-și corpul spre ea.

— Aș vrea să încep cu prima dată când îți amintești s-o fi văzut pe Amelia.

„Direct” la subiect, se gândi ea.

— Nu știu dacă-mi amintesc de prima oară, nu exact. Eram foarte mică. Foarte. Îmi amintesc vocea ei, cântecul ei și un fel de prezență alinătoare. Am crezut - pe câte pot eu să-mi amintesc, adică - că era mama. Dar mama mea nu era genul care să vină în miez de noapte să vadă ce fac, și nici nu-mi amintesc să-mi fi cântat vreodată. Nu era genul ei. Mi-o amintesc - pe Amelia - că a fost lângă mine de câteva ori când eram bolnavă. O răceală, o febră. Îmi amintesc mai mult faptul că a fost acolo, și că mă așteptam să fie într-un fel, decât o primă întâlnire șocantă.

— Cine ți-a spus despre ea?

— Tata, bunica. Bunica mai mult, cred. Familia vorbea despre ea firesc, în termeni vagi. Era și un motiv de mândrie - avem o stafie - cât și o ușoară jenă - avem o stafie. Depinde de cine vorbea. Tata credea că era una dintre Miresele Harper, iar bunica susținea că fusese o servitoare sau o musafiră, o femeie care fusese tratată rău cumva. Cineva care a murit aici dar n-a fost rudă de sânge.

— Ți-a povestit vreodată tatăl, bunica sau mama ta despre experiențele lor anume cu ea?

— Mama avea palpitații dacă se aducea vreodată vorba de ea. Mama mea era foarte atașată de palpitațiile ei.

Mitch zâmbi la tonul ei sec și o privi ungându-și o felie de pâine cu brânză.

— Am avut și eu o străbătușă așa. Avea atacuri. Nu era completă o zi fără măcar un atac.

— De ce sunt atât de încântați unii oameni să aibă o boală eu n-am putut înțelege niciodată. Mama mi-a vorbit despre ea o dată sau de două ori, cu o atitudine foarte mohorâtă și sinistră - și atitudinea asta îi plăcea mult. M-a avertizat că într-o zi o să moștenesc povara asta și că spera de dragul meu că nu-mi va distruge sănătatea, așa cum o distrusese pe-a ei.

— Îi era frică de Amelia, deci.

— Nu, nu, făcu Roz un gest de negare și mușcă dintr-un biscuit. Îi plăcea să arate cât de mult suferea ea, cum era ca un fel de martir ce tremură. Ceea ce sună foarte urât din partea singurului ei copil.

— Hai să spunem „cinstit" mai degrabă.

— Cam tot aia înseamnă. Oricum, alteori, faptul că fusese însărcinată cu mine și că mă născuse, asta îi ruinase sănătatea. Și alteori, fusese delicată de când avusese o dată pneumonie, în copilărie. Nu mai contează.

— De fapt, mă ajută. Mici fragmente, observații personale și amintiri mă ajută, sunt un început pentru o imagine de ansamblu completă. Dar tatăl tău?

— Tata era în general amuzat de ideea unei fantome în casă și avea amintiri bune despre ea din propria copilărie. Dar era enervat sau jenat dacă apărea și speria un musafir. Tatăl meu era extrem de ospitalier și se simțea rușinat într-un fel foarte personal și profund dacă un oaspete nu se simțea bine în casa lui.

— Ce fel de amintiri avea?

— Aceleași pe care le-ai auzit deja. Nu se schimbă cam deloc. Cum îi cânta, cum îl vizita în camera lui, prezența ei maternă până a împlinit cam doisprezece ani.

— Nici o problemă?

— Nu mi-a spus mie, dar bunica mi-a mărturisit că uneori avusese coșmaruri când era copil. Unul sau două pe an, când spunea că văzuse o femeie în alb, cu ochii holbați, și că o auzea urlând în mintea lui. Uneori era în camera lui, alteori era afară și era și el afară cu ea - în vis.

— Visele pot fi un alt fir comun, atunci. Tu ai visat-o vreodată?

— Nu, nu…

— Ce?

— M-am gândit întotdeauna că sunt doar emoțiile. În săptămânile de dinainte să mă mărit cu John, am avut vise. Despre furtuni, ceruri negre și tunete, vânturi reci. O groapă în grădină, ca un mormânt, cu flori moarte în ea. Se înfioră. Oribil. Dar s-au oprit după ce m-am

măritat. Nu le-am dat importanță.

— Și de atunci?

— Nu. Niciodată. Bunica mea a văzut-o mai mult decât oricine altcineva, cel puțin mai mult decât a recunoscut oricine altcineva s-o fi văzut. În casă, în grădină, în camera tatălui meu când era copil. Nu mi-a spus niciodată nimic înspăimântător. Dar poate că nici nu mi-ar fi spus. Dintre toți membrii familiei, după câte îmi amintesc eu, ea nutrea cea mai multă simpatie pentru Amelia. Ca să fiu sinceră, Amelia n-a fost niciodată un subiect principal de conversație în casa noastră. Era pur și simplu acceptată sau ignorată.

— Hai să vorbim despre rudele de sânge, atunci.

Își scoase ochelarii din buzunarul cămășii ca să-și citească notițele.

— Cel mai devreme din ce îți amintești tu, personal, aparițiile încep cu bunica ta Elizabeth McKinnon Harper.

— Asta nu e complet corect. Bunica mi-a spus că bunicul meu, soțul ei, a văzut-o pe Mireasă când era copil.

— Asta ți-a spus ea din ceea ce i s-a spus ei, nu ceea ce a pretins că a văzut ea cu ochii ei. Dar apropo de asta, îți amintești să ți se fi spus vreodată despre alte asemenea experiențe petrecute în generațiile de dinainte de bunicii tăi?

— Ah… bunica mi-a spus că soacra ei, adică străbunica mea Harper, refuza să intre în anumite camere.

— În care camere?

— O… Doamne, stai să mă gândesc. În camera copiilor, care era la etajul trei pe-atunci. În dormitorul principal. S-a mutat de-acolo la un moment dat, mă gândesc. Bucătăria. Și nu punea niciodată piciorul în casa trăsurilor. După cum mi-a descris-o bunica mea, nu era o femeie cu toane. Toată lumea s-a gândit că a văzut-o pe Mireasă. Dacă a mai văzut-o cineva înainte de asta, eu nu știu. Dar n-ar trebui să mai fi fost. Noi am datat-o prin anii 1890.

— Ați datat-o pe baza hainelor și a coafurii, zise el în timp ce scria. Asta nu e chiar de-ajuns.

— Mie mi se pare logic și inteligent.

Mitch își ridică privirea zâmbind, cu ochii amuzați în spatele ochelarilor.

— Poate că așa e. Poate ai dreptate, dar eu aș vrea mai multe informații înainte să numesc ceva un fapt. Dar străbătușile tale? Surorile mai mari ale lui Reginald Sr?

— N-aș putea spune. Nu le-am cunoscut pe nici una, sau nu mi le amintesc. Și n-au fost prea apropiate de bunica sau de tata. A fost o încercare, din partea bunicii mele, să lege niște relații familiale între copiii lor și tatăl meu, ca veri. Eu sunt încă în contact cu câțiva dintre copiii lor.

— Va vrea să vorbească vreunul cu mine?

— Unii da, alții nu. Unii au murit. O să-ți dau câteva nume și numere de telefon.

— Toate, zise el. În afară de cei morți. Pot fi foarte convingător. Se întâmplă iar, murmură el când auzi o voce cântând din aparatul de supraveghere.

— Iar cântă. Vreau să merg să verific ce face Lily.

— Te superi dacă merg și eu cu tine?

— Nu. Haide.

Începură să urce scările împreună.

— Cel mai probabil va înceta înainte să ajungem acolo. Așa se întâmplă de obicei.

— Au fost două dădace, trei guvernante, o menajeră, un ajutor de menajeră, un total de doisprezece fete în casă, o slujitoare personală, trei femei care lucrau la bucătărie între anii 1890 și 1895. Am dezgropat câteva nume, dar cum vârstele nu sunt listate, trebuie să scormonesc prin multe documente ca să găsesc oamenii exacți. Dacă și când voi începe cu actele de deces, voi încerca să le găsesc descendenții.

— Vei fi ocupat.

— Trebuie să-ți iubești munca. Ai dreptate. S-a oprit.

Dar continuară să meargă pe hol către camera copiilor.

— E rece încă, zise Roz. Nu ține mult, însă.

Se duse lângă leagăn și trase pătura mai bine în jurul fetiței adormite.

— Ce fetiță cuminte, zise ea încet. Doarme aproape toată noaptea aproape întotdeauna. Nici unul dintre ai mei nu dormea așa la vârsta ei. Ar trebui s-o lăsăm să doarmă.

Ieși din cameră, lăsând ușa deschisă. Erau în capul scărilor când începu să bată orologiul.

— Miezul nopții?

Roz se uită la ceasul ei ca să fie sigură.

— Nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Ei bine, An Nou fericit!

— An Nou fericit!

Mitch o luă de mână înainte ca Roz să înceapă să coboare scările și, ridicându-și cealaltă mână către obrazul ei, spuse:

— Îmi dai voie?

— Da, sigur.

Buzele lui le atinseră pe ale ei foarte ușor, un fel de gest politicos și civilizat ca să celebreze schimbarea anului. Și undeva în aripa de est, aripa lui Roz, o ușă se trânti tare ca o împușcătură.

Deși tresări, Roz reuși să spună calmă:

— În mod evident, nu e de acord.

— Mai degrabă e înfuriată. Și dacă e să fie înfuriată, am putea măcar să-i dăm un motiv mai bun.

De data asta nu mai ceru permisiunea, își strecură doar mâna de pe obrazul ei către ceafă. Și de data asta atingerea gurii lui nu mai fu ușoară, politicoasă sau civilizată. Roz simți un torent de fierbințeală drept în pântece când gura lui flămândă se lipi de a ei, când corpul lui tare se lipi de al ei. Simți fierbințeala prin sânge, rapidă și nesăbuită, și se lăsă dusă de val pentru un moment nebunesc.

Ușa din aripa de est se izbi iar și iar, și orologiul continuă să sune, nebunește acum, fiind trecut bine de ora exactă.

Mitch știuse că acesta va fi gustul ei, copt și puternic. Mai degrabă aspru decât dulce. Voise să simtă buzele acelea mișcându-se lângă ale lui așa cum erau acum, să descopere cum se potrivea trupul acela lung și subțire cu al lui. Iar acum că se întâmplase, intrase adânc în el și îl făcea să dorească și mai mult.

Dar Roz se trase înapoi, cu ochii deschiși și privindu-l direct.

— Ei bine. Asta cred c-a reușit.

— E un început.

— Cred c-ar fi mai bine să păstrăm totul… calm în seara asta. Chiar ar trebui să fac ordine în salon și să mă instalez aici, cu Lily.

— Foarte bine. O să-mi iau notițele și o să mă duc acasă.

În salon, Roz încărca toate pe cărucior, în timp ce Mitch își aduna lucrurile.

— Ești o femeie foarte greu de citit, Rosalind.

— Sunt sigură că e adevărat.

— Știi că vreau să stau, știi că vreau să împart patul cu tine.

— Da, știu, zise ea uitându-se la el. Eu nu-mi iau amanți… Voiam să-ți spun chiar asta. Că nu-mi iau amanți, dar o să-ți spun în schimb că nu-i iau pripit sau cu ușurință. Așa că, dacă mă hotărăsc să te iau ca amantul meu, sau să te las pe tine să mă iei, va fi o chestiune serioasă, Mitchell. O chestiune foarte serioasă. Asta este ceva ce amândoi trebuie să luăm în considerare.

— Ai sărit vreodată pur și simplu de pe o stâncă, Roz?

— Mi s-a întâmplat. Dar, în afară de niște ocazii regretabile și rare, îmi place să mă asigur că voi ateriza în picioare. Dacă n-aș fi interesată, ți-aș spune direct. Nu mă joc cu oamenii în felul acesta. Îți spun în schimb că sunt interesată, destul cât să mă gândesc la asta. Destul cât să regret puțin că nu mai sunt suficient de tânără și nesăbuită o să acționez fără să mă gândesc.

Sună telefonul.

— Cred că e Hayley din nou. Trebuie să răspund sau o să intre în panică. Condu cu atenție.

Se duse la telefon și, în timp ce o asigura pe Hayley că Lily era bine, că dormea ca un îngeraș, că nu-i făcuse deloc probleme, auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lui.

Capitolul 8

Mitch se hotărî că avea nevoie de puțină distanță. Femeia asta era un paradox, și din moment ce nu există o soluție la un paradox, cel mai bine ar fi fost să-l accepți așa cum era - în loc să te chinuiești să-l descifrezi până când îți țâșnea sânge pe urechi.

Așa că va încerca să ia puțină distanță și să-și canalizeze energiile spre alte mistere decât enigmatica Rosalind Harper.

Avea o mulțime de lucruri de făcut. Câteva ore la calculator și putea verifica datele nașterilor, deceselor și căsătoriilor listate în Biblia familiei Harper. Generase deja un grafic al genealogiei familiei, folosind informații de pe internet și de la starea civilă.

Clienților le plăceau graficele. În afară de asta, erau o unealtă pentru el, cum erau și copiile fotografiilor sau tablourilor de familie, sau scrisorile. Le prinse pe toate cu ace pe un panou imens. Două, în cazul acesta. Unul pentru biroul din apartamentul lui și unul pentru biblioteca din Harper House.

Imagini, fotografii vechi, scrisori vechi, jurnale, rețete de familie scrise de mână, toate aceste lucruri creau o viață a acestor oameni pentru el. Când erau vii pentru el, începea să le imagineze rutinele zilnice, obiceiurile, defectele și necazurile, și contau pentru el mai mult decât orice slujbă sau proiect.

Putea pierde ore întregi răsfoind notițele de grădinărit ale lui Elizabeth Harper sau albumul de bebeluș pe care-l ținuse pentru tatăl lui Roz. Altfel, cum ar fi știut că bărbatul care devenise tatăl lui Roz suferise de boala celiacă{2} la vârsta de trei luni sau că făcuse primii lui pași zece luni mai târziu?

Aceste detalii, fragmente minuscule, făceau ca trecutul să fie plin și imediat.

Și în fotografia de nuntă a lui Elizabeth și Reginald Junior o vedea pe Rosalind în bunicul ei. Părul negru, ochii prelungi, oasele faciale puternice.

Ce altceva îi lăsase moștenire, și prin ea copiilor ei, acest bărbat pe care ea de-abia și-l amintea?

Perspicacitate în afaceri, de exemplu, conchise Mitch. Din alte detalii, mici fragmente, găsite în articole decupate din ziare, în înregistrări din gospodărie, căpătă imaginea unui bărbat care avea un talent ager de a face bani, care evitase soarta multor contemporani ai

săi când avusese loc căderea masivă a bursei. Un bărbat grijuliu, care păstrase în siguranță casa și averea familiei.

„Însă nu avea și o fire rece?" se gândea Mitch în timp ce studia fotografiile de pe panou. O distanță ce i se citea în ochi. Mai mult decât simplul stil fotografic al vremii.

Poate era din cauză că se născuse bogat - fiul unic pe ai cărui umeri căzuseră responsabilitățile.

— Ce ai știut despre Amelia? întrebă Mitch cu voce tare. Ai întâlnit-o vreodată în carne și oase? Sau era deja moartă, deja doar un spirit în această casă când a venit vremea ta?

Cineva o știuse, se gândi el. Cineva vorbise cu ea, o atinsese, îi știuse chipul și vocea. Și cineva care o cunoscuse trăise sau lucrase în Harper House.

Mitch trecu la căutarea servitorilor al căror nume întreg îl avea.

Asta necesita timp și nu includea o mulțime de alte posibilități. Amelia fusese un oaspete, o servitoare al cărei nume nu fusese inclus - sau fusese șterasă din documentele familiei - ruda unei rude, o prietenă a familiei.

Putea specula, bineînțeles, că dacă o musafiră, o prietenă, o rudă îndepărtată murise în casă, informația ar fi ajuns până la el de-a lungul timpului identitatea ei ar fi cunoscută.

Însă la urma urmei, asta era doar o speculație, și lua în considerație posibilitatea unui scandal, și tendința de a mușamaliza asemenea lucruri.

Sau faptul că poate nu fusese deloc importantă pentru familia Harper, că murise în somn, și nimeni nu considerase că era un subiect demn de discuție.

Și era doar un alt paradox, se gândi el, rezemându-se de spătarul scaunului, că el, un om rațional și destul de logic, își petrecea o perioadă de timp respectabilă și depunea un efort considerabil ca să cerceteze și să identifice o stafie.

Însă ideea era să nu se gândească la ea așa, ci ca la o femeie care trăise și respirase, o femeie care se născuse, trăise, se îmbrăcase, mâncase, râsese, plânsese, umblase și vorbise.

Existase. Avusese un nume. Și era treaba lui să afle *cine, ce, când. De ce* era o întrebare-bonus.

Scoase schița ei din dosar, studie imaginea pe care o crease Roz, a unei femei tinere și slabe, cu o cascadă de păr cârlionțat și ochi plini de nefericire. Și așa o dataseră, se gândi el clătinând din cap. După rochie și coafură.

Nu că nu ar fi fost o schiță bună. El nu o văzuse pe Amelia decât o dată, și nu arătase calmă și tristă ca în această imagine, ci sălbatică și nebună.

Rochia ar fi putut fi veche de zece, chiar douăzeci de ani. Sau nou-

nouță. Stilul coafurii putea fi o alegere personală sau unul la modă. Era imposibil să precizezi vârsta sau epoca după informații atât de vagi.

Și totuși, după cercetările pe care le făcuse până atunci, credea că erau probabil pe-aproape.

Discuția despre vise, fragmentele de informație, cunoștințele despre stafie, toate păreau să-și aibă rădăcinile în timpul vieții lui Reginald Harper.

Reginald Harper, se gândi el, relaxându-se în scaun și uitându-se în sus la tavan. Reginald Edward Harper, născut în 1851, cel mai mic dintre cei patru copii născuți de Christabel Westley Harper și Charles Daniel Harper. Al doilea și singurul fiu supraviețuitor. Fratele mai mare, Nathanial, mort în iulie 1864, la vârsta de optsprezece ani, în timpul Bătăliei de la Podul Însângerat din Charlestown.

— Însurat cu Beatrice…

Scormoni din nou printre notițele lui.

— Da, aici era, 1880. Cinci copii: Charlotte, născută în 1881, Edith Anne, 1883, Katherine, 1885, Victoria, 1886, și Reginald Junior, 1892.

Un gol mare între ultimii doi copii ținând cont de ceilalți, se gândi el, și-și notă posibilitatea de sarcini pierdute și/sau copii născuți morți.

Posibilități mari luând în considerare metodele nesigure de control al nașterilor și presupunerea naturală că Reginald își dorise un fiu care să ducă mai departe numele familiei.

Se uită pe arborele genealogic pe care îl realizase pentru Beatrice. O soră, un frate, o cumnată. Dar nici o rudă de sex feminin nu murise decât după ce începuseră deja primele apariții și vise cu stafia, ceea ce nu le includea printre candidate. Și nici una nu se numise Amelia.

Bineînțeles că nu găsise nici o servitoare cu numele acesta, de asemenea. Încă nu.

Dar acum se întoarse la Reginald Harper, capul casei în timpul perioadei vizate, cel mai probabil.

„Cine erai tu, de fapt, Harper?” Prosper, înstărit. Moștenise casa, averea, pentru că fratele mai mare fugise să se facă soldat și murise luptând pentru Cauză. Și cel mai mic din copiii familiei, pe deasupra.

Făcuse o căsătorie bună, acumulând o avere și mai mare. Își extinsese și modernizase casa, după notițele lui Roz. „Te-ai însurat bine, ai trăit bine, și nu ți-a fost frică să cheltui bani.” Totuși, avuseseră loc multe schimbări de fete în casă și alte servitoare în timpul vieții lui.

Poate că lui Reginald îi plăcea să se joace cu servitoarele. Sau poate că soția lui fusese un tiran.

Așteptarea lungă după un fiu fusese oare frustrantă și enervantă, sau

fusese fericit cu fiicele lui? Ar fi fost interesant de știut.

Nu mai era nimeni în viață care să știe.

Mitch se întoarse la calculator și se mulțumi, pentru moment, cu fapte.

Din moment ce avea atât de multe plante de interior după ce le răsise pe ale ei, Roz aduse câteva în stocul pepinierei și, la sugestia Stellei, lucră împreună cu ea să folosească și mai multe în crearea unor grădini miniaturale.

Lui Roz îi plăcea să lucreze cu Stella, și ăsta era un lucru rar. În principal, când punea plante în ghivece sau când le înmulțea, Roz prefera doar compania florilor ei și a muzicii.

— Mă simt bine să-mi vâr mâinile în pământ, zise Stella în timp ce selecta o plantă pentru aranjamentul ei.

— Mă gândesc că o s-o faci destul în curând, când vei avea grijă de noua ta grădină.

— De-abia aștept. Știu că-l înnebunesc pe Logan schimbând, redefinind și sucind puțin planul.

Își suflă de pe față o șuviță de păr și se uită la Roz.

— Dar la urma urmei, *plan* nu e exact cuvântul potrivit pentru ceea ce fac cu peisajul. E mai degrabă un concept.

— Pe care îl rafinezi.

— Cred că dacă-i mai arăt o schiță o să mă facă s-o mănânc. Urzicuțele astea sunt superbe.

— Faptul că te concentrezi pe grădină te ajută să-ți controlezi agitația legată de nuntă.

Stella făcu o pauză, cu mâinile în pământ.

— Bingo. Cine s-ar fi gândit că voi fi agitată? Nu este prima dată pentru mine, și o să avem o nuntă mică și simplă. Am avut luni întregi să plănuiesc, ceea ce nu l-a făcut prea fericit, de altfel. Dar a trebuit să văruim și să mobilăm măcar camera de zi și pe cea a băieților. Nici nu ți-ar veni să crezi ce piese splendide de mobilier i-a dat maică-sa, pe care le-a ținut într-un garaj-depozit.

— Dracena asta ar trebui să arate bine aici. Cred că e de așteptat să ai emoții. O mireasă tot mireasă e, fie că e prima dată, fie că nu.

— Tu ai avut emoții a doua oară? Știu că a ajuns să fie groaznic, dar…

— Nu, n-am avut.

Tonul vocii îi era complet plat. Nu amar, ci pustiit.

— Și asta ar fi trebuit să-mi spună ceva. Tu ești agitată pentru că ești încântată și fericită, și pentru că ești tipul de om care se îngrijorează pentru fiecare detaliu. Care se îngrijorează mai ales când e important.

— Vreau ca totul să arate special. Perfect. Cred c-am fost nebună să

mă hotărăsc să facem nunta afară în curtea din spate, când grădina nici măcar nu e terminată. Acum nu avem timp decât până în aprilie ca să terminăm totul.

— Și o să terminați. Tu și Logan știți ce faceți în legătură cu plantatul, în legătură cu voi doi, în legătură cu tot ceea ce contează.

— Mai amintește-mi de asta din când în când, bine?

— Sigur că da, voi fi fericită s-o fac. Patruzeci și cinci de dolari și nouăzeci și cinci de cenți pentru cele mari.

— Mi se pare bine. E un profit frumos din moment ce plantele sunt aproape toate obținute din altele.

— Și e un preț bun și pentru clienții noștri, din moment ce n-o să vadă grădini miniaturale atât de pline sau luxuriante nicăieri altundeva. O să te ajut să le cari înăuntru, apoi o să le trec în inventar.

Încărcară un cărucior plat, și-l împinseră în clădirea principală. Când Stella începu să mute marfa ca să rearanjeze, Roz o împinse ușor la o parte.

— Du-te, ocupă-te de hârțogărie. Dacă te apuci să te joci cu aranjatul mărfii, o să fii aici o oră. Oricum o să te întorci când am terminat ca să te mai joci cu ele.

— Mă gândeam că dacă grupăm câteva din cele mai mici acolo și folosim câteva din mesele acelea acoperite cu faianță…

— O să mă descurc și eu, și apoi o să poți veni în urma mea și… o să rafinezi totul.

— Dacă pui una dintre cele mai mari pe masa aceea de fier forjat și pui și un felinar mic de alamă lângă ea, apoi aranjezi ghiveciul de patruzeci de centimetri cu pasărea paradisului lângă ele, ar fi o imagine puternică. Și acum mă duc.

Amuzată, Roz mută marfa și aranjă produsele noi. Și având în vedere că trebuia să recunoască faptul că Stella avea perfectă dreptate, ca de obicei, aranjă masa așa cum îi descrisese ea.

— Ei, uite pe cine văd, Rosalind Harper!

Pentru că Roz era întoarsă cu spatele, își permise să se strâmbe puțin înainte să-și controleze chipul, afișând o expresie mai binevoitoare.

— Hei, salut, Cissy.

Permise apoi salutul standard, un sărut ce se opri la trei centimetri de obraz, și se resemnă să irosească un sfert de oră în pălăvrăgeli inutile.

— Vai ce bine arăți, zise Roz. E un costum nou?

— Ăsta?

Cissy flutură din mâna cu manichiură franțuzească, fără să dea importanță costumului roșu ca de cireașă.

— Doar ce l-am luat azi-dimineață din dulap. Roz, pot să jur, n-ai de gând să te îngrași nici măcar un kilogram? De fiecare dată când te

văd, mă simt obligată să transpir douăzeci de minute în plus la sport.

— Arăți minunat, Cissy.

Ceea ce era invariabil adevărat. Unul dintre talentele pe care Cecilia Pratt și le perfecționase cel mai mult era cum să se aranjeze înainte să iasă din casă. Avea părul de un blond atrăgător cu șuvițe, purtat într-o tunsoare dreaptă ce se potrivea bine chipului ei rotund și tineresc cu gropițe și ochi de culoarea castanelor coapte.

După îmbrăcămintea ei, Roz presupuse că tocmai venea de la un prânz cu doamnele sau de la o întâlnire de comitet, și că trecuse pe acolo ca să semene și să recolteze bârfe.

Bârfitul era celălalt talent deosebit al lui Cissy.

— Nu văd cum, sunt *atât* de obosită. Sărbătorile astea m-au terminat anul ăsta. Oriîncotro m-am întors, încă o petrecere. Nu cred că mi-am tras răsuflarea de la Ziua Recunoștinței. Și acum, înainte să apuc să mă dezmeticesc, o să fie Balul Primăverii la club. Spune-mi că vii și tu anul ăsta, Roz. Nu e la fel fără tine.

— Încă nu m-am gândit.

— Păi, gândește-te! Hai să stăm aici un minut și să mai vorbim. Pot să jur că nu mai pot să stau în picioare un *minut*.

Ca s-o dovedească, se așeză pe banca de lângă masa unde Roz tocmai completase aranjamentul.

— Nu e drăguț așa? Parcă stăm într-o grădină tropicală undeva. Eu și Hank mergem în Insulele Cayman săptămâna viitoare să stăm puțin la soare. Am nevoie de o pauză, crede-mă.

— Ce distractiv o să fie!

Prinsă în capcana manierelor elegante, Roz se așeză lângă ea pe bancă.

— Ar trebui să pleci și tu într-o vacanță tropicală, scumpo, zise Cissy, bătând-o ușor pe mână. Soare, apă albastră, bărbați chipeși pe jumătate goi. Exact ce trebuie. Știi că mă îngrijorez pentru tine că stai prinsă aici. Dar acum o ai pe fata aceea din nord care administrează totul. Apropo, cum îți merge cu ea?

— O cheamă Stella, Cissy, și lucrează pentru mine de un an deja. Ceea ce e un indiciu bun că lucrurile merg foarte bine pentru noi.

— Foarte bine. Ar trebui să profiți de asta și să mergi și tu undeva pentru o vreme.

— Nu există un alt loc unde aș vrea să fiu.

— Păi, o să-ți aduc niște broșuri, asta o să fac. Nu știu dac-aș reuși să supraviețuiesc în fiecare zi dacă n-aș ști că în curând voi fi pe o plajă sorbind dintr-un Mai Tai. Ai fost deșteaptă să eviți majoritatea petrecerilor, deși îmi pare rău că nu te-am văzut la Revelion la Jan și Quill. A fost o petrecere reușită, serios, deși n-a fost nici pe *departe* ca aceea pe care-ai dat-o tu. S-au cam zgârcit la flori și mâncarea n-a fost decât mediocră. Nu că i-aș spune asta lui Jan. Știai că săptămâna

viitoare se duce să-și facă liposucție{3}?

— Nu, n-am știut.

— Păi, e unul dintre secretele alea foarte prost ascunse.

Cissy se apropie mai tare de ea, făcând cu ochiul în mod conspirativ.

— Fundul și coapsele, asta am auzit eu. Chiar în minutul ăsta vin de la prânz cu ea, și *ea* spune că se duce să stea o săptămână într-o stațiune din Florida, când toată lumea știe că se duce la aspirator, și apoi să se închidă în casă până poate să se arate iar în lume. Și, sărăcuța de ea, din moment ce ai putea să pui masa pentru patru oameni pe suprafața fundului ei, aș zice că va avea nevoie de mai mult de o săptămână până poate umbla ca lumea din nou.

În ciuda ei, Roz râse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cissy, mie mi s-a părut normal fundul ei.

— Nu în comparație cu noua asistentă administrativă despre care se spune c-a pus ochii Quill. Douăzeci și opt de ani, și ai putea lua masa puțin mai sus pe ea, dacă nu te deranjează să mănânci de pe silicoane.

— Sper că nu e adevărat despre Quill. Întotdeauna m-am gândit că le merge bine, atât lui, cât și lui Jan.

— Unii bărbați își pierd orice urmă de rațiune lângă niște sâni mai mari, fie că i-a făcut Dumnezeu sau un doctor. Ceea ce mă aduce la ceea ce-am venit de fapt să-ți spun. Atâta doar că nu sunt sigură cum.

— Sunt sigură că vei găsi tu o cale.

— Doar că simt că trebuie, sunt obligată… De cât timp suntem noi două prietene, Rosalind?

— N-aș putea spune.

„Doar privind faptul că știi pe cineva din liceu nu înseamnă neapărat că sunteți prieteni”, se gândi ea.

— La vârsta noastră, e mai bine oricum să nu mai numărăm anii. Dar din moment ce ne cunoaștem de mai mult timp decât suntem dispuse amândouă să recunoaștem, simt că trebuie să-ți spun ce se petrece. Dar prima dată vreau să-ți spun, din moment ce n-am avut o clipă să vorbesc cu tine de la… *incident,* că n-am fost niciodată atât de șocată sau atât de *năucită* cum am fost când oribilul acela de Bryce Clerk a intrat în casa ta, ca și cum ar fi avut orice drept s-o facă, în seara petrecerii tale.

— E în regulă, Cissy. A ieșit imediat iar afară.

— Foarte bine, căci altfel nu știu dacă m-aș fi putut abține. Chiar nu știu. Nu mi-a venit s-o cred pe Mandy. Bineînțeles că fata aceea n-are nici atâta minte cât i-a dat Domnul unui purice retardat, dar asta nu e o scuză să nu se intereseze cine *a fost* omul înainte să intre în casa ta la brațul lui Flutură din mână. Pur și simplu nici nu pot vorbi despre asta.

— Atunci, să nu vorbim. Eu chiar trebuie să mă întorc la lucru.

— Dar nu ți-am *spus.* Mi se duce mintea în toate direcțiile când sunt supărată. A fost și el acolo, cu fata aia ridicolă și fără minte. A fost acolo, Roz, la Jan și Quiil, ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume. A băut șampanie și a dansat, a fumat trabucuri pe verandă. A vorbit despre firma lui de *consultanță.* Mi-a întors stomacul pe dos.

Își duse mâna imediat spre abdomen, de parcă i se revolta chiar în timp ce vorbea.

— Știu că Jan a spus că i-ai trimis regretele tale că nu poți veni, dar am fost oripilată la gândul că te-ai putea răzgândi și că vei intra peste ei în orice clipă. Și nici n-am fost singura.

— Sunt sigură.

Foarte sigură, se gândi Roz, că fuseseră multe murmure încântate și priviri pe jumătate pline de speranță întoarse către ușă.

— Jan are dreptul să invite pe cine vrea ea în casa ei.

— Eu nu sunt de acord cu asta. Este o chestiune de loialitate, dacă nu de bun-gust. Și am luat prânzul azi cu ea chiar ca să-i spun asta.

În timp ce vorbea își deschise poșeta și scoase o cutiuță ca să-și fardeze nasul.

— Se pare că i-a permis Quill să vină. Fac ceva afaceri împreună, nu că Jan ar ști ceva despre asta - femeia asta habar n-are ce se întâmplă când e vorba despre chestiuni bănești. Nu ca tine și mine.

— Mmm, era cel mai politicos răspuns la care se putea gândi Roz, având în vedere că Cissy nu lucrase o zi în viața ei.

— Spre lauda ei, a fost teribil de jenată când am vorbit despre asta la prânz. Complet rușinată.

Își scoase rujul și-l reîmprospătă pe buze, să se asorteze cu costumul ei.

— Dar au fost câțiva, și recunosc că am auzit asta atât la petrecere cât și ici și colo, că unii simt o oarecare compasiune pentru el. Unii care efectiv par să creadă că a fost tratat greșit, ceea ce e complet uluitor, dacă mă întrebi pe mine. Cea mai rea e versiunea că l-ai atacat fizic în seara petrecerii, că l-ai aruncat afară din casă când el a încercat să împace lucrurile, ca să spunem așa. Că l-ai amenințat și pe el, și pe prostuța aia de fată chiar în timp ce plecau. Bineînțeles, de fiecare dată când aud asta, fac tot ce pot să fac lumină în ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. La urma urmei, am fost acolo, de față.

Roz recunoscu tonul avid. „Mai dă-mi niște combustibil pentru focul ăsta." Și asta nu voia să facă, oricât de furioasă și nedreptățită se simțea.

— Oamenii spun sau gândesc ce vor ei să spună sau să gândească. Nu are nici un sens să mă îngrijorez din cauza asta.

— Ei bine, unii spun și cred că n-ai venit la Jan sau la alte petreceri pentru că ai știut că va fi acolo și *el,* și la braț cu o femeie având

jumătate din vârsta ta.

— Sunt surprinsă că există cineva care să-și irosească atât de mult timp speculând cum aș reacționa eu în legătură cu ceea ce face cineva care nu mai este o parte a realității mele. Dacă o vezi pe Jan, spune-i, te rog, să nu se îngrijoreze din cauza asta pentru mine.

Roz se ridică în picioare.

— M-am bucurat să te văd. Eu trebuie să mă întorc la lucru.

— Vreau să știi că mă voi gândi la tine, zise Cissy ridicându-se în picioare și dându-i din nou lui Roz un sărut în aer. Trebuie să luăm masa împreună cât de curând, fac eu cinste.

— Îți urez să te distrezi bine în Insulele Cayman cu Hank.

— Sunt convină că o să ne distrăm de minune. O să-ți trimit broșurile alea, îi strigă ea peste umăr în timp ce ieșea.

— Așa să faci, bombăni Roz.

Se întoarse în partea opusă, furioasă pe sine însăși că se simțea rănită și insultată. Știa mai bine de-atât, știa că nu merita, și totuși atacul împotriva mândriei ei tot o durea.

Dădu să se îndrepte spre sera de înmulțire, dar schimbă direcția. În starea aceasta de spirit va face mai mult rău decât bine. În schimb, făcu un ocol și se îndreptă spre pădurea ce separa domeniile ei private și personale, apoi se duse spre casă pe drumul cel lung.

Nu voia să vadă pe nimeni, să vorbească cu nimeni, dar îl văzu pe David în curte, jucându-se cu băieții Stellei și cu câinele lor.

Câinele o zări primul și cu câteva lătrături de bun venit se repezi către ea să-i sară la picioare.

— Nu acum, Parker, zise ea, aplecându-se să-l scarpine între urechi. Nu e un moment bun acum.

— Căutăm comori îngropate, zise Luke, alergând la ea.

Purta o barbă neagră caraghioasă trecută cu ață pe după urechi, care-i ascundea jumătate din fața pistruiată.

— Avem o hartă și toate cele.

— Comoară?

— Îhâm. Eu sunt piratul Barbă Neagră și Gavin este Long John Silver. David e căpitanul Morgan. El spune că orice zi rea se înseninează cu căpitanul Morgan. Dar nu pricep ce înseamnă asta.

Roz zâmbi și mângâie părul copilului cum mângâiase și blana cățelului. I-ar prinde bine și ei o doză de rom Căpitanul Morgan, se gândi ea. Una dublă.

— Ce e comoara?

— E o surpriză, dar David - căpitanul Morgan - spune că dacă noi, loazele, n-o găsim, va trebui să ne ducem pe scândură.

Roz se uită la Gavin, care sălta pe loc cu un băț de mătură legat de picior. Și David, cu un petic negru pe ochi și o pălărie mare cu pană pe care o scosese probabil din sacul cu costume de petrecere.

— Atunci ar trebui să mergi înapoi și s-o găsești.

— Nu vrei să te joci?

— Nu chiar acum, scumpule.

— Du-te să găsești ducații, zise David apropiindu-se, sau te spânzur de catargul cel mai înalt.

Cu un schelălăit ce nu semăna deloc a pirat, Luke o luă la goană către fratele lui, ca să numere împreună pașii desenați pe hartă.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic, scuturâ Roz din cap. Am o ușoară durere de cap și am venit acasă mai repede. Sper că nu te-ai pus să îngropi ceva de-adevăratelea. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să te concediez.

— Un joc nou Playstation în scorbura cea mai joasă a sicomorului acela.

— Ești o comoară, căpitane Morgan.

— Una la un milion. Îți știu eu fața asta.

Ridică o mână către ea.

— Ar păcăli pe aproape toată lumea, dar nu pe mine. Ce te-a supărat așa, și de ce naiba ai venit până aici fără o jachetă?

— Am uitat de ea, și mă doare capul. Din cauza unei prostii pe care Cissy Pratt s-a simțit obligată să vină să mi-o spună.

— Într-o zi limba aia vorbăreață a ei o să i se înfășoare în jurul gâtului și-o s-o sugrume.

Își ridică peticul de pe ochi.

— Și când o să fie la pompe funebre, o să mă duc pe furiș și o s-o îmbrac în niște haine demodate, de gata, de la Wal-Mart. Poliester.

Asta provocă o jumătate de zâmbet.

— Ce cruzime!

— Hai înăuntru. O să ne pregătesc unul din faimoasele mele martini. Poți să-mi spui totul și apoi o bârfim împreună pe cățea.

— Oricât de distractiv ar suna asta, cred că am nevoie mai degrabă de niște aspirină și de un somn de douăzeci de minute. Și amândoi știm că nu poți să-i dezamăgești pe băieții ăștia. Hai, du-te, căpitane. Îl sărută pe obraz.

Se duse înăuntru și urcă imediat scările. Își luă aspirina și se întinse în pat.

Cât timp, se întrebă ea, cât timp va atârna de gâtul ei albatrosul acela de căsătorie penibilă? De câte ori va bate din aripi și-o va plesni peste față?

Asta se alesese din speranța ei superstițioasă că, lăsând să treacă de la ea cei cincisprezece mii de dolari pe care descoperise că-i șterpelise din contul ei, va fi plătit astfel orice-i datora în orice fel, că va fi echilibrat balanța greșelii ei.

Ei bine, banii se duseseră, nu mai avea nici un rost să regrete acum decizia aceea naivă. Căsătoria avusese loc, nu mai avea nici un rost să

se pedepsească pentru asta.

Mai devreme sau mai târziu Bryce va greși din nou, se va culca cu femeia greșită, va escroca bărbatul greșit și se va strecura ca un șarpe afară din Memphis și din cercul ei de cunoștințe.

În cele din urmă oamenii vor găsi altceva și pe altcineva despre care să vorbească. Întotdeauna se întâmpla așa.

Reușise să convingă pe cineva că Roz îl atacase - și încă în propria ei casă. Dar la urma urmei știuse mereu să joace bine rolul celui oprimat și era cel mai desăvârșit mincinos pe care-l cunoscuse vreodată.

Nu putea și nici nu avea de gând să se apere în nici un fel. Nu ar face decât să hrănească bestia. Va face ceea ce făcuse întotdeauna. Se va extrage fizic și emoțional din furtuna de vorbe.

Își va permite această scurtă perioadă de supărare - la urma urmei nu era perfectă. Apoi se va întoarce la viața ei așa cum o făcuse mereu.

Exact așa cum alegea ea.

Închise ochii. Nu se aștepta să adoarmă, dar alunecă puțin în acea stare de semitrezie pe care deseori o găsea chiar mai odihnitoare.

Și în timp ce plutea, stătea pe banca din grădina ei la umbră, savurând briza de sfârșit de primăvară, respirând parfumurile din aer.

Vedea casa și ghivecele colorate pe care le plantase și le așezase ea însăși pe terase. Și căsuța de oaspeți, cu dansul de crini așteptând să se deschidă.

Simți mirosul trandafirilor ce se înălțau pe arcadă într-un șuvoi puternic de soare auriu. Trandafirii albi pe care îi plantase ea însăși, ca pe o ofrandă personală adusă lui John.

Rareori se ducea la mormântul lui, dar mergea adesea la arcadă.

Se uită prin ea dincolo. Înspre grădina de trandafiri, la grădina din care tăiau flori, la cărările ce se strecurau domol printre flori, tufișuri și copaci până la locul unde Bryce voise să sape o piscină.

Se certaseră din cauza asta, și când Roz îl alungase pe constructorul pe care Bryce îl angajase fără știrea ei, ieșise un scandal monstru.

Își amintea că-i spusese constructorului, în termeni foarte clari, că dacă punea o singură sapă în pământul ei, va chema poliția să culeagă de pe jos bucățile ce vor rămâne când va termina ea cu el.

Cu Bryce avusese chiar mai puțină răbdare, îi reamintise că și casa, și pământurile erau ale ei, că deciziile ce le priveau erau ale ei.

Bryce ieșise ca o furtună pe ușă după ce-l certase. Însă doar ca să se strecoare înapoi câteva ore mai târziu, cerându-și iertare, jenat, și cu un buchețel de violete sălbatice.

Fusese greșeala ei că acceptase scuzele și florile.

E mai bine singură.

Se înfioră la umbră.

— Poate că e, poate că nu e.

Ai făcut toate astea singură. Toate astea. Ai făcut o greșeală odată, și uite ce mult te-a costat. Cât te costă încă. Nu mai face încă una.

— Nu voi mai face una. Orice voi face, nu va fi o greșeală.

E mai bine singură. Vocea era mai insistentă acum, și răceala mai profundă. *Eu sunt singură.*

Pentru o clipă, o singură clipă, Roz avu impresia că vede o femeie într-o rochie albă murdară zăcând într-un mormânt deschis. Și pentru o clipă, o singură clipă, simți miros de putreziciune, de moarte, sub trandafiri.

Apoi ochii femeii se deschiseră, se uitară fix într-ai ei, cu un fel de foame furioasă.

Capitolul 9

Roz intră în casă să scape de ploaia urâtă, semănând mai degrabă cu o lapoviță. Își dădu jos jacheta și se așeză pe banca din foaier ca să-și dea jos cizmele. David intră și se așeză lângă ea, și-i întinse o ceașcă de cafea pe care o adusese din bucătărie.

— Doctor Delicios e în bibliotecă.

— Da, i-am văzut mașina.

Sorbi din cafea, ținând ceașca în ambele mâini ca să și le încălzească.

— Harper e cu el. L-a răpit pe băiatul nostru pentru un interviu. Pe al meu l-am avut mai înainte, în timp ce beam cafea cu lapte și prăjitură cu măr.

— Prăjitură cu măr.

— Ți-am păstrat și ție o felie mare. Îți știu eu slăbiciunile. Au zis c-o să și ningă puțin.

— Și eu am auzit.

— Stella și băieții sunt la Logan. O să ia acolo cina și băieții speră să vină într-adevăr ninsoarea ca să stea peste noapte.

— Ce frumos! Trebuie să fac duș. Un duș fierbinte.

David îi luă ceașca.

— M-am gândit că poate o să-l inviți pe frumosul nostru profesor la cină. Fac niște supă de pui cu găluște ca să contracarăm frigul.

— Sună bine - puiul - și Mitch e evident bine-venit să stea dacă dorește și nu are alte planuri.

— N-are, zise David încrezător. L-am întrebat deja.

Roz chicoti văzându-i zâmbetul larg.

— Și exact cu cine vrei tu să-l combini, David? Cu tine sau cu mine?

— Păi, având în vedere ce persoană cu totul neegoistă sunt - și considerând și faptul că doctorul este din păcate absolut heterosexual -, mă gândesc că mai degrabă cu tine.

— Ești doar un romantic, nu-i așa?

Roz se ridică și se îndreptă spre ușă, apoi își dădu ochii peste cap când David strigă în urma ei:

— Pune ceva sexy pe tine.

În bibliotecă, Harper își bea berea de după muncă. Lui nu i se părea că putea să-i spună lui Mitch mai multe decât știa deja, dar îi răspunsese la întrebări, umpluse micile goluri în povestea pe care o

relatase deja mama lui și David.

— David mi-a spus despre noaptea când ați văzut-o afară, în grădină, pe când erați copii.

— Noaptea când am fost la picnic afară eu, frații mei și David, încuviință Harper. Ce mai noapte a fost!

— După câte mi-a spus David, tu ai văzut-o prima dată și l-ai trezit și pe el.

— Am văzut-o, auzit-o, simțit-o, ridică Harper din umeri. Este greu de descris exact, dar da, l-am trezit. N-aș putea spune cât era ora. Era târziu. Am stat până târziu și am mâncat până aproape ne-a venit rău și ne-am speriat unul pe altul cu povești de groază. Și atunci am auzit-o, cred. Nu știu exact cum am știut că era ea. N-a fost ca în alte dăți.

— Cum era diferit?

— Nu cânta. Mai degrabă… gemea, cred, sau scotea sunetele astea de neînțeles. Cam cum te aștepți să auzi de la o fantomă când ești copil, într-o noapte caldă, luminată de lună. Așa că m-am uitat afară și am văzut-o. Însă nu ca înainte.

„Un băiat curajos”, se gândi Mitch, „să se uite afară în loc să-și tragă sacul de dormit peste cap.”

— Cum era?

— Era într-un fel de cămașă albă de noapte. Cum a fost primăvara trecută când a fost aici la etaj. Avea părul lăsat pe spate, încâlcit și murdar. Și puteam să văd lumina lunii trecând prin ea. Chiar prin ea. Doamne!

Mai sorbi o dată prelung din bere.

— Așa că l-am trezit pe David, și s-au trezit și Austin, și Mason. Am vrut să-l fac pe Austin să rămână în spate cu Mason, dar nici o șansă, așa că ne-am dus toți s-o urmărim.

Mitch își imagina scena foarte bine. O ceată de băieți, lumina lunii, licurici și căldura apăsătoare a verii. Și o siluetă fantomatică ce aluneca prin grădină.

— S-a dus drept peste primulele mamei, direct prin nalbe. Prin ele. Eram prea agitat să fiu speriat. Făcea mereu un sunet, un fel de fredonat sau mai degrabă văietat, cred. Cred că erau și cuvinte amestecate în el, dar nu am reușit să le deslușesc. Se ducea către căsuța de oaspeți. Sau mie așa mi s-a părut. Și apoi s-a întors și s-a uitat înapoi. Și fața ei…

— Ce?

— Ca și în primăvara trecută, zise el și răsuflă adânc. Părea nebună. Nebună ca în filmele de groază. Sălbatică și nebună. Zâmbea, dar era oribil. Și pentru un minut, când se uita la mine și eu mă uitam la ea, a fost atât de frig că mi-am văzut propria respirație. Și apoi s-a întors, a continuat să meargă, și eu am pornit după ea.

— Ai pornit după ea? O fantomă nebună? Cred că ai fost speriat.

— Nu așa de tare, oricum nu m-am gândit că eram. Eram prins în asta, cred. Complet fascinat. Trebuia să *știu.* Dar Mason a început să urle. Și atunci m-am speriat de era să fac pe mine. M-am gândit cumva că l-a prins, ceea ce era o prostie pentru că ea era înaintea mea și el era în spatele meu. Mult în spatele meu, toți trei, mi-am dat seama atunci. Așa că am alergat înapoi și l-am văzut pe Mason pe pământ și-i curgea sânge din picior. Și Austin a alergat înapoi la cort după un tricou sau ceva să i-l lege pentru că nu purtam nici unul nimic în afară de boxeri. Eu și David încercam să-l cărăm înapoi când a venit mama alergând ca furia lui Dumnezeu.

Râse atunci, cu ochii scânteind către Mitch.

— O, trebuia s-o fi văzut. Purta niște pantaloni scurți de bumbac și un tricou strâmt. Avea părul mai lung pe atunci, și-i flutura în spate, cum venea în viteză către noi. Și am văzut - ceilalți n-au văzut, dar eu am văzut că avea pistolul lui bunicul. Îți spun ceva, dacă era vreo fantomă după noi, sau oricine altcineva, l-ar fi pus pe fugă. Dar când a văzut ce se întâmplase, mai mult sau mai puțin, și-a vârât pistolul în spate la pantalonii ăia scurți. L-a ridicat pe Mason în brațe, ne-a spus să ne îmbrăcăm rapid. Și ne-am îngrămădit toți în mașină ca să-l ducem pe Mason la Urgențe să-l coasă.

— N-ai spus niciodată c-ai văzut pistolul, zise Roz intrând în bibliotecă.

— M-am gândit că nu voiai să știe ceilalți

Roz se duse la el, se aplecă și-l sărută pe vârful capului.

— N-am vrut să știi nici tu. Întotdeauna ai văzut prea multe.

Își întoarse capul și-și lipi obrazul de capul lui Harper, uitându-se la Mitch.

— Vă întrerup?

— Nu. Poți să stai jos dacă ai un minut. Am auzit povestea asta din două surse acum, și nu m-aș supăra să am și versiunea ta.

— Nu pot să adaug mare lucru. Băieții au vrut să doarmă afară. Numai Dumnezeu știe de ce, căci era cald ca naiba și multă umezeală. Dar băieților le place să ridice un cort. Și cum am vrut să stau cu ochii pe ei și să-i aud, am închis ușa camerei mele și am oprit aerul condiționat ca să pot să stau cu ușile deschise către grădină.

— Eram chiar în curte, obiectă Harper. În câte belele puteam intra?

— Destule, și având în vedere că s-a întâmplat chiar așa, a fost înțelept din partea mea să stau să transpir toată noaptea. Odată ce s-au mai potolit, am ațipit și eu. Și m-a trezit țipătul lui Mason. Am apucat pistolul tatei, pe care în zilele acelea îl țineam pe raftul de sus al dulapului din dormitorul meu. Am scos gloanțele din cutia cu bijuterii și l-am încărcat în timp ce fugeam. Când am ajuns acolo. Harper și David îl cărau pe Mason și piciorul lui micuț sângera. A trebuit să le spun să tacă, pentru că toți vorbeau deodată. L-am luat pe

copil, i-am curățat piciorul și am văzut că va avea nevoie de niște cusături. Am aflat toată povestea în drum spre spital.

Mitch încuviință, apoi își ridică privirea de la notițele lui.

— Când ai mers în căsuța de oaspeți?

Roz zâmbi.

— Când s-a luminat de ziuă. Mi-a luat mult timp până am ajuns acasă și i-am pus pe toți la culcare.

— Ai luat și arma?

— Da, în caz că ceea ce văzuseră era ceva mai material decât se gândiseră ei.

— Eu eram destul de mare să merg cu tine, obiectă Harper. N-ar fi trebuit să te duci acolo singură.

Roz se uită la el cu capul înclinat într-o parte.

— Cred că eu eram șefa. Oricum, nu era nimic de văzut și nu pot să-ți spun dac-am simțit ceva cu adevărat, sau eram încă atât de agitată încât doar mi s-a părut.

— Tu ce-ai gândit?

— Că era rece, și n-ar fi trebuit să fie. Și am simțit… sună melodramatic, dar am simțit moartea peste tot în jurul meu. Am cercetat căsuța de sus până jos, și nu era nimic acolo.

— Când a fost transformată casa trăsurilor?

— O… hmm.

Închise ochii să se gândească.

— Cam prin 1900. Reginald Harper era cunoscut pentru că voia să aibă mereu ultimele lucruri la modă și automobilele erau la modă. Și-a ținut mașina în casa trăsurilor pentru o vreme, apoi a folosit grajdurile pentru asta și căsuța a devenit un fel de depozit, iar grădinarul locuia la etaj. Dar cred că mult mai târziu, mai degrabă prin anii 1920, cred, bunicul meu a aranjat să fie renovată și redecorată ca o căsuță pentru oaspeți.

— Deci e puțin probabil ca ea să fi stat acolo sau să-l fi vizitat pe grădinar acolo, din moment ce datele astea sunt după primele dăți când a fost văzută. Ce se ținea acolo pe când era cu adevărat casa trăsurilor?

— Trăsuri, călești, șei și harnașamente mă gândesc. Unelte?

— E ciudat că s-a dus acolo.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă n-a murit acolo, comentă Harper. Și m-am gândit că îmi va spune ea după ce m-am mutat acolo.

Atenția lui Mitch se fixă imediat asupra lui.

— Ai avut vreo experiență acolo?

— Nu. Nu o mai interesează băieții prea mult după ce trec de o anumită vârstă. Hei, ninge.

Se duse la fereastră.

— Poate o să țină. Mai ai nevoie de mine? îl întrebă pe Mitch.

— Nu chiar acum, mulțumesc că mi-ai acordat acest timp.

— Nici o problemă. Pe curând.

Roz clătină din cap în timp ce Harper ieșea.

— Se va duce afară și va încerca să găsească destulă zăpadă pentru un bulgăre ca să-l arunce în David. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Apropo de David, face o supă de pui cu găluște dacă vrei să stai la cină, să aștepți să treacă ninsoarea.

— Numai un prost refuză supă de pui cu găluște. Am făcut niște progrese, dacă eliminarea este progres, în ultima săptămână. Încep să nu mai am candidate pentru Amelia, dintre cele care există în documente în orice caz.

Roz se duse la panoul lui de lucru, studie fotografiile, diagramele și notițele pe care le agățase pe ea.

— Și când nu mai ai astfel de candidate?

— O să încep să caut în afară. Ca să schimb subiectul, ce părere ai de baschet?

— În ce sens?

— În sensul de a merge la un meci. Am pus mâna pe un bilet în plus pentru meciul de mâine-seară al fiului meu. Joacă împotriva lui Ole Miss. Speram că aș putea să te conving să vii cu mine.

— La un meci de baschet?

— Nu e formal, sunt o mulțime de alți oameni, e o formă specifică de distracție, îi zâmbi degajat, când Roz se întoarse spre el. Mi s-a părut că e un bun început. Și ai putea avea o înclinație mai mare pentru acest fel de întâlnire socială decât pentru o cină liniștită în doi. Dar dacă preferi cea din urmă variantă, calendarul meu e liber poimâine-seară.

— Un meci de baschet ar putea fi interesant.

Lily stătea pe covorul scump de Buhara, în dormitorul lui Roz, izbind în butoanele unui telefon de jucărie cu un câine de plastic. Mama lui Lily avea capul în șifonier.

— Încearcă fardul de ochi, Roz, zise Hayley cu vocea înăbușită în timp ce cotrobăia printre haine. Am știut eu că nu e culoarea potrivită pentru mine când l-am cumpărat, dar pur și simplu nu m-am putut abține. Ție ți se va potrivi grozav, nu-i așa, Stella?

— Da.

— Am farduri cât pentru trei femei, obiectă Roz și încercă să se concentreze aplicându-l.

Nu era complet sigură cum îi fusese invadat spațiul personal de femei. Nu era obișnuită cu femei.

— O, Doamne! *Trebuie* să-i porți pe ăștia!

Hayley scoase pantalonii pe care David o convinsese pe Roz să-i cumpere - și pe care încă nu-i purtase niciodată.

— Te asigur că nu.

— Roz, glumești? îi flutură în fața Stellei. Uită-te la ăștia!

Stella se uită.

— N-aș reuși să-mi vâr coapsele în ăștia nici cu o rangă.

— Sigur c-ai putea, se întind.

Hayley demonstră.

— Și oricum, coapsele tale sunt perfecte, având în vedere că ai și piept. Dar ăștia sunt prea lungi pentru tine. Știi puloverul acela pe care l-am primit de Crăciun, acela roșu de Angora pe care mi l-a dat David? Ar fi fabulos cu pantalonii ăștia.

— Atunci ți-i dau ție, sugeră Roz.

— Nu, tu o să-i porți. Aveți grijă de fetiță un minut, bine? Fug să aduc puloverul.

— Nu o să-ți port puloverul. Am și eu destule ale mele. Și pentru numele lui Dumnezeu, este doar un meci de baschet.

— Ăsta nu e un motiv să nu arăți ca o adevărată vedetă, așa cum și arăți.

— Mă duc în blugi.

Dezumflată, Hayley se trânti pe pat lângă Stella.

— E o pacoste.

— Uite, o să folosesc fardul tău. Vom considera asta un compromis.

— Pot să-ți aleg eu cerceii?

Roz își mută privirea în oglindă până întâlni ochii lui Hayley.

— Și vei termina să mă mai sâcâi până înnebunesc?

— S-a făcut.

Hayley sări de pe pat, și când Lily se întinse spre ea, ridică și fetița. Așezând-o pe Lily pe șold, începu să caute prin cutia cu bijuterii obișnuite ale lui Roz cu o singură mână. Ce bluză porți?

— Nu știu. Un pulover sau altul.

— Cel verde de cașmir, îi zise Stella. Cel verde-închis pe gât și haina din piele neagră care arată super? Cea lungă până la genunchi.

Roz se gândi în timp ce-și farda ochii.

— Bine. Așa o să meargă.

— Foarte bine, atunci… ăștia.

Hayley ridică niște cercei lungi în spirală de argint.

— Pantofi? întrebă ea întorcându-se spre Stella.

— Cizmele negre din piele cu tocul scurt.

— Tu adu cizmele, eu o să iau puloverul și…

— Fetelor, le întrerupse Roz. La revedere. Mă descurc singură de aici.

Dar se aplecă s-o sărute pe Lily pe obrăjor.

— Voi plecați și vă jucați altundeva acum.

— Haide, Hayley, până nu se hotărăște să poarte o bluză de trening și cizmele de cauciuc de grădină numai ca să ne facă în ciudă. Ai avut

dreptate în legătură cu fardul de ochi, adăugă Stella în timp ce-o trăgea pe Hayley afară.

Poate că da, se gândi Roz. Era o nuanță interesantă de maroniu, cu o idee de auriu ca s-o facă mai spectaculoasă. Știa cum să se folosească de asta. Avea foarte multă practică în a se aranja și destulă vanitate încât să depună un efort ca să arate cât mai bine, când era necesar să arate cât mai bine.

În același timp, era și un anume avantaj în a avea alte femei, femei *mai tinere* în casă, se gândi ea, și să le accepte sfatul în legătură cu garderoba ei.

În afară de pantalonii lucioși.

Se duse la comodă și trase sertarul din mijloc unde-și ținea puloverele bune. Adora materialele astea moi, se gândi ea, trecându-și mâna peste hainele împăturite. Cașmir și bumbac periat, mătase.

Scoase puloverul verde-închis, îl despături.

Răceala o lovi ca un șoc, ca o palmă dureroasă peste față. Împingând-o să facă un pas înapoi. Apoi să înghețe când puloverul îi fu smuls din mâini. Se holbă nevenindu-i să creadă cum puloverul se lovi de perete și căzu la podea.

Simțea că i se înmoaie genunchii, dar se ținu în picioare și se duse încet prin cameră să-l culeagă de jos.

În față, puloverul era zdrențuit, ca și cum niște unghii furioase ar fi sfâșiat materialul. Respirația îi ieșea în aburi. În timp ce încerca să rămână calmă.

— Ei bine, a fost foarte urât din partea ta. Meschin și răutăcios. Îmi era drag puloverul acela. Foarte drag. Dar nu va conta nici un pic.

Nervoasă deja, se răsuci pe loc, așteptând, sperând să vadă ceva, pe cineva, cu care să se confrunte.

— Mai am și altele, și dacă te gândești să repeți spectacolul ăsta și cu restul hainelor mele, îți spun de pe-acum că voi ieși de-aici în pielea goală mai degrabă decât să mă supun unui asemenea șantaj. Așa că du-te și ai parte de criza de isterie în altă parte.

Roz azvârli puloverul pe pat și se duse cu pași mari spre scrinul cu haine. Apucă un pulover la întâmplare și și-l trase peste cap. Mâinile îi tremurau atât de furie, cât și de supărare în timp ce-și trăgea și blugii pe ea.

— Eu iau hotărârile, declară ea furioasă, și întotdeauna am făcut-o. Ține-o tot așa, n-ai decât s-o ții tot așa, și o să mă culc cu el numai ca să te enervez pe tine.

Termină cu îmbrăcatul, își vârî picioarele în cizme, își înșfacă haina de piele și după aceea trebui să-și impună singură să nu trântească ușa.

De cealaltă parte a ușii, se rezemă cu spatele de ea, respirând adânc de câteva ori până se calmă. Un lucru era sigur, se gândi, ea și Mitch

vor avea despre ce discuta în drum spre meci.

Totuși, așteptă până când se îndepărtaseră puțin de casă și nu se mai vedeau luminile de la Harper House.

— Am niște lucruri să-ți spun, și apoi cred că va fi bine să punem amândoi afacerile deoparte pentru câteva ore.

— S-a întâmplat ceva?

— Da. Prima dată, am avut într-o zi, de curând, o întâlnire iritantă la serviciu din pricina unei cunoștințe care are medalia de aur la olimpiada de bârfe de mai mult de douăzeci de ani, consecutiv.

— Ce record grozav!

— Da, e foarte mândră de el. A fost vorba de fostul meu soț și nu e important în sine, dar m-a supărat puțin, mi-a dat ceea ce se numește o migrenă de enervare, așa că m-am dus acasă, am luat niște aspirină și m-am hotărât să mă întind în pat pentru câteva minute. Nu am adormit, pluteam numai în starea aceea confortabilă dintre somn și trezie - și în mintea mea am ajuns dintr-odată în grădină, stăteam pe o bancă la umbră, și era primăvara târziu.

— De unde știi că era primăvară?

— Era primăvara târziu, început de iunie. Mi-am dat seama după plante, după flori. Apoi s-a făcut rece.

Îi spuse și restul, atentă să nu uite nici un detaliu.

— Ăsta e primul vis pe care-l menționezi.

— N-a fost un vis, nu dormeam.

Flutură nerăbdătoare din mână.

— Știu că unii oameni spun asta mereu, când *cred* că erau treji. Dar eu eram perfect trează.

— Bine. Sunt sigur că știai.

— M-a dus acolo în mintea mea. Am simțit răceala, am mirosit florile - trandafirii albi de pe arcadă - am simțit aerul pe piele. Și în tot acest timp eram conștientă, în altă parte a minții mele, că eram încă în camera mea, pe pat, cu o durere de cap înfiorătoare.

— Tulburător.

— Ești subtil, răspunse ea. Da, a fost tulburător. Derutant și supărător. Nu-mi place ca altcineva să-mi dirijeze gândurile. Și felul cum s-a uitat la mine când și-a deschis ochii în mormântul acela a fost un fel de îngrozitoare… dragoste. Nu m-a rănit niciodată, și niciodată n-am simțit că mi-ar face rău vreodată. Până în seara asta.

Mitch trase mașina pe marginea drumului, frână puternic și se întoarse spre ea. Calmul pe care Roz îl observase și-l simțise de obicei la el era înlocuit de o mânie clocotitoare.

— Ce vrei să spui? Te-a atacat? Pentru numele lui Dumnezeu…!

— Nu pe mine, ci un pulover foarte frumos de cașmir. A fost un cadou de ziua mea, așa că nu l-am avut decât din noiembrie, și sunt încă furioasă că mi l-a stricat.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

După ce Roz îi spuse, Mitch se rezemă de spătar, și bătu darabana cu degetele pe volan.

— N-a vrut să vii cu mine în oraș în seara asta.

— Se pare că nu, dar ăsta e ghinionul ei. Uite-mă aici.

Mitch se uită din nou la ea.

— De ce?

— Am spus c-o să vin și eu îmi țin întotdeauna promisiunile. Și pe lângă asta, m-a și enervat foarte tare și nu mă dau eu bătută așa, cu una cu două. Și-n ultimul rând, voiam să explorez dacă o să-mi placă sau nu compania ta la un nivel pur social.

— Ești foarte directă.

— Da. Îi irită pe unii oameni.

— Eu nu sunt unul dintre ei. Îmi pare foarte rău pentru pulover.

— Și mie.

— Am putea specula.

— Am putea, îl întrerupse Roz. Dar aș prefera să n-o fac, nu chiar acum. Nu a oprit seara asta, așa că nu văd de ce să-i dăm ei întâietate. De ce să nu vorbim despre altceva până când e timpul să ne apucăm iar de treabă?

— Sigur. Despre ce ai vrea să vorbim?

— Aș putea începe prin a mă întreba cu voce tare cât de mult timp ai de gând să stai aici la marginea drumului, și cât de mult o să ne facă asta să întârziem la meciul fiului tău.

— O, da.

Intră iar pe șosea.

— Ce-ar fi să începem conversația spunându-ți că am o nouă menajeră.

— Serios?

— E prietena unei prietene a unui prieten. Ceva de genul ăsta. E foarte pasionată de feng shui, așa că rearanjează totul în diverse zone - zone de carieră, zone de sănătate, habar n-am. Și îmi face liste cu lucruri pe care trebuie să le cumpăr, ca de exemplu o broască de bani pentru colțul de prosperitate - sau ceva de genul. Și monede chinezești. Și mi-a spus că trebuie să am o plantă verde. Cred că e pentru zona de sănătate, nu sunt sigur, și mi-e prea frică de ea s-o întreb. Așa că mă întrebam dacă mi-ai putea da înapoi planta pe care ai luat-o de la mine primăvara trecută.

— Cea pe care o ucideai.

— Nu știu dacă o ucideam. Nici nu știam că era acolo.

— Neglijența benignă e tot neglijență.

— Ce dură ești! Ce zici dacă semnez un jurământ că o să am mai mare grijă de ea? Chestia e că femeia asta o să aibă grijă de ea, cel puțin o dată la fiecare două săptămâni. Și tu ai putea avea drept de

vizită.

— O să mă mai gândesc.

Sala era deja plină când ajunseră ei și zumzăia de agitația de dinainte de meci. Trecură prin zgomotul, culorile și entuziasmul publicului, până ajunseră la rândul cu locurile lor, în timp ce ambele echipe își făceau încălzirea pe teren.

— Uite-l pe Josh acolo, numărul opt.

Roz privi un băiat înalt cu tricou albastru cu alb făcând un salt înainte și lovind mingea de tabelă, de unde intră în coș.

— E într-o formă bună.

— A fost în selecția NBA, al zecelea. O să joace pentru Celtics anul viitor. Mi-e greu să cred. N-o să mă laud toată seara, dar a trebuit să-ți spun măcar o dată.

— O să joace la profesioniști? Pentru Celtics? Poți să te lauzi cât vrei. Eu sigur m-aș lăuda.

— O să încerc să rămân la un minimum. Oricum, Josh este conducător de joc, asta e poziția ce dirijează ofensiva echipei.

Roz ascultă, sorbind din sucul pe care i-l cumpărase Mitch, în timp ce el îi explică principiile de bază și termenii cei mai uzuali din baschet.

Când începu meciul Roz privi acțiunea, admiră mișcările fulgerătoare de pe teren, vocile ce se auzeau cu ecou în sală, tunetul mingii pe podeaua de lemn.

Din când în când, în timpul primului sfert de meci, Mitch se apleca mai aproape de ea să-i explice un anunț al arbitrului sau o strategie de joc.

Până când se ridică și ea în picioare, împreună cu restul suporterilor echipei Memphis, ca să huiduiască o decizie greșită.

— Ce, arbitrii ăștia au nevoie de operație la ochi? Aveam poziție stabilită, nu… ce, are nevoie de *trei* picioare plantate pe pământ? A fost clar o greșeală personală, ce Dumnezeu?

Când se așeză iar pufnind dezgustat, Mitch își scărpină bărbia.

— OK, ori sunt eu un profesor excepțional, ori tu știi baschet.

— Am trei fii. Știu baschet. Știu și fotbal, și baseball, și la un moment dat am știut mult prea multe despre wrestling profesionist. Dar în mare parte le-a trecut cu wrestlingul.

Își luă ochii de la meci îndeajuns cât să-i zâmbească.

— Dar te simțeai atât de bine educând-o pe micuța femeie neștiutoare, că n-am vrut să te întrerup.

— Mersi. Vrei niște *nachos?*

— Sigur.

Roz se simțea foarte bine și fu amuzată când, la jumătatea meciului, Josh îl zări pe tatăl lui în public și-i zâmbi. Și mai amuzată când

privirea băiatului trecu la ea, apoi înapoi la tatăl lui și apoi Josh își ridică degetul mare aprobator plin de entuziasm.

Iar la sfârșitul meciului, Memphis Tigers îi învinse pe Ole Miss's Rebels cu trei puncte, și se gândi că această experiență aproape meritase un pulover de cașmir.

— Vrei să aștepți, să-ți feliciți băiatul?

— Nu în seara asta. Va trece mai bine de o oră până ies de la vestiare și vin printre fani. Aș vrea să-l întâlnești însă într-o zi.

— Mi-ar face plăcere. E frumos să-l privesc pe teren - nu numai stilul și talentul lui - deși are destule din amândouă -, ci și entuziasmul lui. Se vede că iubește jocul ăsta.

— Încă de când era micuț.

Mitch își trecu un braț în jurul taliei lui Roz ca să iasă împreună prin mulțime.

— O să-ți fie greu când se va muta la Boston.

— Întotdeauna a vrut să facă asta. O parte din mine vrea să se mute acolo cu el, dar, mai devreme sau mai târziu, trebuie să-i lași să meargă pe drumul lor.

— Aproape m-a ucis când cei doi băieți mai mici ai mei s-au mutat de-acasă. Aveau cinci ani de-abia ieri.

Mitch își lăsă brațul în jos și o luă de mână când traversară parcarea.

— Pot să te tentez cu o cină după meci?

— Nu în seara asta. Trebuie să încep treaba foarte devreme. Dar mulțumesc.

— Cină mâine.

Roz se uită la el.

— Ar trebui să-ți spun că pentru ca să mă scoți din casă două seri la rând în general e nevoie de o herghelie întreagă de cai care să mă tragă afară. Și mâine am o întâlnire la clubul de grădinărit, pe care din motive personale nu o pot rata.

— În seara de după aceea.

— Simt o campanie în derulare.

— Cum funcționează?

— Nu e rău.

Nu funcționa rău deloc, se gândi ea, savurând aerul rece și căldura mâinii lui peste a ei.

— Poți veni la cină la mine, peste două seri, dar te avertizez de pe acum, eu o să gătesc. David are seara liberă.

— Știi să gătești?

— Sigur că știu să gătesc. Nu că mi se permite când e David în casă, dar se întâmplă să fiu o bucătăreasă foarte bună.

— La ce oră e cina?

Roz râse.

— Hai să zicem la șapte.

— O să fiu prezent.

Când ajunseră la mașina lui, Mitch o conduse pe partea ei, apoi o răsuci pe loc, își puse brațele în jurul ei și o trase către el. Și își lipi apoi gura de a ei într-un sărut lung și leneș.

Roz își strânse mâinile în jurul brațelor lui, se ținu de ele, de el, și se lăsă să plutească în senzație - în căldura corpului lui, în răceala aerului, în cererea clocotitoare de sub tonul leneș al sărutului.

Apoi Mitch se trase înapoi, cu ochii ațintiți asupra ei, și-și întinse o mână pe lângă ea ca să deschidă ușa.

— Am făcut asta acum pentru că m-am gândit că dacă aștept până când te conduc la ușă te vei aștepta la asta. Sper să te pot lua prin surprindere, cel puțin din când în când. Nu cred că e un lucru foarte ușor de făcut.

— Ai reușit de câteva ori deja.

Roz intră în mașină și Mitch închise ușa. Și se gândi că s-ar putea să mai aibă câteva surprize pregătite înainte să termine.

Capitolul 10

Harper putea să-și petreacă, și deseori își petrecea, ore întregi în sera de altoire fără să se plictisească sau să simtă lipsa altor oameni. Plantele cu care lucra erau o fascinație și o satisfacție nesfârșite pentru el. Oricând crea o nouă plantă standard sau experimenta cu un hibrid, făcea o muncă pe care o adora.

Îi plăcea și munca în aer liber, altoirea și înmulțirea pe care le făcea pe câmp. Selectase deja copacii pe care voia să-i altoiască și trebuia să petreacă o parte din săptămână selectând lăstarii și făcând elagajul{4} copacilor pe care-i altoise cu un an înainte.

Mama lui lăsase aceste decizii la latitudinea lui. Ce, cum, când. Știa că îi acorda un nivel de încredere extraordinar dându-se la o parte și lăsându-l pe el să conducă partea aceasta a spectacolului.

Dar la urma urmei, mama lui îl învățase nu numai meseria de bază, ci îi insuflase și dragostea pentru tot ce crește din pământ.

Ei doi își petrecuseră ore întregi împreună în grădină și în seră, pe când era copil. Îi învățase și pe frații lui, dar interesele lor se mutaseră spre alte domenii. În timp ce al lui se focalizase asupra dragei Harper House, asupra grădinilor, asupra acestei munci.

Anii lui de colegiu, studiile lui de acolo nu făcuseră decât să dezvolte pentru el ceea ce avea să devină munca vieții lui.

Responsabilitatea lui față de ele - casă, grădini, muncă, și femeia care-l învățase - era absolută.

Considera un bonus faptul că dragostea și obligația se uneau într-un mod atât de elegant pentru el.

Pentru plante cânta muzică de Ceaikovski, iar în căștile lui alesese alți clasici, Barenaked Ladies. Verifică ghivecele, făcând notații pe diferitele sale clipboarduri.

Era mulțumit în mod deosebit de daliile pe care le altoise în primăvara anterioară, la cererea lui Logan. În câteva săptămâni, va aduce bulbii ce așteptaseră toată iama să crească, iar în primăvară va face primii butași. În Grădină va putea oferi o bună producție de dalii Visul Stellei, varietatea de un albastru puternic și îndrăzneț pe care-o crease.

Era interesant cum se aranjau lucrurile, se gândea el. Prin Logan și Stella cea ordonată care se îndrăgostiseră, iar Logan arătându-și latura sentimentală prin dalia albastră pe care o visase Stella. O visase, se

gândi Harper, din pricina Miresei Harper.

Era ca un cerc care se închidea revenind la casă și la ceea ce creștea acolo.

N-ar exista Visul Stellei fără Mireasă. Și n-ar exista Mireasa fără Harper House. Și nici una din ele, se gândi el, fără hotărârea și îndârjirea nestrămutată a mamei lui să păstreze casa și să pornească afacerea.

Cum stătea cu fața către ușă, o văzu deschizându-se. Și o privi pe Hayley intrând.

Nici ea n-ar fi aici dacă n-ar fi fost mama lui. N-ar fi existat nici o femeie frumoasă, însărcinată, care să bată la ușa de la Harper House cu o iarnă înainte, căutându-și de lucru și un loc unde să trăiască.

Când Hayley zâmbi, Harper simți că inima îi tresare într-un freamăt rapid, automat, și apoi se potoli la ritmul normal. Hayley făcu semn spre urechi, și Harper își scoase căștile.

— Scuze că te întrerup. Roz a spus că ai niște ghivece îndeajuns de mature să le pot introduce în stocul plantelor de interior. Stella vrea să organizeze o rundă de reduceri de iarnă.

— Sigur. Vrei să le scot afară?

— Nu este nici o problemă. Am cutii și un cărucior în fața ușii.

— Stai puțin să verific inventarul, să-l ajustez.

Se duse la calculator.

— Vrei o cola?

— Mi-aș dori una foarte mult, dar încă am grijă la cafeină.

— O, sigur.

Încă o alăpta pe Lily, o idee care-l făcea să simtă o fluturare fierbinte în stomac.

— Ah, am și niște apă în frigider.

— Apa e bună. Când ai niște timp, poți să-mi arăți și mie cum altoiești? Stella a zis că tu faci aproape toate altoirile, cel puțin pe teren, cam în perioada asta a anului. Aș vrea să încep ceva, știi, și să-l duc până la capăt.

— Sigur, dacă vrei.

Îi întinse o sticlă cu apă.

— Poți să încerci cu o salcie. A fost primul altoi pe care mi-a arătat mama cum să-l fac, și sunt cele mai bune pentru practică.

— Ar fi grozav. M-am gândit că într-o zi, când voi avea o casă a mea pentru mine și Lily, aș putea planta ceva ce-am făcut chiar eu.

Harper se așeză și-și impuse să se concentreze asupra programului de inventar. Mirosul ei, într-un fel esențial feminin, se potrivea atât de bine cu mirosul de pământ și plante în plină creștere.

— Ai destul spațiu în casă.

— Mai mult decât e nevoie, râse ea și încercă să citească peste umărul lui. Sunt aici de un an și încă nu mă pot obișnui cu atâta

spațiu. Ador să locuiesc aici, serios, și e minunat pentru Lily să aibă atât de mulți oameni în jur, și nimeni, nimeni n-ar putea fi mai grozav decât mama ta. E cea mai fantastică persoană pe care-o cunosc. Dar mai devreme sau mai târziu trebuie să… mă rog, trebuie ca eu și Lily să ne plantăm într-un loc al nostru.

— Știi că mamei îi place să fiți aici, căci altfel v-ar fi înghiontit deja afară.

— Să știi că ai dreptate. Chiar că știe cum să aranjeze lucrurile, nu-i așa? Le proiectează în așa fel încât să-i convină ei. Nu vreau să spun asta exact așa cum sună. Atâta doar că e atât de puternică și de inteligentă, și nu pare să-i fie frică de nimeni și nimic. Admir asta atât de mult.

— Și tu pari să ai destul curaj și creier.

— Poate curaj, dar am început să-mi dau seama că mare parte e doar pentru că nu știu cum e mai bine.

Luă într-o doară un fir de rafie și îl răsuci în jurul degetului.

— Când mă gândesc înapoi, nu știu cum am îndrăznit să mă pornesc la drum însărcinată în șase luni Nu ca acum, că o am pe Lily și-mi dau seama… mă rog, de tot. O să-i rămân datoare lui Roz pentru tot restul vieții.

— Ei nu i-ar conveni asta.

— Asta e o situație în care nu are de ales. Fetița mea are o casă bună și e înconjurată de persoane iubitoare. Eu am o slujbă pe care jur c-o iubesc din ce în ce mai mult în fiecare zi. Am prieteni și familie. Ne-am fi descurcat noi cumva, aș fi avut eu grijă. Dar n-am fi unde suntem acum eu și Lily, dacă n-ar fi fost Roz.

— Ce ciudat, și eu tocmai mă gândeam cum aproape totul - casa, locul ăsta, chiar și Logan, și Stella au cumva o legătură cu mama. Poate chiar și Mireasa.

— De ce Mireasa?

— Dacă mama ar fi vândut locul ăsta - și sunt convins că au existat momente când i-ar fi fost mai ușor să facă asta -, poate că Mireasa n-ar mai fi încă aici. Poate că este nevoie să fie un Harper în casă. Nu știu.

Ridică din umeri și se duse să selecteze plantele pe care le scosese din inventar.

— E doar un lucru la care mă gândeam acum.

— Poate ai dreptate. Tu n-o vei vinde, nu-i așa, când îți va reveni ție?

— Nu. De fapt, ori de câte ori mă gândesc că poate ar trebui să mă mut din căsuța de oaspeți, să-mi iau un apartament undeva, pur și simplu nu pot. Aici vreau să fiu, asta e una. Și cealaltă e că, oricât de puternică și de inteligentă e mama, simt că e mai bine să fiu și eu aici. Cred că ar fi tristă, și s-ar simți singură, dacă tu și Lily v-ați duce altundeva, mai ales din moment ce Stella și băieții se mută la Logan

peste câteva luni.

— Poate, și oricum nu plănuiesc să mă mut chiar acum. Dar dacă se vede cu Mitch, s-ar putea să-i fie de ajuns compania.

— Cum?

Harper împietri pe loc, cu un ficus tânăr și sănătos în mâini.

— Se vede cu…? Cum adică se vede cu Mitch? Nu se vede cu el.

— Când doi oameni ies de două sau de trei ori la meciuri de baschet, la cină și la mai știu eu ce, când *ea* îi gătește personal *lui* o cină, atunci pot să spun că se vede cu el.

— Lucrează împreună la proiectul ăsta. Este ca o… întâlnire de afaceri.

Hayley îi oferi zâmbetul feminin pe care-l recunoscu. Cel care-l evalua drept un bărbat demn de milă, care nu înțelege nimic.

— În mod obișnuit nu termini o întâlnire de afaceri cu un sărut lung și fierbinte - cel puțin eu n-am avut norocul să particip la o asemenea întâlnire de ceva vreme.

— Sărut? Ce…?

— Nu i-am spionat, se grăbi ea să adauge. S-a întâmplat să fiu cu Lily într-o seară și m-am uitat pe fereastră când Mitch a adus-o pe Roz acasă. Bine, m-am uitat intenționat când am auzit mașina, să văd ce se întâmplă. Și dacă sărutul pe care l-am văzut e unitatea de măsură, atunci crede-mă, sunt împreună în mod serios.

Harper puse planta jos cu un zgomot înfundat.

— Ei, la naiba!

Hayley clipi.

— Harper, nu se poate să ai o problemă cu faptul că Roz se vede cu un bărbat așa. Asta e caraghios.

— Ultima dată când s-a văzut cu un bărbat așa, a ajuns măritată cu dobitocul.

— A făcut o greșeală, zise Hayley, începând să se enerveze. Și Mitch nu e deloc ca nenorocitul ăla de Bryce Clerk.

— Și de unde știm asta?

— Pur și simplu știm.

— Nu e de ajuns.

— El sigur e îndeajuns de bun pentru ea.

— Nu asta am spus. Am spus…

— Numai pentru că nu e bogat și nu are sânge simandicos de Harper prin el nu înseamnă că trebuie să-i întocmești dosar penal.

Îl împunse cu degetul în piept.

— Ar trebui să-ți fie rușine să vorbești așa, ca un snob.

— Nu spun asta, nu fi proastă.

— Să nu îndrăznești să mă faci proastă.

— Nu te-am făcut proastă. Doamne sfinte!

— Nici nu vreau să vorbesc cu tine în clipa asta.

Hayley se întoarse pe călcâie și ieși tropăind.

— Bine. Nici eu nu vreau să vorbesc cu tine, strigă el în urma ei.

Fierbând în tăcere de mânie, nu se putu abține să nu se gândească la întreaga situație, reușind să se enerveze și mai tare în timp ce încărca și transporta plantele de unul singur.

Gata de bătălie, o căută pe mama lui.

Roz era în câmp, verificând straturile de flori și trandafirii pe care-i altoise el cu puțină vreme în urmă.

Roz purta o bluză de trening gri, cu glugă, mănuși decupate și o pereche de bocanci atât de vechi și jerpeliți că nu li se mai putea deslușI culoarea inițială. Harper își dădu seama că arăta mai mult ca o femeie de vârsta lui decât ca mama lui.

— Te-a găsit Hayley? îi strigă ea.

— Da, am terminat.

— Știi, mă gândeam să adaug o seră dotată cu aparat pentru ceață artificială, și să mai facem niște palmieri. Dragul meu, trebuie să-ți spun, sunt foarte încântată de cum au crescut pomii ăștia speciali. Le vor plăcea mult clienților noștri. Mă gândesc să iau nectarinul altoit cu piersic și pentru mine.

Studie unul dintre pomii tineri altoiți de Harper și sprijiniți de pari.

— Ai făcut o treabă minunată, Harper, și părul acela pletos de acolo…

— Mamă, te culci cu Mitch Carnegie?

— Poftim?

Se întoarse cu tot corpul să se uite la el, și zâmbetul mulțumit și scânteierea de mândrie din ochii ei înghețară și dispărură.

— Ce m-ai întrebat?

— Ai auzit ce te-am întrebat. Aș vrea un răspuns.

— Și de ce să răspund la o întrebare pe care nu ai nici un drept s-o pui?

— Vreau să știu cât de serioasă este legătura cu el. Am dreptul să știu.

— Te asigur că n-ai.

— Mi-am ținut gura în legătură cu Clerk. Iar asta a fost o greșeală. N-o voi mai face din nou. Voi avea grijă de tine fie că-ți place, fie că nu. Așa că dacă nu-mi spui, o să-l întreb pe el.

— Să nu cumva să faci așa ceva, Harper.

Roz se depărtă câțiva pași și se opri cu spatele la el. Harper o cunoștea suficient de bine să fie sigur că se chinuia să-și stăpânească un acces de furie. Amândoi se înfuriau foarte tare, și amândoi aveau mare grijă să se controleze.

— Când a fost ultima oară când te-am luat la întrebări despre persoanele cu care ieși sau cu care ești intim? îl întrebă ea.

— Când a fost ultima oară când m-am căsătorit cu o femeie care

vânează averi?

Roz se răsuci pe loc către el, și furia ei era atât de aproape de suprafață acum, încât Harper o vedea arzând în ochii ei.

— Nu-mi arunca asta în față. Nu-mi place asta.

— Nici mie nu-mi place s-o fac. Nu-mi pasă cât de tare te enervezi, nimeni n-o să te rănească din nou cât timp sunt și eu aici. Exact cât de multe știm despre el? Căci, după părerea mea, deja a încălcat o regulă de conduită când i-a făcut avansuri persoanei pentru care muncește.

— Ești așa de al naibii de pedant în cele mai ciudate situații. Cum am reușit oare să te educ așa? zise ea cu un oftat prelung. Hai să te întreb un lucru. M-ai știut tu vreodată să fac aceeași greșeală de două ori?

— Încă nu.

— Încrederea ta în mine este copleșitoare.

Își scoase o mănușă de pe mână și o plesni peste coapsă.

— O să-ți spun un lucru. E un om interesant și atrăgător, cu care mi-a făcut plăcere să-mi petrec câteva ore în public. Are o relație puternică și plină de iubire cu fiul lui și, din moment ce mă mândresc și eu cu același lucru, asta valorează mult pentru mine. Este divorțat și menține o relație cordială cu mama fiului său și cu al doilea ei soț. Asta nu e întotdeauna ușor de făcut. N-a făcut nimic necuviincios, nici chiar după standardele tale înalte.

— Sunt înalte când e vorba de tine.

— O, Harper. Nu sunt un model de virtute.

— Cine vrea să fii așa? Eu vreau să fii în siguranță și fericită.

— Scumpul meu, zise ea, apropiindu-se de el și punându-și mâinile pe obrajii lui, scuturându-i cu blândețe capul într-o parte și alta. Asta ar trebui să fie replica *mea* pentru tine. Dacă-ți promit, dacă depun un jurământ solemn, că mi-am învățat lecția cu Bryce, te vei relaxa?

— Numai dacă-mi promiți că-mi vei spune dacă te presează mai departe decât ești dispusă să mergi.

— Auzi ce spune! Foarte bine, atunci, îți promit. Hai acum, să ne uităm și la restul înainte să intrăm în casă.

Roz avea la ce se gândi. Cum era posibil să-și cunoască băiatul atât de bine, și totuși să fie complet surprinsă de altercația din acea după-amiază?

Dar la urma urmei, ce mamă se gândea că propriii ei copii se vor îngrijora pentru ea? Pur și simplu nu era destul loc în mintea și în inima ei pentru această posibilitate, când amândouă erau atât de pline de îngrijorare pentru copil.

Și-n plus de asta, își dăduse seama pe deplin, pentru prima oară, cât de mult îl dezamăgise cu Bryce. Îl rănise pe Harper la fel de mult, și poate mai mult decât fusese rănită ea însăși.

Putea oare face ceva să se revanșeze în fața celor pe care-i iubea,

sau era pur și simplu ceva ce avea nevoie de timp să se vindece, ca o rană?

Pentru că voia puțină liniște, se duse în camera ei prin intrarea din afară, și-și scoase haina.

Pătrunse în camera ei de zi, intenționând să asculte niște muzică și să stea o vreme să facă schițe, doar ca să se relaxeze după această zi. Dar văzu teancurile ordonate de corespondență de pe birou. David, după cum îi era obiceiul, separase corespondența personală - în zilele acestea nu prea multă, având în vedere că și ea, și majoritatea oamenilor pe care-i cunoștea trecuseră la e-mail-uri - corespondența de afaceri și facturi.

Pentru că era de părere că prima dată trebuia să te ocupi de veștile rele, se așeză și începu să deschidă facturile. Utilitățile casei o făcură să se strâmbe puțin, dar ăsta era prețul pentru un spațiu atât de mare, și atât de mulți oameni care-l foloseau.

Își scoase carnetul de cecuri, promițându-și că în curând - poate luna viitoare - va începe în sfârșit să-și plătească facturile on-line. Bineînțeles, își promitea asta în fiecare lună. Dar de data asta chiar avea de gând. O va ruga pe Stella să-i arate cum, cu prima ocazie.

Scrise cecuri pentru factura de electricitate, de gaz, telefonul, o factură de la cardul de credit. Apoi se încruntă la un alt plic, trimis de altă companie de credit. Aproape îl aruncă, gândindu-se că era o solicitare de servicii, dar îl deschise totuși, să verifice.

Făcu ochii mari văzând cât avea de plată în total. Peste opt mii de dolari. *Opt mii?* Era ridicol, absurd.

Nu avea un card de credit de la această companie, și cu siguranță nu cheltuise opt mii de dolari. Restaurante, aparate electrice, raionul pentru bărbați de la Dillard.

Buimăcită, ridică telefonul să raporteze greșeala, apoi își petrecu următoarea jumătate de oră navigând prin complicatele formalități și așteptând.

Următorul telefon fu către avocatul ei.

Odată ce roțile se puseră în mișcare, se rezemă de spătarul scaunului, cu o senzație împovărătoare în stomac care-o făcea să-i vină rău. Cardul fusese deschis în numele ei, cu toate informațiile ei - adresa ei, numărul ei de securitate socială, chiar și numele de fată al mamei ei. Celălalt utilizator al cardului era listat ca Ashby Harper.

Inteligent, se gândi ea. Foarte inteligent.

Nu-și folosise propriul nume, și nici nu acumulase plăți în locurile pe care le frecventa cel mai des. Deja Roz era convinsă că distrusese deja cardul. Ultima cheltuială fusese făcută cu trei zile înainte de sfârșitul ciclului de facturare.

Fusese foarte atent, ca de obicei - nenorocitul de Bryce.

Banii nici nu fuseseră motivația principală, se gândi ea acum. Nu că

nu s-ar fi bucurat de beneficiile a opt mii și ceva de dolari. Dar ideea de bază era că îi făcea ei în necaz, că o irita, și în primul rând îi *reamintea* că era încă în viața ei. Și că nu avea cum să-l scoată.

Se îndoia că vor putea fi urmărite cheltuielile, iar asta să ducă la el, că se va putea dovedi că fraudase compania de credit. Ea va fi cea care va trebui să descurce țițele, să cheltuie timp, efort, și să plătească toate taxele legale.

Era o chestie meschină și josnică, și era exact stilul lui.

Iar Harper, bietul de Harper, era îngrijorat că Roz va face din nou aceeași greșeală. Nici într-un milion de ani.

Pentru a-și lua încă puțin timp să se calmeze, sări peste cină, apoi scrise două scrisori lungi și detaliate fiilor ei mai mici, înainte să-l cheme pe Harper.

După ce se asigură că toți copiii se culcaseră, îi chemă pe Harper, David, împreună cu Stella și Hayley, să i se alăture în salon.

— Îmi pare rău, începu ea. Știu că unii dintre voi aveți planuri pentru seara asta. Nu cred că va dura mult.

— E în regulă, zise Stella. S-a întâmplat ceva. Spune-ne ce e.

— Am luat deja măsuri în această privință, dar e foarte probabil să vi se ceară, cel puțin, să răspundeți la câteva întrebări. Trecând prin facturile mele în seara asta, am găsit o factură de la un card de credit - un card de credit pe care nu-l dețin, pentru niște cheltuieli pe care nu le-am făcut. A fost însă solicitată și eliberată în urma furnizării unor informații personale considerabile. În mod evident, compania de credit va face o anchetă. Dar din moment ce am fost obligată să-i declar pe toți cei care locuiesc în această casă, am vrut să știți de asta. Nu mă îndoiesc că Bryce e cel care a scos cardul. El cunoștea informațiile, și e exact stilul lui.

— Nu trebuie să-l plătești, zise rapid Hayley. Chestia asta s-a întâmplat o dată la librăria unde am lucrat înainte. Nu trebuie să plătești tu.

— Nu, și nici n-o să plătesc. Pur și simplu mă va costa timp și energie, și mă supără - ceea ce cred c-a și fost motivul. Și-i supără și pe ceilalți din casă, ceea ce sigur îi face plăcere. Îmi pare rău pentru asta.

Se uită la Harper.

— Îmi pare rău.

— Nu mai spune asta, zise el foarte încet. Nu mai vreau să te aud spunând că-ți pare rău, mamă. Dar poliția?

— E foarte posibil să fie implicată până la urmă. Dar o să vă spun ce mi-a spus avocatul. În timp ce compania de credit investighează, va fi foarte dificil să dovedească faptul că el a folosit cardul. Nu și-a folosit numele, și nu a cheltuit prea mult într-o singură zi sau într-un singur loc încât să atragă atenția cuiva. Nimeni n-o să și-l amintească intrând

la Dillard să-și cumpere niște cămăși sau o pereche de pantofi. Știe foarte bine să facă un lucru de genul ăsta.

Simți nevoia să se ridice, să se miște, așa că se ridică să mai pună un lemn pe foc.

— Tot ce putem face e să ne tragem înapoi pe cât putem și să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Mai devreme sau mai târziu, sunt convinsă de asta, va face unul din trei lucruri. Se va plictisi de asta, va găsi pe altcineva să-l hărțuiască sau va merge un pic prea departe și-și va pune singur lațul de gât.

— Eu votez pentru varianta numărul trei, zise David.

— Să dea Dumnezeu să ai gura aurită, zise Roz și își impuse să se așeze iar. Le-am scris și lui Austin, și lui Mason, pentru că vreau ca și ei, și voi toți să fiți cu garda ridicată. S-ar putea foarte bine să se distreze făcând chestia asta unuia sau câtorva dintre voi.

Gândindu-se la asta, tensiunea din umerii ei crescu până își simți mușchii spatelui ca niște bare de fier pe sub piele.

— Și Stella, noi două trebuie să fim deosebit de vigilente în legătură cu toate cheltuielile firmei.

— Nu te îngrijora. N-o să treacă de noi. Roz, îmi pare atât de rău că trebuie să ai de-a face cu așa ceva. E ceva ce pot să fac… orice… putem face oricare dintre noi?

— O să vă spun, vă promit. Bine, zise Roz ridicându-se în picioare. Asta e, atunci. Mă duc acum sus, să mai termin niște treburi pe care le-am tot amânat.

— N-ai mâncat nimic de cină, îi reaminti David. Mă duc să-ți aduc ceva.

— Nu acum. O să mănânc ceva mai târziu.

David rămase în picioare, uitându-se după ea.

— Nenorocitul dracului, murmură el când Roz se îndepărtase destul cât să nu-l mai audă. Nenorocit slinos și împuțit, ce poartă Ferrogamo de anul trecut.

— Hai să mergem noi doi să-i facem o vizită, zise Harper din scaunul lui.

Vorbise încet, cum vorbea mereu, dar acum în glasul lui se ghicea o asprime anume, de prădător.

— Asta e o idee foarte bună, exclamă Hayley sărind în picioare, cu pumnii încleștați. Hai să mergem toți să-l vizităm. Chiar acum.

— Stai jos, Xena, zise David lovind-o ușor pe umăr. Deși nu mă pot gândi la nimic mai distractiv decât să-i rup câteva coaste, nu ăsta e răspunsul.

— Eu aud patru când aduni doi și cu doi, zise Harper. Eu zic că ăsta e răspunsul.

— David are dreptate, interveni Stella. Ar supăra-o și ar face-o de rușine pe Roz, mai mult decât e deja supărată și stingherită.

— Atunci nu-i vom spune, zise Hayley, gesticulând violent. Nu putem să *stăm* pur și simplu aici.

— Eu nu stau, zise Harper. Tu stai.

— Ei na, ce naiba…

— Stați un pic amândoi.

Ca un arbitru, David făcu un pas între ei.

— Gândește-te, Harper, dincolo de furie. Ne ducem și-i dăm câteva șuturi bine meritate lui Clerk, dar vânătăile i se vor vindeca suficient de repede. Și apoi va avea satisfacția să știe că a afectat-o, că a supărat-o. Ăsta e ultimul lucru pe care-l vrea Roz acum, și amândoi știm asta. Cea mai importantă armă pe care-o are împotriva lui este indiferența. Și n-o s-o mai aibă când va trebui să ne plătească banii de cauțiune pentru atac.

— Și să vă mai spun ceva, zise Stella, continuând să stea jos, cu mâinile încleștate în poală. Cu cât facem mai mare caz de asta, cu atât mai supărată o să fie Roz. Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru ea e să procedăm la fel. Să tratăm toată chestiunea cu răceală, ca pe o afacere. Și să ne amintim că dacă e greu pentru noi să facem asta, cu atât mai greu este pentru ea.

— Urăsc chestia asta, zise Hayley enervată. Urăsc că ai dreptate, aș vrea să ai dreptate *după* ce-l batem măr. Arată că ai caracter, Harper, că ești dispus să o protejezi așa. Și cred că arată caracter și să știi că nu e calea corectă.

Poate că nu, dar Harper nu-și putea șterge din minte imaginea lui Bryce zăcând într-o masă însângerată la picioarele lui. Probabil că nu strica și că nu știa exact unde-l putea găsi. O, l-ar fi putut găsi, câteva apeluri telefonice și problema ar fi rezolvată. Dar telefoanele acelea ar putea ajunge cumva și la el înainte să ajungă ei acolo.

Și până la urmă, știa că David avea dreptate.

Dar nu putea să stea pur și simplu acasă și să mocnească încet. Mai era o chestiune pe care putea s-o rezolve și nu-i păsa dacă mamei lui îi va plăcea sau nu.

Era încă pus pe ceartă când bătu la ușa apartamentului lui Mitch.

Pe jumătate spera să-l găsească pe Mitch cu altă femeie. Atunci i-ar fi putut da un pumn în gură și astfel și-ar mai fi descărcat puțin din mânie.

Dar când Mitch răspunse la ușă, părea să fie singur. Nu se auzea decât sunetul pe care Harper îl recunoscu, un meci de baschet la televizor.

— O, salut. Ce mai faci? Hai înăuntru.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Sigur. Stai un pic.

Atenția lui Mitch se întorsese deja înapoi la ecranul uriaș de

televizor ce domina un perete întreg.

— Mai e mai puțin de un minut până la pauză. Suntem cu două puncte în urmă. La naiba. O, ce Dumnezeu, a pierdut mingea.

În ciuda lui, Harper se trezi stând acolo, prins în acțiunea meciului, strigând și el când numărul opt recuperă mingea și, pivotând cu un fel de grație magică, o trimise în zbor prin aer.

— Trei! Ăsta e de trei!

Mitch îl lovi prietenește pe Harper de braț.

— Și acum sună pauza. Vrei să bei ceva?

— Mi-ar prinde bine o bere.

— Îmi pare rău, n-am bere. O cola?

— Bine, mersi.

Își vârî mâinile în buzunare când Mitch se duse după suc. Rămas singur, se uită în jur prin cameră, încruntându-se când văzu niște monede ce atârnau de panglici roșii. Mitch se întoarse cu o doză.

— Ai un televizor pe cinste.

— După fiul meu, e mândria și bucuria mea cea mai mare. Ia loc.

— O să trec direct la subiect. Uite care-i treaba, încotro se îndreaptă chestia asta pe care-o ai cu mama?

Mitch se așeză și-l studie pe Harper, în timp ce-și ridică doza la buze și sorbi.

— Nu pot să-ți spun, din moment ce foarte mult depinde de ea, și unde vrea ea să meargă totul. Evident, din moment ce nu sunt orb, surd sau mort, o găsesc foarte atrăgătoare. Admir ce a făcut cu viața ei și-mi face plăcere să fiu în compania ei.

— Dacă măcar o parte din atracția asta are de-a face cu banii sau poziția ei, va trebui să te îndepărtezi imediat.

Cu un calm aparent, Mitch luă telecomanda și opri sonorul televizorului, apoi o așeză iar pe masă.

— Asta e o afirmație foarte urâtă.

— A trecut printr-o chestie foarte urâtă acum nu multă vreme.

— Și ăsta e exact motivul pentru care nu te arunc afară din casa mea. Cum o fi ea.

Se strădui să vadă dincolo de insultă și să-și strângă la piept răbdarea greu încercată.

— Mama ta n-are nevoie de bani sau de poziție socială ca să fie atrăgătoare. E una dintre cele mai frumoase și mai fascinante femei pe care le-am întâlnit vreodată. Simt ceva pentru ea, și cred că și ea simte ceva pentru mine. Sper că vom putea să explorăm acele sentimente.

— Prima ta căsătorie a dat greș.

— Da. Eu am greșit.

Roti doza de cola în mână.

— Nu am bere în frigider pentru că nu mai beau și n-am mai băut de paisprezece ani. Sunt un alcoolic și mi-am distrus prima căsătorie.

Toate astea i le-am spus și mamei tale, în mai multe detalii decât sunt dispus să-ți dau ție. Pentru că m-am gândit că merită să știe înainte să facem acei pași inițiali înspre ceea ce sper că va fi o relație.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să te simți stingherit.

— Nu stingherit. M-ai enervat puțin.

— Pentru asta nu-mi pare rău. E mama mea, și tu n-ai fost de față să vezi prin ce-a trecut. Prin ce trece încă.

— Cum adică trece încă?

— A descoperit în seara asta că Bryce și-a făcut un card de credit în numele ei - nu se poate dovedi, nu încă, oricum, dar el a fost. A făcut cheltuieli, așa că mama trebuie acum să se ocupe de toată chestia, să anuleze tot, să se ocupe de aspectele legale - și să ne spună și nouă despre asta.

Mitch își puse sucul deoparte și-și împinse scaunul, ridicându-se și începând să se plimbe prin cameră. Nervii pe care-i simțea mustind în el îl calmară pe Harper și mai mult.

— M-am gândit să mă duc să-l găsesc și să-l bat măr.

— Îți țin haina până termini și-apoi poți s-o ții tu pe-a mea.

Încă un nod din stomacul lui Harper se destinse. Era exact sentimentul pe care-l respecta.

— David m-a convins să mă răzgândesc. David și Stella, de fapt. Mamei nu i-ar plăcea asta deloc. Este unul din acele lucruri care i s-ar părea… de joasă speță - și apoi ar mai fi și toate bârfele ce-ar ieși din asta. Așa că am venit aici să-ți trag ție câțiva pumni în schimb. Să-mi mai treacă din furie.

— Misiune îndeplinită?

— Se pare că da.

— Asta e ceva.

Mitch își trecu amândouă mâinile prin păr.

— Roz e bine? Cum rezistă?

— Cum rezistă ea tot timpul. Se ocupă direct. Ia măsuri. Dar e dată peste cap. E mai îngrijorată că va încerca același fel de atac împotriva mea sau a fraților mei. E și stingherită, adăugă el. E genul de lucru care o face să se simtă rușinată.

Expresia lui Mitch se înnegură.

— Și el știe asta, nu? Asta i-ar plăcea, chiar mai mult decât banii pe care i-a cheltuit?

— Da, exact. Vreau să știi că dacă-i faci vreun rău, în orice fel, metodă sau modalitate, o să te fac să plătești pentru asta. Mi se pare cinstit să-ți spun dinainte.

— În regulă.

Mitch reveni la scaun, se așeză.

— Hai să-ți spun cum sunt, ca să ne înțelegem. Am patruzeci și opt de ani. Câștig bine. Nu spectaculos, dar mă descurc bine. Îmi place

munca mea, mă pricep la ceea ce fac și am norocul că e suficient cât să-mi plătesc facturile și să-mi rămână cât să trăiesc confortabil.

Într-o scurtă pauză, Mitch împinse punga desfăcută de chipsuri de pe masă în direcția lui Harper.

— Fosta mea soție și soțul ei sunt oameni buni și toți trei - fără prea mult ajutor din partea mea în primii șase ani - am crescut un băiat al naibii de grozav. Sunt mândru de asta. Am avut două relații serioase de la divorț și câteva care n-au fost prea serioase. Țin la mama ta, respect ceea ce-a realizat și n-am nici o intenție să-i provoc vreo neplăcere sau s-o rănesc. Iar dacă aș face-o, am senzația că mi-ar plăti-o ea înainte să apuci tu măcar să-ți dai seama.

Făcu o pauză și sorbi din suc.

— Mai vrei să știi și altceva?

— Numai un lucru în momentul ăsta, zise Harper, și vârî mâna în punga cu chipsuri.

— Pot să stau să văd restul meciului cu tine?

Capitolul 11

Cu mâinile în șold. Roz studie noua zonă de pregătire a pământului de ghiveci. Fusese nevoie de două zile întregi, strecurând momente între alte sarcini de îndeplinit și lucrând cu Stella, care era mereu atât de precisă, ca să pună totul pe picioare.

După estimarea lui Roz, ei i-ar fi trebuit doar jumătate din acest timp dacă ar fi fost singură, dar n-ar fi fost obținut nici pe departe un spațiu de lucru la fel de practic. Erau câteva containere cu pământ pe care îl amestecase deja ea însăși, mesele de lucru, locul de depozitare a sacilor, cântarul, lopățelele, dispozitivul de sigilat saci, scăunelele.

Totul era aranjat cu eficiența unei linii de asamblare.

Planul fusese relativ simplu, ceea ce-i plăcuse Stellei, care se pricepea la modalități de a obține profit, dar avea și o înclinație spre precizie. Cu designul simplu al sacilor, o reclamă isteață și faptul că știa că e un produs excelent, Roz se simțea încrezătoare că va merge foarte bine. Cu adevărat foarte bine.

Era într-o stare de spirit bună în momentul în care se întoarse să-l salute pe Harper când acesta intră pe ușă.

— Ce părere ai de noul nostru proiect?

Îi arătă în jur cu amândouă brațele. Râzând, luă un sac de două kilograme și jumătate pe care-l umpluse și-l sigilase deja și i-l aruncă.

— Arată bine, zise el, răsucind sacul în mână. N-are zorzoane. Asta spune că e un pământ serios. Arată ca un produs pe care-l poți vedea într-un butic luxos de produse pentru grădinărit.

— Exact, și vom menține prețul inițial scăzut, ca să se pornească bine. Am spus să se umple fiecare sac mai mult cu câteva grame ca să-mi dea o zonă de siguranță. M-am gândit s-o pun pe Ruby la treabă aici, cel puțin la început. Poate să vedem dacă Steve vrea să se apuce de o jumătate de normă. Nu va fi o muncă foarte grea sau care să ia prea mult timp.

— E o afacere inteligentă, mamă, zise el și puse sacul jos. Ai un mare talent pentru asta.

— Îmi place să cred asta. Tot suntem certați?

— Nu, dar s-ar putea să fim după ce termin să-ți spun că m-am dus în Memphis să-l văd pe Mitch Carnegie.

Lui Roz i se șterse orice expresie de pe chip, iar vocea îi deveni foarte rece.

— De ce ai făcut asta, Harper?

— Unu: am fost nervos. Doi: David și Stella m-au convins să nu mă duc să-l caut pe Clerk și să-l bat măr. Trei: am vrut să aud cu urechile mele ce are Mitch de spus despre ce se întâmplă între voi.

— Pe primul îl înțeleg foarte bine. Îți sunt recunoscătoare pentru al doilea din multe motive, dar nu înțeleg de ce te-ai gândit că ai dreptul să-l iei la interogatoriu pe un bărbat cu care mă văd. Este impardonabil de nepoliticos și nu e deloc treaba ta. Eu nu mă duc să-mi bag nasul și să le verific pe femeile cu care alegi tu să te vezi.

— Nu l-am verificat, și eu n-am ales niciodată o femeie care a furat de la mine sau care s-a pus să-mi facă probleme sau să-mi strice reputația.

— Ești încă tânăr, zise ea cu voce aspră. Crezi că sunt singura femeie din lume care a făcut prostia să se încurce cu un dobitoc?

— Nu. Dar nu-mi pasă de alte femei. Tu ești singura mea mamă.

— Asta nu-ți dă dreptul…

— Te iubesc.

— Nu folosi arma asta cu mine.

— Nu mă pot abține. E tot ce am.

Roz își apăsă degetele pe centrul frunții și frecă puternic.

— Ar fi mai bine dacă ai adăuga și puțină încredere și respect la dragostea asta, Harper.

— Am toată încrederea și respectul din lume pentru tine, mamă. De bărbați nu sunt așa de sigur. Dacă te ajută la ceva, am căpătat destulă încredere și respect pentru Mitch aseară. Aproape că-mi vine să cred că merită să o curteze pe mama.

— Nu mă curtează, pentru numele lui Dumnezeu. De unde găsești toate… Am fost împreună la un meci de baschet la colegiu, am luat cina.

— Cred că el s-a îndrăgostit de tine.

Roz se uită fix la el și își duse mâinile la cap.

— Mă doare capul deja.

Harper se apropie de ea și o îmbrățișă.

— N-am putut suporta să te văd din nou rănită.

— Bryce nu mi-a rănit decât mândria.

— Asta e o rană mortală pentru noi, cei cu sânge Harper. Și, oricum, a făcut mai mult de-atât. Nu cred că Mitch va face același lucru, cel puțin nu intenționat.

— Deci are aprobarea ta.

Harper zâmbi când mama lui își înălță capul să se uite la el.

— Asta e o întrebare-capcană și mama mea n-a crescut un fraier. Dacă zic da, o să mă certi și-o să-mi reamintești că n-ai nevoie de aprobarea mea. Așa că o să spun doar că-mi place de el. Îmi place mult de el.

— Ești un băiat isteț, Harper Ashby. Asta pot să ți-o spun.

Îl bătu ușor pe spate și se desprinse din îmbrățișarea lui.

— Poți să stai să mă ajuți aici puțin. Vreau să am în jur de douăzeci de saci la fiecare categorie de greutate.

— Credeam că vrei s-o pui pe Ruby să facă asta.

— M-am răzgândit. O treabă așa puțin complicată și foarte monotonă îți va da destul timp să stai să te gândești la toate greșelile tale.

— Apropo de istețime.

— Ziua în care vei fi mai isteț ca mine, copilul meu drag, e ziua în care mă voi muta la un azil. Hai să începem.

După muncă, Roz se duse direct acasă și acolo urcă imediat în camera ei să se spele. Îngrijorată acum, verifică toată corespondența ce-o aștepta pe birou, se uită printre toate facturile. Nu putea spune că era ușurată când nu găsi nimic. Era ca și cum ar fi așteptat să se termine un lucru neplăcut. Așteptarea era chiar mai neplăcută.

Mai trecuse printr-o perioadă asemănătoare de hărțuiri imediat după divorț, apoi urmase o perioadă frumoasă de pace. Se gândise că avea probabil o altă femeie în vizor și era prea preocupat să-și piardă vremea cu înțepături împotriva fostei soții.

Atunci se descurcase; se va descurca și acum.

În timp ce se îmbrăca, sună telefonul. Când sună și a treia oară se gândi că David era ocupat cu altceva și răspunse ea.

— Bună seara. Aș putea vorbi cu Rosalind Harper?

— Eu sunt.

— Doamnă Harper, sunt Derek de la Galeria Carrington din New York. V-am sunat să vă confirm că piesa de Vergano vă va fi expediată mâine.

— Nu cred că e o idee prea bună, Derek, ați spus? N-am comandat nimic de la galeria dumneavoastră.

— Tabloul de Cristina Vergano, doamnă Harper. Reprezentantul dumneavoastră a vorbit personal cu mine săptămâna trecută.

— N-am nici un reprezentant.

— Doamnă Harper, sunt foarte nedumerit. Plata a fost făcută deja din contul dumneavoastră. Reprezentantul a indicat că v-a plăcut foarte mult tabloul și ați vrut să vă fie expediat de îndată ce se termină expoziția. Am primit oferte considerabile pentru această lucrare, dar din moment ce era deja vândut…

Roz își frecă viguros ceafa, unde își simțea toți mușchii tensionați.

— Se pare că avem amândoi o problemă, Derek. Vreau să-ți dau niște vești proaste.

Îi explică pe scurt și se trezi mergând înainte și înapoi prin cameră în timp ce vorbea, cu o migrenă proaspătă dându-i târcoale. Își notă

numele companiei de credit și numărul.

— Asta e foarte supărător.

— Da, încuviință ea, vă asigur că este. Îmi pare rău că dumneavoastră și galeria ați fost afectați de asta. Vă rog… doar de curiozitate, ce nume are tabloul?

— Vergano e o artistă foarte puternică și dinamică. E o pictură în ulei pe pânză, înrămată special de artistă personal, din colecția ei de Cățele. Se cheamă *Cățeaua remarcabilă.*

— Bineînțeles, răspunse Roz.

Trecu apoi prin toată rutina, sună compania de credit, apoi pe avocatul ei, apoi le scrise amândurora ca să documenteze incidentul.

Luă o aspirină înainte să coboare în bucătărie, și-și turnă un pahar mare de vin.

Biletul lui David stătea pe masa din bucătărie.

Întâlnire super sexy. Am lăsat o lasagna excepțională la cald în cuptor. Hayley și fetița s-au dus la Logan, cu Stella și băieții. Vor să facă o petrecere de pictură. Este lasagna destulă pentru doi. Doctorul Făt-Frumos e în bibliotecă. Încălzește puțin pâinea, amestecă salata – e în frigider - și gata. Buon appetito!

David

P.S.: Am pus deja CD-ul potrivit în CD-player. Iar acum, te implor, du-te și ia-ți pantofii Jimmy Choo.

— Ei bine… zise ea.

Observă că David aranjase nișa din bucătărie cu farfurii festive, cu lumânări groase, cu o sticlă de San Pellegrino și pahare de un verde palid. Asta explica și de ce o sticlă de vin bun italian stătea să respire pe blatul de lucru.

— Lasagna e în regulă, zise ea cu voce tare. Dar nu mă încalț cu pantofii ăia numai ca s-o mănânc.

Mulțumită și simțindu-se confortabil în șosetele gri groase pe care le purta de obicei prin casă, se duse în bibliotecă.

Mitch stătea la masă, cu ochelarii pe nas și o bluză de trening Memphis Tigers. Degetele i se mișcau rapid pe tastatura laptopului. Pe masă era o sticlă mare de apă. Fără îndoială asta era opera lui David. El sigur îl sâcâise pe Mitch să mai schimbe puțin cafeaua obișnuită cu apă.

Arăta… atrăgător și intelectual, se gândi ea, cu ochelarii aceia și masa de păr des și răvășit, de un maro bogat, cu o ușoară nuanță castanie.

Și avea și ochi frumoși în spatele ochelarilor, se gândi ea. Nu numai culoarea, atât de profundă și de unică, ci ochi buni, cu privire directă. Puțin cam intenși, tulburător de intenși, și trebuia să recunoască faptul

că asta i se părea excitant.

În timp ce Roz îl studia, Mitch făcu o pauză de scris și-și trecu degetele unei mâini prin păr. Și murmură ceva pentru sine.

Era interesant să-l audă murmurând ceva pentru sine, pentru că deseori se trezise și ea făcând același lucru.

Era interesant și că simțea o fluturare lenevă și prelungă în pântece, și un mic dans de fiori de-a lungul șirei spinării. Nu era bine să afle că aceste senzații instinctive o mai puteau încă înfierbânta? Și nu era curioasă să afle ce s-ar întâmpla dacă și-ar asuma riscul, dacă ar aprinde fitilul?

În timp ce gândea asta, dintr-odată, câteva cărți săriră de pe rafturi, izbindu-se una de alta, de pereți, de podea. În șemineu, focul se înălță în flăcări roșii și intense, deși aerul era răcoros.

— Doamne sfinte!

Mitch se împinse de la masă atât de repede, că scaunul căzu la pământ. Reuși să se ferească de o carte ce zbura spre el, apoi să blocheze alta. Când Roz se repezi înainte, totul se opri.

— Ai văzut? Ai *văzut* ce s-a întâmplat?

Mitch se aplecă și ridică o carte, apoi o puse pe masă. În vocea lui frumoasă, într-o tărăgănare aproape lichidă, nu se citea frică, observă ea, ci fascinație.

— E groaznic de rece.

— Crize de furie.

Ridică și ea o carte și răcoarea aproape îi amorți degetele.

— Impresionant. Am lucrat aici cam de la trei.

Zâmbind ca un băiețel, se uită iute la ceas.

— Aproape patru ore. A fost liniște ca-ntr-un, scuză-mi expresia, ca într-un mormânt. Până acum.

— Presupun că eu am provocat-o, pentru că tocmai voiam să te invit la cină. David ne-a lăsat de mâncare.

Începură să adune împreună restul cărților.

— Fără îndoială că nu-i place gândul să fim împreună.

— Se pare că nu.

Mitch așeză ultima carte la loc pe raft.

— Deci… ce e la cină?

Roz se uită la el și zâmbi. În momentul acela își dădu seama că nu era numai pofta trupească, Mitch nu avea nimic care să nu-i placă.

— Lasagna, pe care David o descrie drept excepțională. Și având în vedere că am mai mâncat lasagna făcută de el în trecut, pot să garantez că are dreptate.

— Pare grozav. Doamne, ce bine miroși. Scuze, adăugă el când Roz ridică din sprâncene. Mă gândeam cu voce tare. Ascultă, am reușit să mai elimin câteva nume și am transcris întrevederile pe care le-am avut până acum. Am un dosar aici pentru tine.

— Foarte bine.

— O să mă ocup de găsirea câtorva dintre descendenții personalului casei și ceea ce am putea numi ramurile externe ale arborelui genealogic. Dar, din câte văd, cea mai în vârstă rudă în viață a ta e verișoara Clarise - și din fericire e localnică. Aș vrea să vorbesc cu ea.

— Mult noroc cu asta.

— E încă în zonă, la…

— Centrul Riverbank. Da, știu.

— Asta mă apropie cu o întreagă generație de Amelia. Ar fi mai simplu, cred, s-o abordez dacă ai vorbi tu cu ea prima dată.

— Mă tem că eu și verișoara Clarise nu suntem în termeni în care să putem susține o conversație sau orice fel de termeni, de fapt.

— Știu că ai zis c-a existat o ruptură, dar nu crezi c-ar fi interesată să afle ce fac în beneficiul familiei?

— Posibil. Dar te asigur că nu va accepta să vorbească la telefon cu mine, dac-aș suna-o.

— Uite, înțeleg și eu cum e cu dezbinarea familiei, dar în cazul acesta…

— Tu n-o înțelegi pe Clarise Harper. A renunțat la numele ei de familie cu ani întregi în urmă, alegând să fie numită legal după cele două prenume ale ei. Atât de protectoare e cu numele Harper. Nu s-a măritat niciodată. Părerea mea e că n-a găsit niciodată pe nimeni îndeajuns de moale sau de prost încât s-o ia.

Încruntat, Mitch se rezemă cu șoldul de masă.

— Ăsta e felul tău de a-mi spune că nu vrei s-o contactez, pentru că…

— Te-am angajat să faci o treabă, și nu intenționez să-ți spun cum s-o faci, așa că nu te încorda tot. Îți spun doar că a ales să ne alunge și pe mine, și pe ai mei din planul existenței ei, ceea ce-mi convine foarte bine. Singurul lucru bun pe care-l pot spune despre ea e că odată ce s-a hotărât să facă ceva, duce treaba până la capăt.

— Dar n-ai nici o obiecție să vorbesc eu cu ea, s-o implic în proiect.

— Nici una. Cea mai bună abordare ar fi să-i scrii - foarte formal - și să te prezinți, să te asiguri că menționezi că ești doctor și orice alte titluri și realizări impresionante cu care te poți mândri. Dacă-i spui că ai intenția să faci o istorie a familiei Harper și îi dai înainte cât de onorat ai fi dacă ai putea să ai o întrevedere cu ea și așa mai departe, poate că ar fi de acord.

— Pe ea ai dat-o afară din casă, nu?

— Într-un fel. Nu-mi amintesc să-ți fi spus asta.

— Vorbesc cu mulți oameni. Nu ea e cea pe care ai fugărit-o cu o cositoare electrică?

Pe chipul ei se citi un ușor amuzament.

— Chiar că vorbești cu oameni.

— E parte a slujbei.

— Presupun că da. Nu pe ea am fugărit-o cu o cositoare. Pe grădinari i-am fugărit așa. Și nici măcar n-a fost o cositoare, dacă veni vorba. A fost o greblă-evantai, care nu avea cum să provoace răni prea grave. Dacă n-aș fi fost așa de furioasă, aș fi gândit mai limpede și aș fi apucat foarfecii de grădină pe care dobitocii ăia i-au folosit la copacii de mimoza. Cel puțin cu foarfecii le-aș fi putut împunge o înțepătură ca lumea în fund în timp ce o luau la sănătoasa.

— Foarfeci de grădină. Adică… făcu o mișcare largă de tăiere cu amândouă mâinile.

— Da, exact.

— Au! Oricum, să ne întoarcem la verișoara ta. Pe ea de ce-ai alungat-o?

— Pentru că atunci când am invitat-o, spre eternul meu regret, la un grătar de familie, acum mai mulți ani, a spus că fiii mei sunt niște răsfățați de joasă speță și a afirmat - ea care n-are nici copii, nici animale de casă - că dacă aș fi o mamă responsabilă, aș fi pus biciul pe ei în mod regulat. Apoi a zis că Harper este un mincinos înnăscut, când el le povestea câtorva dintre verișorii lui mai mici niște întâmplări despre Mireasă, și i-a spus să închidă pliscul.

Mitch o privi cu capul înclinat.

— Și totuși mai trăiește încă.

Enervarea o făcuse să se îmbujoreze la față, dar acest ultim comentariu făcu să-i apară un mic zâmbet în colțul buzelor.

— Deja mă scosese din răbdări pentru că îmi criticase constant și calitățile de mamă, și modul în care mă îngrijeam de casă, și stilul de viață și, ocazional, morala. Dar nimeni nu stă pe pământul meu și-mi atacă direct copiii. Și, deși m-am gândit într-adevăr s-o omor, cunoscând-o, am fost sigură că să-i interzic accesul în Harper House va fi o pedeapsă mai dureroasă.

— După cum cred c-am spus și înainte, ești formidabilă. Îmi place asta.

— Foarte bine, pentru că n-o să mă mai schimb la vârsta asta. Oricum, în timp ce ieșea pe ușă, mi-a blestemat numele și a zis c-a fost o zi neagră când Harper House a intrat pe mâinile mele lacome și incompetente.

— Pare încântătoare. O să-i scriu mâine.

— Numai să nu menționezi că lucrezi pentru mine.

— N-ar fi prea greu pentru ea să afle.

— Adevărat, dar cu cât îmi menționezi mai puțin numele, cu atât mai bine. Mai ai și alte întrebări?

— În afară de a mă întreba cum reușești să lucrezi toată ziua și tot să arăți uluitor, nu. Nimic ce-mi vine acum în minte, oricum.

Roz mai așteptă un moment, apoi dădu din cap.

— N-ai de gând să aduci vorba.

— Despre ce anume?

— Vizita pe care ți-a făcut-o fiul meu aseară.

— O.

Pentru că se uita la chipul lui, Roz prinse expresia fugară de surpriză. Înainte ca Mitch să-și scoată ochelarii și să înceapă să-i șteargă pe bluza de trening de pe el.

— Ți-a spus?

— Da. Era furios, așa că a acționat fără să se gândească.

— Cam cum e când apuci o greblă-evantai în loc de foarfecii de grădină.

Roz râse fără să vrea.

— Exact așa. Avem amândoi un temperament oribil. Și de aceea amândoi facem mereu efortul să nu-i cădem pradă. Nu funcționează întotdeauna. Aș vrea să-mi cer scuze pentru purtarea lui.

— Nu pot accepta.

Pe chipul ei se citi o supărare adâncă, așa cum nu mai văzuse decât rareori în ochii ei.

— Mitch, știu că a încălcat câteva limite, dar este tânăr și…

— Nu înțelegi. Nu pot să accept niște scuze atunci când nu e nevoie de ele. De la nici unul din voi. Nu voia decât să aibă grijă de tine.

— N-am nevoie și nici nu vreau să aibă cineva grijă de mine.

— Poate că nu, dar asta nu înseamnă că aceia care te iubesc vor înceta să încerce s-o facă. Am avut o discuție, am ajuns să ne înțelegem mai bine unul pe celălalt, și asta e tot.

— Și n-ai de gând să explici mai mult.

— A fost între mine și el.

— Voi, bărbații, aveți niște coduri de onoare.

— Tu n-aveai de gând să-mi spui despre această ultimă hărțuire.

Pentru o clipă, Roz se gândi la telefonul de la New York, apoi însă puse gândul deoparte.

— Nu e nimic de spus. Mă ocup eu de asta.

— Ce s-a mai întâmplat de aseară? Ești bună la asta, așa că probabil te-am luat prin surprindere. Ce s-a mai întâmplat?

— Doar o problemă minoră, pe care am descurcat-o deja. Nu e importantă. Mai precis, nu-i voi permite să fie importantă. Dacă îi permit, eu mă voi transforma în victimă, și el în învingător. Și n-o să fiu victima lui. Ăsta e un lucru ce nu mi-am permis niciodată să fiu, și nici nu voi începe acum.

— Faptul că mi-ai spune mie, eliberându-te puțin de stres, nici asta nu te face o victimă.

— Nu sunt obișnuită să-mi spun problemele. Nu mă simt confortabil făcând asta. Dar îți apreciez oferta.

Mitch o luă de mână.

— Consider-o valabilă mereu. Iar următoarea mea ofertă: *Chicago* vine la Orpheum săptămâna viitoare. Hai cu mine, și după aceea să luăm cina.

— Poate o să vin. Îmi faci curte, Mitchell?

Mitch o mângâie cu degetul mare în cercuri pe dosul mâinii.

— Îmi place foarte mult să cred că sunt romantic cu tine, Rosalind.

— Ce cuvânt frumos, „romantic". Ai fost foarte atent să nu mă presezi trecând de la romantismul ăsta la intimitate.

— Dacă te-aș presa, n-ar mai fi romantism sau intimitate. Și-n afară de asta, îmi imaginez că mi-ai da un șut în fund înainte să mă arunci afară pe ușă.

Amuzamentul dansă pe chipul ei.

— Ești foarte perceptiv. Cred că ești un om deștept.

— Știu că sunt înamorat.

— Încă un cuvânt drăgălaș.

— Va trebui să fiu atent cu ele. Sunt genul de lucruri în care n-ai încredere.

— Da, ești un om deștept. Ei bine.

Avea de ales, așa că Roz făcu o alegere.

— Hai sus.

Pentru a doua oară în seara aceea, Roz văzu surpriză pe fața lui. Apoi Mitch îi ridică mâna la buze.

— Asta va fi o chestiune serioasă?

— Da. O chestiune foarte serioasă.

— Atunci mi-o doresc foarte mult.

Roz îl conduse afară din cameră și de-a lungul holului.

— Casa s-a golit în noaptea asta. Așa că nu suntem decât noi doi. Mă rog, trei. Se uită la el în timp ce urcau scările. Te deranjează asta?

— Faptul că ea probabil se uită la noi.

Trase adânc aer în piept.

— Presupun că vom afla. Ai…?

Se întrerupse și clătină din cap.

— Ce?

— Nu, să păstrăm asta pentru mai târziu.

— Bine. Sper că nu te deranjează să amânăm cina puțin.

Drept răspuns, Mitch se întoarse spre ea, către ea, până ce o lipi de perete. Apoi își puse buzele peste ale ei.

Începu ca o senzație caldă și blândă, apoi se transformă în fierbinte și poruncitor. Roz tremură, o singură dată, un fior de anticipație ce se răspândi prin tot corpul ei și-i reaminti cum era să stea pe marginea prăpastiei.

Mitch își înălță capul și-l înclină într-o parte.

— Ce spuneai?

Asta o făcu să râdă și să se relaxeze. Îl luă de mână și-l trase în

dormitorul ei. Închise ușa.

Mitch se opri pentru o clipă și studie camera cu patul frumos și vechi cu patru stâlpi și ferestrele înalte cu draperiile trase înfățișând priveliștea nopții.

— Ți se potrivește. Camera, explică el, uitându-se la pereții de un verde-argintiu, la antichități, la liniile curate și detaliile elegante. Frumoasă și armonioasă, cu eleganța simplă ce reflectă o grație înnăscută și un simț al stilului.

— Mă faci să-mi doresc să fi stat să mă aranjez puțin.

Mitch se uită atunci la ea, la puloverul obișnuit, la pantalonii confortabili.

— Arăți exact cum trebuie.

— Indiferent că e bine sau nu, asta sunt. Cred c-ar fi frumos s-avem un foc.

Făcu un pas spre șemineu, dar Mitch îi puse mâna pe braț.

— Lasă-mă pe mine. Cred că ai o priveliște minunată asupra grădinilor din spate de aici, începu el în timp ce se ghemuia în fața șemineului.

Ușile terasei se deschiseră brusc cu o rafală înghețată de vânt.

— Da, zise Roz calmă și se duse la uși, le împinse cu forță ca să le închidă. În unele dimineți, când am timp, îmi place să-mi beau cafeaua pe terasă.

Vreascurile se aprinseră cu o flacără vie, și Mitch îi spuse pe același ton calm:

— Nu-mi pot închipui multe alte feluri mai bune de a-ți începe ziua.

Roz se duse la pat și trase de capătul plăpumii.

— Sau s-o sfârșești. Deseori beau un ultim pahar de vin sau o ceașcă de cafea acolo înainte să mă culc. Mă ajută să-mi relaxez nervii după tot restul zilei.

Se întinse și stinse lampa.

— De ce n-o lași aprinsă?

Roz clătină din cap.

— Lumina focului e de-ajuns, pentru prima dată. E mai flatantă, și sunt destul de vanitoasă să prefer asta.

Roz rămase unde era, așteptându-l să vină la ea. Când Mitch își puse mâinile pe umerii ei, ușile dormitorului se deschiseră brusc, apoi se trântiră.

— Presupun că va trebui să suportăm încă multe asemenea reacții, zise ea.

— Nu-mi pasă, zise el, ridicându-și mâinile spre obrajii ei. Nu-mi pasă, repetă el, și-și lipi gura de-a ei.

Roz simți că i se accelerează pulsul, cu un fior glorios. Genul de fior ce-ți trezește toate simțurile deodată, ca și cum ai reveni la viață. Ca răspuns, își ridică mâinile să le petreacă în jurul gâtului lui și schimbă

unghiul sărutului ca să-l adâncească.

Mai multe orologii începură să sune nebunește. Ca o sfidare, și în același timp din nevoie, Roz își lipi trupul de al lui.

— Vreau să mă atingi, murmură ea, cu buzele lângă ale lui. Vreau să fiu atinsă. De tine. Mâinile tale pe mine.

Mitch o ajută să se culce pe pat și se culcă și el odată cu ea. Greutatea lui o făcu să ofteze, greutatea unui bărbat, și ceea ce însemna asta. Când o atinse, gemu.

Mitch o simțea fierbinte. Știuse că era așa, pe sub stratul acela fascinant și rece de la suprafață. Avea pielea ca de catifea, catifea caldă, și-i mângâie trunchiul, talia și curbele minunate ale sânilor.

Era subțire, dar nu delicată, avea corpul puternic și disciplinat. Ca mintea ei, se gândi el. Și tot așa de atrăgătoare.

Gustul ei era de fruct copt și interzis, și mirosea a grădini noaptea.

Mâinile ei se strecurară pe sub cămașa lui, în sus pe spinare. Mâini dure și puternice, un contrast excitant față de corpul subțire ca un arcuș de vioară, de pielea de satin.

Roz îi trase cămașa peste cap și se înălță cât să-l muște de umărul gol. Și șocul senzației i se răspândi până în vintre.

Ușa terasei se deschise iar brutal, și vântul se năpusti înăuntru plesnindu-l. Mitch pur și simplu se aplecă și trase plapuma peste ei. Se cuibăriră amândoi sub ea.

Roz râse și-i găsi gura în întunericul de sub plapumă.

Gustând-o, savurând-o, Mitch îi trase de pulover până-l dădu jos de pe ea.

— Să-mi spui dacă ți-e prea frig.

— Nu. N-are cum să-mi fie frig.

Roz simțea că arde pe dinăuntru și nu voia decât mai mult. Mai mult din mâinile lui, gura lui. Se arcui către el, pretențioasă, exaltată când mâinile acelea, când gura aceea i se lipi de sân. Fiorul senzației o străfulgeră prin tot corpul, extazul de a-și dărui corpul, de a-i fi *folosit*.

Se rostogoliră împreună, trăgând fiecare de hainele celuilalt, alunecând împreună goi când căldura și pasiunea le făcură pielea lucioasă de transpirație.

Plapuma alunecă de pe ei, așa că lumina licăritoare a focului alunecă peste ei. Și dacă într-un colț întunecat al creierului auzi cum cineva plângea, ea nu simți decât creșterea continuă a excitării ei. Și nu-l putea vedea decât pe el, în lucirea focului, înălțat deasupra ei.

Se ridică să-l întâlnească, se deschise să-l primească. Și oftă, oftă, când alunecă în ea.

Mitch o privea cum îl privea și ea, cu ochii și trupurile înlănțuite. Apoi mișcarea lentă, intens focalizată, și respirația ei întretăiată în timp ce plăcerea întunecată și adâncă năvăli ca un torent, măturând-o cu ea.

Mitch o privi arcuindu-se, curba gâtului ei, ceața din ochii ei, o simți încordându-se în jurul lui. Se luptă să mai rămână încă un moment, încă un moment în timp ce ea se cutremura sub el, în timp ce respirația ei se opri, apoi expiră cu un geamăt prelung și profund. Iar trupul ei deveni moale și relaxat, predându-se.

Mitch o sărută atunci, un ultim sărut disperat înainte să se avânte și să se elibereze și el.

Ușile erau închise așa cum trebuiau să fie. Focul ardea voios. Și casa era liniștită, calmă și caldă.

Roz stătea cuibărită în brațele lui în centrul patului, permițându-și să savureze plăcerea și strălucirea. Cu foarte puțin efort, ar fi putut aluneca în somn.

— Se pare că s-a dat bătută, comentă Mitch.

— Da. Pentru moment, cel puțin.

— Ai avut dreptate în legătură cu focul. E frumos. Foarte frumos.

Apoi se rostogoli astfel că Roz era iar sub el și Mitch o privi drept în față.

— Să fiu aici cu tine, începu el, apoi scutură din cap și-și lipi buzele de ale ei. Să fiu cu tine.

— Da.

Zâmbind, Roz își trecu degetele prin părul lui.

— Și asta e foarte frumos. N-am mai vrut să fiu cu nimeni de foarte multă vreme. Știi, ai niște brațe foarte bune, pentru un cărturar.

Îl strânse puțin de biceps.

— Îmi plac brațele bune. Nu-mi place să mă gândesc că sunt superficială, dar trebuie să spun că e o plăcere să fiu goală cu un bărbat care e într-o formă bună.

— Vorbind despre o femeie, pot să spun același lucru. Prima dată când te-am întâlnit, am stat și m-am uitat cum te îndepărtai. Ai un fund excelent, doamnă Harper.

— Asta se întâmplă să fie adevărat, zise ea cu un hohot scurt de râs, și-l plesni ușor peste braț. Ar trebui să ne îmbrăcăm și să coborâm înainte să înceapă toată lumea să ajungă acasă.

— Într-un minut. Ochii tăi m-au captivat - m-au captivat din prima clipă.

— Ochii mei?

— O, da. M-am gândit că poate pentru că au culoarea unui whisky vechi, de calitate - și chiar îmi plăcea un whisky bun. Dar nu e asta. E felul în care te uiți la mine. Direct. Fără teamă și cu o atitudine regală.

— O, te rog.

— Ba da, e vorba despre stăpâna conacului și nu pot să înțeleg de ce mi se pare asta atât de atrăgător. Ar trebui să fie iritant sau cel puțin intimidant. Dar pentru mine e doar… antrenant.

— Dacă este așa, va trebui să încep să port ochelari negri de soare

ca să nu te înfierbânt în momente inoportune.

— Nu va conta câtuși de puțin.

O sărută și își schimbă poziția, luând-o de mână.

— Asta contează. Asta e important. Nu mai e nimeni altcineva.

Roz simți că-i tresaltă inima și se simți tânără și oarecum prostuță.

— Da, contează. E important. Nu mai este nimeni altcineva.

— O chestiune serioasă, zise el și-i trase mâna către buzele lui. O să încep să te doresc din nou, în curând, foarte curând.

Roz îl strânse de mână.

— Va trebui să vedem ce putem face în această privință.

Capitolul 12

Roz porni după aroma de cafea și după zgomot până în bucătărie. Ploaia cenușie și mohorâtă o făcuse să anuleze alergarea de dimineață, așa că-și canalizase energia în cinci kilometri pe banda de alergare. Era o alternativă care de obicei o plictisea de moarte, dar în ziua aceea se trezi cântând împreună cu melodiile din reclame din pauza de publicitate de la show-ul *Today*.

În bucătărie, fetița bocănea în scăunelul ei cu entuziasmul unui toboșar de heavy metal, iar băieții Stellei se văicăreau în timp ce-și mâncau cerealele cu lapte.

— Da, îi anunță Stella cu vocea răstită a unei mame frustrate. Amândoi trebuie să purtați pelerinele de ploaie pentru că sunt rea și tiranică și așa vreau eu să fiți voi nefericiți.

— *Urâm* pelerinele de ploaie, o informă Gavin.

— Serios? Nu asta mi-ați spus când m-ați implorat să vi le cumpăr.

— Asta a fost atunci.

Poate din solidaritate, poate doar de distracție, Lily încetă să mai zdrăngăne din zornăitoarea ei și o azvârli, împreună cu felia de pâine pe care o molfăise până atunci. Parker cel cu ochii ca de șoim prinse în gură bucata de pâine înainte să ajungă pe podea, iar zornăitoarea ateriză cu un pleosc puternic în bolul lui Luke cu Cap'n Crunch.

Laptele stropi în jur, afară din bol, ceea ce o făcu pe Lily să țipe de încântare. Într-o reacție în lanț, Parker scoase o rafală de lătrături asurzitoare și începu să sară pe loc, dând din coadă, iar Gavin se tăvăli într-un hohot de râs isteric.

Stella era rapidă, dar de data asta Luke fu încă și mai rapid și scoase zornăitoarea din bol, azvârlind-o, udă de lapte, în poala fratelui său.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Stella apucă un șervet cu o mână și o ridică pe cealaltă ca să blocheze răzbunarea lui Gavin.

— Nici să nu te gândești.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Hayley luă bolul și niște șervețele în plus în timp ce băieții se îmbrânceau unul pe celălalt.

Ca un calm în furtună, David veni cu o cârpă umedă.

— O să ștergem imediat. Pacoste mică, îi zise el lui Lily, care-i răspunse cu un zâmbet imens și plin de firimituri.

Roz studie haosul și zâmbi cu gura până la urechi.

— ’Neața, zise ea și intră în bucătărie.

Toate capetele se întoarseră spre ea.

— Roz?

Stella se holba la ea.

— Ce faci aici?

— Din moment ce trăiesc aici, m-am gândit să vin să-mi iau o cană de cafea.

Se aplecă să o sărute pe Lily pe frunte.

— Salut, băieți. Bebelușul ăsta chiar că știe să țintească, nu? O lovitură de două puncte direct în coș.

Ideea era atât de nouă și de interesantă, că băieții se opriră din îmbrânceală.

— Mai dă o dată, Lily!

Luke o trase de mânecă pe mama lui.

— Dă-i-o înapoi, mamă, să mai încerce o dată.

— Nu chiar acum. Trebuie să terminați, altfel întârziați la școală.

Se uită la ceas și văzu că era într-adevăr trecut de opt, cu o oră întreagă mai târziu decât ieșea de obicei Roz din casă.

— Cerealele mele au scuipat de bebeluș în ele acum, se plânse Luke.

— Uite, ia o brioșă în loc.

— Atunci, și eu vreau o brioșă, zise Gavin împingându-și cerealele deoparte. Dacă el poate mânca o brioșă, și eu pot să mănânc una.

— Bine, bine.

— Mă duc să le iau eu, zise Hayley către Stella. Măcar atât pot să fac.

— Mmm, ce grozav.

Roz mirosi vasul mare plin cu brioșe proaspete. Își luă una și pentru ea, apoi se rezemă de masa de lucru, cu cafeaua într-o mână și brioșă în cealaltă.

— Nu-mi pot închipui un mod mai bun de a-mi începe ziua. Și uită-te la ploaia asta. Ce poate fi mai bun decât o stropire bună de o zi.

După ce Hayley împărți brioșe băieților, se aplecă spre urechea Stellei.

— Cineva și-a reîncărcat bateriile.

Stella se luptă să-și înghită hohotul de râs.

— O să plecăm de-aici imediat.

— Nu e nici o grabă, zise Roz și mușcă din brioșă.

— Tu de obicei ești plecată sau ești gata de plecare încă înainte de invazie.

— Am dormit puțin mai mult azi.

— Asta explică buletinul meteorologic de la știri de azi-dimineață, că a înghețat iadul.

David nu se obosi să-și ascundă rânjetul ironic în timp ce aducea

ibricul cu cafea să reumple cana lui Roz.

— Vai ce plin de sarcasm suntem în dimineața asta.

— Nu eu sunt plin de ceva. Cum a fost… lasagna de aseară?

— Foarte bună.

Roz se uită la el fără expresie peste marginea cănii și se întrebă dacă purta un indicator: „A făcut recent sex”.

— Ar trebui să te servești cu o porție mare și gustoasă mai des. Îți pune bujori în obrăjori.

— O să țin minte.

— Nici mie nu mi-ar strica o porție fierbinte de lasagna, comentă Hayley. Hai, păpușico, hai să te curăț.

O ridică pe Lily din scaunul ei.

— Băieți, mergeți și luați-vă lucrurile - inclusiv pelerinele de ploaie, le comandă Stella. E aproape vremea de plecare.

Dar ea mai rămase un minut.

— Vrei să vii cu mașina cu mine? o întrebă pe Roz.

— Cred că da.

*

Stella așteptă până porniră pe alee. După calculele ei, dacă ieșeau doar un kilometru din drumul lor până la femeia unde trebuia s-o lase pe Lily, le ajungea timpul.

— Am făcut mari progrese cu văruitul aseară. O să fie frumos să avem sufrageria gata și aranjată pentru nuntă. Mi-ar plăcea să avem invitați la cină când terminăm. David și noi toți, Harper, părinții mei. O, și Mitch, bineînțeles.

— Ar fi frumos.

— E așa de mult pe aici - Mitch, adică - în zilele astea, că parcă ar face și el parte din casă.

Singurul răspuns din partea lui Roz fu un: „hmm”, ce nu părea să însemne nimic, și Stella se uită în oglinda retrovizoare la Hayley, care-și dădea ochii peste cap și-i făcu semn din mână să continue.

— Deci… ah, tu și Mitch ați lucrat la proiect aseară ori ați profitat de liniștea din casă și v-ați relaxat?

— Stella, de ce nu mă întrebi pur și simplu dacă am făcut sex cu el în loc să tot bați câmpii? Știi că nu-mi place să văd un câmp bătut fără milă.

— Eram subtilă, răspunse Stella.

— Nu, nu erai.

— I-am spus că nu e nevoie să aducă vorba pe ocolite, zise Hayley din spate. Oricum, știm că ai făcut sex. Ai aspectul acela bine lustruit și uns.

— O, Doamne.

— Bineînțeles că nu e treaba noastră, interveni Stella, aruncându-i o privire indignată lui Hayley în oglindă.

— Bineînțeles că nu e, încuviință calmă Roz.

— Dar voiam să găsim un fel de a-ți spune că suntem fericiți dacă tu ești fericită. Că ne gândim că Mitch e un tip grozav și că vrem să te sprijinim…

— Doamne!

Hayley se aplecă înainte pe cât îi permise centura.

— Ceea ce încearcă să-ți spună în stilul ei specific de Stella este: Bravo!

— Nu-i adevărat. Nu exact. Ceea ce voiam să spun, cu delicatețe…

— La naiba cu delicatețea. Hei, numai pentru că unii sunt puțin mai bătrâni, asta nu înseamnă că nu vor și ei și că nu merită să fie atinși ca oricine altcineva.

— O, declară Roz. Repet: o, Doamne.

— Ești frumoasă și sexy, continuă Hayley. El arată bine și e sexy. Așa că mie mi se pare că sexul e… Ea sigur n-are cum înțelege asta, nu?

Își mușcă buzele și se uită la Lily, care era ocupată jucându-se cu propriile degete.

— Am citit undeva o teorie că bebelușii absorb toți stimulii din jurul lor, inclusiv voci și cuvinte și le stochează cumva pentru mai târziu și… uite, am ajuns.

Își adună geanta cu scutecele fetiței, apoi sări din mașină afară în ploaie. După ce alergă în jurul mașinii, deschise ușa să desfacă centura de la scaunul lui Lily și să-i pună un pled peste cap.

— Să nu spuneți nimic interesant până mă întorc. Serios.

După ce o luă la fugă cu fetița, Roz scoase un oftat prelung și sincer.

— Jumătate din timp fata asta mă face să mă simt bătrână și șubredă și cealaltă jumătate mă face să mă simt de optsprezece ani, verde ca iarba.

— Te înțeleg perfect. Și știu că pare că ne băgăm nasul în viața ta privată, dar e pur și simplu pentru că, mă rog, pentru că te iubim, asta-i tot. Și-n plus de asta, ne întrebam când vei duce lucrurile la nivelul următor cu Mitch.

— Vă întrebați?

Stella se strâmbă.

— Subiectul a apărut poate într-o conversație. Sau poate în două.

— O să-ți spun eu când și dacă vreau să am o conversație despre acest subiect.

— Sigur. Absolut.

Când Hayley veni în fugă înapoi, deschise brusc ușa, Stella își drese glasul - cu zgomot - și scutură rapid din cap. Hayley scoase un oftat dezamăgit, iar Stella porni mașina și vorbi cu entuziasm.

— Deci, m-am gândit la niște idei despre prezentarea sacilor cu pământ de flori.

Viața ei nu se schimbase, își reaminti Roz, doar pentru că se culcase cu un bărbat pe care-l considera atrăgător. Viața mergea tot înainte, cu obligațiile și îndatoririle sale, cu problemele și plăcerile ei.

Iar când se îndreptă spre ședința lunară a clubului ei de grădinărit, nu era sigură în ce categorie intra acea acțiune.

O membră a familiei Harper făcuse parte din clubul de grădinărit încă de pe vremea bunicii ei. De fapt, bunica ei ajutase la înființarea sa în 1928, și multe dintre primele întâlniri avuseseră loc la Harper House.

Ca proprietară a unei pepiniere, simțea o obligație dublă de a sprijini acest grup și de a rămâne o membră activă. Și erau și anumite plăceri legate de el. Îi făcea plăcere să discute cu oameni care aveau aceleași sentimente pentru grădinărit și simțea că membrele se străduiau mult să organizeze strângeri de fonduri pentru proiecte de înfrumusețare.

Dar mai erau și multe membre care nu voiau decât să se îmbrace frumos, să ia prânzul și să bârfească.

Intră în sala de ședințe de la country club într-un zumzet de voci feminine ca un stup de albine. Niște ghivece pătrate cu o explozie de narcise forțate erau aranjate festiv pe mesele acoperite cu fețe de masă de un verde primăvăratic. În partea din față a sălii era un podium pentru diferitele comitete ca să-și expună rapoartele sau proiectele.

Putea doar să-i mulțumească lui Dumnezeu că nu era președinta nici unui comitet în momentul acela.

După ce intră în sală, mai multe priviri se îndreptară către ea, și zumzetul vocilor slăbi. Și apoi se opri.

Aproape imediat reîncepu, doar puțin prea tare, cu puțin prea mult entuziasm. Roz se acoperi cu un scut de răceală și continuă să meargă drept spre o masă.

— Ce frumoase sunt florile astea.

Se uită direct la Jan Forrester, de parcă n-ar fi auzit șoaptele de sub pălăvrăgeala forțată.

— Ne reamintesc că primăvara bate la ușă. Ce mai faci, Jan?

— O, bine, Roz. Foarte bine, dar tu?

— Cum nu se poate mai bine. Ce mai face Quill?

Jan roși - un trandafiriu-închis.

— O, îl știi pe Quill.

— Sigur că da. Transmite-i urările mele de bine, da?

Doar din mândrie se duse printre ele, amestecându-se în grup, vorbind cu mai mult de o duzină de persoane înainte să se apropie de masa cu gustări, cafea și ceai. Alese un ceai rece, în locul cafelei ei

obișnuite.

Simțea că-i e opărit gâtul.

— Roz, scumpa mea, ce fabulos arăți.

Cissy apăru lângă ea, mirosind a Obsession și zâmbind ca o pisică flămândă.

— Pot să jur că nimeni nu poartă haine ca tine. Ce culoare ai spune că are costumul ăsta?

Roz aruncă o privire spre jacheta și pantalonii de pe ea.

— Habar n-am.

— Caisă. Exact așa arată, ca o caisă frumoasă și coaptă. Mandy asta cu tărtăcuța goală a tot dat din gură către toată lumea, zise ea încet. Noi două trebuie să avem o mică discuție separat.

— E în regulă, m-am prins. Scuză-mă!

Se duse în mod intenționat direct spre Mandy și avu mica plăcere să vadă cum femeia se albi la față și se opri în mijlocul propoziției.

— Mandy, ce mai faci? Nu te-am mai văzut de dinainte de Crăciun. N-ai venit la întâlnirea de luna trecută.

— Am fost ocupată.

Roz sorbi încet din ceai.

— Viața e ca un circ, nu-i așa?

— Și tu ai fost ocupată, zise Mandy ridicând brusc bărbia.

— Dacă nu e un singur lucru ce trebuie făcut, atunci sunt șase.

— Poate că dacă ți-ai petrece mai mult timp văzându-ți de treburile tale, n-ai avea așa de mult timp să dai telefoane de hărțuire și să spui minciuni ordinare.

Orice încercare a cuiva de a mai avea vreo conversație în sală se încheie brusc, de parcă cineva apăsase pe un buton.

— Nu mă cunoști foarte bine, zise Roz pe același ton de conversație obișnuită. Altfel ai ști că nu dau niciodată telefoane decât dacă e necesar. Nu-mi place să stau la telefon prea mult timp. Și eu nu mint. Pur și simplu nu văd care e rostul, când adevărul de obicei este mult mai folositor.

Mandy își încrucișă brațele și luă o postură agresivă, cu un șold în față.

— Toată lumea știe ce-ai făcut, dar le e prea frică să ți-o spună în față.

— Dar ție nu - bravo ție - așa că dă-i înainte și spune ce ai pe suflet. Sau dacă te simți mai confortabil, putem avea conversația asta în particular.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

— Nu, nu mai mult decât îmi place s-o am în public.

— Doar pentru că familia ta se află în districtul Shelby de numai Dumnezeu știe când, asta nu-ți dă dreptul să te crezi mai grozavă decât toată lumea. Familia mea e la fel de importantă ca a ta, și am tot

atât de mulți bani și prestigiu.

— Banii și prestigiul nu-ți cumpără bunele maniere. Nu arăți că ai așa ceva în momentul ăsta.

— Ai tupeu să vorbești cu mine despre maniere, când faci tot posibilul ca să ruinezi reputația lui Bryce și a mea.

— Reputația lui Bryce e propria lui operă. Cât despre a ta, scumpo, tu n-ai apărut pe ecranul radarului meu. Mi se pare că ești o fată suficient de simpatică. N-am nimic împotriva ta.

— Le-ai spus oamenilor că sunt o târfă ieftină, care s-a folosit de banii lui tăticu' ca să-și cumpere puțin rafinament.

— Și cine ți-a spus chestia asta? Bryce, îmi imaginez.

— Nu numai el.

Cu bărbia încă ridicată, cu pete roșii de culoare în obraji, Mandy se uită la Jan.

— Jan?

Surpriza înmuie vocea lui Roz, și inima i se umplu de regret, văzând-o pe femeie îmbujorându-se.

— Ar trebui să știi mai bine de-atât. Să-ți fie rușine!

— Am auzit asta, dintr-o sursă de încredere, zise Jan cu o atitudine defensivă.

— O sursă de încredere?

Roz nu se obosi să-și tempereze dezgustul din voce.

— Și dintr-odată te crezi, ce, un reporter de investigații care vânează surse? Ai fi putut veni să mă întrebi pe mine. Ar fi fost cel mai simplu și mai decent lucru, înainte să te apuci să duci asemenea prostii mai departe.

— Toată lumea știe cât de nervoasă ai fost când Bryce a apărut acasă la tine cu Mandy. Nu acesta e locul să discutăm asta.

— Nu, nu e, dar e prea târziu pentru asta. Cel puțin fata asta are curajul să-mi spună ce are de spus direct în față, ceea ce nu pot spune despre tine.

Întorcându-i spatele lui Jan, Roz se întoarse iar spre Mandy.

— Mandy, ți s-a părut că sunt nervoasă când ai sosit la ușa mea cu Bryce, la petrecerea de sărbători?

— Bineînțeles c-ai fost nervoasă. Ne-ai alungat, nu-i așa, când el nu voia decât să se împace cu tine.

— Putem să nu fim de acord în legătură cu ce voia el să facă. Cum ți s-a părut că sunt nervoasă? Am urlat la tine?

— Nu, dar…

— Am înjurat și v-am împins fizic afară pe ușă?

— Nu, pentru că ai sânge rece, exact așa cum zice el. Exact așa cum spun și mulți alții când nu ești de față să auzi. Ai așteptat până am plecat ca să intri să spui lucruri oribile despre noi.

— Așa am făcut?

Se întoarse, hotărâtă să termine chestia asta pe loc.

— Majoritatea dintre voi ați fost de față în seara aceea. Poate careva de aici să-mi împrospăteze memoria, pentru că eu nu-mi amintesc să fi spus nici un lucru oribil.

— N-ai zis nimic de genul ăsta.

Doamna Haggerty, una dintre clientele cele mai vechi ale lui Roz și un stâlp al comunității de grădinărit, își făcu loc în față.

— Și eu sunt la fel de interesată de bârfe fascinante ca oricine altcineva, și nu mă deranjează câteva înfrumusețări ale poveștii, dar astea sunt pur și simplu minciuni. Rosalind s-a comportat cu o decență absolută în niște circumstanțe extrem de dificile. Și, domnișoară, a fost bună cu tine, am văzut asta cu ochii mei. Când s-a întors în casă, n-a zis absolut nimic nici despre tine, nici despre nenorocitul ăla ticălos pe care ai ales să-l aperi. Dacă este aici cineva care poată să spună altceva decât asta, să spună acum.

— N-a spus nici un cuvânt împotriva ta, interveni și Cissy, și zâmbi răutăcios. Nici măcar când eu am spus.

— Bryce a zis că o să încerci să întorci pe toată lumea împotriva mea.

— De ce-aș face asta? întrebă Roz, obosită deja. Dar tu nu poți crede decât ceea ce crezi. Eu, personal, nu mai am nici un interes să discut despre asta sau cu tine.

— Am și eu tot atâta drept să fiu aici ca și tine.

— Sigur că ai.

Ca să pună capăt discuției, Roz se întoarse cu spatele, se duse la o masă aflată de cealaltă parte a sălii și se așeză să-și termine ceaiul.

Urmară zece secunde de tăcere asurzitoare, până când Mandy izbucni în plâns și alergă afară din sală. Câteva femei se repeziră după ea, după ce aruncară câteva priviri către Roz.

— Doamne, zise Roz când doamna Haggerty se așeză lângă ea. Chiar că e tânără, nu-i așa?

— Tinerețea nu e o scuză pentru prostia crasă. Și grosolănie, pe deasupra.

Își ridică privirea și făcu un gest din cap când Cissy se apropie să li se alăture.

— Am fost surprinsă de tine.

— De mine? De ce?

— Că ai vorbit direct, ceea ce e o schimbare plăcută din partea ta.

Cissy ridică din umeri și se așeză.

— Îmi plac scenele urâte, nu pot nega asta. Înviorează o zi plictisitoare. Dar nu-mi place de Bryce Clerk. Și uneori să vorbești direct face lucrurile mai interesante oricum. Singurul lucru chiar mai plăcut ar fi fost s-o văd pe Roz dându-i o palmă bună aiuritei ăleia cu creier de bibilică de Mandy. Dar nu e stilul tău, îi zise lui Roz.

Apoi îi atinse mâna cu blândețe.

— Dacă vrei să pleci, vin și eu cu tine.

— Nu, dar mulțumesc. O să rămân până la capăt.

Trecu de ședință. Era o chestiune ce ținea de datorie și de dârzenie. Când ajunse acasă se schimbă și se strecură afară, în grădinile din spatele casei, ca să stea pe banca ei la răcoare și să studieze micile semne ale primăverii ce se apropia.

Din bulbii ei se înălțau ca niște sulițe narcisele și zambilele care nu peste multă vreme aveau să înflorească într-o explozie de culori. Brândușele deja înfloriseră. „Ele vin atât de repede", se gândi ea, „și dispar atât de curând."

Vedea și bulbii mici ai azaleelor, și inflorescența măruntă de forsiția{5}.

Stând așa pe bancă, controlul pe care și-l impusese șovăi, așa că-și permise în cele din urmă să se cutremure în sinea ei. De furie, din pricina insultei, de enervare, din cauza rănii deschise. Își permise să înoate în marea acestor emoții întunecate în timp ce stătea acolo singură, în liniște.

Stând așa pe bancă, furia ei atinse punctul culminant, apoi scăzu, până reuși să respire iar ușor.

Făcuse ceea ce trebuia, se gândi ea. Îl înfruntase, deși ura să facă asta în public. Totuși, era totdeauna mai bine să înfrunte o luptă decât să fugă de ea.

Oare Bryce se gândise că va fugi? se întrebă ea. Oare se gândise că va avea o criză în public, că va fugi umilită să-și lingă rănile?

Probabil așa crezuse. Bryce n-o înțelesese niciodată cu adevărat.

John o înțelesese, se gândi ea, studiind arcada pe care trandafirii lui vor înflori pentru ea din primăvară până la sfârșitul verii și o mare parte din toamnă. El o înțelesese, el o iubise. Sau cel puțin o înțelesese și o iubise pe fata care fusese ea atunci.

Oare ar iubi-o și pe femeia care devenise?

Ce gând ciudat, se miră ea, dându-și capul pe spate și închizând ochii. Poate că această femeie n-ar mai fi fost dacă John trăia.

Te-ar fi părăsit. Toți fac asta. Te-ar fi mințit, te-ar fi înșelat și te-ar fi făcut să suferi Și-ar fi luat târfe în timp ce tu ai fi stat să-l aștepți. Toți fac așa.

Eu știu asta.

„Nu, nu John", se gândi ea, strângând tare din ochi, în timp ce vocea continua să-i șuiere furioasă în minte.

Ți-e mai bine c-a murit decât dac-ar fi trăit de-ajuns cât să te ruineze. Ca și celălalt. Ca și cel pe care-l primești în patul tău acum.

— Cât de demnă de milă ești, șopti Roz, să încerci să mânjești amintirea și onoarea unui bărbat bun.

— Roz.

Mâna de pe umărul ei o făcu să tresară.

— Scuze, îi spuse Mitch. Vorbeai în somn?

— Nu.

El nu simțea cât de frig era, sau era doar înlăuntrul ei? În ea, împreună cu nodul din stomac.

— Nu dormeam. Mă gândeam numai. Cum ai știut că sunt aici?

— David mi-a spus că te-a văzut pe geam venind încoace. Acum mai mult de o oră. E cam răcoare să stai afară așa de mult timp.

Îi luă mâna și o frecă între ale lui în timp ce se așeză pe bancă lângă ea.

— Ai mâinile reci.

— Sunt bine.

— Nu ești. Arăți tristă.

Roz se gândi o clipă, apoi își reaminti că unele lucruri nu puteau fi personale. Că Mitch lucra pentru ea.

— Sunt, cred. Sunt puțin tristă. Vorbea ea cu mine. În mintea mea.

— Acum?

Mâinile lui se încordară pe ale ei.

— Îhâm. Ne-ai întrerupt conversația, deși era exact același refren „bărbații sunt înșelători” din partea ei.

Mitch se uită în jur, în grădină.

— Mă îndoiesc că Shakespeare ar fi putut crea o fantomă mai hotărâtă decât Amelia asta a ta. Speram să treci prin bibliotecă, din mai multe motive. Acesta e unul.

Îi întoarse fața către el și-și lipi gura de a ei.

— Ceva nu e bine, afirmă el. Mai mult decât Amelia.

Cum putea oare s-o citească atât de bine? Cum putea să vadă ceea ce putea ascunde de majoritatea oamenilor?

— Nu, e doar o stare de spirit.

Dar își trase mâna dintr-a lui.

— Niște istericale femeiești mai înainte. Bărbații au mult mai puțin tendința să facă dramă, nu?

— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu merită să-mi pierd vremea cu asta.

Mitch începu să vorbească din nou, îl simți cum își controla impulsul de a insista. Arătă în schimb cu mâna spre umăr.

— Pune-ți capul aici.

— Poftim?

— Chiar aici.

Ca să se asigure că făcea asta, Mitch își trecu un braț pe după talia ei, o trase mai aproape de el.

— Ce zici?

Roz își lăsă capul pe umărul lui și zâmbi puțin.

— Nu e rău.

— Și lumea nu a ieșit de pe axa sa doar pentru că te-ai rezemat de altcineva pentru un minut.

— Nu, într-adevăr. Mersi.

— Cu plăcere. Oricum, în legătură cu celelalte motive pentru care speram că vei veni în bibliotecă în timp ce lucram… Voiam să-ți spun că i-am trimis o scrisoare verișoarei tale Clarise Harper. Dacă nu primesc nici un răspuns de la ea într-o săptămână, îi mai trimit una. Și am mai mulți arbori genealogici detaliați pentru tine, familia Harper, familia mamei tale, a primului tău soț. De fapt am găsit o Amelia Ashby. Nu, lasă-ți capul acolo unde e, zise el, strângând-o mai tare de mână când Roz dădu să se ridice. N-are nici o legătură, din câte-mi pot da seama, pentru că a trăit și-a murit în Louisiana, și e prea aproape de noi. Am stat o vreme s-o verific, să văd dacă pot găsi vreo legătură cu Amelia voastră - să fi fost numită după ea sau ceva de genul ăsta - dar n-am găsit nimic. Am niște corespondență prin email de la străstrănepoata menajerei care a lucrat în Harper House din 1887 până în 1912. E avocată în Chicago și i s-a părut suficient de interesant să afle despre istoria familiei ei încât să încerce să investigheze și ea puțin. Ar putea fi o sursă bună, cel puțin pe ramura aceea.

— Ai fost ocupat.

Mâna lui o mângâia încet în sus și-n jos pe braț, relaxând-o.

— Cea mai mare parte din toate astea sunt doar chestii standard. Dar m-am gândit la niște secțiuni mai puțin obișnuite ale proiectului nostru. Când facem dragoste…

— Cum se numește categoria în care intră această secțiune a proiectului?

Mitch râse la tonul ei ironic și-și frecă obrazul de părul ei.

— Am trecut-o în categoria extrem de personală și sper să umplu pagini întregi în dosarul ăsta. Dar am o idee. Ea s-a manifestat - ăsta e cuvântul potrivit, nu?

— Nu mă pot gândi la unul mai bun.

— A deschis brutal ușile, le-a trântit, a pornit orologiile și așa mai departe. Fără îndoială și-a demonstrat sentimentele în legătură cu relația noastră și a făcut asta de când am început dosarul ăsta personal.

— Și atunci?

— Nu sunt primul bărbat cu care ai avut o relație personală în casa asta.

— Nu, nu ești.

— Dar n-ai menționat să fi avut crize de isterie asemănătoare în legătură cu tine și John Ashby sau cu tine și Bryce Clerk - sau cu oricine altcineva cu care ai fost.

— Asta pentru că nu s-a întâmplat niciodată până acum.

— Bine. Bine.

Se ridică în picioare și începu să umble înainte și înapoi în timp ce vorbea.

— Ai locuit în casa asta în timp ce te întâlneai cu John Ashby și după ce te-ai logodit cu el.

— Da, bineînțeles. E casa mea.

— Și ai trăit aici, în principal, după ce te-ai măritat, și exclusiv după moartea părinților tăi.

Roz vedea că urmărea o ipoteză în minte, până la concluzia logică. Nu, se corectă ea. Deja ajunsese la concluzia aceea, acum enumera doar pașii pentru ea.

— Am stat aici deseori - mama nu se simțea bine și tata nu putea să se descurce cu ea jumătate din timp. După moartea lui, am locuit aici, în mod neoficial. Apoi, când a murit și ea, ne-am mutat permanent în casă.

— Și în tot acest timp, Amelia n-a obiectat niciodată împotriva lui? A lui John.

— Nu. Am încetat s-o mai văd când am împlinit, o, unsprezece ani, cred, și n-am mai văzut-o până după ce m-am măritat. Nu eram căsătoriți de multă vreme, dar încercam deja să avem copii. M-am gândit că poate sunt gravidă și nu puteam dormi. Am ieșit afară la aer, am stat în grădină pe bancă și am văzut-o. Am văzut-o și am știut că am un copil. Am văzut-o la începutul fiecărei sarcini. Am văzut-o sau am auzit-o, bineînțeles, când băieții au fost mici.

— Soțul tău a văzut-o vreodată?

— Nu, zise ea încruntându-se. Nu. El n-a văzut-o. A auzit-o, dar n-a văzut-o niciodată. Eu am văzut-o în noaptea în care a murit el.

— Nu mi-ai spus asta până acum.

— Nu ți-am spus despre fiecare dată când…

Se întrerupse și clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău, nu ți-am spus. N-am discutat asta cu nimeni. Este foarte personal și e încă dureros.

— Nu știu cum e să iubești pe cineva și apoi să-l pierzi așa cum l-ai iubit și l-ai pierdut pe John. Știu că ți se pare că-mi bag nasul, și așa și e. Dar totul e o bucată de puzzle, Roz. Trebuie să știu ca să-mi pot face slujba. Trebuie să știu genul ăsta de lucruri.

— Nu m-am gândit la asta, când te-am angajat. Că va trebui să știi lucruri personale. Stai, zise ea ridicând o mână înainte ca Mitch să apuce să zică ceva. Înțeleg mai bine acum. Cum lucrezi, cred, cum încerci să vezi lucrurile. Și oamenii. Panoul din bibliotecă, imaginile lipite pe el ca să vezi cine au fost oamenii aceia. Toate micile detalii pe care le acumulezi. E mai mult decât m-am gândit eu la început. Cred că vreau să spun asta într-un fel pozitiv.

— Am nevoie să mă scufund în istorie.

— Cum ai făcut și cu un poet genial și sucit, zise ea dând din cap. Și eu cred că trebuie să știi și că pot să-ți spun lucrurile astea, datorită relației care progresează între noi. În același timp, ăsta poate fi unul dintre motivele pentru care mi-e greu să-ți spun. Nu e ușor pentru mine să mă simt apropiată de cineva, de un bărbat. Să am încredere, să doresc.

— Vrei să fie ușor?

Roz clătină din cap.

— Cum de mă cunoști atât de bine deja? Nu, nu vreau să fie ușor. Nu am încredere în ușor. Îmi este complicat să fiu cu tine, Mitchell. Ăsta e un compliment.

— La fel pot să spun și eu.

Roz îl studie cum stătea acolo, viu și plin de energie, cu arcada cu trandafiri adormiți în spatele lui. Odată cu căldura și soarele, trandafirii se vor trezi. Dar John, John al ei, el nu mai era.

— John venea acasă de la biroul lui din Memphis. Venea acasă târziu de la o ședință. Drumurile erau alunecoase. Plouase și drumurile erau alunecoase și era ceață.

Simți că i se strânge inima, ca întotdeauna când își amintea.

— A avut un accident. Cineva conducea cu viteză prea mare, a trecut pe banda cealaltă. Eu nu dormeam, îl așteptam și mă ocupam de băieți. Harper avusese un coșmar, iar Mason și Austin erau amândoi răciți. Tocmai îi pusesem la culcare și mă duceam și eu să mă întind, puțin enervată că John nu se întorsese încă acasă. Și atunci am văzut-o, stând în mijlocul camerei mele. Scoase un mic hohot de râs, și-și trecu mâna peste față. M-a speriat al naibii, m-am gândit: „O, Doamne, iar sunt însărcinată”, pentru că te asigur că nu aveam chef de asta atunci, când tocmai trebuise să mă ocup de trei copii neliniștiți și nefericiți. Dar ceva în ochii ei n-arăta bine. Erau prea luminoși, și aș putea să spun prea răutăcioși. M-a speriat un pic. Apoi a venit poliția, și, mă rog, nu m-am mai gândit la ea.

Vocea ei rămase calmă pe toată durata povestirii. Dar ochii ei, ochii ei alungiți și minunați, îi oglindeau jalea.

— E o chestie grea, foarte grea. Nici nu pot să-mi imaginez.

— Ți se oprește viața. Pur și simplu se oprește. Și după aceea începe din nou, dar diferit. Nu mai e niciodată cum a fost înainte de momentul acela. Niciodată.

Mitch n-o atinse, n-o consolă, n-o sprijini. Ceea ce era în inima ei, în acel moment, în acea grădină de iarnă, aparținea altcuiva.

— N-ai avut pe nimeni. Nici mamă, nici tată, nici o soră sau un frate.

— I-am avut pe fiii mei. Am avut casa asta. M-am avut pe mine însămi.

Se uită în depărtare, și Mitch văzu cum se controla, cum închidea ușa aceea înspre trecut.

— Înțeleg unde vrei să ajungi cu asta și nu înțeleg. Mireasa nu s-a obosit niciodată să obiecteze înainte, nici împotriva lui John, nici a oricui de după aceea, nici împotriva lui Bryce. Și-a exprimat ocazional dezaprobarea - ți-am mai spus asta. Dar nimic de mărimea a ceea ce-a făcut recent. Oare de ce?

— Am încercat să-mi dau seama. Am câteva teorii. Hai să intrăm înăuntru mai întâi. Se duce lumina și ție deja cred că ți-a intrat frigul în oase. Nu ai prea multă carne pe tine. Asta n-a fost o critică, adăugă el când o văzu îngustându-și ochii.

În mod intenționat, Roz își accentuă tenta sudistă din voce:

— Vin dintr-o descendență de femei cu siluete delicate.

— Nu e nimic delicat la tine, o corectă el și o luă de mână în timp ce se îndreptau spre intrarea casei. Tu ești ca un trandafir sălbatic înalt - un trandafir negru cu o mulțime de spini.

— Trandafirii negri nu cresc sălbatici. Trebuie să fie cultivați. Și nimeni n-a reușit niciodată să obțină unul negru adevărat.

— Un trandafir negru, repetă el, și ridică mâinile lor împreunate către buzele lui. Rar și superb.

— Să știi că dacă tot vorbești așa, o să te invit în budoarul meu.

— Mă gândeam că n-o să mă mai chemi niciodată.

Capitolul 13

— M-am gândit să-ți spun, începu Roz în timp ce se apropiau de ușă. Toți cei din casă sunt foarte interesați de relația mea personală cu tine.

— E în regulă, și eu sunt. Interesat de relația mea personală cu tine.

Roz se uită în jos la mâinile lor împreunate și se gândi ce frumos era că degetele mâinilor a doi oameni se puteau împreuna atât de ușor.

— Mâna ta e mai mare decât a mea, considerabil. Palma ta e mai lată, degetele mai lungi. Și vezi cum degetele tale sunt mai turtite la capăt, iar ale mele sunt mai ovale?

Își ridică brațul, astfel că mâinile le erau la nivelul ochilor.

— Și totuși se potrivesc atât de bine.

Cu un râs ușor, Mitch îi spuse numele. I-l spuse cu tandrețe.

— Rosalind.

Apoi făcu o scurtă pauză să-și încline capul și să-i atingă buzele cu ale lui.

— Și astea se potrivesc.

— Și eu mă gândeam chiar la asta. Dar aș prefera să păstrez aceste gânduri și acest interes personal numai între noi doi.

— Asta e dificil, având în vedere că avem și alți oameni în viețile noastre. Fiul meu a vrut să știe de unde am făcut rost de bruneta beton cu care am apărut la meci.

— Și i-ai spus?

— Că în sfârșit am reușit s-o fac pe Rosalind Harper să-mi acorde o privire.

— Ți-am acordat o mulțime de priviri, zise ea și-i mai trimise una în timp ce urcau scările către terasa ei. Dar am căpătat obiceiul să fiu foarte egoistă în legătură cu viața mea privată și nu văd nici un motiv să nu fim împreună fără să completăm buletine de știri regulate despre viața noastră sexuală.

Își întinse mâna spre ușa terasei. Aceasta se deschise brusc, aproape izbind-o în față. O rafală de vânt înghețat năvăli din camera ei, împingând-o înapoi cu o treaptă, înainte ca Mitch să apuce să o prindă și să se așeze în fața ei, s-o protejeze.

— Mult noroc! strigă el să se audă peste șuieratul aerului.

— N-o să tolerez asta.

Furioasă, Roz îl împinse deoparte și-și croi drum ca un taur pe ușă.

— Nu voi tolera așa ceva în casa mea!

Fotografii zburară de pe mese ca niște proiectile, și lămpile se aprinseră și se stinseră. Un scaun zbură ca și catapultat prin cameră, izbindu-se într-un dulap de sertare cu atâta forță, că vaza cu orhidee de seră se învârti pe loc. Când Roz văzu că oglinda măsuței de toaletă pe care i-o dăruiseră fiii ei începea să se miște, se repezi s-o prindă din aer.

— Termină *porcăria* asta cretină chiar acum. Nu am de gând să accept așa ceva.

Se auziră bubuituri tunătoare, monstruoase, pline de furie, în pereți, în interiorul pereților, iar podeaua tremura sub picioarele ei. O sticlă mare de parfum Baccarat explodă, o bombă de cristal care împrăștie cioburi precum șrapnelul.

În mijlocul vârtejului stătea Roz, strângând în mâini oglinda, și urletul ei ce acoperi explozia sticlei ce se spărgea și bocănitul feroce, iar aerul era înghețat ca la poli.

— Voi opri orice încercare de a afla cine ești, de a îndrepta orice nedreptate ți s-a făcut. Voi face tot ce pot să te alung din casa asta. Nu vei mai fi bine-venită aici. Asta e casa *mea!* strigă ea, când în șemineu focul explodă și sfeșnicul de pe poliță se ridică în aer. Și îți jur pe Dumnezeu că te voi scoate de aici. Îți jur pe viața mea, te voi scoate de aici.

Mișcarea aerului se opri brusc și tot ce zbura prin aer căzu cu bufnituri sau spărgându-se de podea.

Ușa se deschise cu forță, instantaneu. David, Logan și Stella năvăliră înăuntru o clipă înainte ca Harper să se năpustească prin ușile de la terasă.

— Mamă.

Harper o ridică, cu brațele încleștate în jurul ei.

— Ești bine?

— Sunt bine. Sunt bine.

— N-am putut intra.

Stella o atinse pe Roz pe spate cu o mână tremurând.

— N-am putut să deschidem ușile.

— E în regulă acum. Unde sunt copiii?

— Hayley. Hayley e cu ei jos. Când am auzit… Doamne, Roz, a sunat ca un război aici.

— Du-te să-i spui că totul e bine.

Își lipi obrazul de al lui Harper și apoi se trase înapoi.

— Du-te acum!

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă David. Roz, ce naiba s-a întâmplat aici?

— Am vrut să intrăm în cameră și ea a obiectat… cu putere.

— Mama ta s-a răstit la ea pentru asta, îi zise Mitch lui Harper. I-a

spus cine e șeful în casa asta.

— Sângerezi, zise Harper șocat.

— O, Doamne.

Roz împinse oglinda în mâinile lui Harper și se duse rapid la Mitch să-i atingă tăietura de pe obraz.

— Niște cioburi de sticlă ce zburau prin aer. Nimic semnificativ.

— Ai niște crestături și pe mâini.

Își lăsă mâinile în jos înainte să-i tremure.

— Bine, hai să ți le curăț.

— O să culeg eu toate lucrurile de pe-aici, se oferi Stella.

— Nu, lasă așa. Du-te jos și vezi dacă Hayley și copiii sunt bine. Logan, ar trebui să-i duci la tine.

— Nu te las aici.

Stella rămase fermă și clătină din cap.

— Asta nu e negociabil.

— O să stau eu aici, zise Logan și-și puse un braț în jurul umerilor Stellei. Dacă ești de acord.

— E-n regulă.

Răsuflă adânc și luă înapoi oglinda de la Harper. Ar fi primit mai mult decât o ceartă dacă mi-ar fi spart asta. O așeză la loc și se întoarse să-l strângă pe Harper de mână.

— E în regulă, dragule. Îți promit.

— Dacă face ceva să te rănească, o să găsesc o cale s-o scot de aici.

— Așa mamă, așa fiu.

Roz îi zâmbi.

— Și eu i-am spus tot asta, și din moment ce s-a oprit când i-am zis asta, cred că știe că am vorbit serios. Hai, mergeți jos acum. Hayley nu poate lăsa copiii, și cred că e isterică deja de îngrijorare. Mitch, hai în baie. O să-ți curăț tăieturile alea.

— Nu vreau să stea singură aici în seara asta, zise Harper când mama lui ieși din cameră.

— Nu va fi, îl asigură Mitch.

Pe când intră și el în baie, Roz umezea deja o cârpă cu apă oxigenată.

— Nu sunt decât niște zgârieturi.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie îngrijite și, din moment ce n-am doftoricit niciodată tăieturi cauzate de criza de nervi a unei fantome, o s-o fac în stilul meu obișnuit. Stai jos.

— Da, să trăiți.

Se așeză și-i studie chipul.

— Tu n-ai nici o zgârietură.

— Hmm?

Cu atenția distrasă, Roz aruncă o privire către mâinile ei, apoi se uită în oglinda de deasupra chiuvetei la fața ei.

— Da, presupun că ai dreptate.

— Nu cred că a vrut să te rănească pe tine. Nu că n-ar face-o, direct sau accidental, având în vedere că e mai mult decât puțin nebună. Dar asta a fost o avertizare. E interesant.

— Admir un om care, atunci când e rănit de furia unei fantome ticăloase, găsește totul interesant.

— Eu admir o femeie care se ia la ceartă cu o fantomă ticăloasă și câștigă.

— E casa mea.

Vocea i se înmuie când îi ridică bărbia.

— Ei acum, asta n-o să te doară.

— Așa spun toți.

Dar Roz îi curăță tăieturile cu o mână ușoară și abilă în timp ce el continuă să-i privească fața.

— Cauți ceva? îl întrebă ea.

— Mă întreb dacă nu cumva am găsit.

— Asta de-aici aproape te-a nimerit în ochi.

Mai tulburată decât voia să recunoască, se aplecă și-l sărută pe tăietură.

— Așa, zise ea și se trase înapoi. O să supraviețuiești.

— Mulțumesc.

O prinse de amândouă mâinile, și ochii lui verzi atât de ageri erau fixați asupra ei.

— Am câteva teorii.

— Și de-abia aștept să le aud. Dar vreau întâi să aranjez dezordinea de-acolo, și apoi vreau un pahar de vin. Un pahar mare de vin.

— Vin să te-ajut.

— Nu, prefer s-o fac singură. De fapt, cred că am nevoie s-o fac singură.

— Faci să fie totul foarte greu, când îmi ceri mereu să fac un pas înapoi.

— Presupun că așa e.

Își trecu o mână prin părul lui.

— Poate o să te ajute faptul că mă alină faptul că ești suficient de încrezător în tine încât să faci pasul acela înapoi când am nevoie să te văd că-l faci.

— Poate că și asta e ceva ce se potrivește bine.

— Cred că da. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai coborî la ceilalți, să-mi dai o jumătate de oră să aranjez lucrurile la loc. Asta mă va calma puțin.

— Bine.

Se ridică în picioare.

— O să rămân aici peste noapte. O s-o imit pe Stella acum și-o să-ți spun că partea asta nu e negociabilă. Dar poți, în jumătatea asta de

oră, să te hotărăști dacă voi sta aici cu tine sau într-o cameră de oaspeți.

O lăsă uitându-se încruntată după el.

Mitch îi găsi pe toți în bucătărie. Ca orice familie, se gândi el, adunați împreună în centrul casei, cu ceva fierbând pe aragaz, un bebeluș târându-se pe podea, și doi băieței luându-și niște jachete pe ei, în timp ce micul lor câine sărea în sus de entuziasm.

Toți ochii se întoarseră spre el, și după o clipă de tăcere, Stella începu să le vorbească fiilor ei cu veselie forțată.

— Puteți să vă duceți și să-l lăsați să alerge, dar aveți grijă să nu intrați în straturile de flori. O să luăm cina în curând.

Urmă un vălmășag de băieți grăbiți, lătrături, un țipăt vesel de-al lui Lily, iar câinele și băieții ieșiră pe ușa din spate, trântind-o.

Mâna Stellei se strecură într-a lui Logan.

— Cum e Roz?

— Puternică, așa ca de obicei. A vrut s-o las o jumătate de oră.

Mitch se uită la Harper.

— O să stau aici în noaptea asta.

— Bine. Cred că e foarte bine, zise Hayley. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Ajungi să te obișnuiești că este o fantomă în casă, dar e diferit când începe să azvârle cu lucruri în tine.

— În tine, în mod anume, după cum se vede, zise și Logan.

— Ai băgat și tu de seamă?

Mitch își atinse absent obrazul tăiat.

— E interesant, nu? A fost o furie turbată în camera aceea, dar nimic - nimic tangibil - nu a fost îndreptat către Rosalind. Eu aș spune că a avut intenționat grijă să n-o rănească fizic.

— Dacă n-ar fi fost așa, ar fi afară.

Harper o ridică pe Lily în brațe când aceasta încercă să se cațere singură pe piciorul lui.

— Și nu de mama vorbesc.

— Nu, încuviință Mitch. Și Roz și-a exprimat exact același sentiment.

— Și e singură acolo sus, interveni și David, apoi își ridică privirea de la ce robotea pe aragaz. Pentru că a vorbit serios. Toată lumea din casa asta, mort sau viu, știe că a vorbit serios.

— Și noi suntem toți aici jos, lăsând-o acolo singură pentru că ea conduce aici, zise Logan și se rezemă de masă.

— Poate că da, dar după chestia asta, va trebui să se obișnuiască să mai cedeze volanul. E proaspătă cafeaua aia? întrebă Mitch cu un gest către ibric.

La etaj, Roz își adună de pe jos bucățile rupte din comorile personale pe care le ținea în dormitor. Mici suveniruri, mici amintiri,

sfărâmate acum.

O distrugere intenționată, se gândi ea, asta era partea cea mai rea. Irosirea unor lucruri prețioase din furie egoistă.

— Ca un copil răsfățat, bombăni ea în timp ce lucra să pună ordine în spațiul personal. N-am tolerat o asemenea comportare din partea propriilor copii și n-o voi tolera nici din partea ta. Oricine naiba ești.

Îndreptă mobilierul, apoi se duse la pat să-l refacă.

— Ai face bine să ții minte chestia asta, Amelia. Ai face bine să ții minte cine e stăpâna în Harper House.

Se simțea mai bine, uluitor de bine, făcând ceva, aranjându-și camera, spunând ce avea de spus, chiar și dacă era numai într-o cameră goală.

Mai calmă, intră în baie. Părul ei, scurt cum era, stătea ridicat în țepi de la vântul ce suflase prin dormitorul ei. Nu era un stil bun pentru ea, se gândi. Își perie părul, apoi își împrospătă în tihnă și machiajul. Și se gândi la Mitch.

Era un om fascinant. Nu-și amintea de ultimul care o fascinase până atunci. Era interesant și semnificativ că afirmase că va rămâne peste noapte - nu o cerere politicoasă, ci direct o afirmație clară. Și apoi o lăsase pe ea să decidă unde va dormi.

Da, era un om fascinant care putea fi atât dominator, cât și îndatoritor în aceeași propoziție.

Și Roz îl dorea. Se simțea minunat să dorească, să aibă nevoie, să simtă această poftă trupească bună și sănătoasă clocotind în ea. Era evident dincolo de stadiul în care trebuia să-și refuze plăcerea unui amant și destul de deșteaptă ca să recunoască dacă acest amant era un bărbat pe care-l putea respecta. Poate chiar și să aibă încredere în el.

Încrederea era puțin mai greu de oferit decât respectul și mult mai dificil decât atracția.

Așa că vor începe cu ceea ce aveau, se hotărî ea, și vor vedea unde vor ajunge cu asta.

Când ieși, auzi muzică, blues de Memphis se revărsa încet, din camera ei de zi. Se încruntă din nou când trecu pragul.

Pe masa ei extensibilă era aranjată o cină pentru doi - felii de pui fript cum îl făcea David, cartofi piure albi ca zăpada, câteva fire de sparanghel, fursecuri aurii făcute în casă.

Cum reușise băiatul ăsta să-i pregătească mâncărurile ei favorite atât de repede nu putea să priceapă, dar așa era David al ei.

Iar Mitch stătea în lumina lumânărilor, turnându-i un pahar de vin.

Simți un junghi - în inimă și pântece - ca o lovitură. O lovitură neașteptată, șocantă și neplăcută, se gândi ea amorțită. Era mai mult decât o atracție fizică, deși atracția era tot ce-și dorea. Dar era mai mult acolo, în fața ei, cu tăieturi pe mâini și pe față, fie că o voia ea sau nu.

Apoi Mitch se întoarse spre ea și-i zâmbi.

„Ei, la naiba!” se gândi ea.

— M-am gândit să luăm o cină liniștită aici, zise el. Un colțișor calm în mijlocul furtunii. Și din moment ce-am vrut să vorbesc cu tine, nu i-am combătut deloc pe soldații tăi din linia întâi.

— Soldați. Ce termen interesant.

— E destul de potrivit. Harper ar ridica o sabie într-o clipită pentru tine - și-mi imaginez că tot așa și ceilalți fii ai tăi.

— Îmi place să cred că pot să-mi duc propriile bătălii.

— Și ăsta e un motiv în plus pentru care ar lupta pentru tine. Și apoi mai e și David.

Se apropie de ea și-i întinse vinul.

— Cel de-al patrulea fiu al tău, aș spune eu, întru totul în afară de sânge. David te adoră.

— E reciproc.

— Și apoi mai e și Logan. Deși nu sunt sigur c-ar aprecia imaginea asta, pe el îl văd ca pe un cavaler în fața reginei lui, care ești tu.

Roz sorbi din vin.

— Nici eu nu sunt sigură că apreciez imaginea asta.

— Și totuși așa e.

Mitch ridică paharul lui cu apă și făcu un toast.

— Ești mai mult decât doar persoana care l-a angajat, tot așa cum ești mult mai mult și pentru Stella și Hayley. Și copiii aceia? Ești o parte intimă și vitală a vieții lor acum. Când am coborât la parter, am intrat în bucătărie, ceea ce-am văzut a fost o familie. Tu ești inima acestei familii. Tu ai *făcut* această familie.

Roz se holbă la el, apoi pufni.

— Ei da. Nu știu ce să răspund la asta.

— Ar trebui să fii mândră. Sunt niște oameni de bună calitate în bucătăria ta. Apropo, Harper știe că e îndrăgostit de Hayley?

De data asta, când se holbă la el, Roz se lăsă să cadă într-un scaun.

— Ai o intuiție și un spirit de observație mult mai bune decât m-am gândit, și mă gândeam și înainte că le ai din belșug. Nu, nu cred că știe - cel puțin nu pe de-a-ntregul. Ceea ce poate explica de ce ea n-are nici cea mai vagă idee de ceea ce simte el pentru ea. Hayley știe că Harper o iubește pe Lily. Presupun că numai asta vede, pe moment.

— Tu ce părere ai despre asta?

— Vreau ca Harper să fie fericit și să aibă tot ce-și dorește în viață. Ar trebui să mâncăm asta înainte să se răcească.

Un fel politicos de a-i spune că discutase destul de mult cu el despre intimitățile familiei ei, conchise Mitch. Femeia asta avea hotare, se gândi el, niște hotare foarte clar definite. Va fi interesant și provocator să aleagă pe care să le treacă, în ce fel și când.

— Cum te simți?

— Sunt bine. Serios. A trebuit doar să mă calmez puțin.

— Arăți mai mult decât bine. Cum se face, Rosalind, că poți arăta atât de frumoasă?

— Lumina lumânărilor avantajează o femeie. Dacă era după noi, Edison n-ar fi trebuit să inventeze niciodată nenorocitul ăla de bec.

— Tu n-ai nevoie de lumina lumânărilor.

Roz ridică din sprâncene.

— Dacă te gândești că e nevoie să mă seduci în timp ce mâncăm pui fript ca să nu te alung într-una dintre camerele de oaspeți după cină, nu e cazul să te îngrijorezi. Vreau să stai în patul meu.

— Indiferent de asta, am de gând să te seduc. Dar pentru moment, observam doar realitatea. În afară de asta, puiul ăsta fript e delicios.

— Îmi place de tine. M-am gândit să-ți spun asta direct. Îmi place cum ești. Nu cred că ai multe prefăcătorii, nu e doar spectacol. Asta e o schimbare plăcută pentru mine, în acest domeniu.

— Eu nu mint. Am renunțat la asta, odată cu băutura. Ăsta e singurul lucru pe care ți-l pot promite, Roz. N-o să te mint.

— Ca promisiune, asta e una pe care o prețuiesc cel mai mult.

— Atunci, ca să ne ținem de tema asta, aș vrea să te întreb ceva. Ce s-a întâmplat mai înainte, acea… furtună, să-i spunem. Asta a fost nou.

— Da și sper că e prima și ultima de genul ăsta.

— N-a obiectat niciodată în nici un fel la logodna sau căsătoria ta cu John Ashby.

— Nu, cum ți-am spus mai înainte.

— Sau în legătură cu orice relație pe care ai avut-o apoi, cu Bryce Clerk.

Roz ridică din umeri puțin.

— O oarecare iritare, am putea spune, din când în când. Dezaprobare, enervare, dar nu, nu furie turbată.

— Atunci am o teorie - una pe care s-ar putea să nu-ți placă s-o auzi. Dar pe lângă faptul că nu te voi minți, intenționez să spun ceea ce gândesc, așa cum mă aștept s-o faci și tu.

— Ar trebui să fie interesant.

— Are nevoie de copii în casă - asta îi aduce confort sau satisfacție. Tu și John aveați să aduceți copii în casă, așa că n-a avut nici o obiecție puternică. El a fost un mijloc de a-și atinge scopul.

— Asta e o teorie foarte rece.

— Da, și se face și mai rece. Odată ce au apărut copiii, n-a mai fost nevoie de el, așa că moartea lui a fost, după părerea mea, ceva ce ei i s-a părut un lucru bun, chiar corect.

Tot sângele i se scurse din față, lăsând-o albă ca hârtia și oripilată.

— Dacă sugerezi că ea a cauzat cumva…

— Nu, zise el, întinzându-și mâna și așezând-o peste a ei. Nu.

Limitele ei sunt casa asta și terenul din jurul ei. Nu sunt expert în paranormal, dar așa funcționează. Așa are logică. Orice o fi sau o fi fost este centrat aici.

— Da, zise ea, relaxându-se din nou și dând din cap. N-am avut nici o experiență și nici n-am auzit de nimeni care să aibă vreo experiență de orice fel în legătură cu ea în afara limitelor terenului de aici. Aș fi știut. Sunt sigură c-aș fi știut, aș fi auzit dacă ar fi fost ceva.

— E legată de locul ăsta și poate de familia asta. Dar mă îndoiesc că durerea pe care tu și fiii tăi ați simțit-o când a murit John a afectat-o. Și poate fi afectată. Am văzut asta cu Stella primăvara trecută când a comunicat cu ea ca și cu o mamă. Am văzut asta în seara asta, când i-ai explicat clar limitele.

— Bine, încuviință ea și se întinse să ia iar vinul. Bine, înțeleg ce vrei să zici până acum.

— Când ai început să socializezi din nou, să te vezi cu bărbați, chiar și să ai amanți, n-a fost decât ușor enervată. Dezaprobatoare, cum ai spus. Pentru că ei n-au contat pentru tine, nu profund. N-aveau să fie o parte a vieții tale, a acestei case, nu pe termen lung.

— Vrei să spui că ea știa asta?

— Are o legătură cu tine, Roz. Știe ce e în mintea ta, cel puțin destul cât să înțeleagă ceea ce gândești și simți, lucruri pe care poate că nu vrei să le spui cu voce tare.

— Îmi intră în minte, zise ea încet. Da, am simțit asta. Nu-mi place asta. Dar ce se întâmplă cu teoria ta dacă-l adaugi pe Bryce? M-am măritat cu el. A locuit aici. Și deși a făcut câteva scene de câteva ori, n-a fost nimic extrem, nimic violent.

— Pe el nu l-ai iubit.

— M-am măritat cu el.

— Și ai divorțat de el. El n-a fost o amenințare pentru ea. Se pare că ea a știut asta înainte s-o știi tu. Sau cel puțin înainte să știi asta în mod conștient. El a fost… în plus, aș putea spune, pentru ea. Poate pentru că a fost un om slab, dar pentru orice motiv, el n-a fost o amenințare pentru ea. Nu din punctul ei de vedere.

— Și tu ești.

— Evident. Putem presupune că are ceva de-a face cu slujba mea, dar asta nu prea se potrivește. Vrea și ea să descoperim cine a fost, ce a fost. Atâta că vrea să muncim pentru asta.

— Pari să o cunoști foarte bine, de atât de puțină vreme.

— Puțină vreme, dar de mare intensitate, îi atrase el atenția. Și înțelegerea morților e o parte a meseriei mele. E de fapt… - această personalizare - partea cea mai fascinantă pentru mine. Acum e furioasă pentru că mi-ai permis accesul în viața ta, în patul tău.

— Pentru că tu nu ești slab.

— Nu sunt, încuviință el. Și, de asemenea, pentru că sunt important

pentru tine sau voi fi. Mă voi asigura de asta. Pentru că noi doi mergem înainte, și asta contează.

— Mitch, avem o aventură, și deși nu mi se pare un fleac…

— Rosalind.

Își așeză mâna peste a ei și-și ținu privirea lipită de a ei.

— Știi foarte bine că mă îndrăgostesc de tine. Am început să mă îndrăgostesc de tine din clipa când am deschis ușa apartamentului meu și te-am văzut stând acolo. Mă sperie de moarte, dar asta nu schimbă nimic.

— N-am știut, zise ea și se trase înapoi, își apăsă o mână pe inimă, apoi și-o ridică la gât și iar la inimă. N-am știut, și asta mă face la fel de oarbă ca și Hayley. Am crezut că este o mare atracție între noi și respect reciproc împreună cu asta… Ce te hlizești acolo?

— Ești agitată. Nu te-am văzut niciodată atât de agitată. Ce mai chestie!

— Nu sunt agitată.

Își înfipse furculița în ultima bucată de pui prăjit.

— Sunt surprinsă, asta-i tot.

— Ești speriată, mai degrabă.

— Te asigur că nu.

Cu oarecare indignare, își împinse scaunul de la masă.

— Te asigur că nu. Oh, bine, da, așa e.

Se ridică în picioare când Mitch râse.

— Da, asta ar trebui să te bucure. Bărbații adoră să le facă pe femei să se simtă aiurea.

— O, asta-i o minciună.

Se auzi un tăiș de oțel răzbătând chiar și prin perdeaua de umor. Intrigată de amândouă, Roz se întoarse către el.

— Ești un om teribil de încrezător în sine.

— Prima dată când mi-ai zis asta era un compliment. Acum însă vrei să spui „arogant”, și trebuie să te descriu asemenea, scumpo.

Auzind asta. Roz râse. Apoi își apăsă degetele pe ochi.

— O, Doamne. Doamne, Mitchell, nu știu dacă sunt în stare să fac față unei alte relații *importante*. Necesită prea mult afurisit de efort. Dragostea poate fi, ar trebui să fie, atât de devoratoare, de pretențioasă. Pur și simplu nu știu dacă mai am rezistența și energia, sau inima, sau generozitatea.

— Nu mă îndoiesc că ai din belșug din toate astea, dar o să vedem cum iese.

Se ridică și el în picioare.

— Nu pot să spun că mă deranjează să te agit puțin, zise el apropiindu-se de ea. Aproape nimic nu te tulbură, cel puțin nu în așa fel încât să se vadă.

— N-ai idee.

— O, cred că am.

Își strecură brațele în jurul ei și o conduse lin într-un dans, legănându-se în ritmul muzicii.

— Unul dintre lucrurile cele mai sexy la tine este faptul că ești mereu atât de capabilă.

— Sunt capabilă, zise ea, ridicându-și capul spre el. Vreau ca și contabilul meu să fie capabil, dar nu am chef câtuși de puțin să mă culc cu el.

— Mie mi se pare incredibil de sexy.

— Asta e partea cu seducția din seara asta?

— Tocmai am început. Îmi dai voie?

O considera capabilă, și asta i se părea atrăgător, își dădu ea seama. Și o făcea să se simtă delicată și prețuită.

— Asta m-ai întrebat și prima dată când m-ai sărutat. Și atunci ți-am dat voie.

— Ador faptul că ești frumoasă. E foarte superficial din partea mea, dar asta e. Un om are și el dreptul să aibă câteva defecte.

Amuzată, Roz își trecu un deget pe ceafa lui.

— Perfecțiunea e plictisitoare - dar, Doamne sfinte, să nu-i spui Stellei c-am spus asta.

— Atunci nu te voi plictisi niciodată.

O sărută ușor o dată, încă o dată, apoi încet, încet, se scufundă într-un sărut prelung.

Roz simți cum se răspândeau în ea căldura, viața, fiorii și puterea. Se mișcă odată cu el, într-un dans senzual, într-un sărut senzual și se lăsă să plutească. Ca o femeie ce alunecă pe o potecă presărată cu petale parfumate. Printre raze de lună. În dragoste.

Auzi o ușă închizându-se încet și deschise ochii să vadă că în timp ce dansau Mitch o condusese în dormitor.

— Ești un dansator priceput, doctore Carnegie.

Apoi râse când Mitch o răsuci pe loc și apoi înapoi.

— Foarte priceput.

— Aprinde lumânările, zise el. Eu o să aprind focul.

Cutremurată până în tălpile picioarelor, Roz se rezemă de ușă. Își simțea inima umflată și dureroasă, fiecare bătaie pulsându-i prin tot pieptul. Când se mișcă, se mișcă cu grijă, ca o femeie ce alunecă prin ceața unui vis. Și-și văzu propriile degete tremurând când aprinse lumânarea.

— Te doresc, zise ea cu vocea destul de calmă și fu recunoscătoare pentru asta. Și dorința e mai puternică și diferită de orice am simțit vreodată. Poate pentru că…

— Nu-ți pune întrebări. Cel puțin nu în seara asta.

— Bine.

Se întoarse și ea, odată cu el, așa că se uitară unul la celălalt dintr-o

parte în cealaltă a camerei.

— Atunci să spunem doar că te doresc foarte mult. Și că asta mă apasă, nu într-o totul confortabil.

În lumina aurie, Mitch traversă camera spre ea și-i luă ambele mâini într-ale lui.

— Hai să-ți arăt cum simt eu.

Îi ridică mâinile, le răsuci cu palmele în sus ca să-și apese buzele o dată pe una, apoi pe cealaltă. Apoi își puse mâinile pe obrajii ei, mângâind-o cu degetele mari și vârându-și restul degetelor în părul ei.

— Lasă-mă să te am, îi spuse, apropiindu-și gura de a ei. În noaptea asta, lasă-mă doar să te am.

Îi cerea să i se ofere cu totul. Și era o pretenție foarte mare să i se ofere cu totul. Dar Roz îi dărui gura ei și apoi trupul ei, în timp ce mâinile lui o mângâiau. Și dansau din nou, în cercuri și legănându-se, pe când plăcerea de vis pe care i-o oferea el se răspândi în ea ca un vin roșu, cu buchet bogat.

Îi trase cămașa deoparte și-i murmură în ureche despre pielea ei, despre aroma ei. Și dansul era ca o plutire.

Îi dădea ceea ce-i ceruse. Să i se ofere cu totul. Deși încet, centimetru după centimetru, Mitch simțea cum se întâmplă, această sublimă ofertă de sine. O dezbrăcă în timp ce dansau, cu o grijă aproape dureroasă, cu o plăcere aproape dureroasă în timp ce îndepărta fiecare barieră ce depărta mâinile lui de pielea ei.

Era incredibil de erotic să danseze în lumina focului, a lumânărilor, cu trupul ei gol lipit de al lui, care era încă îmbrăcat. Să vadă silueta ei lungă și zveltă în oglindă, felul cum lumina se juca pe pielea ei, să simtă cum pielea aceea tremura sub mâinile lui. Să-i simtă pulsul sub buze.

Când își strecură mâna între coapsele ei, îi simți corpul tresărind și auzi că i se taie răsuflarea.

Era fierbinte, deja era fierbinte și umedă. Și unghiile ei se înfipseră în umerii lui când începu să se joace leneș cu ea. Mângâieri mici și aţâţătoare care-o făcură să respire greu și scurt, și propriul lui sânge bubuindu-i în tâmple.

Trupul ei se avântă în sus, apoi se topi când găsi extazul. Capul ei se lăsă moale pe spate, deși el continuă s-o excite, iar ochii ei erau sticloși și ametiți.

Era atât de relaxată, că aproape o turnă pe pat. Se privi apoi în ochi cât timp se dezbrăcă și el.

Apoi își trecu un deget peste piciorul ei, îl ridică, îl îndoi și-și frecă buzele de-a lungul gambei ei.

— Îmi doresc mult mai mult de la tine.

Da, se gândi ea. Mult mai mult. Și abandonându-se senzației, lui, îi dărui tot ce dorea.

Gura lui o găsi și o făcu din nou să se arcuiască fără suflare, până trebui să-și încleștеze mâinile în cearșaf sau să zboare cu totul.

Mitch o exploată și o exploră, și luă, luă, în timp ce aerul se făcu vâscos și dulce ca siropul, iar plăcerile cele mai adânci și mai întunecate tremurară înlăuntrul ei.

Roz se auzi scoțând sunete pentru el, în timp ce intra în ea. Ritmul său languros nu se schimbă deloc, creștea doar excitarea din ea cu o răbdare aproape brutală, o fricțiune delicioasă, ca un drog. Roz simțea că nu avea de ales, că nu mai avea deloc control, că nu putea decât să freamăte, să simtă, să savureze, în timp ce el o împingea încet, din ce în ce mai aproape de marginea prăpastiei.

Și când căzu pentru ultima dată se simți ca și cum ar fi zburat.

Tremura încă. Era ridicol, își spuse ea. Era o prostie, dar nu se putea opri. Îi era cald, chiar prea cald, și abia atunci își dădu seama că amândoi erau lucioși de sudoare.

Fusese complet sedusă, complet folosită. Și nu putea găsi nici un motiv să aducă vreo obiecție.

— Încerc să găsesc ceva potrivit de spus.

Buzele lui se mișcară lipite de gâtul ei.

— Ce zici de „uau”?

Roz reuși să-și miște brațele grele atât cât să-și treacă o mână prin părul lui.

— Asta poate e suficient. Am avut trei orgasme.

— Patru.

— Patru?

Vocea ei era la fel de voalată ca și vederea ei.

— Cred că le-am pierdut șirul.

— Eu nu.

Și vocea lui avea un ton de satisfacție obraznică, pe care o văzu reflectată și pe chipul lui când se rostogoli pe spate.

— Din moment ce sunt într-o stare atât de extatică, o să recunosc că e prima dată când am avut patru orgasme la rând.

Mitch își întinse mâna și o prinse pe a ei, împletindu-și degetele.

— Stai cu mine, puștoaico, și n-o să fie ultima dată.

Roz izbucni în râs, un șuvoi plin de hohote joviale, apoi se răsuci să se proptească peste pieptul lui.

— Ești destul de mândru de tine.

— Poți pune pariu că da.

— Și eu.

Își puse capul pe inima lui și-și închise ochii.

— Eu ies să alerg pe la șase.

— Dimineața?

— Da. Harper are niște haine de rezervă în dormitorul vecin, dacă

vrei să vii cu mine.

— Bine.

Roz se lăsă să plutească, tolănită ca o pisică gata de culcare.

— Ne-a lăsat în pace.

— Știu.

Capitolul 14

Îmbrăcat în costum cu cravată și înarmat cu o duzină de trandafiri galbeni și o cutie de ciocolată Godiva, Mitch urcă cu liftul până la apartamentul Clarisei Harper de la etajul al treilea din complexul de pensionari. Scrisoarea pe care o primise de la ea era în servietă, și tonul formal de doamnă sudistă îi dăduse un indiciu clar că aceasta era o femeie care se aștepta să vadă un costum - și un tribut floral - exact cum îl instruise Roz.

Ea nu acceptase să aibă o întrevedere, se gândi el, ci, foarte limpede, îi acorda o audiență.

În corespondența lor nu fusese făcută nici o menționare a lui Rosalind sau a oricărui alt ocupant din Harper House.

Apăsă butonul soneriei și se pregăti să fie fermecător și convingător.

Femeia care-i răspunse era tânără, nu putea avea cu mult peste douăzeci de ani, îmbrăcată într-o fustă neagră simplă și conservatoare, o cămașă albă și pantofi practici cu toc jos. Părul ei șaten era purtat în ceea ce probabil că femeile numeau încă un coc - un stil care nu era deloc flatant pentru chipul ei tânăr și subțire.

Prima impresie pe care i-o făcuse lui Mitch era de cățeluș liniștit și bine-crescut care-ți aducea papucii de casă fără să lase o singură urmă de dinți pe piele.

— Domnule doctor Carnegie. Vă rog să intrați, domnișoara Harper vă așteaptă.

Vocea ei se potrivea cu restul, liniștită și cuviincioasă.

— Mulțumesc.

Intră direct în camera de zi mobilată cu un amestec de antichități. Ochiul lui de colecționar observă un secreter George al III-lea și o vitrină Ludovic al XVI-lea între diverse alte stiluri și epoci.

Scaunele erau probabil italiene, canapeaua victoriană - și toate arătau înfiorător de incomode.

Erau și foarte multe bibelouri, având ca teme principale ciobănițe, pisici și lebede, și vaze decorate pe fiecare milimetru de suprafață. Toate porțelanurile și cristalurile stăteau pe milieuri apretate țeapăn.

Pereții erau vopsiți într-un roz bombon, și mocheta bej întinsă pe toată suprafața era îngropată sub mai multe covorașe ornamentale cu motive florale.

Aerul mirosea ca interiorul unui cufăr de cedru ce fusese îmbăiat în

apă de lavandă.

Totul sclipea. Își imagină că dacă un fir rătăcit de praf ar fi îndrăznit să invadeze o asemenea grandoare, cățelușul tăcut l-ar fi vânat și l-ar fi alungat instantaneu.

— Vă rog, luați loc. O voi informa pe domnișoara Harper că sunteți aici.

— Vă mulțumesc, domnișoară…

— Paulson. Jane Paulson.

— Paulson?

Își răsfoi dosarele mentale ce conțineau arborele genealogic.

— O rudă, deci, din partea familiei tatălui domnișoarei Harper.

Obrajii ei căpătară o vagă roșeață.

— Da. Sunt strănepoata domnișoarei Harper. Scuzați-mă!

„Biata de ea”, se gândi el în timp ce tânăra se strecură afară din cameră. Mitch își croi drum cu grijă printre mobile și se condamnă așezându-se pe unul dintre scaunele de pe margine.

Câteva momente mai târziu, auzi un țăcănit și un pas, după care apăru femeia însăși.

Deși era slabă ca o scândură, n-ar fi putut spune că arăta fragilă, în ciuda vârstei. Mai degrabă, se gândi el la prima vedere, o formă tare și șlefuită de timp până la miez. Purta o rochie de un vișiniu bogat și se rezema într-un baston de abanos cu mâner de fildeș.

Părul era ca o cască albă imaculată, iar fata - la fel de subțire ca restul corpului - era o hartă de riduri sub un strat de fard și ruj. Gura subțire ca o lamă era de un roșu de mac.

La urechi și la gât avea perle, iar pe degete o mulțime de inele, sclipind la fel de feroce ca un box de oțel.

Cățelușul veni în urma ei.

Cunoscându-și rolul, Mitch se ridică în picioare, reuși chiar să facă o mică plecăciune.

— Domnișoară Harper, este o onoare să vă cunosc.

Luă mâna pe care aceasta i-o întinse și o ridică până la doi centimetri de buzele sale.

— Sunt foarte recunoscător că ați putut să-mi acordați ocazia să vă întâlnesc.

Îi oferi trandafirii și ciocolata.

— Niște mici atenții ca semn al recunoștinței mele.

Aceasta dădu din cap, într-un semn care probabil era de aprobare.

— Mulțumesc. Jane, pune trandafirii aceștia minunați în vaza Minton. Vă rog, luați loc, domnule doctor Carnegie. Am fost foarte nedumerită de scrisoarea dumneavoastră, continuă ea, așezându-se pe canapea și rezemându-și bastonul de braț. Nu sunteți din zona Memphis.

— Nu, doamnă. Din Charlotte, acolo locuiesc încă părinții și sora

mea. Fiul meu merge la universitate aici, și m-am mutat aici și eu ca să fiu aproape de el.

— Ați divorțat de mama lui, nu-i așa?

Și-a făcut temele, se gândi Mitch. Ei bine, nu era nici o problemă. Și el și le făcuse.

— Da, într-adevăr.

— Nu aprob divorțurile. Căsătoria nu e un capriciu de moment.

— Cu siguranță că nu e. Mărturisesc că vina pentru dificultățile mele conjugale cade în primul rând pe umerii mei.

Își păstră privirea îndreptată spre ochii ei pătrunzători.

— Sunt un alcoolic și, deși m-am lăsat deja de băutură de mulți ani, i-am provocat fostei mele soții multe necazuri și nefericire în timpul căsătoriei noastre. Mă bucur să pot spune că s-a recăsătorit cu un om bun și că avem o relație cordială.

Clarise își țuguie buzele de un roșu aprins și încuviință.

— Respect un bărbat care-și asumă responsabilitatea pentru greșelile sale. Dacă un bărbat nu e în stare să reziste la băutură, n-ar trebui să bea. Asta e tot.

„Ce hârcă."

— Eu sunt dovada acestui lucru.

Clarise continuă să șadă, și în ciuda a aproape opt decenii întregi de uzură în viață, spinarea ei era dreaptă ca o suliță.

— Predați?

— Am predat. Pe moment mă ocup numai de cercetările mele și de scrieri despre istorii de familie și biografii. Strămoșii noștri sunt fundația noastră.

— Cu siguranță.

Privirea i se mută spre Jane când aceasta intră cu florile.

— Nu, nu acolo, se răsti ea. Acolo, și ai grijă. Vezi de ceai acum. Nu te poți aștepta ca oaspetele nostru să stea aici fără să aibă parte de un minim de ospitalitate.

Își întoarse apoi atenția înapoi către Mitch.

— Sunteți interesat de familia Harper.

— Foarte mult.

— Atunci sunteți conștient că familia Harper nu este doar fundația mea, ci și o parte vitală a fundației districtului Shelby și într-adevăr a statului Tennessee.

— Sunt, într-adevăr, foarte conștient de asta și sper să prezint cum se cuvine contribuțiile sale. Tocmai de aceea am venit la dumneavoastră, pentru ajutorul dumneavoastră, pentru amintirile dumneavoastră. Și cu speranța că veți ajunge să-mi încredințați orice scrisori sau caiete, orice documente care m-ar putea ajuta să scriu o prezentare completă și detaliată a istoriei familiei Harper.

Aruncă o privire spre Jane, care intra cu o tavă mare pe care căra

un ceainic și cești.

— Dați-mi voie să vă ajut.

Când traversă camera spre ea, observă ochii tinerei femei sărind pentru o clipă către mătușa ei. Evident stânjenită, îi permise să-i ia tava din mâini.

— Mulțumesc.

— Toarnă ceaiul, fato.

— Domnișoara Paulson vă e străneapoată din partea tatălui, începu el degajat și se așeză la loc. Cred că e un mare confort să aveți pe cineva din familie atât de aproape.

Clarise își înclină capul cu un gest regal.

— Datoria față de familie e mai importantă decât orice. Presupun, deci, că v-ați documentat deja considerabil.

— Într-adevăr. Dacă-mi permiteți.

Își deschise servieta și scoase dosarul pe care-l pregătise pentru ea.

— M-am gândit că v-ar plăcea să aveți asta. Genealogia - arborele genealogic - pe care l-am făcut.

Clarise acceptă dosarul și flutură imperativ din degete. La comanda ei, Jane îi înmână imediat o pereche de ochelari pe un lănțișor de aur.

În timp ce se uita printre hârtii. Mitch se strădui din răsputeri să înghită ceaiul slab de plante.

— Ce tarif pretindeți?

— Acesta e un cadou, domnișoară Harper, având în vedere că nu mi-ați cerut serviciile. Eu sunt cel care vă cere ajutorul pentru un proiect pe care doresc foarte mult să-l explorez.

— Să fim clari, domnule doctor, că nu voi tolera să mi se ceară fonduri pe parcurs.

— Absolut clar.

— Văd că ați pornit de la secolul al XVIII-lea, când primul din familia mea a imigrat aici din Irlanda. Intenționați să mergeți și mai înapoi în timp?

— Da, deși planul meu e să mă concentrez mai mult pe familia de aici, din Tennessee, ceea ce au construit după ce au venit în America. Industria, cultura, rolurile lor de căpătâi atât în ambele domenii, cât și în societate. Și cea mai importantă pentru scopurile mele e familia însăși. Căsătoriile, nașterile, decesele.

Prin lentilele ochelarilor ei de citit, ochii îi erau ca de șoim. Prădători.

— De ce sunt incluși aici și personalul casei, și servitorii?

Se gândise mult la asta, dar până la urmă își ascultase instinctele.

— Pur și simplu pentru că au fost și ei o parte a casei, parte a texturii. De fapt, sunt în contact cu o descendentă a uneia dintre menajerele de la Harper House - în timpul copilăriei mamei dumneavoastră, Victoria Harper. Viața de zi cu zi, cât și evenimentele

sociale mai importante ale familiei Harper sunt elemente esențiale ale cărții mele.

— Și rufele murdare? pufni ea ca o regină. Genul de lucruri pe care le află servitorii?

— Vă asigur că nu am intenția să scriu un roman cu cheie, ci o istorie detaliată, reală și aprofundată a familiei. O familie ca a dumneavoastră, domnișoară Harper, zise el, făcând un gest către dosar, și-a avut cu siguranță triumfurile și tragediile ei, virtuțile și scandalurile. Nu pot și nu voi exclude nimic din ceea ce descopăr prin documentarea mea. Dar sunt convins că istoria familiei dumneavoastră, moștenirea lăsată de ea, se ridică mai mult ca sigur deasupra slăbiciunilor ei omenești.

— Iar slăbiciunile și scandalul adaugă picanterii - iar picanteriile se vând.

— Nu vă voi contrazice aici. Dar sigur că prin ajutorul dat de dumneavoastră, cartea va avea o pondere mai mare în partea pozitivă, am putea spune.

— Am putea.

Așeză dosarul deoparte și sorbi din ceai.

— Cu siguranță că ați intrat în contact cu Rosalind Harper.

— Da.

— Și… ea cooperează?

— Doamna Harper m-a ajutat foarte mult. Am petrecut câtva timp în Harper House. E pur și simplu uluitoare. Un tribut a ceea ce a construit familia dumneavoastră de când a venit în districtul Shelby și un tribut al farmecului și grației tot atât de mult cât al continuității

— Stră-străbunicul meu a construit Harper House, și fiul lui a menținut-o în timpul Războiului Agresiunii Nordice. Bunicul meu a extins casa și a modernizat-o, în tot acest timp păstrându-i intactă istoria și tradițiile.

Mitch așteptă o clipă să o lase să continue, să vorbească și despre contribuțiile unchiului ei la domeniu. Dar când văzu că se oprise acolo, înclină din cap.

— Harper House e un testament al familiei dumneavoastră și o comoară a districtului Shelby.

— Este cea mai veche casă de acest gen în care a trăit o singură familie constant din această țară. De fapt, nu există nimic cu care să poată fi comparată, după părerea mea, în tot statul Tennessee sau oriunde altundeva. Este un păcat că vărul meu nu a reușit să aibă un fiu care să ducă numele familiei mai departe.

— Doamna Harper folosește numele familiei.

— Și ține un magazin de flori pe proprietate.

Flutură disprețuitor din degetele încărcate cu inele.

— Sper doar ca fiul ei mai mare, când va moșteni, să aibă mai mult

bun-simț și demnitate, deși nu văd nici un indiciu că va fi așa.

— Familia dumneavoastră a fost implicată întotdeauna în comerț, în industrie, în afaceri.

— Nu acasă. Poate mă voi decide să vă acord cooperarea mea, domnule doctor, având în vedere că verișoara mea Rosalind nu e câtuși de puțin cea mai bună sursă de informații în privința istoriei familiei noastre. Cred că puteți deduce că nu suntem în termeni buni.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nici nu e posibil să fie altfel. Mi s-a spus că până și acum are străini - unul chiar din nord - care trăiesc în Harper House.

Mitch așteptă o clipă și văzu că se aștepta ca el să confirme.

— Cred că sunt niște oaspeți în casă și, de asemenea, o rudă îndepărtată din partea primului soț al doamnei Harper.

— Cu un prunc făcut în afara căsătoriei, zise ea, strângând din buzele aprins colorate. E dizgrațios.

— O… situație delicată, dar care se întâmplă deseori în orice istorie de familie. Din întâmplare, una dintre legendele pe care le-am auzit în legătură cu familia și casa are legătură cu o fantomă a unei tinere femei care poate s-a găsit și ea în aceeași situație delicată.

— Vorbe de clacă.

Mitch aproape clipi. Nu credea că mai auzise pe cineva folosind cuvintele acestea într-o conversație normală.

— Fantome. Aș fi crezut că un om cu educația dumneavoastră ar trebui să fie mai rațional.

— Ca și scandalurile, domnișoară Harper, fantomele adaugă picanterie. Și legenda Miresei Harper e comună în zonă. Cu siguranță trebuie menționată în orice istorie detaliată a familiei. Ar fi mult mai surprinzător dacă o casă atât de veche și bogată în istorie ca Harper House n-ar avea nici un zvon de bântuire. Cred c-ați crescut auzind povestea.

— Știu povestea, și chiar și în copilărie am avut mai mult bun-simț decât să cred în asemenea tâmpenii. Unora li se par romantice chestiile astea; mie nu. Dacă aveți talent sau experiență în munca pe care o faceți, veți descoperi cu siguranță că n-a existat nici o Mireasă Harper care să fi murit în casa aceea în tinerețe - și asta se spune că e fantoma, o femeie tânără. Nici una de când a început să circule povestea asta.

— Când s-a întâmplat asta?

— Pe vremea bunicului meu, după câte se pare. Chiar și hârtiile pe care mi le-ați arătat aici, zise ea indicând dosarul, arată cât de prostească e ideea asta. Bunica mea a trăit până la o vârstă respectabilă, și tot așa și mama mea. Nici una dintre mătușile mele n-a fost tânără când a murit. Străbunica mea și toți copiii ei care au supraviețuit primilor cinci ani de viață au trăit mult după patruzeci de

ani.

— Am auzit teorii că fantoma e o rudă mai îndepărtată sau chiar un oaspete în casă, sau o servitoare.

— Prostii.

Mitch își fixă un zâmbet plăcut pe chip și încuviință de parcă ar fi fost de acord.

— Totuși, se adaugă la poveste. Deci nimeni din familia dumneavoastră, după câte știți, n-a văzut-o cu adevărat pe această mireasă legendară?

— Sigur că nu.

— Păcat, ar fi fost un capitol interesant în istorie. Speram să găsesc pe cineva care să aibă o poveste de spus sau care să fi fost scrisă într-un jurnal. Dar că veni vorba de jurnale, să revenim cu picioarele pe pământ. Speram să adaug câteva detalii la cercetarea mea, să le folosesc pentru a personaliza această istorie de familie. Aveți cumva vreun jurnal ținut de mama sau de tatăl dumneavoastră, sau de vreun alt strămoș? Poate bunica dumneavoastră sau mama, mătuși, veri?

— Nu.

Cu colțul ochiului, Mitch o văzu pe Jane deschizând gura să vorbească, apoi închizând-o rapid.

— Sper că-mi veți permite să vă iau un interviu mai aprofundat, despre anumite detalii și orice alte povestiri ați fi dispusă să-mi relatați. Și dacă ați dori să-mi arătați câteva fotografii, poate le-aș putea copia pe cheltuiala mea pentru a le include în carte.

— O să mă gândesc la asta foarte serios și o să vă contactez după ce m-am hotărât.

— Mulțumesc. Vă sunt foarte recunoscător pentru timpul acordat.

Se ridică în picioare și-i întinse mâna.

— Familia dumneavoastră mă interesează foarte mult și a fost o plăcere să vorbesc cu dumneavoastră.

— La revedere, domnule doctor Carnegie. Jane, condu-l, te rog.

La ușă, Mitch îi întinse mâna lui Jane și-i zâmbi privind-o drept în ochi.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnișoară Paulson.

Se duse la lift, unde se legănă înainte și înapoi pe călcâie așteptând să se deschidă ușile.

Bătrâna avea ceva - ceva ce nu voia să împărtășească. Și cățelușul tăcut știa ce.

Roz se apropie de casă printre copaci în pas de plimbare, într-o stare de spirit excelentă. Aproape venise vremea importantei deschideri de primăvară. Sezonul va începe cu o explozie, munca va fi lungă, grea și fizică - și ea va adora fiecare minut.

Noul pământ de flori deja începea să aibă succes, și odată ce sezonul

lua avânt, sacii de opt kilograme aveau să iasă singuri afară pe ușă.

Era absolut sigură de asta.

De fapt, recunoscu ea, simțea totul. Zumzetul în aer ce anunța primăvara, șuvoaiele de raze de soare ce se revărsau printre ramuri, mișcarea relaxată și lejeră a propriilor mușchi.

Nu era deloc de mirare că era relaxată și veselă după noaptea trecută, se gândi ea. Patru orgasme, pentru numele lui Dumnezeu. Și Mitch era un bărbat de cuvânt. „Stai cu mine", îi spusese, „și nu va fi ultima oară."

Îi dovedise exact asta în mijlocul nopții.

Făcuse sex de două ori într-o noapte, și asta merita cu siguranță o subliniere în calendarul ei.

Cu John… fuseseră tineri și nu se săturaseră unul de celălalt. Chiar și după ce veniseră copiii, aspectul sexual al căsniciei lor fusese vital.

Și apoi trecuse multă, multă vreme până îi permisese unui alt bărbat s-o atingă. Și ca să fie sinceră, nici unul nu reușise. Nu cu adevărat, nimic în afară de o atingere fizică.

Bryce n-o atinsese. Dar se gândise, cel puțin pentru o vreme, că era vina ei sau a propriei firi. Ea nu-l iubise, nu în adâncul sufletului ei. Dar îi plăcuse de el, îi plăcuse să fie cu el și cu siguranță fusese atrasă de el. În mod prostesc, dar nu ăsta era subiectul acum.

Sexul fusese adecvat în cel mai bun caz, și adecvat fusese de-ajuns pentru ea. Dorise - avusese nevoie - de o tovărășie, de un partener.

De la divorț și pentru o perioadă considerabilă înainte de asta, ca să fie sinceră, nu avusese nici o relație sexuală cu nimeni. Fusese propria ei alegere, și fusese o alegere corectă pentru ea.

Până la Mitch.

Acum o dăduse cu totul peste cap și, Doamne, chiar îi era recunoscătoare. Și ușurată, dacă veni vorba, să-și dea seama că instinctele ei sexuale funcționau bine.

Mitch îi spusese că se îndrăgostea de ea, și asta îi pusese un nod de încordare în stomac. Dragostea însemna încă niște lucruri anume pentru ea. Căsătorie și familie. Iar acestea erau prea importante să nu le ia în serios.

Nu avea să mai fie niciodată nechibzuită în privința căsătoriei, așa că nu putea fi nechibzuită cu dragostea, precursorul ei.

Dar putea să se simtă bine cu el, și avea de gând s-o facă, având în vedere cum se simțise în acea noapte spectaculoasă.

Traversă peluza și văzu că narcisele ei cele mai timpurii înfloreau cu un galben ca de in. Poate că va intra să-și ia foarfecii de grădină, să taie câteva pentru dormitorul ei.

Când se apropie de casă, le văzu pe Stella și pe Hayley pe verandă și ridică mâna să le salute.

— Simt miros de primăvară, zise ea. O să trebuiască să începem să

ne mișcăm…

Se opri când le văzu fețele.

— Măi, dar ce solemne arătați. Necazuri?

— Nu chiar. A fost pe-aici doamna Haggerty, zise Stella.

— S-a întâmplat ceva cu ea?

— Nu cu ea. S-a întrebat cum ești tu, dacă ești bine.

— De ce să nu fiu?

— Era îngrijorată că scena de la clubul de grădinărit te-a supărat.

— O, ridică Roz din umeri. Trebuie să mă știe mai bine.

— De ce nu ne-ai spus? întrebă Stella.

— Poftim?

— A zis că scorpia aia, Barbie Vorbitoare, te-a insultat în fața tuturor, interveni Hayley. Că răspândește minciuni și zvonuri și că te-a acuzat că-l hărțuiești pe nemernicul ăla cu care s-a încurcat.

— Pari să știi majoritatea faptelor. Ar fi trebuit să adauge, dacă n-a adăugat, că Mandy a ieșit arătând prostuță și isterică și că a fost cu siguranță mult mai jenată de toată chestiunea decât mine.

— Tu nu ne-ai spus, repetă Stella.

— De ce să vă fi spus? întrebă ea pe un ton superior.

— Pentru că fie c-a fost sau nu mai jenată, tot te-a supărat. Și deși tu ești șefa și bla, bla, bla…

— Bla, bla, bla?

— Și un pic înspăimântătoare, adăugă Stella.

— Un pic?

— Factorul spaimei s-a diminuat considerabil de-a lungul anului ce-a trecut.

— Mie nu mi-e frică de tine, zise Hayley, apoi se feri puțin când Roz își întoarse ochii reci către ea. Foarte tare.

— În ciuda faptului că suntem angajatele tale, suntem prietenele tale. Sau cel puțin așa am crezut.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. Fetele sunt mult mai complicate decât băieții.

Cu un oftat prelung, Roz se trânti pe leagănul de pe verandă.

— Bineînțeles că suntem prietene.

— Păi, dacă suntem prietene, continuă Hayley, și se așeză pe leagăn lângă Roz, trebuie să ne spui când o ticăloasă fără fund vorbește porcării despre tine. Altfel cum o să știm că o urâm de moarte? Cum altfel o să știm să ne gândim la ce lucruri urâte să spunem despre ea? Ca de exemplu, ascultă aici. Știai că șaptezeci și trei la sută din femeile al căror nume se termină în *i* sunt niște parașute?

Roz rămase încremenită pentru un moment.

— Ăsta e un detaliu din ăla pe care-l știi tu de nu știu unde sau l-ai inventat acum pe loc?

— OK, pe ăsta l-am inventat, dar pun pariu că e adevărat dacă își

pun o inimioară în loc de punct pe *i* - după ce au trecut de vârsta de doisprezece ani. Și pun pariu, pun pariu pe orice că ea așa face. Deci, parașută.

— E doar o fată prostuță care-l crede pe un mincinos foarte abil.

— Eu îmi mențin părerea că e parașută.

— N-a avut nici un drept să spună lucrurile astea, nici să ți le spună în față, nici pe la spate, zise Stella, așezându-se de cealaltă parte a lui Roz.

— Nu, n-a avut, și ea a ieșit mai rău din toată chestia asta. Și da, într-adevăr, m-a supărat la momentul acela. Nu-mi place să-mi etalez problemele personale într-un forum public.

— Noi nu suntem un forum, zise cu fermitate Hayley. Sau public.

Roz nu spuse nimic pentru un moment, apoi își puse câte o mână pe piciorul fiecăreia din ele și le mângâie ușor.

— Cum am spus, femeile sunt mai complicate decât bărbații, și cum sunt femeie, probabil îi înțeleg pe bărbați mai bine. Vă asigur că n-am vrut să vă rănesc când nu v-am spus așa ceva.

— Vrem doar să știi că suntem aici pentru tine, pentru lucrurile bune și pentru cele rele.

Cuvintele lui Hayley o mișcară.

— Atunci ar trebui să știți că mi-am scos-o de mult pe Mandy din cap, așa cum fac mereu cu oamenii fără importanță. Și sunt într-o stare de spirit mult prea bună să mă gândesc acum la ea. Când o femeie, mai ales o femeie ce se apropie cu pași repezi de cincizeci de ani, își găsește un amant care prestează excelent de două ori într-o noapte, atât de bine, de fapt, că femeia are nevoie de degetele ambelor mâini să numere câte orgasme a avut, ultimul lucru din mintea ei e o fată prostuță și fără maniere.

Le mai lovi ușor cu palma pe picior pe amândouă și se ridică.

— Uite, ăsta e unul dintre lucrurile bune, zise ea și intră în pas de plimbare în casă.

— Sfinte Sisoie, zise Hayley după ce reuși să-și închidă gura ce-i rămăsese căscată. Adică, la naiba! De câte ori crezi că a avut orgasm? Cel puțin șase, nu?

— Știi la ce m-am gândit prima dată când am văzut-o pe Roz?

— Hm.

— Că vreau să fiu ca ea când cresc mare. Și te asigur că e perfect adevărat și acum.

Roz se duse direct la bucătărie și apoi țintă către cafetieră. După ce-și umplu o ceașcă, se duse și-l sărută pe obraz pe David, care stătea în fața aragazului, făcând faimoasa lui ciocolată caldă.

— Băieții sunt afară?

— Aleargă să-și consume puțin din energie cu Parker și așteaptă cu nerăbdare ciocolata caldă. Celălalt oaspete al meu, după cum vezi,

doarme buștean.

Zâmbi către scăunelul înalt cu spătarul lăsat jos, în care Lily dormea dusă.

— Ce păpușică drăgălașă și cuminte e ea, și tu ce dulce ești să ai grijă de trei copii ca să le lași pe fete să mă prindă în ambuscadă.

— Facem și noi ce putem. Și ar fi trebuit să menționezi ce-a făcut nemernica aia cretină.

— Când m-ai văzut tu pe mine să nu pot face față unei nemernice cretine?

— Nu te-am văzut niciodată incapabilă să faci față la orice, dar tot ar fi trebuit să ne spui. Cum altfel o să știu ce formă să-i fac păpușii Voodoo?

— Nu te îngrijora, Bryce o să vâre o mulțime de ace în ea înainte să termine.

— Nu te aștepta să-mi pară rău pentru ea.

— E crucea ei de purtat.

— Cina e cam într-o oră, îi strigă el când Roz se îndreptă spre ușă. Și ai niște mesaje pe telefon. Erau pe linia ta, așa că nu le-am filtrat.

— O să le ascult sus la etaj.

Își luă cafeaua cu ea și-și descălță pantofii după ce trecu pragul camerei ei. Apoi apăsă butonul mesageriei vocale.

Roz, n-am vrut să te deranjez la lucru.

— Ce voce frumoasă ai, domnule doctor Carnegie, zise ea cu voce tare, și se așeză pe marginea patului ca s-o asculte cu plăcere.

E seara mea de pizza cu Josh. Am uitat să-ți spun. Aș vrea să cred că-ți va fi dor de mine și că pot să mă revanșez scoțându-te în oraș mâine. Oricum, orice vrei să faci, spune-mi doar. În plus, am făcut și niște treabă azi, și aș vrea să-ți vorbesc despre asta mâine. Ar trebui să ajung cam pe la amiază. Dacă nu te văd, poți să mă găsești pe mobil. O să mă gândesc la tine.

— Asta e bine de știut. E bine de știut.

Încă visa cu ochii deschiși când începu al doilea mesaj.

Doamnă Harper, sunt William Rolls de la Riverbend Country Club. Am primit scrisoarea dumneavoastră în dimineața aceasta și ne pare foarte rău că nu sunteți satisfăcută de serviciile noastre și că vreți să renunțați să mai fiți membră a clubului. Trebuie să recunosc că am fost surprins, chiar șocat, de lista de plângeri pe care ne-ați trimis-o, și îmi doresc să fi discutat cu mine despre ele personal. Am prețuit asocierea dumneavoastră cu Riverbend de atâția ani și regret decizia dumneavoastră de a-i pune capăt.

Dacă doriți să discutați despre asta cu noi vă rog să mă contactați la orice oră, la oricare din următoarele numere. Din nou, regret sincer circumstanțele acestea.

Roz rămase complet nemișcată până când întregul mesaj se termină. Apoi închise ochii.

— Să te ia dracu' Bryce!

În mai puțin de o oră nu numai că vorbise cu William Rolls, îl asigurase că era perfect satisfăcută de club, că nu avea nici o plângere și că nu scrisese nici o scrisoare, dar avea și o copie trimisă prin fax a scrisorii respective.

Era ca o ființă plină de furie ce amenința să explodeze ca un cazan sub presiune.

Își punea pantofii la loc când apăru Hayley, cu fetița în brațe.

— David spune că cina e… Oho, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Vrei să știi ce s-a întâmplat? Să-ți spun eu ce s-a întâmplat.

Smulse scrisoarea de unde o azvârlise pe pat.

— Uite ce s-a întâmplat. Nenorocitul ăla cu suflet de șarpe și-a bătut joc de răbdarea mea prea mult.

— „Admiterea unor indivizi din medii sociale de joasă calitate și particularități etnice amestecate", citi Hayley, ținând scrisoarea în așa fel încât să nu ajungă Lily la ea. „Membri ai personalului de caracter dubios. Atitudine de o intimitate dezgustătoare din partea personalului față de membrii clubului, servicii substandard." Cu ochi imenși, Hayley se uită la Roz. N-ai scris tu asta.

— Bineînțeles că nu. Și o să mă duc să iau scrisoarea asta, să-l găsesc pe Bryce Clerk și să i-o vâr cu forța pe gâtul lui de mincinos.

— Nu.

Hayley sări să blocheze ușa, mișcându-se atât de rapid, că Lily râse și îi săltă în brațe anticipând o tură nouă.

— Nu? Cum adică *nu?* Am sfârșit cu vorbitul despre asta. Gata. Și o să știe și el când o să termin cu el.

— Nu poți. Ești prea nervoasă să mergi undeva.

Adevărul era că n-o mai văzuse niciodată pe Roz atât de nervoasă, și expresia Stellei că era „puțin înspăimântătoare" se mută în momentul acela cu foarte multe niveluri mai sus.

— Și nu știu eu prea multe despre chestiile astea, dar pun pariu pe salariul pe-o lună că exact asta și speră să faci. Trebuie să stai jos.

— Trebuie să mă duc să-i dau un șut în boașe până i le învinețesc.

— Ei, da, asta ar fi grozav. În afară de faptul că probabil se așteaptă la asta și a aranjat deja lucrurile în așa fel încât să fii arestată sau mai știu eu ce pentru atac. Te provoacă, Roz.

— Crezi că nu știu asta?

Își azvârli mâinile de nervi învârtindu-se pe loc, căutând ceva în care să dea cu piciorul sau cu pumnul, sau pe care să-l poată azvârli cu forță.

— Crezi că nu știu ce face nemernicul ăsta? N-o să stau pur și simplu și să-l las.

Strigătul și furia din cuvintele ei o făcură pe Lily să se schimonosească de plâns, gurița ei mică tremurând pentru o clipă și apoi începând să plângă cu urlete.

— Oh, Doamne, acum sperii bebelușii. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Uite, lasă-mă s-o iau eu în brațe.

Lily continuă să plângă incontrolabil în timp ce Roz o luă din brațele lui Hayley și o legănă ușor.

— Hai, lasă, iubito, nu pe tine sunt furioasă, nici pe mama ta. Îmi pare rău, fetița mea scumpă.

Îi șopti cu glas tandru fetiței și o sărută, iar Lily se agăță de ea.

— Sunt furioasă pe dobitocul ăla scârbos și nenorocit, poponar cu coloană vertebrală de șarpe care face tot ce poate să-mi complice viața.

— Ai zis „poponar”, șopti Hayley impresionată.

— Scuze. Nu știe ea ce zic eu, așa că n-o să-i facă nici un rău.

Plânsul lui Lily se transformase în niște scâncete slabe acum, și începuse să tragă de câteva șuvițe din părul lui Roz.

— N-ar fi trebuit să țip așa în fața ei.

Tonul vocii o sperie pe ea, nu cuvintele.

— Dar ai spus „poponar”.

De data asta, Roz râse.

— Sunt așa de nervoasă, zise ea, plimbând copilul și calmându-l, încercând să se relaxeze și ea în același timp. Atât de nervoasă. Și ai dreptate, și asta e și mai enervant. Nu pot să mă năpustesc acolo după el. Exact asta și așteaptă să fac. E în regulă, o să fie în regulă. Nu poate să facă nimic ce nu poate fi reparat.

— Îmi pare rău, Roz. Aș vrea să pot merge să-i trag un șut în boașe pentru tine.

— Mersi, scumpo, ce drăguț din partea ta să spui asta. Hai să mergem jos la cină.

O ridică pe Lily în aer și suflă pe burta ei, s-o facă să râdă.

— Hai să mergem jos la cină și să uităm cu totul de cretinul ăla, bine, iubito?

— Ești sigură?

— Absolut.

— Bine. Știi, nu cred că șerpii au coloană vertebrală.

Roz clipi nedumerită.

— Poftim?

— Ai spus „cu coloană vertebrală de șarpe” - mai înainte, când l-ai înjurat pe Bryce. Nu sunt sigură dacă au cu adevărat coloană vertebrală. Poate ceva cartilaj scheletic. S-ar putea să mă înșel însă. Nu-mi plac șerpii chiar atât de mult, așa că nu le-am dat prea mare atenție.

— Întotdeauna, Hayley, întotdeauna reușești să mă buimăcești.

Capitolul 15

Roz îl amână pe Mitch pentru o zi, apoi două. Voia să aibă mintea limpede, starea de spirit calmă, și asta nu se întâmpla suficient de repede. Trebuia să aibă o întrevedere cu avocatul ei și se simțea obligată să programeze o întâlnire și cu William Rolls de la club.

Ura, detesta din suflet faptul că era îndepărtată de la munca ei, mai ales la începutul sezonului principal. Îi putea mulțumi lui Dumnezeu pentru Stella, și ca întotdeauna pentru Harper, și de asemenea pentru Hayley. Putea avea încredere că afacerea ei era în cele mai bune mâini.

Dar mâinile acelea nu erau ale ei, cel puțin nu în timp ce ea trebuia să alerge de colo-colo punând ordine în toate problemele pe care i le făcuse Bryce.

Când termină cu îndatoririle neplăcute, se îndreptă printr-o ploaie în averse către sera de înmulțire. Cel puțin o oră sau două mai putea să se scufunde în munca de final pentru pregătirea sezonului de primăvară. Și putea să-și ducă durerea de cap și starea de spirit înfiorătoare într-un loc retras, lăsând munca să-și reverse magia asupra ei.

Când va termina cu lucrul pe ziua aceea, își spuse ea, îl va căuta pe Mitch. Dacă nu studia în bibliotecă, avea să-l sune. Îi dorea compania - sau spera că și-o va dori până la lăsarea serii.

Voia să aibă o conversație și despre altceva decât problemele ei. Și n-ar fi frumos să se poată relaxa cu el, poate în camera ei de zi, poate lângă foc - mai ales dacă ploaia continua - și să savureze puțin felul în care Mitch se uita la ea?

O femeie se putea obișnui foarte mult cu felul în care se uita un bărbat la ea, de parcă era frumoasă și dezirabilă, și singura care conta.

Dacă se obișnuia cu asta destul de mult, poate începea chiar și s-o creadă. I-ar plăcea s-o creadă, își dădu Roz seama. Cât de diferit era să fie atrasă de un bărbat în care simțea că poate avea încredere.

Deschise ușa serei.

Și intră în propriul dormitor.

Focul ardea mocnit, singura lumină din cameră. Și arunca sclipiri de aur, cu nuanțe roșiatice între umbre. Îi auzi întâi respirația întretăiată, râsul înăbușit, foșnetul hainelor.

Apoi îi văzu în lumina focului. Bryce, soțul ei, și femeia ce era un

oaspete în casa ei. Îmbrățișați. Nu, mai mult… apucându-se unul pe celălalt, grăbindu-se să se atingă, să se guste unul pe celălalt. Roz le simți excitarea, fiorul unui moment ilicit. Și își dădu seama, chiar și în acele câteva secunde șocante, că nu era prima oară. Nicidecum nu era prima oară.

Rămase în picioare, cu sunetele petrecerii amuțite în spatele ei, și înfruntă trădarea și senzația scârboasă de umilință de dedesubt.

Ca și atunci, dădu să facă un pas înapoi, să-i lase acolo, dar el își întoarse capul, și-l întoarse spre ea chiar în timp ce mâinile îi erau pe sânii unei alte femei

Și zâmbi - cu zâmbet strălucitor, fermecător și șiret. Râse profund și încântat de sine.

— Cățea tâmpită, niciodată nu ți-am fost credincios. Nici unul din noi nu e.

În timp ce vorbea, fața i se schimbă, lumina și umbra jucându-se peste ea în timp ce devenea fața lui Mitch.

— De ce-am fi? Femeile există doar pentru a fi folosite. Chiar crezi că vreuna dintre voi contează mai mult decât oricare alta?

Vocea aceea atât de frumoasă era înecată în dispreț în timp ce mângâia femeia din brațele lui.

— Toți mințim, pentru că putem.

Umbrele alunecară și fața deveni a lui John. Soțul ei, iubirea ei. Tatăl fiilor ei.

— Crezi că eu ți-am fost devotat, neghioabă jalnică ce ești?

— John.

Durerea aproape o făcu să cadă în genunchi. „Atât de tânăr”, se gândi ea. „Atât de viu.”

— O, Doamne, John.

— O, Doamne, John, o maimuțări el, în timp ce mâinile sale o făcură pe femeia din brațele lui să geamă. Am avut nevoie de niște fii, nu? N-ai fost nimic altceva decât o iapă de prăsilă. Dacă aș fi fost mai norocos, aș fi trăit și te-aș fi părăsit. Aș fi luat ce conta, mi-aș fi luat fiii, și te-aș fi părăsit.

— Asta e o minciună.

— Toți mințim.

Apoi începu să râdă, și Roz trebui să-și apese mâinile peste urechi. Hohotele lui erau ca niște pumni ce o loveau pe tot corpul, în inimă, până când pur și simplu se prăbuși în genunchi la pământ.

Se auzi plângând în hohote aspre și amare.

Nu auzi ușa deschizându-se în spatele ei sau exclamația șocată. O pereche de brațe o înconjurară, strângând-o cu putere. Simți mirosul fiului ei.

— Mamă, ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? Mamă!

— Nu. Nu.

Se agăță de el, îngropându-și fața în umărul lui și chinuindu-se să-și oprească lacrimile.

— Sunt bine. Nu te îngrijora. Sunt doar…

— Nu ești bine și nu-mi spune să nu mă îngrijorez. Spune-mi ce e. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Într-un minut. Numai un minut.

Se sprijini de el, lăsându-l s-o legene acolo pe pământ până când căldura trupului lui intră și în oasele ei înghețate.

— O, Harper, când te-ai făcut așa de mare și de puternic? Bebelușul meu.

— Tremuri. Nu ești bolnavă, ești speriată.

— Nu speriată, zise ea, trăgând adânc aer în piept. Traumatizată, cred.

— Te duc acasă. Poți să-mi spui ce e acolo.

— Ăă… da, așa ar fi mai bine.

Se trase puțin înapoi și-și șterse fața.

— Nu vreau să văd pe nimeni altcineva chiar acum. Și cu siguranță nu vreau să mă vadă nimeni pe mine. Sunt într-o stare proastă, Harper, și-mi imaginez că arăt ca o epavă.

— Nu-ți face griji. Vrei să te car eu?

— O.

Lacrimile îi umplură iar ochii, dar lacrimi calde.

— Băiatul meu bun. Nu, pot umbla. Spune-mi ceva întâi. Totul e la fel aici, nu-i așa? Totul e așa cum trebuie să fie aici?

Pentru că era atâta încordare în vocea ei, Harper se uită în jur, în seră.

— Totul e bine.

— Bine. Bine. Hai să mergem acasă.

Îl lăsă s-o conducă prin ploaie, în jurul clădirilor, și scoase primul oftat de ușurare când se urcă în mașina lui.

— Relaxează-te, îi comandă el, și se aplecă să-i lege el centura. Vom ajunge acasă într-o clipită. Trebuie să te încălzești.

— O să fii un tătic bun.

— Poftim?

— Ai o fire de îngrijitor bun - poate pentru că ești grădinar, dar nu numai că știi cum să ai grijă de cineva, o și faci. Doamne, ce zile oribile au fost astea.

— Te-ai certat cu Mitch sau ceva?

— Nu.

Roz își ținu ochii închiși în timp ce Harper conducea, dar buzele i se arcuiră într-un mic zâmbet.

— Nu devin eu isterică dintr-o simplă ceartă. Pentru Dumnezeu, sper că e nevoie de mai mult să mă pună pe mine la pământ.

— Nu te-am văzut niciodată plângând așa, de când a murit tata.

— Cred că nici n-am mai plâns așa.

Simți că mașina ia curba și își deschise ochii să vadă Harper House apărând în față.

— Ai vrut vreodată să renunț la asta, la locul ăsta?

— Nu.

Expresia lui era de șoc total când se uită la ea.

— Bineînțeles că nu.

— Bine. E bine să știu asta cu siguranță. Nu cred că aș putea renunța la el, nici chiar pentru tine.

— Este al nostru și o să fie întotdeauna al nostru.

Parcă și ieși din mașină, grăbindu-se pe partea ei înainte să apuce ea să iasă.

— Sunt doar puțin zguduită, Harper, nu sunt rănită de moarte.

— Du-te direct sus, și ia-ți niște haine uscate. O să-ți aduc niște coniac.

— Harper, poate că o să ți se pară stupid, dar nu sunt gata să urc la etaj.

— O să-ți aduc eu niște haine uscate. Poți să te schimbi în camera lui David.

— Mulțumesc.

Nici măcar n-o întrebase de ce, se gândi ea. Nu ezitase deloc. Ce bărbat crescuse.

— Du-te înapoi la David, îi comandă el. Spune-i că am spus eu să-ți dea coniac și niște ceai cald.

— Da, să trăiți.

Înainte să ajungă lângă scări, Mitch ieși din bibliotecă și veni pe hol.

— M-am gândit eu c-am auzit ușa - am stat cu o ureche pe…

Se opri din vorbit când se apropie și apoi mări pasul să ajungă lângă ea.

— Ce? Ți-e rău? Te-ai rănit?

— Nu. Arăt bolnavă?

— Arăți palidă și ai plâns. Ce e?

Se uită peste capul ei în ochii lui Harper.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vrea să vadă pe nimeni acum, începu Harper.

— E în regulă, zise ea, strângându-l de mână pe Harper. Așa am zis, îi zise apoi lui Mitch. Dar după ce mă calmez puțin, aș prefera să vorbesc cu amândoi - cu toți trei, căci îmi imaginez că David e în bucătărie.

— Are nevoie de niște haine uscate, zise Harper. Dacă o duci la David, zi-i să-i dea niște coniac, și eu mă duc să-i aduc haine de schimb.

— Pentru numele lui Dumnezeu, așa pățesc dacă sunt mica femeie într-o casă plină de masculi mari și voinici. N-am nevoie să fiu dusă

nicăieri și pot să-mi iau și singură coniac.

— Își revine, îi zise Harper lui Mitch. Tu ai grijă de ea. Mă întorc imediat.

— L-am îngrijorat acum, zise Roz când Harper urcă scările în goană. Urăsc să-l îngrijorez.

— Ei bine, mă îngrijorezi și pe mine.

— Presupun că n-am ce face. Chiar că nu mi-ar strica un pic de coniac, totuși.

În clipa în care intrară în bucătărie, David se repezi către ea, cu îngrijorarea întipărită pe chip. Roz flutură o mână prin aer.

— Nu sunt rănită, nu sunt bolnavă, și nu e nevoie să vă agitați. Tot ce vreau e un pahar de coniac și hainele uscate pe care mi le-aduce Harper acum. Pot să mă schimb în camera ta?

— Nu. Stai jos.

În timp ce mergea la un dulap, își scoase cârpa pe care o ținea la talia blugilor și se șterse cu ea de făina de pe mâini.

— Cine-a făcut-o să plângă?

Pentru că întrebarea era mai mult o acuzație, azvârlită direct către Mitch, acesta ridică mâinile în semn de pace.

— Eu am fost aici, îți amintești? Harper a adus-o așa.

— Trebuie să subliniez că sunt chiar aici. Și că sunt în stare să vorbesc singură. Mersi, scumpule.

Luă paharul de coniac și bău zdravăn.

— Întotdeauna am urât chestia asta, dar merge direct unde trebuie.

Reuși să-i zâmbească lui Harper care intră cu o bluză de trening, blugi și șosete groase.

— Eroul meu. Dați-mi câteva minute și voi încerca să vă explic ce s-a întâmplat.

Harper așteptă până când Roz intră în camera lui David și închise ușa.

— Am găsit-o stând pe jos în sera de înmulțire, plângând. Pur și simplu plângând în hohote. Aproape niciodată nu plânge. I se umezesc ochii dacă ceva o face foarte fericită sau sentimentală, dar când e tristă sau rănită - nu te lasă s-o vezi.

— Ce s-a întâmplat în ultimele zile? întrebă Mitch și văzu că David și Harper schimbă o privire. Am știut eu că e ceva. M-a evitat.

— E mai bine să-ți spună chiar ea. David, ar trebui să bea și niște ceai, nu crezi?

— Pun ibricul acum. Scoate cutia de caramele Nirvana din frigider. Niște ciocolată o va face să se simtă mai bine. Mitch, aprinzi, te rog, focul aici? Nu m-am obosit să fac focul azi.

Când Roz intră înapoi în bucătărie, David pregătea ceaiul, Harper așeza pe masă o cutie de praline scumpe de ciocolată cu caramel și Mitch făcea focul în căminul din bucătărie.

— Asta mă face să mă întreb de ce nu am avut o criză încă de mai demult, dacă trei bărbați chipeși așa ca voi sar așa să-mi facă pe plac. Înainte să te așezi, Mitch, ar fi trebuit să-ți spun dinainte. Cred că vei avea nevoie de un reportofon să înregistrezi.

— Îl aduc acum.

Asta îi mai dădu o clipă să se calmeze, să fie mai aproape de nivelul ei de calm obișnuit pe când se așezară toți la masă. Le spuse totul, fiind acum în stare să le relateze totul foarte direct și clar. Deși simți că-i îngheață iar mâinile, pur și simplu și le încălzi pe ceașca fierbinte de ceai și termină de descris experiența pe care o avusese în seră.

— Întotdeauna mi-a plăcut puțin de Mireasă, zise David. Dar acum cred că e doar o nemernică crudă.

— Este greu de contrazis.

Roz luă o bucată de ciocolată.

— Dar mie mi se pare că ea chiar crede toate astea cu sinceritate. Că bărbații sunt mincinoși, înșelători, nemernici fără nici o calitate. Și vrea s-o cred și eu ca să nu fiu folosită și rănită din nou.

— Mamă, zise Harper, uitându-se fix la ceașca lui de ceai. Crezi că tata te-a înșelat?

— Nu cred asta deloc. Mai mult de-atât, dragul meu, știu că mi-a fost credincios. Fără nici cea mai mică umbră de îndoială.

— Ea te-a făcut să-l vezi așa.

— M-a făcut să-l văd, repetă Roz. Și mi-a frânt inima. Să-l văd așa cum era. Atât de tânăr și de plin de viață, și real. Și imposibil de atins. N-am putut să ajung la el, când tot ce-am simțit pentru el a revenit la viață în mine din nou, la fel de vibrant și de real. Am știut că era o minciună, chiar și în timp ce se întâmpla. Și toate lucrurile alea pline de cruzime, pe care ea i le-a pus în gură, n-au fost niciodată ale lui. El n-a fost niciodată crud.

— A folosit experiența ta cu Bryce, un incident dureros, începu Mitch. Și a transferat experiența aceea asupra bărbatului care a fost înaintea lui. John. Și a bărbatului care a venit după el. Eu. Mai degrabă te-ar răni, e forțată să te rănească, doar ca să te salveze de o legătură cu mine.

— E cam târziu pentru asta.

— Chiar e?

— Crezi că am o minte și o voință atât de slabe, încât o să-i las trucurile să mă influențeze?

— Cred că ai o minte puternică, periculos de aproape de prea puternică pentru propriul tău bine. Dar nu sunt sigur cât de mult ești de acord cu ea.

— Înțeleg. Ei bine, cred că v-am spus tot ce-am putut să vă spun. Acum o să mă duc în camera mea să mă ocup de niște acte. Harper, mi-ar face bine să știu că te-ai dus înapoi la seră să verifici dacă totul

e în regulă. David, ceaiul mi-a prins perfect, mulțumesc.

Se ridică și ieși din încăpere fără o privire înapoi.

— Mă rog, cel puțin dacă ai enervat-o și-a căpătat puțină culoare în obraji, comentă David.

— Atunci o să aibă probabil bujori permanenți de sănătate pe când o să termin. Scuzați-mă.

— E un bărbat curajos, foarte curajos, zise David, când Mitch ieși.

— Sau prost ca noaptea, zise Harper. Oricum, cred că e îndrăgostit de ea. Dacă e prost, mama o să termine rapid cu el. Dacă e curajos, s-ar putea să reușească să se țină pe poziție. Sper să reușească.

Roz tocmai ajunsese la dormitorul ei când Mitch o prinse din urmă și intră în cameră imediat în urma ei. Roz se întoarse către el, încet și ostentativ.

— Nu cred că te-am invitat înăuntru.

— Nu cred c-am cerut să mă inviți, zise el și, la fel de încet și de ostentativ, închise ușa - și, spre uluirea ei, o încuie.

— O să vrei să descui ușa aia și să ieși afară imediat sau, crede-mă, furia fantomei ăsteia - probabil - psihopate nu va fi nimic în comparație cu a mea.

— Dacă vrei să te cerți cu mine, dă-i drumul. Dar vreau prima dată să știu de ce naibii.

— Tocmai ți-am spus. Nu apreciez deloc faptul că-mi invadezi intimitatea în felul acesta și că îți permiți să crezi că…

— Și asta-i o prostie. Ce s-a întâmplat? M-ai evitat și te-ai ferit de mine de zile întregi. Ultima dată când am fost împreună, am fost în patul ăla și ai fost cu mine, Rosalind. Vreau să știu ce s-a schimbat.

— Nimic. Am propria viață, așa cum ai și tu.

Într-un gest intenționat și, recunoștea chiar și ea, meschin, se duse la ușile terasei și le deschise brusc.

— Am avut multă treabă.

Mitch traversă pur și simplu camera și trânti ușile, închizându-le. Le încuie.

Roz nu era sigură că putea vorbi, având în vedere focul furiei ce-i ardea în gât.

— Dacă îți închipui pentru o singură clipă că voi tolera această…

— Taci! se răsti el, și deși furia ei crescândă clocotea în ea, Roz se trezi măsurându-l într-o nouă lumină. De fapt, zise el, înainte ca Roz să apuce să se gândească la un răspuns, răspunde-mi la o întrebare. Ți-am spus că mă îndrăgostesc de tine. A fost o greșeală?

— Că mi-ai spus? Nu. Că te-ai îndrăgostit? Posibil. Sunt o femeie dificilă.

— Asta nu e o veste nouă.

— Mitchell, sunt obosită, sunt nervoasă, sunt epuizată emoțional… nici nu știu cum naiba sunt, dar nu vreau să mă cert cu tine, pentru că

mă voi certa urât și voi regreta după aceea. Nu vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să fiu cu tine.

— Nu plec pentru că ești obosită, nervoasă și epuizată emoțional. Nu vrei să vorbești sau să te cerți, bine. Culcă-te, dormi puțin. O să aștept până te simți mai puternică.

— Dumnezeule. Doamne, Dumnezeule!

Se răsuci pe loc și se repezi către ușile terasei, le descuie și le deschise către ploaia de afară.

— Am nevoie de aer. Am nevoie de niște afurisit de aer.

— Bine. Respiră cât aer vrei. Dar de data asta, Rosalind, vei vorbi cu mine.

— Ce te aștepți să-ți spun? Ce vrei să auzi?

— Adevărul, de exemplu.

— Adevărul, atunci. M-a *rănit*.

Vocea i se înecă de emoție și-și apăsă mâna făcută pumn pe inimă.

— M-a sfâșiat în bucăți. Să-l văd pe John așa. Nu pot să explic, nu am cuvinte pentru ce mi-a făcut.

Se răsuci violent către el și el văzu că ochii ei erau înecați de lacrimi. Lacrimile nu curseră, și Mitch își imagina de cât efort îndârjit avea nevoie să le țină pe loc. Dar ochii de un cafeniu cu reflexe aurii înotau în lacrimi.

— M-a făcut să mă prăbușesc la pământ și n-am putut să fac nimic. Cum pot să mă lupt cu așa ceva? Cum pot să mă lupt cu ceva ce nu există cu adevărat? Chiar și știind de ce a făcut-o, inima mea tot e zdrobită și însângerată.

Cu un gest nerăbdător, își șterse cu palmele lacrimile scăpate de sub control.

— N-a meritat să fie folosit în felul acesta. Înțelegi? N-a meritat-o. A fost un om bun, Mitchell. Un om bun, un soț bun, un tată bun. M-am îndrăgostit de el când aveam paisprezece ani. Paisprezece ani, îți poți imagina? El m-a făcut să fiu femeie și mamă, și, Doamne sfinte, văduvă. L-am iubit dincolo de orice măsură.

— Ea nu poate atinge ce simți pentru el. Nimic din ce poate face ea nu poate să atingă asta. Eu nu l-am cunoscut, dar mă uit la tine, Rosalind, și pot să văd asta. Pot să-l văd pe el.

Roz oftă cu un sunet dureros și întretăiat.

— Ai dreptate. Ai dreptate.

Se rezemă de tocul ușii și se uită afară la ploaia rece.

— Nici tu n-ai meritat să fii folosit. N-ai meritat - nu meriți ceea ce a încercat ea să te facă să pari în mintea mea. N-am crezut-o în privința lui John, și n-am crezut-o nici privitor la tine. Dar durerea tot m-a rănit.

Trase din nou aer în piept, mai adânc de data asta.

— Nu te asemăn lui Bryce. Sper că știi asta.

— Aș prefera să știu ce simți, nu ce *nu* simți De ce n-ai vrut să mă vezi, Roz?

— N-are nimic de-a face cu tine, și totul cu mine. Nu urăști când oamenii spun asta?

— Atât de mult, că mi-e greu să mă abțin să nu te prind și să te scutur până îmi spui și restul. Nu ești singura cu o doză serioasă de furie.

— Nu, cred că am luat locul întâi la asta acum. Unul dintre lucrurile care-mi plac la tine este că ai un simț puternic al controlului. Eu am un temperament atât de urâcios, nici nu-ți poți închipui. Așa că știu totul despre control.

— Ei, amândoi suntem niște indivizi foarte maturi.

— O, ești încă nervos pe mine.

Râse scurt și apoi încercă să-i ofere ceea ce-i ceruse. Adevărul.

— Noaptea aceea pe care am petrecut-o cu tine?

Se întoarse acum să-l privească direct în față, stând cu ușile deschise în spate.

— A fost minunat, și a însemnat atât de mult în atât de multe feluri. A doua zi m-am gândit la tine și când am venit de la lucru, aveam de gând să te sun. Aveam un mesaj de la tine în căsuța vocală.

— Roz, am mereu programată întâlnirea cu Josh. Fiul meu…

— Știu. N-a fost asta. Doamne, nu începe să te îngrijorezi că sunt una dintre femeile acelea atât de dependente care au nevoie de atenția unui bărbat în fiecare minut al fiecărei zile. Mesajul de după al tău m-a înfuriat. Era despre calitatea mea de membru la country club, despre cum am renunțat la ea, și le-am trimis, chipurile, o scrisoare plină de plângeri și de comentarii grosolane și așa mai departe. Ceea ce, bineînțeles, nu făcusem.

— Clerk.

— Fără îndoială. Și a fost destul de ușor să rezolv problema, serios. Nu…

Scutură din cap.

— A fost iritant și jenant să rezolv situația. Dar oricum m-a enervat. Aproape ieșisem din cameră, cu ochii injectați, gata să-l găsesc și-n gură de șarpe și să-l bat ca pe-un câine când mi-a ieșit în cale Hayley cu bebelușul în brațe. Ea m-a oprit, și-i sunt recunoscătoare. Nu știu ce-aș fi făcut în starea de furie în care eram.

— Pun pariu că ar fi meritat prețul unui bilet.

— Probabil aș fi ajuns în închisoare pentru atac cel puțin. Eram așa de furioasă, că am speriat fetița, am făcut-o să plângă. Și am spus un cuvânt foarte urât în fața ei despre activitățile sexuale ale lui Bryce împreună cu membri de același sex.

— Având în vedere că Lily n-are nici măcar un an, nu-mi imaginez că i-a făcut o impresie prea puternică.

— Oricum, aproape îmi ieșisem din minți de furie și trebuia să mă controlez, dar tot am spumegat pentru o vreme. Voiam să mă calmez, să mă calmez cu totul. Și a trebuit să merg să mă întâlnesc cu avocatul meu, să fac o vizită de curtoazie la club. Să calmez orgoliile zburlite ale tuturor.

— Data viitoare ar putea să-ți vină ideea că mi-ar plăcea să am și eu șansa să fac asta în cazul tău.

— Sunt rea când sunt furioasă.

— Pun pariu că ești.

Roz se trânti într-un fotoliu.

— Roz, ar trebui să te duci la poliție cu chestia asta.

— Am fost. O altă situație jenantă. Și nu e nevoie să-mi spui că n-am nici un motiv să fiu jenată. Simt jena, așa că asta e. Nu prea au ce face, bineînțeles, dar am dat o declarație cu toate lucrurile pe care le știu. Dacă și când se poate dovedi că el a făcut toate chestiile astea, este fraudă și poate fi considerată hărțuire. Dacă pot să-l ard, Mitch, poți paria pe ce vrei tu că o s-o fac.

Mitch veni lângă ea și îngenunche în fața ei.

— Aș vrea să te ajut să aprinzi chibritul.

Roz își puse mâna pe obrazul lui.

— Nu am vrut să te alung. M-am gândit la tine, la cum o să te găsesc și o să-mi petrec seara cu tine. Chiar înainte de a intra în coșmarul ăla oribil cu ochii deschiși.

— Printr-o coincidență, și eu m-am gândit la tine și m-am întrebat dac-ai vrea să-ți petreci seara cu mine. Vrei să ieși din casă pentru câteva ore?

— Nu. Chiar nu vreau.

— Atunci vom sta aici.

— Aș vrea să te rog ceva.

— Spune.

— Este un eveniment mare și simandicos la club. O cină cu dans, balul anual de primăvară. David era cel care urma să fie însoțitorul meu. Chiar și având în vedere ce se întâmplă între noi doi, aveam de gând să mă țin de planul ăsta, pentru că nu-mi place ideea bârfelor și a discuțiilor ce vor începe dacă apar cu tine. Dar la naiba cu asta. Aș vrea să vii cu mine.

— Formal, adică în frac?

— Mă tem că da.

— Bine, mă descurc eu. Suntem bine deci… noi doi?

— Așa se pare, nu?

— Vrei să te odihnești, acum?

— Nu.

Mulțumită, Roz se aplecă înainte să-l sărute pe amândoi obrajii.

— Ceea ce vreau e o baie lungă și fierbinte. Și aș vrea foarte mult să

am un însoțitor în cadă.

— Asta da, invitație, zise el și se ridică în picioare, apoi o trase și pe ea sus. Acceptată. S-ar putea să fie de fapt ocazia perfectă să-ți povestesc despre vizita mea recentă la Clarise Harper.

— Verișoara Rissy? Asta chiar că trebuie s-o aud.

Era minunat, era decadent și de-a dreptul perfect să se lăfăie într-o baie cu spumă în cada adâncă și veche, cu spatele rezemat de pieptul lui Mitch.

Nici măcar nu se sfârșise ziua de muncă, și iat-o făcând o baie senzuală cu un bărbat, cu muzică și lumânări.

— Clarise se face din ce în ce mai slabă și mai rea cu fiecare an ce trece, comentă Roz. Jur că dacă moare vreodată - pentru că nu sunt sigură dacă va catadicsi să facă asta în cele din urmă - nici n-o să aibă nevoie de un sicriu. O s-o frângă pur și simplu în două ca pe-o crenguță și cu asta, basta.

— Mi-am putut da seama că și ea are aceeași opinie grozavă despre tine.

— Mă disprețuiește din multe motive, dar principalul este că eu am casa asta, și ea nu.

— Aș zice că asta e foarte sus pe listă.

— Minte dacă spune că n-a văzut-o sau n-a simțit-o niciodată pe Amelia. Am auzit-o pe bunica vorbind despre asta. Memoria lui Clarise se pliază ca să servească propriilor interese. Nu tolerează nici o frivolitate, înțelegi, și fantomele intră în categoria asta.

— A zis că-s vorbe de clacă.

Lăsându-și capul pe spate, Roz râse până aproape rămase fără respirație.

— O, sunt sigură c-a zis. Parcă o și aud. Ei bine, poate zice orice vrea, dar minte. Și știu cu siguranță că are scrisori, poate chiar și jurnale și o grămadă de fotografii. Lucruri pe care le-a luat din casă când a murit tata. O s-o nege, dar știu că s-a servit singură cu mai multe lucruri. Am avut o ceartă când am prins-o luând o pereche de sfeșnice din salon, în timp ce lui tata i se făcea încă priveghiul. Vrăjitoare rea și bătrână.

— Nu-mi pot imagina că a ieșit pur și simplu afară pe ușă cu ele.

— Nu atunci, în orice caz. Nu mi-a păsat de nenorocitele de sfeșnice - erau urâte -, dar tata nu era nici măcar în *pământ* încă și acum mă înfurie. A pretins că i le-a dat tata - ceea ce sigur n-a făcut - și că nu le voia decât din motive sentimentale. Ceea ce e o minciună sfruntată și nenorocită, pentru că n-are nici măcar o celulă sentimentală în tot corpul ei uscat.

Mitch își frecă obrazul de părul ei parcă în semn de alinare, dar Roz simți că se scutura de râs.

— O, dă-i drumul și râzi. Știu că spun prostii.

— Ador felul în care spui prostii, dar să ne întoarcem la subiect. Poate că a mai luat și alte lucruri, pe care n-ai prins-o luându-le.

— Știu c-a făcut-o, vampir lacom ce e. Erau o fotografie cu bunicul pe când era copil într-o ramă de argint - în stil Edward -, un bol de fructe Waterford, două ciobănițe Dresden - oh, și alte lucruri ce-au dispărut după ce a venit în vizită la noi.

— Hmm.

Își rezemă bărbia de creștetul capului ei și trecu leneș săpunul pe brațul ei.

— Ce știi despre Jane Paulson?

— Nu prea multe. Am întâlnit-o la diverse nunți și înmormântări, genul acesta de evenimente, dar aproape că n-am nici o imagine a ei în minte. Și dacă da, atunci era doar o fetiță dulcică. Cred că e cam cu douăzeci și cinci de ani mai tânără decât mine, dacă socotesc bine.

— M-a făcut să mă gândesc la un cățeluș care-a fost lovit atât de des, că-și ține mereu coada între picioare.

— Dacă locuiește cu verișoara Rissy, atunci îmi închipui că așa e. Biata de ea.

— Știe însă ceva.

Curioasă, Roz își întoarse capul să poată să-l vadă pe Mitch.

— De ce spui asta?

— A avut o tresărire când Clarise a pretins că n-are nici un jurnal. De parcă voia să-i sară în ajutor, să spună: „O, dar nu vă amintiți de”… ce-o fi fost. Apoi însă s-a prins și a tăcut. Dacă aș fi parior, aș paria la sigur că pedanta de Rissy are niște informații pe care le-am putea folosi.

— Și dacă nu vrea să le arate, atunci mai degrabă le-ar da foc decât să ți le dea. Atât e de perversă.

— Nu poate dacă nu știe că eu știu că le are - și dacă o putem convinge pe Jane să ne ajute.

— Ce-ai de gând să faci, s-o seduci pe biata fată?

— Nu, zise el și se aplecă să sărute umărul ud al lui Roz. Tu o s-o seduci. M-am gândit că fetei i-ar prinde bine o prietenă - poate promisiunea unei slujbe noi. Dacă ai putea s-o contactezi fără să afle Clarise, să-i oferi niște opțiuni…

— Și să încerc s-o recrutez.

Țuguiindu-și buzele, Roz se gândi câteva clipe.

— E foarte înșelător și complicat. Și îmi place foarte mult.

Mitch își ridică mâinile și-i acoperi sânii cu ele și cu spumă parfumată.

— Speram eu c-o să-ți placă.

— Nu mă deranjează să joc murdar.

Cu o sclipire jucăușă în ochi, se răsuci în cadă până ajunse cu fața

către el.

— Hai să exersăm, zise ea și îl trase sub apă cu ea.

Capitolul 16

Sub haosul zumzăitor al sezonului de primăvară se afla stresul clocotitor al cultivatorului, mai ales dacă se întâmpla ca acesta să fie și proprietar. Oare pregătise suficiente răsaduri, oferea tipul și numărul bun de plante perene? Vor fi florile destul de mari, destul de spectaculoase încât să atragă clienții? Erau plantele îndeajuns de puternice, de sănătoase, încât să mențină reputația pe care și-o clădise?

Crease oare destule coșuri, ghivece - sau prea multe?

Dar arbuștii și copacii? Oare produsele adiacente vor scoate în evidență plantele sau vor dăuna vânzărilor?

Oare coloranții de mulci pe care se hotărâse să-i ofere spre vânzare erau o greșeală sau clienții ei vor aprecia varietatea?

Lăsă mare parte din pregătiri pe mâinile Stellei; tocmai de aceea își angajase un administrator. Roz voia să compartimenteze multe dintre aspectele secundare în alte departamente. Dar În Grădină era în continuare creația ei, copilul ei, și simțea toată mândria și grija unei mame care-și privește copilul crescând.

Se putea bucura de mulțime și de agitație, văzând clienții împingându-și cărucioarele cu răsaduri printre mese, pe pietriș sau beton ca să selecteze exact plantele pe care le doreau pentru grădinile lor sau ghivecele pentru terasă. Îi făcea plăcere să dea consultații și recomandări, se pricepea și se folosea de asta să alunge micul junghi de tristețe pe care-l simțea la începutul sezonului, când își vedea plantele pe care le îngrijise cu atâta drag mergând acum la alte case.

În perioada aceasta a anului deseori își ținea singură predici despre cât de nepotrivit era să fie sentimentală în legătură cu ceea ce crescuse. Dar nu erau, și nu puteau fi niciodată, simple produse pentru ea. Săptămânile, lunile, deseori anii pe care-i petrecuse îngrijind diverse specimene formau o legătură pentru ea care era foarte personală.

În primele zile ale fiecărui sezon de primăvară întotdeauna jelea despărțirea de ele. Apoi însă se punea pe treabă.

Era în sera de înmulțire, luându-și o pauză de la mulțimea de clienți și calculând ce plante să mute în zona de vânzare, când Cissy năvăli înăuntru.

— Roz, sunt disperată.

Roz strânse din buze. Cissy, cea meticulos aranjată de obicei, avea acum mai multe șuvițe nelalocul lor și în ochi o sclipire panicată.

— Văd asta. Ți s-a pensionat coafeza? Maseuza ți-a fugit cu un muzician?

— O, nu glumi. Sunt serioasă.

Se duse grăbită printre mese până unde era Roz lucrând.

— Îmi vin socrii în vizită.

— Ah!

— Mi-au aruncat bomba azi-dimineață. Și vin în două zile. Urăsc când oamenii își închipuie pur și simplu că sunt bine-veniți.

— Sunt din familie.

— Ceea ce face să fie și mai rău, după părerea mea. Știi că soacră-mea se leagă mereu de mine. De peste douăzeci și șase de ani. Dacă nu s-ar fi mutat în Tampa, aș fi înnebunit deja sau aș fi fost la închisoare pentru crimă. Trebuie să mă ajuți, Roz.

— N-o să-ți omor soacra, Cissy. Există niște limite și în cazul prieteniei.

— Pun pariu că ai putea, zise ea și, cu ochii îngustați, se uită lung și atent în jur. Pun pariu că sunt tot felul de otrăvuri interesante pe aici pe care i le-aș putea strecura în martini, și să pun capăt acestui iad personal. Dar o să țin asta pe post de soluție de rezervă. Știi ce mi-a spus?

— Nu, dar bănuiesc că o să aflu.

— A zis că presupune că n-am schimbat covorul din sufragerie încă și că îi va face plăcere să meargă în oraș, cât e aici, și să găsească exact covorul potrivit. Să nu mă îngrijorez cât timp îi va lua pentru că acum are o grămadă de timp de când ea și Don s-au pensionat. Și că în curând voi afla și eu cum e asta, având în vedere că ajung deja și eu la vârsta aceea. Că ajung la *vârsta aceea*. Îți poți imagina?

— Având în vedere că noi două avem cam aceeași vârstă, cred că s-ar putea să găsesc ceva otravă pe-aici.

— O, asta nu-i nici măcar jumătate. Aș fi aici toată ziua dac-aș începe să-ți spun, și nu pot pentru că sunt cu pistolul la cap. A început să-mi vorbească pe un ton disprețuitor despre grădini și peluză, cum se întreabă oare de ce nu fac mai mult pentru ale mele, de ce nu fac un efort să merit casa pe care *fiul ei* mi-a oferit-o.

— Ai o curte frumoasă.

Nu că-și atingea tot potențialul, dar după părerea lui Roz, era bine îngrijită și destul de drăguță.

— M-a călcat pe nervi - așa cum face întotdeauna - și fără să mă gândesc i-am spus că am muncit pe rupte la ea, că am pus straturi noi și mai știu eu ce. I-am spus o grămadă de baliverne. Roz, și acum, dacă nu mă ajuți, o să vadă că am mințit-o cu nerușinare.

— Dacă vrei să vină Logan, o pot întreba pe Stella ce program are,

dar…

— Am fost la ea în drum spre tine. E angajat - incontinuu, zice ea - pentru următoarele două săptămâni.

Își aduse palmele laolaltă, ca într-o rugăciune.

— Te implor, Roz. Te implor. Scoate-l de undeva și dă-mi-l mie. Numai două zile.

— Nu pot să-l smulg de la alți clienți, dar stai, zise ea când văzu lacrimi adunându-se în ochii lui Cissy. O să rezolvăm noi cumva. Două zile.

Roz răsuflă puternic.

— O să te coste.

— Nu-mi pasă. Banii sunt cea mai mică îngrijorare a mea acum. Mi-e viața în joc aici. Dacă nu mă ajuți, va trebui pur și simplu să iau un avion până în Tampa, pe ascuns, și s-o omor în somn în noaptea asta.

— Atunci hai să începem să-ți salvăm viața, și pe-a ei.

Avea o idee în minte și trecu în grabă printre plantele ei în timp ce o dezvolta. Cissy nu clipi când Roz strânse plante, tufișuri, copaci ornamentali, ghivece.

— Harper, vreau să mergi acasă și să-mi aduci furgoneta. O să încărcăm toate astea și apoi o să te fur pentru câteva ore. Stella, spune-i lui Logan să vină pe aici când termină pe ziua de azi. O să facă niște ore suplimentare. Poate să ia el ce-am marcat pentru asta și să le aducă la adresa asta.

Scrise adresa lui Cissy pe o bucată de hârtie.

— Vino și tu cu el. Îmi vor fi de folos mâinile tale și ochiul tău priceput.

— Chiar crezi că poți termina toate astea în mai puțin de două zile? întrebă Stella.

— O să termin în mai puțin de două zile pentru că atâta timp am.

Adora să aibă parte de o provocare. Și nimic nu se compara cu săpatul pământului când era vorba să-și ia mintea de la orice griji.

Măsură, marcă, săpă, puse mușchi de turbă și greblă.

— În mod normal mi-ar plăcea să pregătesc solul mai mult timp. Începerea unui strat nou este un eveniment important.

Cissy își mușcă buza, înfășurându-și șiragul de perle de la gât între degete.

— Dar poți s-o faci.

— Nu-s prea multe lucruri pe lume pe care nu le pot face cu pământ și plante.

Ăsta e darul meu. Făcu un gest din cap către Harper, care aranja deja spalierul decorativ de metal.

— Și al lui. Și tu o să înveți astăzi ceva. Pune-ți mănușile alea. O să muncești pe rupte puțin, și atunci nu va mai fi o minciună.

— Pe mine nu mă deranjează nici cât negru sub unghie minciuna.

Dar își puse mănușile.

Roz îi explică, în termeni simpli, că vor face o grădină perenă de patru anotimpuri. Una care va impresiona, în orice moment al anului ar veni socrii în vizită. Irișii și garoafe, campanule, cercelușii și căldărușe pentru înflorire instant. Cu bulbi de primăvară, flori anuale plasate cu abilitate, și frunze de la plante ce vor înflori mai târziu care să umple spațiul de pe acum.

Și de îndată ce ghivecele masive pe care le alesese aveau să fie gata într-o explozie de flori, stratul acela va fi o piesă de rezistență pe care până și o soacră cârcotașă nu avea cum să n-o admire.

O lăsă pe Cissy să planteze moțul-curcanului și cineraria și ea se mută mai încolo să reorganizeze și să îmbogățească straturile de flori ce existau deja.

După încă o oră, își dădu seama că vor folosi tot ce adusese cu ea, și încă mai trebuiau.

— Harper?

Își șterse fruntea asudată cu dosul mâinii.

— Ai la tine telefonul mobil?

Harper se opri din lucrul la vițele de pe spalier și-și pipăi buzunarele.

— Pe undeva. În furgonetă, poate?

Era clar fiul ei, se gândi ea, la cât îi semăna, și-i flutură din mână să-și reia lucrul, iar ea se duse în față să găsească mobilul. O sună pe Stella, îi înșirui rapid o listă de lucruri de care avea nevoie - fără să se îndoiască pentru o clipă că managerul ei nu va înregistra totul, va face factura și inventarul, și-l va livra.

Plantă belșițe la gardul din spate. Împreună cu salvie albastră și margarete africane. Apoi rămase să contemple rezultatul când Cissy veni la ea cu un pahar înalt.

— Am făcut limonadă. Am stors eu lămâile. Pentru păcatele mele. Mi s-a dus naibii manichiura, zise ea întinzându-i paharul lui Roz. Și deja mă dor locuri pe care am uitat că le am. Nu știu cum reușești tu să faci asta.

— Eu nu știu cum reușești să joci bridge în fiecare săptămână.

— Mă rog, fiecare cu ale lui, presupun. Îți datorez mult mai mult decât cecul pe care ți l-am scris.

— O, o să mai scrii câteva până se termină chestia asta.

Cissy închise ochii.

— Hank o să mă omoare. O să-și ia crosa de golf de fier numărul nouă și-o să mă bată cu ea până mor.

— Nu cred, zise Roz ridicându-se în picioare și înapoindu-i paharul gol, apoi își întinse spatele. Cred că o să fie mulțumit și mândru, și mișcat că ai făcut un asemenea efort - să-ți strici și manichiura pe

deasupra - doar ca să faci casa mai frumoasă pentru vizita mamei lui. Ca să-i arăți ei, și lui, cât de mult prețuiești casa pe care ți-a oferit-o.

— O!

Un zâmbet lent i se întinse pe chip.

— Ești al naibii de isteață, Rosalind.

— Doar pentru că n-am un soț nu înseamnă că nu știu cum funcționează. O să te avertizez însă, dacă nu ai grijă cum se cuvine, o să vin aici și o să te bat eu cu crosa de golf numărul nouă a lui Hank.

Cissy se uită în jur la pământ, la răsadurile pe jumătate plantate, la lopețile, greblele și sacii de sol și aditivi.

— O să arate foarte frumos când va fi gata. Nu?

— Ai încredere în mine.

— Am. Complet. Și ăsta probabil că nu este momentul cel mai bun să-ți spun că fiul acela al tău e un drăcușor al naibii de chipeș. Îți jur că aproape mi s-a oprit inima când i-am dat limonada aia și mi-a aruncat un zâmbet. Doamne sfinte, cred că se aruncă fetele la picioarele lui.

— N-am văzut niciodată să fi avut probleme să găsească fete. Dar nu pare să le țină prea mult timp însă.

— E tânăr încă.

Se întunecase deja când ajunse acasă. Murdară și obosită, își vârî capul în bibliotecă înainte să urce la etaj. Văzuse mașina lui Mitch în față.

— Lucrezi până târziu? întrebă ea.

— Da. Și tu?

— Am avut o zi uluitoare. M-am distrat de minune. Acum mă duc sus să răzuiesc câțiva centimetri de mizerie de pe mine, apoi să mă îndop ca un porc.

— Vrei companie? Am câteva lucruri la care aș vrea să-ți cer părerea.

— Sigur, hai sus.

— Te-ai jucat în noroi?

— Aproape toată ziua. O urgență de grădinărit.

Îi aruncă un zâmbet peste umăr începând să urce scările.

— O prietenă, o vizită neașteptată a socrilor, tendințe pasiv-agresive și dorința de a impresiona. Asta a rezultat într-un profit grozav pentru afacerea mea și o zi superbă pentru mine.

Se duse direct în baie și-și dădu jos cămașa.

— A trecut multă vreme de când am fost implicată serios în organizarea și designul unei grădini. Aproape uitasem cât de mult ador să-mi vâr mâinile în pământ și să creez ceva.

Se dezbrăcă în timp ce vorbea, într-un mod practic, aruncându-și hainele în coșul de rufe, aplecându-se să pornească dușul și să testeze temperatura apei, în timp ce el stătea în pragul ușii, ascultând.

— Mult din spațiu era pământ virgin - potențial neexploatat. Ar trebui să mă simt vinovată că o taxez când eu m-am distrat așa de bine -, dar nu mă simt vinovată. Ne-am meritat banii ăștia.

— Ne-am?

— A trebuit să chem trupele în ajutor. Intră sub duș. L-am luat și pe Harper cu mine, și mai târziu au trecut și Logan, și Stella ca rezerve. Am plantat o grădină perenă de patru anotimpuri absolut superbă. Arată minunat și acum, și peste câteva săptămâni vor înflori crinul sălbatic timpuriu și indigofera sălbatică, apoi vor urma spirea și clopoțeii, salvia de câmp și degețeii. Harper a pus niște clematite mov superbe pe un spalier de cupru și a pus și un trio de hortensii. Apoi, când a ajuns Logan acolo…

Se întrerupse și-și scoase capul afară, cu părul șiroind de apă.

— Te plictisesc de moarte.

— Câtuși de puțin. Nu știu eu exact despre ce vorbești, dar nu sunt plictisit. Pari să fii complet în priză.

— Sunt. Voi trece mâine-dimineață pe la ea pentru ultimele retușuri și să-i prezint factura finală. S-ar putea să leșine, dar o să-și uluiască socrii.

— Nu mi-ai mai dat nici un răspuns despre planta aia pentru apartamentul meu. Știi, feng shui.

— Nu, nu ți-am dat.

Mitch așteptă cinci secunde și nu auzi nimic decât apa curgând. Râse.

— Presupun că ăsta e un răspuns. Știi… sunt destul de inteligent și responsabil. Aș putea fi învățat cum să am grijă de o plantă.

— Posibil, dar cazierul tău de până acum e urât, Mitch. Efectiv urât. Putem discuta despre o perioadă de probă. Am amenințat-o pe Cissy ce se întâmplă dacă nu întreține ce-am făcut acolo. Am auzit-o vorbind cu Logan să-l angajeze să vină de două ori pe lună să aibă el grijă. Asta e bine. Toți ar trebui să fim suficient de conștienți de sine încât să ne cunoaștem limitele.

— O uzi. O pui la soare. Pot să fac asta.

— De parcă asta-i tot. Îmi dai, te rog, prosopul?

Roz opri apa, luă prosopul din mâna lui și începu să se șteargă.

— Am fost atât de ocupați la lucru că aproape n-am avut timp să ne gândim o clipă și la altceva. Nunta Stellei o să vină imediat. Și știu că sunt unele lucruri care-mi vor solicita atenția în proiectul ăsta.

Mitch o privi dându-se cu cremă, și aroma loțiunii se combină cu cea a săpunului.

— O să ne descurcăm cu toate.

— Iernile zboară acum că am afacerea. Sunt mult mai multe de făcut iarna decât își închipuie lumea. Și uită-te la noi, încă o primăvară. Nici nu-mi vine să cred că e…

Se încruntă brusc. Tăcu și puse cu grijă la loc capacul tubului de cremă.

— Tocmai ai avut o revelație, nu-i așa? o întrebă el.

— Ce anume?

— Noi doi, acum.

Mitch rămase unde era în timp ce Roz trecu pe lângă el în dormitor, unde deschise un sertar după niște haine curate.

— Sfârșitul zilei de lucru, vorbind în timp ce faci duș. E foarte conjugal, nu?

Roz își luă niște pantaloni scurți de trening și-și trase un tricou peste cap.

— Ce părere ai despre asta?

— Nu sunt complet sigur. Puțin speriat, presupun. Uluitor de calm în general. Dar tu?

Roz își frecă părul cu prosopul în timp ce-i studia chipul.

— Să mă mărit din nou nu numai că nu a fost o prioritate, ci s-a aflat în vârful listei lucrurilor pe care trebuie să le evit. Împreună cu șerpii veninoși, broaștele ce cad din cer, virusul ebola și așa mai departe.

Mitch zâmbi, rezemat de ușă.

— Am auzit timpul trecut.

— Ai urechi bune. M-am îndrăgostit odată, foarte tânără. Și când m-am îndrăgostit, m-am măritat. A fost foarte bine, și o să-l iubesc pe John Ashby toată viața. O să-l văd în fiii pe care i-am făcut împreună, și știu că nu i-aș avea dacă nu ne-am fi iubit așa.

— Oamenii care pot iubi și au iubit așa sunt foarte norocoși.

— Da, suntem. La un moment dat m-am simțit singură. Băieții mergeau fiecare pe drumul lui, și casa mi s-a părut așa de goală, așa de tăcută. Am fost tristă - dincolo de mândria de a-i vedea pe tinerii bărbați la creația cărora am contribuit, am fost așa de afurisit de tristă.

Se duse în baie să agațe prosopul umed, apoi își desfăcu crema de față.

— Am avut nevoie de ceva care să alunge asta, sau cel puțin așa am crezut. Am vrut să am pe cineva cu care să-mi împart restul vieții. Am ales pe cineva care, la suprafață, părea potrivit. Greșeala asta m-a costat enorm. Emoțional și financiar.

— Și din cauza asta, vei fi foarte atentă în legătură cu o altă căsătorie.

— Da. Dar sunt îndrăgostită de tine, Mitchell.

Îi văzu valul de emoție din ochi și ce fior era să-l vadă, să știe că ea îl provocase!

Îl văzu dând să facă un pas spre ea. Și oprindu-se, pentru că știa că ea voia să aștepte. Și un nou fior o invadă când se simți atât de bine

înțeleasă.

— Nu m-am așteptat să iubesc din nou, nu cu toată inima. Asta a fost greșeala pe care-am făcut-o cu Bryce. Greșeala de bază - să mă căsătoresc cu cineva pe care nu l-am iubit cu toată inima. Totuși, căsătoria e un pas enorm. Sper că nu te superi să aștepți până îți voi spune eu când și dacă sunt gata să-l fac.

— Pot suporta asta, pentru că te iubesc, Rosalind. Greșeli pe care le-am făcut au rănit oameni pe care-i iubesc. Nu le voi face din nou.

Roz se duse la el.

— Sigur vom face alte greșeli noi.

Mitch se aplecă și-și lipi buzele de-ale ei.

— O să fie bine.

— Da, cred că o să fie bine. Hai să mergem jos, să vedem ce-a gătit David. Și atunci poți să-mi spui despre ziua ta în loc să stai să m-asculți pe mine dând înainte despre a mea.

Cum era târziu, copiii mâncaseră deja și părinții lor erau ocupați cu ritualurile lor de culcare.

— Uneori poți să uiți cât de plină e casa asta, zise Roz, începând să mănânce spaghete cu chiftele. Iar alteori parcă ești la casa de maimuțe de la grădina zoologică.

— Și ție-ți place în amândouă felurile.

— Da. Am un suflet contradictoriu. Am nevoie de singurătate, sau devin afurisită. Dacă sunt însă prea mult timp singură, devin melancolică. Nu-i ușor să trăiești cu mine, ar trebui să socotești și factorul ăsta în ecuație.

— Deja l-am socotit.

Roz făcu o pauză cu furculița la jumătatea drumului către gură, apoi o așeză la loc pe farfurie și izbucni în hohote prelungi și răsunătoare de râs.

— Așa-mi trebuie.

— Eu sunt dezordonat, deseori neglijent cu detalii care nu mă interesează la un moment anume - și n-am nici o intenție să mă schimb. Poți să socotești și tu factorul ăsta.

— S-a făcut. Acum, despre ce-ai vrut să discuți cu mine?

— Niciodată nu par să-mi lipsească lucrurile despre care să discut cu tine.

— Bărbații, în primele câteva săptămâni de dragoste, vorbesc mai mult decât o vor face în următorii douăzeci de ani.

— Vezi?

Gesticulă cu furculița, apoi învârti spaghetele în jurul ei.

— Un alt avantaj al faptului că ne-am întâlnit mai târziu în viață. Amândoi știm cum funcționează. Dar voiesm să discut în primul rând despre Clarise Harper.

— O să-mi strici pofta de mâncare vorbind despre ea, și ador chiftelele cu spaghete.

— I-am făcut o altă vizită azi-dimineață în timp ce tu presupun că săpai în grădină.

— Ai spune că ai vizitat al treilea sau al patrulea nivel al infernului?

— N-a fost chiar așa de rău. Îi place de mine, până la un punct. Mă găsește interesant, cel puțin, și aș putea spune că se amuză spunându-mi ce vrea ea și ținând pentru sine ceea ce nu vrea să știu.

Mai luă câteva furculițe de spaghete, apoi rupse în două o bucată de pâine cu usturoi ca s-o împartă cu ea.

— Am o casetă, dacă ești interesată. Mi-a spus o poveste interesantă, pe care pretinde că i-a spus-o mama ei, despre bunicul tău când era copil - cum s-a dus la culcare într-un dulap, cu un cățeluș pe care l-a luat dintr-un coș cu cățeluși abia fătați din grajduri. Voise să fie al lui, dar mama lui nu fusese de acord. Nu era voie cu câini în casă, ceva de genul ăsta. Așa că-l ascunsese în camera lui cam o săptămână, ținându-l în dulap și furând mâncare de la bucătărie pentru el.

— Cât de mare era?

— Cam de zece ani, crede ea. Cel puțin din câte i-a povestit mama ei. A fost descoperit când s-a vârât în dulap cu el și a adormit. Nimeni nu l-a mai găsit și au întors toată casa pe dos să-l caute. Și atunci un servitor a auzit un scâncet și i-a găsit pe amândoi în fundul dulapului din dormitorul lui.

— Și și-a păstrat cățelul?

— Da. Tatăl lui a decis împotriva voinței mamei lui, și l-au lăsat să-l țină, deși era o corcitură și se pare că niciodată n-a învățat nici o regulă de bună purtare. L-a avut aproape optsprezece ani, așa că și-l amintește și ea, vag. L-a îngropat în spatele grajdurilor și i-a plantat un pomișor peste mormânt.

— Spot. Bunica mi-a arătat mormântul. Este un mic marcaj. A zis că au îngropat acolo câinele pe care bunicul îl iubise foarte mult, dar cred că nu știuse nici ea povestea despre cum l-a căpătat. Altfel mi-ar fi spus.

— Impresia mea a fost că Clarise mi-a spus povestea ca să ilustreze faptul că fratele mai mic al mamei ei a fost răsfățat de tatăl lui.

— Așa ar face, răspunse Roz.

— Am mai aflat și altceva. Jane are fiecare a doua zi de miercuri liberă. Sau după-amiezile de miercuri. Îi place să meargă la librăria Davis-Kidd, să ia prânzul la cafeneaua lor, și să vadă ce noutăți au.

— Da?

— Oricine ar vrea să vorbească în mod privat cu ea ar putea da de ea acolo. Mâine, de fapt, e după-amiaza ei liberă de miercuri

— În ultima vreme, nu mi-am făcut timp să mai merg pe la o

librărie.

— Atunci aș zice că ar fi cazul să mergi mâine.

Fără descrierea lui Mitch, Roz se îndoia c-ar fi recunoscut-o pe Jane Paulson. Văzu o tânără - cu părul maro-cenușiu, haine mohorâte și o expresie solemnă - intrând în cafenea și îndreptându-se direct spre tejghea.

Comandă rapid, ca o persoană ale cărei obiceiuri nu variau prea mult, apoi se așeză la o masă într-un colț și își scoase o carte din geantă.

Roz așteptă șaizeci de secunde, apoi se duse către ea.

— Jane? Jane Paulson? spuse ea pe un ton vesel și entuziasmat, cu o vagă urmă de uimire, și o văzu pe Jane tresărind violent înainte de a-și ridica brusc privirea. Ei na, uite ce chestie! Fără să aștepte o invitație, Roz se așeză pe al doilea scaun de la masă. Au trecut… O, nici măcar nu-mi amintesc de când nu ne-am mai văzut. Sunt verișoara ta Rosalind. Rosalind Harper.

— Da, ș… știu. Bună ziua.

— Bună ziua și ție, zise Roz și o atinse pe mână cu un gest afectuos, apoi se rezemă de spătarul scaunului și sorbi din cafea. Cum mai ești, cât timp stai în oraș? Spune-mi tot.

— Sunt… sunt bine. Locuiesc aici acum.

— Nu! Serios? Aici în Memphis? Ce chestie! Sper că ai tăi sunt bine.

— Toată lumea e bine. Da, toți sunt bine.

— Cât mă bucur să aud asta! Să le spui mamei și tatălui tău că îi salut când mai vorbești cu ei. Și ce faci tu aici în Memphis?

— Ăă…

Se întrerupse când cana de supă și jumătatea de sandvici pe care le comandase îi fură servite.

— Mulțumesc. Ăă, verișoară Rosalind, ai vrea să mănânci ceva?

— Nu, cafeaua e de-ajuns.

Și nu mai putea rezista. Nu se mai putea uita la chipul acela nefericit și atât de lipsit de speranță și să continue s-o mintă.

— Jane, voi fi sinceră cu tine. Am venit aici azi ca să te văd.

— Nu înțeleg.

— Știu că locuiești cu verișoara Rissy, că lucrezi pentru ea.

— Da. Da, am… tocmai mi-am amintit. Am niște treburi de făcut. Nu știu cum am putut uita. Trebuie neapărat să plec și să…

— Draga mea.

Roz își puse mâna peste a ei, să o țină pe loc și sperând și să o liniștească.

— Știu ce părere are ea despre mine, așa că nu e nevoie să te îngrijorezi. N-o să-i spun c-am vorbit. Nu vreau să fac nimic ce ți-ar putea provoca necazuri cu ea. Îți promit.

— Ce vrei?

— Prima dată lasă-mă să-ți spun că nimic din ce-mi vei spune nu va ajunge la urechile ei. Știi cât de mult mă urăște și te asigur că sentimentul este complet reciproc. Eu și Clarise n-o să vorbim despre asta. Așa că vreau să te întreb prima dată: Ești fericită stând cu ea?

— Am avut nevoie de o slujbă. Ea mi-a dat o slujbă. Chiar ar trebui să…

— Mm-hmm. Și dacă ai putea avea altă slujbă?

— Eu… nu pot să-mi permit să plătesc chirie undeva, în momentul ăsta, zise Jane, uitându-se la supă de parcă ar fi cuprins toate răspunsurile de pe lume - și lumea nu era un loc prea prietenos. Și n-am nici o abilitate. Abilități potrivite pentru o slujbă.

— Mi se pare foarte greu să cred așa ceva, dar asta poate aștepta. Dacă te-aș ajuta să-ți găsești o slujbă care să-ți placă și un apartament pe care să ți-l poți permite, tot ai prefera să locuiești la Clarise și să lucrezi pentru ea?

Jane își ridică fața, foarte palidă acum.

— De ce-ai face asta?

— Parțial să-i fac ei în ciudă și parțial pentru că nu-mi place să văd membri ai familiei mele nefericiți, dacă soluția e simplă. Și încă un parțial. Sper că mă poți ajuta.

— Ce-aș putea face eu pentru tine?

— Are lucruri din casa mea, din Harper House.

Roz încuviință văzându-i teama și faptul că era limpede că știa.

— Tu știi asta, și eu știu asta. Nu-mi pasă - sau m-am hotărât să nu-mi pese - de statui, de lucruri, să spunem. Dar vreau hârtiile. Cărțile, scrisorile, jurnalele. Să fiu sinceră, Jane, intenționam să te mituiesc ca să mă ajuți. Te-aș fi ajutat să-ți găsești o slujbă bună și să te stabilești undeva, să-ți dau niște bani dacă ai nevoie, în schimbul lor. Dar o să fac asta pentru tine oricum.

— De ce?

Roz se aplecă înainte.

— M-ar fi zdrobit, dac-ar fi putut. M-ar fi manipulat, mi-ar fi condus viața, mi-ar fi zdrobit spiritul. Dac-ar fi putut. N-am lăsat-o. Nu văd de ce aș lăsa-o să-ți facă ție asta.

— Nu mi-a făcut-o ea. Eu am făcut-o. Nu pot vorbi despre asta.

— Atunci nici nu vom vorbi. Nu am de gând să te forțez.

Deși putea, se gândi Roz, atât de ușor. Și tocmai de aceea n-avea de gând s-o facă.

— Ce-o să fac în schimb e să-ți dau numerele mele de telefon. Aici e numărul de-acasă, și numărul meu de mobil, și numărul meu de la serviciu. Pune-le undeva unde să nu le găsească ea. Sunt convinsă că ți-ai dat seama că îți umblă prin lucruri când nu ești de față.

Jane încuviință.

— Nu contează. Eu n-am nimic.

— Dacă-ți păstrezi atitudinea asta, n-o să ai niciodată nimic. Gândește-te la ce vrei, și dacă vrei să te ajut să obții ceea ce vrei. Și apoi sună-mă.

— M-ai ajuta chiar și dacă eu nu te ajut?

— Da. Și pe mine mă pot ajuta singură dacă și când este nevoie. Are ceva ce-mi aparține, și am nevoie de ele înapoi. O să le obțin. Tu vrei să te scapi de ea, și o să te ajut. Fără nici o obligație.

Jane deschise gura, o închise, apoi se ridică rapid în picioare.

— Verișoară Rosalind. Am putea… am putea merge altundeva? Știe că vin aici și s-ar putea…

— Să primească rapoarte? Da, s-ar putea. Foarte bine, hai să mergem altundeva. Mașina mea e chiar în față.

*

Merseră la un mic restaurant dintr-un loc mai ferit, unde era prea puțin probabil să se afle cineva care să le cunoască pe ele sau pe Clarise. Localul mirosea a grătar și a cafea bună și tare.

Roz comandă pentru amândouă, ca să-i dea timp lui Jane să se calmeze.

— Ai avut o slujbă acasă?

— Am… am lucrat într-un birou, puțin, la compania tatălui meu. Știi că are o companie care vinde pardoseli.

— Ți-a plăcut munca de birou?

— Nu. Nu mi-a plăcut, și nu cred nici că sunt prea bună la asta, oricum.

— Ce ți-ar plăcea?

— M-am gândit că mi-ar plăcea să lucrez într-o librărie sau într-o galerie. Îmi plac cărțile și îmi place arta. Și chiar știu câte ceva despre ele.

— Ăsta e un început bun.

Pentru a o încuraja să mănânce, în loc s-o vadă culegând semințele de susan de pe chiflă cu degete neliniștite, Roz își ridică la buze jumătate din sandviciul enorm pe care-l tăiase deja în două, și mușcă din el.

— Ai ceva bani ai tăi?

— Am economisit cam două mii.

— Și ăsta e un bun început.

— Am rămas însărcinată, zise Jane, aproape fără să se gândească.

— Oh, scumpo.

Roz își puse sandviciul pe farfurie și o luă de mână pe Jane.

— Ești însărcinată.

— Nu mai sunt.

Pe obraji începură să-i curgă lacrimi.

— Anul trecut. A fost anul trecut. Am… el era căsătorit. Mi-a zis că mă iubește și că o să-și părăsească soția. Sunt așa o proastă. Așa o tâmpită.

— Termină cu asta, zise Roz răspicat, și-i dădu un șervețel. Nu ești deloc așa.

— Era un bărbat însurat, și am știut asta foarte bine. Dar m-am lăsat dusă de val. A fost atât de minunat să am pe cineva care să mă dorească, și a fost așa de palpitant să țin totul secret. Am crezut tot ce mi-a spus, verișoară Rosalind.

— Doar Roz. Bineînțeles că l-ai crezut. Erai îndrăgostită de el.

— Dar el nu mă iubea.

Clătinând din cap, Jane începu să rupă șervețelul în bucățele mici.

— Am descoperit că sunt însărcinată și i-am spus și lui. A fost atât de rece, atât de, mă rog, nu chiar nervos, dar iritat. Ca și cum ar fi fost… nu știu, un inconvenient. Voia să fac avort. Am fost atât de șocată. Îmi spusese înainte că ne vom căsători într-o zi, și acum voia să fac avort.

— Asta e foarte dur, Jane. Îmi pare atât de rău.

— Am zis că voi face. Am fost groaznic de tristă din cauza asta, dar aveam de gând s-o fac. N-am știut ce altceva puteam face. Dar am tot amânat, pentru că mi-a fost frică. Și apoi, într-o zi, eram cu mama, și a început să-mi curgă sânge și să mă doară burta, chiar acolo în restaurant, unde luam cina.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Roz scoase un șervețel din suportul de metal și i-l oferi.

— Am pierdut sarcina. Nu-i spusesem mamei că eram gravidă și am pierdut sarcina practic în fața ei. Ea și tata au fost atât de supărați. Eu eram amețită și mă simțeam atât de ciudat, și le-am spus cine era tatăl. Era unul dintre partenerii de golf ai tatei.

De data asta își ascunse fața în șervețel și plânse în hohote. Când ospătărița dădu să se apropie de masa lor, Roz clătină din cap către ea, se ridică și se duse de cealaltă parte a mesei, strecurându-se pe banchetă lângă Jane, și-și puse un braț pe după umerii ei.

— Îmi pare rău.

— Nici nu te gândi la asta. Poți să plângi liniștită.

— A fost o scenă oribilă, o perioadă de timp atât de oribilă. I-am făcut de rușine și i-am dezamăgit.

— Eu mă gândesc că în situația aceea mintea și inima lor ar fi trebuit să fie alături de tine.

— I-am făcut de rușine, sughiță și-și șterse lacrimile. Și totul pentru un bărbat care niciodată nu m-a iubit. Am pierdut copilul acela, poate pentru că am vrut să nu mai fie. Mi-am dorit foarte mult să dispară cu totul, și așa s-a întâmplat.

— O, scumpo, nu poți să-ți dorești ca un copil să nu mai fie și el să dispară din cauza asta. Poți să te învinovățești puțin pentru că l-ai conceput, pentru că e nevoie de doi pentru asta. Dar nu te poți învinovăți pentru că l-ai pierdut.

— N-am făcut niciodată nimic în viață în afară de ceea ce mi s-a spus să fac. Dar am făcut asta, și uite ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat. Toți facem greșeli, Jane, și uneori plătim un preț foarte piperat pentru ele. Dar nu trebuie să-l plătești la infinit.

O strânse încă o dată de umeri, apoi se duse înapoi de cealaltă parte a mesei, ca să fie față în față cu ea.

— Uită-te la mine acum. Ascultă-mă. Bărbatul care te-a folosit a ieșit afară din viața ta?

Jane încuviință și-și șterse ochii.

— Bine. Acum te poți hotărî ce vrei să faci. Să-ți construiești o nouă viață sau să continui să te dai de-a derdelușul pe movila de dărâmături a celei vechi.

— Chiar vrei să mă ajuți să-mi găsesc o slujbă?

— O să te ajut să-ți găsești una. S-o păstrezi va depinde de tine.

— Are… are o mulțime de jurnale vechi. Le ține în camera ei, încuiate într-un sertar. Dar știu unde e cheia.

Roz zâmbi și se rezemă de spătar.

— Ei, vezi ce isteață ești.

Capitolul 17

— Nu e diabolică, nu-i așa?

Hayley o mută pe Lily pe celălalt șold și se uită la Harper cum planta niște ghețișoară în stratul de flori de lângă ușa din spate a căsuței lui.

— Adică e răutăcioasă și scorpie, dar nu e diabolică.

— Evident, n-ai auzit-o pe mama descriind-o pe verișoara Rissy ca demonul din iad.

— Dacă asta e adevărat, atunci poate c-a avut ceva de-a face cu Amelia. Poate că ea a omorât-o.

— Nu se născuse încă - sau, cum ar zice mama, n-o făcuse încă dracul - când a murit Amelia.

— Ah, da. Se încruntă. Dar asta este doar dacă nu ne înșelăm în legătură cu datele. Dacă greșim, ar fi putut fi ea.

— Asta presupunând că Amelia a fost omorâtă.

— Păi, da, presupunând asta. Trebuie să fi avut un motiv să ia toate jurnalele alea și să le păstreze. Nu crezi?

— În afară de faptul că e o băbătie egoistă și afurisită?

— În afară de asta, da. Bine, scumpo, îi zise lui Lily care începea să se foiască în brațele ei. Hayley o așeză jos și începu să se plimbe cu ea, ținând-o de mâini, prin curtea interioară. În jurnale ar putea exista lucruri care o implică.

— Atunci de ce nu le-a ars?

— O, nu știu, se răsti ea. E doar o teorie. Trebuie să avem o teorie și o ipoteză ca să putem găsi soluția, nu?

— Dacă zici tu, dar soluția mea e că verișoara Rissy e o vrăjitoare egoistă, cu inima neagră și degete lipicioase. Uită-te aici, dulceața mea.

Culese un trandafir cultivat de el și-l ținu la nivelul lui Lily.

— Așa-i că-i frumos? Vrei să ți-l dau ție?

Zâmbind, fetița dădu drumul mâinii mamei ei și se întinse după el.

— A-ha, hai și ia-l, îi spuse el.

Și când Harper îl ținu doar puțin mai departe de vârfurile degetelor ei, Lily făcu trei pași nesiguri.

— O, Dumnezeule! O, Dumnezeule! Ai văzut? A mers singură. Ai văzut?

— Da, am văzut.

Harper o prinse pe Lily și o ajută să stea dreaptă când aceasta își încleștă pumnul în jurul florii.

— Uită-te la tine. Cine știe să umble singură?

— A făcut primii ei pași, zise Hayley cu glasul întretăiat, ștergându-și o lacrimă. A mers direct către tine.

Mereu stânjenit când cineva plângea, Harper se uită la ea.

— Scuze. Ar fi trebuit să te las pe tine să ții floarea.

— Nu, nu, nu este asta. A făcut primii ei pași, Harper. Fetița mea. Am văzut-o făcând primii ei pași. O, trebuie să le arătăm tuturor.

Dansă pe loc, apoi o ridică pe Lily în brațe, învârtind-o în cercuri, făcând-o să râdă în hohote.

— Trebuie să le arătăm tuturor cât de mare și de deșteaptă ești

Apoi se opri și oftă. Se aplecă spre Harper și-l sărută pe obraz.

— A mers direct către tine, repetă ea și apoi fugi către casă cu fetița în brațe.

Roz adora să bea cafea în curte, cu grădinile ce se trezeau întinse în jurul ei. Îi auzea pe băieții Stellei jucându-se cu câinele, și sunetele acestea îi întoarseră ceasul amintirii la vremea când îi auzea pe fiii ei.

Era plăcut să stea așa la începutul serii, cu lumina dulce și albăstruie, cu mirosul plantelor ce creșteau liniștite în aer. Era plăcut și pentru că era într-o stare de spirit bună pentru a nu fi singură. Ea își bea cafeaua, și în jurul ei vorbeau Logan și Stella, David și Mitch.

Și-ar fi dorit să fie și Harper acolo, și Hayley. Dar Harper nu răspundea la telefon - ceea ce nu era o întâmplare rară - și nu reușise să le găsească pe Hayley și pe fetița ei.

— A zis că a fost atât de mulțumit de felul cum arăta totul, că a dus-o în oraș să-și cumpere mobilier nou pentru curte, zise Stella și-și goli paharul de ceai cu gheață. Rareori am văzut o clientă mai satisfăcută - sau un proiect de peisagistică realizat și executat atât de rapid. Logan ar trebui să stea cu ochii pe tine, Roz.

— Știam și curtea, și femeia - și pe amândouă suficient de bine să fiu sigură că Cissy va adora schimbările. Și că-l va angaja pe Logan să o păstreze arătând atât de frumos.

— Aș urî ideea să fiu atât de nemulțumită și de intimidată de soacra mea, zise Stella și-i zâmbi lui Logan. Eu primesc o bijuterie.

— Și ea simte același lucru, ceea ce o să-mi facă viața de o mie de ori mai ușoară, zise el, înălțând doza de bere în toast către Stella. Zilele tale sunt numărate, roșcato.

— Două săptămâni și număr zilele. Mai sunt atât de multe lucruri de făcut. De fiecare dată când mă gândesc că totul e sub control, mai îmi apare ceva în minte. Plănuirea unei nunți mici și simple e plină de complicații.

— Spui „da” și după aceea mănânci tort, zise Logan, și primi o

privire lipsită de expresie de la viitoarea lui mireasă.

— Jolene mi-a fost de ajutor enorm de mult, continuă ea. Tot așa și mama, și sora lui Logan, de la distanță. Și nu știu ce m-aș face fără tine, David.

— Aruncă-mi mie buchetul, și suntem chit.

— Apropo de mama ta vitregă, interveni Roz, am vorbit azi cu Jolene.

— Serios?

— Dacă e cineva care cunoaște pe toată lumea din districtul Shelby, aceea e Jolene Dooley. Și mi-am amintit că are o prietenă care deține o galerie mică și frumoasă și un magazin de suvenire în centru. Jane o să aibă un interviu pentru o slujbă miercurea viitoare, după-amiaza.

— Lucrezi rapid, zise Mitch.

— Fata aceea avea nevoie de o șansă. Acum o să vedem cum se descurcă cu ea. Jolene are și o prietenă care are o soră care lucrează la o companie de închirieri. Se pare că este un apartament cu un dormitor în centru, la șase străzi de galeria asta. Chiriașii de acum se mută peste câteva săptămâni, și cei care voiau să vină acolo s-au răzgândit.

— Ar fi trebuit să spun că înfăptuiești miracole.

— O, eu nu fac decât cererea pentru ele.

— Crezi că va accepta? se întrebă Logan. Să se mute, să-ți dea ție jurnalele? După cum mi-ați descris-o, nu pare să aibă prea mult curaj.

— Unii dintre noi n-au. Și alții descoperă că-l au, dar că l-au rătăcit. E tânără și nu are ceea ce ai putea numi spirit. Și deși i-am spus foarte clar că nu va avea nici o obligație către mine, sunt destul de sigură că se va simți obligată dacă-și ia slujba asta, și apartamentul. Acum, dacă va avea tupeul să acționeze din obligația asta este altă chestiune.

— Și dacă n-o face? întrebă Mitch.

— Atunci mă gândesc că eu și verișoara Rissy avem programată o discuție pentru încheierea socotelilor. Am câțiva ași pe mânecă, și o să-i joc dacă e nevoie.

Ochii lui David sclipiră și se apropie mai tare.

— Știi niște secrete murdare despre ea? Ca de exemplu?

— Mici păcate de familie care n-ar vrea să fie aduse la lumină și pe care te asigur că o să le luminez ca de Crăciun, dacă nu-mi înapoiază ceea ce aparține reședinței Harper House.

Îl lovi ușor pe David pe bărbie.

— Dar pe moment, sunt micile *mele* secrete.

— O, ce-mi strici cheful.

Roz se întoarse, la fel ca toți ceilalți, când o auzi pe Hayley țipând. Cu fața strălucind, Hayley se repezi fără suflare către masă.

— A pășit. A mers direct către Harper. Trei pași!

Nu mai rămânea de făcut decât ca Lily să-și demonstreze încă o dată

noul talent. Dar fetița își lăsă genunchii moi de fiecare dată când Hayley încercă s-o îndemne să mai facă un pas. Și preferă să se târască pe jos sau să încerce să se cațere pe scaunul lui Roz.

— Vă jur c-a pășit. Puteți să-l întrebați pe Harper.

— Te cred, zise Roz și o luă pe sus pe Lily. Îți place s-o tachinezi pe mămica, nu-i așa?

Se ridică apoi cu Lily în brațe, luă un biscuit și i-l întinse lui Hayley.

— Cred că e vremea să începi și tu să folosești unul dintre instrumentele principale ale oricărui părinte. Mituirea. Du-te puțin mai încolo și întinde biscuitul către ea.

Hayley făcu așa cum îi zisese, Roz se ghemui și o sprijini pe Lily să stea în picioare.

— Harper i-a ținut o floare.

— Băiatul acela știe cum să farmece fetele. Hai, scumpo. Hai, du-te după el.

În aplauze entuziaste, Lily merse din nou. După aceea se trânti în fundulеț și mâncă biscuitul.

Când ceilalți intrară în casă. Roz și Mitch rămaseră afară să privească asfințitul.

— Ai fi insultată dacă ți-aș spune că ești o bunică onorifică minunată.

— Termenul „bunică” e încă un șoc, dar din moment ce n-aș putea iubi copilul acela mai mult dacă ar fi cu adevărat din sângele meu, nu. A făcut primii ei pași către băiatul meu. Către Harper. E greu pentru mine să nu mă concentrez asupra acestui fapt, asupra semnificației sale.

— Ea nu se vede cu nimeni? Hayley?

— Viața ei e centrată în jurul lui Lily chiar acum. Dar e tânără și plină de pasiune. Va apărea cineva mai devreme sau mai târziu. Cât despre Harper, nu pot ține șirul femeilor care vin și pleacă. Totuși, nu le aduce pe nici una aici să le întâlnesc și eu. Și asta are o semnificație.

— Ei bine, apropo de fii, al meu se vede cu o nouă domnișoară. O fată localnică. Și se întâmplă că părinții ei sunt membri ai clubului tău. O să fie și el la cina cu dans de mâine-seară. De-abia aștept să ți-l prezint.

— Și eu de-abia aștept să-l cunosc. Cine e fata?

— O cheamă Shelby - după district, mă gândesc. Shelby Forrester.

— E o lume mică și aglomerată. Da, îi cunosc pe Jan și Quill, părinții lui Shelby. O știu și pe ea - și este o fată drăguță. Eu și părinții ei suntem în momentul de față într-o… situație încordată. Quill are nu știu ce afaceri cu Bryce, și asta face lucrurile destul de incomode între noi. Dar asta nu va dăuna nimănui.

— Nimeni nu face legături complexe și nu creează situații încordate

ca în sud.

— Probabil că nu. Oricum, nu ți-aș fi menționat asta, însă dacă simți o stânjeneală, să știi de ce. Dar sunt gata să fiu excesiv de politicoasă, așa că nu este nevoie să te îngrijorezi.

— Nu sunt îngrijorat, fie că te decizi să fii politicoasă, fie că nu. Ce zici să mergem să ne plimbăm puțin? În felul ăsta pot să te țin de mână și să găsim un colț al grădinii mai umbrit și parfumat unde să te pot săruta.

— Asta mi se pare o idee grozavă.

— Faci o treabă grozavă cu Jane Paulson.

— Poate, dar motivația mea e cam tulbure.

Mitch râse și-i duse mâna la buze.

— Dacă motivațiile tale ar fi mereu pure, mă îndoiesc că te-aș considera atât de fascinantă.

— O, chiar îmi place lingușirea inteligentă. Hai să ne plimbăm către grajduri. O să-ți arăt mormântul lui Spot.

— Aș vrea să-l văd. Ar putea fi un loc bun să-ți spun despre o nouă teorie. Una la care mă tot gândesc de ceva vreme.

În timp ce se plimbau pe cărare, Roz monitoriză progresul florilor ei și studie cu ochi de șoim dacă era vreo buruiană.

— Aș prefera s-o dai toată la iveală, în loc s-o tot gândești atâta.

— Nu sunt foarte sigur ce părere o să ai despre asta. Mă uit la date, la evenimente, la momente și la oameni-cheie, încercând să fac conexiuni de la aceste date, evenimente, momente și oameni până la Amelia.

— Îhâm. Întotdeauna mi-au plăcut grajdurile astea aici, și să le las așa cum sunt. Ca un fel de ruine.

Cu capul înclinat într-o parte și mâinile în șold, Roz studie zidurile de piatră ce se fărâmițau, lemnul mâncat de vreme.

— Probabil c-aș putea să aranjez să fie restaurate. Poate că dacă o să am nepoții ăia de care vorbeai și dacă ei o să fie interesați de cai. Nici unul dintre băieții mei n-a fost interesat în mod deosebit. Cred că fetele sunt cele care trec printr-o perioadă de adorare a cailor.

Studie clădirea în lumina slabă a serii, acoperișul ce se lăsa și ornamentele decolorate - vițele și plantele agățătoare, ierburile ornamentale pe care le plantase în jur ca să-i dea un aspect sălbatic.

— Arată asemenea unei clădiri dintr-un film, sau mai degrabă dintr-o carte de povești.

— Asta îmi place la ele. Tatăl meu le-a lăsat în paragină, sau cel puțin n-a făcut nimic să păstreze clădirea. Îmi amintesc că spunea că vrea s-o dărâme, dar bunica l-a rugat să n-o facă. Ea spunea că e parte a locului și că ei îi plăcea cum arată. Mormântul e în spate. Îmi pare rău, Mitch, zise ea. Te-am întrerupt. Mi-am lăsat mintea să rătăcească. Spune-mi teoria ta.

— Nu știu ce părere o să ai despre asta.

— Oțetar otrăvitor, zise ea, împingându-l la o parte înainte să se frece de o plantă agățătoare. Va trebui să vin să o scot de aici. Uite, am ajuns.

Se ghemui la pământ și cu mâna fără mănuși scoase câteva buruieni, și curăță de pământ piatra pe care era gravat numele câinelui.

— E drăguț, nu, că și-a îngropat bătrânul câine aici, că a gravat în piatră numele lui. Cred c-a fost un om bun. Bunica mea nu l-ar fi iubit atât de mult dacă n-ar fi fost.

— Și l-a iubit, încuviință Mitch. Se vede că l-a iubit din fotografiile cu ei doi împreună.

— El pare destul de rece în majoritatea fotografiilor pe care le avem cu el. Dar n-a fost rece. Am întrebat-o odată pe bunica, și mi-a zis că ura să i se facă poze. Era timid. E ciudat să mă gândesc la asta, că bunicul meu a fost un om timid care-și iubea câinele.

— Ea era mai sociabilă? o întrebă Mitch.

— Da, mult mai mult. Îi plăcea să iasă în lume, aproape la fel de mult cât îi plăcea să stea în grădină. Îi plăcea să dea petreceri elegante, mai ales la prânz sau ceaiuri. Se îmbrăca frumos pentru ele - pălărie, mănuși, rochii vaporoase.

— Am văzut fotografii. Era elegantă.

— Și totuși își putea lua pe ea niște pantaloni vechi și să stea să sape pământul ore întregi.

— Cam ca și altcineva pe care o cunosc eu, zise el, trecându-și ușor o mână peste părul ei. Bunicul tău s-a născut la mai mulți ani distanță de surorile lui.

— Hmm. Au mai fost și alte sarcini cred. Bunica a pierdut două sarcini și ea, și-mi amintesc, vag, că a menționat odată că și soacra ei a trecut prin același lucru. Poate chiar și un prunc născut mort.

— Și apoi un fiu, născut în aceeași perioadă în care am presupus noi că a trăit Amelia - și a murit. Amelia, care bântuie casa, dar despre care nu găsim nici o dovadă c-a trăit vreodată aici - cu siguranță nu ca rubedenie. Care le cântă copiilor, dă toate indiciile că e devotată copiilor - și n-are încredere… de fapt, îi disprețuiește pe bărbați.

Roz înclină din cap. Amurgul se transforma rapid în întuneric și odată cu întunericul veni răcoarea.

— Da, și?

— Dar dacă băiatul născut în 1892 a fost copilul ei. Fiul ei, Roz. Fiul Ameliei, și nu al lui Beatrice Harper.

— Asta e o teorie extremă, Mitchell.

— Așa să fie? Poate. E doar o teorie, oricum, și parțial bazată pe o speculație oarecum exagerată. Dar n-ar fi o chestie fără precedent.

— Aș fi auzit. Cu siguranță s-ar fi menționat ceva, o șoaptă

perpetuată de-a lungul vremurilor.

— Cum? De ce? Dacă jucătorii inițiali ar fi fost foarte atenți să țină totul secret. Bărbatul bogat și plin de influență care-și dorește un fiu - și care plătește pentru unul. Ce naiba, și-n ziua de azi se întâmplă.

— Dar…

Roz se ridică în picioare.

— Cum ar fi putut ascunde o asemenea înșelăciune? Nu vorbești acum despre o adopție legală.

— Nu. Dar gândește-te la asta un minut. Dar dacă Reginald a angajat o tânără, probabil de neam destul de bun și cu o oarecare inteligență, care s-a trezit cu un necaz pe cap. El plătește facturile, îi oferă un adăpost și-i ia copilul dacă e băiat.

— Și dacă e fată, și-a irosit timpul și banii?

— E un joc de noroc. Un alt mod de a privi lucrurile ar fi c-a lăsat-o gravidă chiar el.

— Și nevasta lui i-a acceptat bastardul drept copilul ei, moștenitorul?

— El ținea băierile pungii, nu?

Roz rămase nemișcată, frecându-și brațele.

— E o teorie foarte rece.

— Așa e. Poate că era îndrăgostit de Amelia, plănuia să divorțeze de soția lui și să se însoare cu ea. Poate că a murit la naștere. Sau ar fi putut fi pur și simplu o afacere - sau altceva. Dar dacă băiatul Reginald Harper Jr a fost fiul Ameliei, asta ar explica unele lucruri.

— Ca de exemplu?

— Nu v-a făcut niciodată rău, nici ție, nici nimănui din sângele tău. Oare poate pentru că ești și din sângele ei? Descendenta ei? Poate străstrănepoata ei?

Roz se plimbă puțin în jurul micului mormânt.

— Atunci de ce e în casă, pe proprietate? Teoria ta e c-a născut copilul aici? În Harper House?

— Posibil. Sau c-a fost în vizită aici, și-a petrecut timpul aici. Poate ca dădacă a copilului - nici asta nu e fără precedent. Poate a murit aici, într-un fel sau altul.

— Într-un fel sau…

Mormântul acesta nu era mic, și nu avea nici o inscripție. Se deschidea întunecat și adânc.

Stătea deasupra lui, deasupra acelei guri mari deschise în pământ. Se uita în jos la moarte. Cadavrul într-o rochie zdrențuită și mizerabilă, carnea ce se topea de pe oase. Duhoarea de putreziciune năvăli către ea ca un roi de albine grase și zumzăitoare, înțepându-i ochii, gâtul, pântecul.

Pământul era jilav și alunecos unde stătea ea. Peste el se târa o ceață subțire și fetidă, mânjind pământul negru, iarba udă, cu limbi

murdare și cenușii.

Vârî o lopată prin ceața aceea, în pământ și în iarbă, umplu lopata cu pământ. Apoi aruncă pământul în mormânt.

Ochii moartei se deschiseră, sclipind de nebunie și de răutate. Ridicând o mână, cu oasele străpungând oribil carnea putrezită, începu să se cațere afară din mormânt.

Roz tresări și se feri de mâinile ce o țineau.

— Ușor, ușor. Respiră. Încet și calm.

— Ce s-a întâmplat?

Roz împinse iar mâna lui Mitch când își dădu seama că era pe pământ, ghemuită în poala lui.

— Ai leșinat.

— Te asigur că nu. N-am leșinat în viața mea.

— Consider-o prima dată, atunci. Te-ai făcut albă ca varul, ți s-au dat ochii peste cap. Te-am prins în timp ce începeai deja să te prăbușești. N-ai rămas fără cunoștință decât cam un minut.

Tremurând puțin și el, își lăsă fruntea în jos către a ei.

— A fost cel mai lung minut din viața mea de până acum.

Mitch trase aer adânc în piept o dată, apoi încă o dată.

— Dacă ești bine, te superi dacă rămân aici un minut, până-mi trag răsuflarea?

— Dumnezeule mare, ce chestie!

— N-am vrut să te supăr. O să lăsăm baltă teoriile. Hai să intrăm în casă.

— Doar nu crezi că am leșinat pentru că m-ai făcut să mă gândesc că bunicul meu nu s-a născut în taina sfântă a căsniciei? Doamne. Ce crezi că sunt? Nu-s o femeiușcă prostuță și fără șira spinării care se îndoiește de propria identitate din cauza acțiunilor strămoșilor ei. Știu perfect cine naiba sunt.

Îi revenise culoarea acum, și ochii ei cu gene lungi erau plini de iritare.

— Atunci vrei să-mi spui de ce…

Dintr-odată deveni el palid.

— Doamne, Roz, ești însărcinată?

— Vino-ți în fire. Acum câteva minute ai zis că sunt bunică, acum intri în șoc gândindu-te că sunt însărcinată. N-o să-ți fac cadou un bebeluș la vârsta mijlocie, așa că relaxează-te. Am avut o criză, cred.

— Vrei să-mi explici?

— Într-o clipă vorbeam, și-apoi în următoarea stăteam - nu știu unde, dar stăteam în fața unui mormânt deschis. Și ea era înăuntru. Amelia. Și nu arăta deloc bine.

Nu se putu abține să nu se cutremure, și-și lăsă capul să se rezeme de el. Umărul lui puternic și bun.

— Mai mult decât doar moartă, era în descompunere. Se vedea asta

și mirosea. Cred că de-asta am leșinat. Era, ca să spun cât mai delicat, extrem de neplăcut. Eu o îngropam, cred. Apoi și-a deschis ochii și a început să se cațere afară.

— Dacă te consolează cu ceva, dacă mi s-ar fi întâmplat mie, și eu as fi leșinat.

— Nu știu dacă a fost aici, adică în locul ăsta anume. Nu mi s-a părut că era, dar nu pot fi sigură. Am umblat pe-aici de nenumărate ori. Eu am plantat *Pachysandra* aceea, și *Osmanthus* de acolo, și niciodată n-am simțit nimic ciudat.

— Ca să mai risc o teorie, n-ai fost niciodată atât de aproape de a descoperi cine a fost ea până acum.

— Presupun că nu. Va trebui să săpăm.

Se ridică în picioare.

— Va trebui să săpăm să vedem dacă e aici.

Aduseră lumini și săpară până mai târziu de miezul nopții. Bărbații și Roz, cu Stella și Hayley făcând cu rândul la lopată și la stat în casă ca să aibă grijă de copiii care dormeau.

Nu găsiră altceva decât oasele unui câine iubit.

— Ar putea fi metaforic.

Roz se uită la Harper, în timp ce mergeau prin pădure în drum spre casă, a doua zi. Roz știa foarte bine de ce era Harper cu ea, ținându-și brațul aruncat lejer peste umărul ei. Pentru că Mitch îi spusese că leșinase.

Abia dacă avusese cinci minute pentru ea de când se întâmplase. Asta urma însă să se schimbe, se gândi ea, dar avea de gând să-i dea și lui, și restului familiei ei onorifice încă o zi înainte să-i alunge din jurul ei.

— Ce-ar putea fi metaforic?

— Asta, știi, viziunea aceea pe are ai avut-o. Că ai stat lângă mormânt, aruncând pământ peste ea. Se strâmbă. Nu voiam să te fac să te simți prost.

— Nu mă faci. Cine a avut coșmaruri după ce s-a uitat la serialul acela de sâmbătă dimineața? Cum se numea, *Tărâmul celor pierduți?*

— O, Doamne.

Se cutremură, și numai o parte din gest era în glumă.

— Și acum am coșmaruri. Dar, oricum, ce voiam să-ți spun e că tu n-ai stat niciodată lângă mormântul ei, n-ai îngropat-o tu. A murit cu multă vreme în urmă. Dar dacă ne luăm după chestia cu metafora, am putea spune că încerci să-i deschizi mormântul - dar prin faptul că nu te-ai prins de ceva, că n-ai descoperit ceva, mă rog, cum o fi, o îngropi de fapt.

— Deci, e totul în mintea mea.

— Poate că ea ți-a indus gândul ăsta. Nu știu, mamă.

Roz se gândi o clipă.

— Mitch are o teorie. Tocmai despre asta discutam înainte să leșin.

Îi spuse și lui și-și vârî brațul pe după talia lui în timp ce-i povestea. Se opriră împreună la marginea pădurii, studiind casa.

— Nici nu pare chiar așa de aiurea, dacă stai să te gândești, zise Harper. Întotdeauna mi s-a părut că este una de-a noastră.

— Mie mi se pare doar că deschide un nou set de întrebări și că nu ne aduce de fapt mai aproape de a descoperi cine era. Dar știu un lucru. Acum vreau jurnalele acelea mai mult ca niciodată. Dacă Jane nu mi le dă, o să mă duc s-o înfrunt pe Clarise.

— Vrei să vin să joc rolul de arbitru?

— Poate că da. Dacă Amelia face parte din familie, merită și ea ce i se cuvine. Cum am spus, nu am aceeași părere despre Clarise. Ea întotdeauna a vrut mai mult decât i se cuvine, după părerea mea. Nu știu ce mă face să simt mai multă simpatie pentru o femeie moartă, care poate e sau poate nu-mi e rudă de sânge, decât am pentru una în viață care sigur mi-e rudă de sânge.

— M-a plesnit o dată.

Instantaneu, Roz încremeni.

— Ce-a făcut?

— M-a plesnit o dată bine de tot când era în vizită aici și m-a prins cățărându-mă pe masa din bucătărie, la borcanul cu fursecuri. Cred că aveam cam șase ani. Mi-a tras o palmă, m-a tras jos de pe masă și mi-a zis că sunt un țânc lacom și fără respect.

— De ce nu mi-ai spus? N-avea nici un drept să te atingă. Aș fi jupuit-o de vie pentru chestia asta.

— Și-apoi m-ai fi jupuit pe mine, îi atrase el atenția. Pentru că mereu mi-ai spus să nu mă cațăr pe masă și să nu iau nici un fursec fără să-ți cer voie mai întâi. Așa că mi-am luat scatoalca și am plecat.

— Dacă e să-ți dea cineva scatoalce, atunci eu trebuia să fiu aceea. Nimeni nu pune mâna pe copiii mei, iar în tribunalul meu nu există prescripție de judecată. Ce vacă!

— Ei acum, zise el, strângând-o de umeri. Nu te simți mai bine?

— Cred c-o s-o fac să-i pară foarte rău când am să termin cu ea.

Se îndreptară împreună către casă.

— Știai că nu e voie să-ți vâri mâna în borcanul cu fursecuri.

— Da, să trăiți.

Îi dădu un ghiont ușor cu cotul.

— Și nu te hlizi la mine.

— Nu mă hlizeam, mă gândeam doar că probabil că sunt fursecuri în borcanul ăla și acum.

— Îmi imaginez că da.

— Niște fursecuri cu lapte îmi sună foarte bine.

— Și eu sunt de aceeași părere. Hai să-l batem pe David la cap până

ne dă câteva. Dar să mergem mai repede. Trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire.

*

Roz cunoștea stilurile și culorile care nu numai că o făceau să arate bine, dar i se și potriveau. Alesese o rochie vintage Dior pentru liniile sale clare și fluide, și pentru culoarea frumoasă aurie. Corsajul drept, cu bretele înguste și partea largă de la spate îi lăsau umerii și spatele gol.

Dar umerii, brațele și spatele îi erau într-o formă foarte bună. Avea grijă să fie așa. Prin urmare că nu vedea nici un motiv să nu și le arate. Purta diamantele bunicii ei - cerceii cu piatră în formă de lacrimă și colierul pe care le moștenise.

Și, deși știa că o va regreta, își puse niște sandale cu toc înalt și subțire care-i puneau frumos în evidență unghiile de la picioare, pe care și le lăcuise cu același auriu delicat ca și rochia.

Se întoarse să-și verifice și spatele în oglindă și strigă un „intră" absent auzind o bătaie la ușă.

— Roz, am vrut să-ți…

Stella se opri încremenită.

— Doamne sfinte! Arăți splendid.

Cu un gest către oglindă, Roz se întoarse spre ea.

— Chiar că arăt. Uneori pur și simplu vrei să-i faci să cadă pe spate de uimire, nu? Am chef să fac asta azi.

— Stai… stai puțin aici.

Se repezi din nou afară și Roz o auzi strigând-o pe Hayley.

Amuzată, își luă poșeta - oare ce-o apucase să plătească atât de mult pentru o chestie atât de mică și de caraghioasă - și începu să vâre în ea ceea ce considera necesar pentru o seară în oraș.

— Trebuie să vezi asta, zicea Stella, apoi o trase pe Hayley în cameră.

Hayley clipi, apoi își îngustă ochii.

— Trebuie să te învârti o dată. Hai, rotește-te pentru noi.

Dispusă să-i facă pe plac, Roz făcu o piruetă, și Hayley își încrucișă brațele peste piept, înclinându-și capul.

— Acelea sunt diamante adevărate? Știu că este de prost gust să întreb, dar nu mă pot abține. Sunt așa de… sclipitoare.

— Au fost ale bunicii mele, și sunt deosebit de speciale pentru mine. Ceea ce-mi amintește că am ceva ce cred că ți-ar plăcea să porți la nuntă, Stella. S-ar potrivi la ceva vechi, împrumutat și albastru.

Scosese deja cutia din seif și i-o întinse Stellei.

— O, Dumnezeule.

— John mi i-a dat când am împlinit douăzeci și unu de ani, zise ea

cu un zâmbet uitându-se la cerceii de safir. M-am gândit că s-ar potrivi cu rochia pe care ți-ai ales-o, dar dacă nu-i vrei nu mă voi simți jignită.

— Nu există nimic pe lume cu care să nu se potrivească.

Stella ridică cu grijă din cutie un cercel cu un safir în formă de inimă.

— Sunt absolut superbi și mai mult încă, sunt așa de…

Se întrerupse, fluturând o mână în fața ei în timp ce se așeză pe marginea patului.

— Scuză-mă. Mă simt așa de… că vrei să mi-i împrumuți.

— Dac-aș avea o soră, cred că i-ar plăcea să poarte ceva de la mine în ziua nunții ei.

— Sunt atât de mișcată, de onorată. Atât de… O să trebuiască să stau aici și să plâng câteva minute.

— E în regulă, poți s-o faci.

— Știi, ceva vechi din tradiția asta e un simbol al legăturii miresei cu familia ei, zise Hayley, cu glasul înecat.

Roz o mângâie pe obraz.

— Tu știi lucrurile astea. Voi stați aici și plângeți împreună în tihnă.

— Ce? Dar tu unde te duci? întrebă Hayley.

— Jos. Mitch trebuie să apară imediat.

— Nu, nu poți.

Mușcându-și buza, evident nehotărâtă dacă să stea cu Stella sau să previnâ o catastrofă, flutură din mâini ca o femeie care încerca să oprească un tren.

— Trebuie să aștepți până sosește aici, apoi să cobori ușor pe trepte. Treptele alea au fost făcute pentru ca o femeie să coboare încet pe ele. Trebuie să-ți faci intrarea.

— Nu, nu trebuie… Și parc-ai fi mama! Ea m-a forțat să fac exact asta pentru însoțitorul meu - slavă Domnului c-a fost John, așa că am putut să râdem despre asta apoi - la balul de debutantă la care m-a obligat să particip. Crede-mă, nu se va sfârși lumea dacă-l întâmpin la ușă. Își închise poșeta și mai aruncă o ultimă privire în oglindă. Și-n plus, mai este o tradiție pe care trebuie s-o împlinesc. Dacă nu cobor să-mi aprobe și David rochia, s-ar supăra. Sunt niște batiste de hârtie în sertarul de lângă pat, le strigă ea.

Abia terminase să se învârtă în fața lui David, acceptându-i laudele, când Mitch ajunse la ușă.

Când deschise, Roz avu plăcerea să-i vadă ochii mărindu-se și să audă fluieratul pe care-l scoase parcă fără să vrea.

— Cum de am așa un noroc? o întrebă el.

Roz râse și-și luă șalul.

— La cum arăți în fracul acela, doctore, s-ar putea să fii încă și mai norocos în seara asta.

Capitolul 18

— Încercam să-mi amintesc de ultima oară când am purtat frac.

Mitch se așeză la volanul mașinii, oferindu-și plăcerea de a o mai privi o dată lung pe Roz în timp ce-și punea centura de siguranță.

— Sunt aproape sigur c-a fost la nunta unui prieten. Fiul lui cel mai mare termină liceul anul ăsta.

— Ei, asta chiar că este un păcat, arată atât de bine pe tine.

— Hai, apleacă-te aici către mine.

Roz se apropie de el, și Mitch o sărută.

— Da, ai un gust la fel de delicios precum aspectul.

— Sigur că da.

Mitch porni mașina și se îndepărtă de casă.

— Am putea sări peste petrecerea din seara asta și să fugim, în schimb, să ne căsătorim. Suntem îmbrăcați potrivit.

Roz îi aruncă o privire din colțul ochiului în timp ce Mitch intra pe șosea.

— Ai grijă cum lansezi propunerile astea de căsătorie, doctore Carnegie. Deja am prins două la viața mea.

— Anunță-mă dacă vrei să încerci și-a treia oară.

Se simțea magnific, se gândi ea, să fie îmbrăcată atât de bine și să flirteze cu un bărbat chipeș.

— Ai gânduri serioase cu mine?

— Așa se pare. Trebuie să iei în considerare faptul că sunt genul de bărbat care închiriază un frac pentru genul asta de evenimente, dar aș fi dispus să dau banii pe unul dacă te hotărăști să faci pasul ăsta cu mine. Măcar atât aș putea face și eu.

— Bineînțeles, ăsta e un factor decisiv.

Își puse mâna pentru o clipă peste a ei.

— Câștig destul de bine, și banii tăi nu mă influențează nici în bine, nici în rău. N-am cine știe ce bagaj din trecut. În ultimii mulți ani deja, fiul meu a fost singurul element esențial în viața mea. E bărbat acum și, deși va fi întotdeauna iubirea cea mai mare a vieții mele, sunt pregătit și pentru alte iubiri, alte elemente esențiale.

— Și când se va muta la Boston?

— O să mi se taie genunchii.

De data asta își puse ea mâna peste a lui.

— Știu exact cum te simți.

— Nu poți să-i urmărești peste tot. Și m-am gândit că e destul de ușor să mă duc să-l vizitez în Boston din când în când sau să fac o excursie ici-colo, când are un meci pe undeva unde merită să mergi.

— De-abia aștept să-l întâlnesc.

— Și eu de-abia aștept. Sper că n-o să te simți incomod din pricina problemelor dintre tine și părinții prietenei lui.

— Eu n-o să mă simt. Spre deosebire de Jan. Pentru că e o femeie fără coloană vertebrală, care s-a hotărât să fie jenată că a fost prietenă - cât de prietenă a fost - cu mine. E o prostie, dar ea e destul de prostuță. Mie, pe de altă parte, îmi va face plăcere s-o fac să se simtă nelalocul ei.

Se rezemă de spătarul scaunului și zise cu satisfacție:

— Dar eu am o latură răutăcioasă.

— Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine.

— Asta e bine, zise ea când intrară pe aleea clubului. Pentru că e foarte probabil s-o vezi în seara asta.

Era fascinant, după părerea lui Mitch, să vadă cum funcționa totul. Rochiile elegante, manierele rafinate erau doar un lustru de suprafață ce acoperea ceea ce părea a fi mai degrabă sindromul bisericuțelor din liceu. Oamenii formau mici grupulețe, la mese, în colțuri, în puncte strategice de unde puteau urmări alte grupulețe. Erau și câțiva fluturi care zburau de la un grup la altul, bătând din aripi, sorbind din nectarul bârfelor, apoi pornind spre următorul.

Moda era unul dintre subiectele de bază ale conversațiilor. Pierduse șirul ocaziilor când auzise o variație murmurată pe tema: „Biata de ea, cred că era beată când și-a cumpărat rochia aia”.

Gustase deja o mostră la petrecerea de sărbători a lui Roz, dar de data asta era însoțitorul ei, și observă că asta schimba dinamica în mod considerabil.

Și era elevul cel nou din clasă.

Fusese studiat din cap până-n picioare de nenumărate ori deja, întrebat cine era, ce era, cine era familia lui. Deși maniera interogatoriilor era mereu încântătoare, începu să se simtă de parcă ar fi trebuit să aibă un curriculum vitae scris la mașină, pe care să-l înmâneze în jur.

Vârstele se întindeau pe o plajă largă, de la cei care cu siguranță dansaseră pe muzică swing cântată pe viu, pe când era un stil nou, până la cei care considerau stilul șic și retro.

Luând totul în considerare, se gândi el în timp ce evita cu discreție să discute despre detaliile mai importante ale muncii sale legate de familia Harper cu doi soți numiți - credea el - Bing și Babs, era o schimbare interesantă pentru un tip cu un frac închiriat.

Zărindu-l pe Josh, se folosi de fiul lui ca scuză să întrerupă

interogatoriul de inchiziție.

— Scuzați-mă, fiul meu tocmai a intrat. Trebuie să vorbesc cu el.

Mitch o luă drept înainte, printre fracuri și rochii de seară.

— Hei, arăți bine la patru ace.

Îl îmbrățișă pe Josh cu un braț pe după umeri, apoi îi zâmbi brunetei minione de lângă el.

— Și tu cred că ești Shelby.

— Da, domnule. Dumneavoastră sigur sunteți tatăl lui Josh. Semănați teribil de mult.

— Și cu asta gata prezentările. Oho! exclamă Josh uitându-se prin sală. Ce mai tonetă de hotdog!

Sala de bal era decorată cu luminițe și flori de primăvară. Membrii personalului serveau la cele trei baruri sau se mișcau prin sală cu tăvi de băuturi sau aperitive. Diamantele străluceau, smaraldele sclipeau când cuplurile se mișcau pe ringul de dans pe o versiune antrenantă a melodiei „Sing, Sing, Sing" a lui Goodman.

— Da, un pic ca în *Philadelphia Story*.

— Poftim?

Mitch îi aruncă lui Josh o privire plină de milă.

— Au existat filme și înainte de *Terminatorul*.

— Dacă zici tu, tată. Unde ți-e partenera? întrebă Josh.

— A fost luată de valul mulțimii. Am fost… O, uite-o că vine.

— Scuze, am fost încolțită. Bună, Shelby. Vai, ce bine arăți.

— Mulțumesc, doamnă Harper. Ce rochie superbă aveți. Josh mi-a zis că veniți cu tatăl lui.

— Mă bucur să te întâlnesc în sfârșit, Josh. Tatăl tău îmi vorbește mereu de tine.

— La fel și mie. Va trebui să ne găsim un colțișor liniștit să schimbăm notițe.

— Mi-ar plăcea asta.

— Îi văd pe părinții mei acolo, zise Shelby, arătând o masă printr-un gest din cap. Aș vrea să te prezint, Josh, și pe tatăl tău. Atunci îmi voi fi terminat datoria și putem merge și noi să dansăm.

— Pare un plan bun. Tata zice că vă ocupați de plante, doamnă Harper.

— Spune-mi Roz, și da, e adevărat.

— El le omoară, să știi, adăugă el în timp ce-și făceau drum prin sală.

— Am văzut și eu.

— În general, când îl văd că se apropie, bietele de ele se sinucid doar să scape.

— Taci, Josh.

— Nu voiam să o păcălești, zise el aruncându-i tatălui său un zâmbet rapid. Shelby spune că locuiești în casa aceea superbă pe lângă

care am trecut când am venit aici.

— Da, e în familia mea de multă vreme.

— E absolut imensă, și arată grozav.

Își înclină capul îndeajuns cât să-i arunce tatălui său o privire rapidă și ironică, deloc discretă.

— Tata își petrece o mulțime de timp acolo.

— Lucrez acolo.

Mitch reuși, prin ani întregi de repetiții, să-l înghiontească ușor pe fiul lui în coaste.

— Sper că vei veni și tu să-ți petreci un timp acolo, cât de curând.

Roz se opri lângă masa unde stăteau Jan și Quill, vorbind cu alți prieteni.

— Salut la toată lumea, zise ea, și după cum se așteptase, Jan înțepeni și păli.

Intenționat, Roz se aplecă, și gesticulă un sărut la mică distanță de obrazul lui Jan.

— Ce bine arătați toți!

— Mamă, tată.

Shelby se întoarse în așa fel încât să-i privească pe toți și să facă prezentările.

— El e Joshua Carnegie, și tatăl lui, domnul doctor Mitchell Carnegie. Părinții mei, Jan și Quill Forrester, și domnul și doamna Renthow.

Quill, un bărbat solid cu o mină veselă și o chelie mascată subtil, se ridică în picioare și scutură mâna lui Mitch, apoi pe a lui Josh, și apoi își înclină capul către Roz.

— Rosalind, ce mai faci?

— O duc foarte bine, Quill. Cum îți merg afacerile?

Quill își luă o figură de jucător de pocher, dar încuviință.

— Merg tot înainte.

— Mă bucur să aud asta. Jan, ți-o jur, Shelby s-a făcut o frumusețe. Cred că ești foarte mândră de ea.

— Bineînțeles. Nu cred c-am înțeles că-l cunoșteai pe însoțitorul lui Shelby.

— Eu și tatăl lui suntem foarte buni prieteni.

Zâmbind cu gura până la urechi, își vârî brațul pe după al lui Mitch.

— De fapt, Mitch cercetează istoria familiei Harper. Și descoperă tot felul de secrete și scandaluri.

Jucând un pic de teatru, își dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs.

— Noi adorăm scandalurile aici în districtul Shelby, nu-i așa?

— De acolo am auzit numele, deci, interveni Renthow. Am citit una dintre cărțile dumitale. Sunt și eu un fel de genealog amator. E o chestiune fascinantă.

— Așa cred. Oricum, strămoșii Harper m-au condus până la Roz.

Cu o mișcare lină și abilă, Mitch îi ridică mâna la buze și i-o sărută.

Întotdeauna voi fi recunoscător pentru asta.

— Știi, zise iar Renthow, mi-am identificat strămoșii până la familia Fifes din Scoția.

— Serios? se învioră Mitch. Vreo legătură cu Duncan Phyfe, înainte să schimbe felul în care își scria numele?

— Da, exact.

În mod evident mulțumit, Renthow se mută în scaun ca să se întoarcă spre Mitch.

— Aș vrea să organizez ceva mai detaliat. Poate-mi puteți da niște indicii.

— Aș fi bucuros.

— Hai să luăm toți loc pentru câteva minute, începu Shelby. Așa putem toți să ne cunoaștem mai bine cât…

— Așteptăm niște prieteni, întrerupse Jan. Masa noastră e plină. Sunt sigură că Rosalind și doctorul Carnegie își pot găsi o altă masă. Și toți o să stăm mai confortabil.

— Mamă… cuvântul era o șoaptă șocată pe care Roz o ignoră cu un zâmbet dezinvolt.

— Deja avem o masă, mersi. De fapt, aveam de gând să răpim cuplul ăsta de tineri frumoși. Shelby, hai să-ți arăt unde stăm, și Josh și Mitch pot să ne aducă niște băuturi.

Trecându-și brațul pe după al fetei. Roz o conduse de acolo.

— Doamnă Harper, îmi… îmi pare atât de rău, doamnă Harper. Nu știu ce s-a întâmplat.

— Nu-ți face griji pentru asta. Uite, am ajuns. Hai să stăm jos și o să-mi spui cum l-ai întâlnit pe tânărul ăsta superb, înainte să se întoarcă. Și poți să-mi spui Roz, acum. Practic, suntem la o întâlnire dublă aici.

O făcu pe fată să se relaxeze, pălăvrăgind despre orice până când cei doi bărbați se întoarseră cu băuturi și gustări. Abia când Josh o luă pe Shelby pe ringul de dans își vărsă Roz focul din inimă.

— Nu trebuia s-o facă de rușine pe copila asta așa. Dacă ar fi avut un pic de minte în capul ăla răutăcios al ei, și-ar fi dat seama că n-aveam de gând să stau la masă cu ei. Dar fata e o dulce. Nu pot decât să conchid că nu este moștenire genetică.

— Ai netezit tu lucrurile. Unul dintre motivele pentru care nu mai lucrez la universitate a fost să scap de aceste meciuri de mârâituri și meschinării răutăcioase. Dar oriunde te duci, viața e pur și simplu plină de ele, nu?

— Presupun că da. Și eu de obicei mă feresc de lumea asta. N-am deloc răbdare pentru așa ceva. Dar mă simt obligată să-mi fac apariția din când în când.

— Nu ești singura, zise el și-și împleti degetele cu ale ei pe masă. Cât de mult o să te supere să afli că Bryce Clerk tocmai a intrat, împreună cu aceeași blondă cu care a fost când a încercat să-ți strice petrecerea?

Roz încremeni pentru o clipă, apoi însă se relaxă încet.

— M-am gândit eu că o să apară. Ei bine, n-are decât. Eu o să mă strecor până la baie pentru un minut, să mă încurajez puțin singură și să mă împrospătez. Nu intenționez să am o nouă scenă în public, îți promit.

— Pe mine nu m-ar deranja.

— Asta e bine de știut, în caz că nu funcționează.

Se ridică și ieși din sală, apoi intră pe coridorul ce ducea la toalete.

Înăuntru, își împrospătă rujul și începu să-și dea singură sfaturi despre un comportament adecvat.

„N-o să te cobori la nivelul lui, oricât de mult te-ar provoca.

N-o să-i permiți fetei ăleia prostuțe să te târască într-o bătaie de mâțe, chiar dacă știi că ai lăsa-o sângerând pe podea fără să-ți rupi nici măcar o singură unghie.

N-o să…”

Roz își întrerupse sfaturile către ea însăși când intră Cissy.

— A trebuit să folosesc un ferăstrău electric să mă dezlipesc de Justine Lukes. Doamne sfinte, femeia asta poate să vorbească până surzești, amuțești și orbești, și asta fără să-i iasă pe gură măcar un singur lucru interesant. Am vrut să mă mut la masa ta. Doamne, Roz, pe cinstea mea, se poate oare să arăți mai spectaculos de-atât?

— Cred c-am atins culmea spectaculozității mele. Cum a mers vizita socrilor?

— Dac-aș fi lovit-o în cap cu o tigaie de fontă, n-ar fi rămas mai încremenită. Scumpo, pot să-ți spun că nici măcar ea n-a fost în stare să găsească nimic să critice, deși a trebuit să vărs vin pe cămașa mea nouă ca să-i distrag atenția când m-a întrebat de unul dintre arbuști. Acela cu crengile arcuite și floricele albe? Miroase delicios.

— *Leucothoe*.

— Probabil. Oricum, îți datorez viața pentru chestia asta. Cea de la masa ta nu e fata lui Jan?

Cissy se apropie de oglindă să-și aranjeze părul.

— Da, întâmplător e cu fiul partenerului meu.

— Și abia aștept să-i cunosc pe amândoi. Ador să măresc numărul de bărbați chipeși pe care-i cunosc. Presupun că l-ai văzut și pe Bryce șerpuind înăuntru.

Își mută privirea de la propriul chip în oglindă la al lui Roz.

— Am plecat de lângă Justine ca să nu trebuiască să mă prefac a fi politicoasă cu el. Nu știu dac-ai auzit ultimele…

Se întrerupse, închizându-și gura strâns când intrară Jan împreună

cu Mandy.

Amândouă se opriră, dar în timp ce Jan părea gata să treacă rapid pe lângă ele, Mandy veni direct către Roz și întinse un deget acuzator către ea.

— Dacă nu încetezi cu hărțuirea, o să obțin un ordin judecătoresc să fii arestată.

Amuzată, Roz își scoase cutiuța de pudră.

— Nu cred că participarea la un bal la country club poate fi considerată hărțuire, dar o să-l pun pe avocatul meu să verifice mâine-dimineață.

— Știi foarte bine la ce mă refer. Ai sunat la salonul meu preferat pretinzând că ești eu și mi-ai anulat toate programările de tratamente. Mă suni zi și noapte și închizi când răspund.

Roz își dădu calmă cu pudră pe nas.

— De ce-aș face toate astea?

— Nu poți să suporți faptul că o să mă mărit cu Bryce.

— S-a ajuns până acolo?

Roz își închise trusa de fard. O parte din ea - partea aceea răutăcioasă - se bucură. Dacă Bryce agățase o altă femeie cu bani, era clar că o va lăsa pe ea și pe familia ei în pace.

— Ei bine, în ciuda purtării tale atât de grosolane, ai toată compasiunea mea.

— Știu și ce i-ai făcut lui Bryce, și lui Jan, pentru că rămâne de partea mea ca o bună prietenă.

— Nu v-am făcut nimic nici unuia dintre voi, zise ea și se uită la Jan. Și chiar nu mă interesează ce faceți.

— Cineva l-a sunat pe unul dintre cei mai importanți clienți ai lui Quill, pretinzând că sunt eu, zise Jan, cu o voce rece și șfichiuitoare. Un telefon cu o voce de bețivă, răutăcioasă, care l-a costat pe Quill un client foarte bun.

— Îmi pare rău să aud asta, Jan. Dacă sincer crezi că aș fi în stare să fac așa ceva, atunci n-o să-mi pierd timpul, sau pe-al tău, încercând să te conving. Scuză-mă.

În timp ce închidea ușa în urma ei o auzi pe Cissy exclamând, exasperată:

— Jan, cum poți fi atât de tâmpită?

Începu să meargă cu pași grăbiți pe coridor, dar se opri brusc când îl văzu pe Bryce rezemat de perete. Cu speranța de a evita o scenă, se întoarse și începu să meargă în direcția opusă.

— Te retragi? îi zise el cu o voce batjocoritoare în timp ce alergă s-o prindă din urmă. Sunt surprins.

Roz se opri. Nu-și terminase sfaturile acelea pentru ea însăși, se gândi ea. Dar în starea de spirit în care era acum, ar fi fost o pierdere de vreme.

— Tu, în schimb, nu mă surprinzi niciodată.

— O, ba cred că da, și o s-o fac din nou. Nu eram sigur c-o să fii aici în seara asta.

Expresia de pe chipul lui deveni șireată și îngâmfată.

— Am auzit undeva că ai renunțat la clubul ăsta.

— Asta e chestia cu zvonurile, deseori sunt minciuni. Spune-mi, Bryce, ce câștigi din tot efortul ăsta? Scriind scrisori, dând telefoane, riscând acuzații penale pentru falsificarea cardurilor de credit.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu e nimeni aici pe moment în afară de mine și de tine, zise ea, arătând cu un gest coridorul gol. Așa că hai să trecem direct la concluzie. Ce vrei?

— Tot ce pot obține. Nu vei putea niciodată dovedi c-am dat telefoane, c-am scris scrisori sau c-am folosit carduri de credit. Sunt foarte grijuliu și foarte deștept.

— Și cât timp crezi că poți să tot faci chestia asta?

— Până mă plictisesc. Am investit mult timp și efort în tine Roz, și m-ai aruncat la o parte. Nu-mi place să fiu aruncat la o parte. Acum m-am întors, și nu va trece nici măcar o zi în care să nu-ți amintesc de asta. Bineînțeles, dacă ai fi dispusă să-mi faci o ofertă privată, financiară…

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— E alegerea ta, zise el, ridicând din umeri. Mai sunt și alte lucruri pe care le pot face ca să mai ciupesc ceva de la tine. Cred c-o să te răzgândești până la urmă. Știu cât de importantă e reputația ta pentru tine, statutul pe care-l ai în districtul Shelby.

— Nu cred că știi.

Își păstră ochii ațintiți în ochii lui chiar și când ușa băii se deschise larg în spatele lui.

— Nu mă poți atinge într-un fel care să conteze, oricât de multe minciuni răspândești, oricâți oameni convingi să le creadă. Quill nu e complet prost, și n-o să-i ia prea mult să-și dea seama că-l fraierești. Și încă pe mulți bani.

— Ai o părere prea bună despre el. Nu e decât lacom. Știu cum să-i joc pe degete pe lacomi.

— Sigur că știi, la cât de lacom ești și tu. Spune-mi, de cât ai scuturat-o pe biata Mandy până acum?

— N-a fost o sumă pe care să nu și-o poată permite. Niciodată nu ți-am luat nici ție ce nu ți-ai putut permite, Roz.

Își trecu degetele peste obrazul ei, și Roz îl lăsă.

— Și ți-am dat înapoi servicii de calitate pentru acei bani. Dacă n-ai fi fost atât de îngustă la minte, am fi și acum împreună.

— Dacă n-ai fi furat de la mine, dacă nu m-ai fi înșelat cu o altă femeie în propria mea casă, poate c-am fi - așa că trebuie să-ți

mulțumesc pentru asta. Spune-mi, Bryce, ce anume te atrage atât de mult la Mandy?

— E bogată, dar la urma urmei așa ești și tu. În afară de asta, e tânără, și tu nu ești, și e remarcabil de tâmpită. Tu n-ai fost nici asta. Un pic cam înceată, dar niciodată tâmpită.

— Chiar ai de gând să te însori cu ea?

— Așa crede ea.

Bryce își scoase o brichetă aurie din buzunar și se jucă deschizându-i și închizându-i capacul.

— Și cine știe? Bani, tinerețe, maleabilitate. S-ar putea să fie soția perfectă pentru mine.

— Dar pare cam meschin din partea ta să-i faci farse, să dai telefoane false, să-i complici viața… O, și să-i înșeli pe Quill și pe Jan, să-l faci pe Quill să piardă clienți. Cred că ai nevoie de o ocupație mai constructivă.

— Două păsări cu o singură piatră. Le menține compasiunea pentru mine și îți strică ție reputația.

— Și ce crezi c-o să se întâmple când o să afle adevărul?

— N-o să-l afle. Cum am spus și mai înainte, sunt grijuliu. N-o s-o poți dovedi niciodată.

— Nu cred că va fi nevoie. Întotdeauna ți-a plăcut să te lauzi și să te dai mare, Bryce.

De data asta îl lovi ea ușor pe obraz și o consideră ca lovitura ei de grație.

— Doar unul dintre numeroasele tale defecte.

Îi arătă cu un gest în spatele lui, unde Jan și Mandy stăteau cu chipurile șocate, cu trupurile încremenite ca niște statul

Alături de ele, Cissy începu să aplaude ușor. Roz făcu o mică plecăciune, apoi se îndepărtă.

Fu rândul ei să fie surprinsă când îl văzu pe Mitch la capătul coridorului.

— Am prins spectacolul, zise el calm, și o luă de mână. M-am gândit că protagonista a fost excepțională.

— Mulțumesc.

— Te simți bine?

— Probabil, dar nu mi-ar strica să ies puțin la aer.

O conduse afară, pe terasă.

— Ai fost foarte șireată, zise el.

— M-a luat pe nepregătite, îl corectă ea, și acum, că se terminase, simți că i se strânge stomacul. Dar l-am văzut stând acolo, dorind din tot sufletul să mă rănească și să se dea mare, și le-am văzut apoi pe ele, femeile alea enervante și demne de milă. Bonusul a fost prezența lui Cissy. Sceneta asta o să facă turul întregii societăți, cuvânt cu cuvânt, într-un minut.

Ca la un semnal, se auziră voci ridicate de femei din sala de bal, un zgomot brusc, plânsete isterice.

— Vrei să intrăm să vedem și actul al doilea?

— Nu. Cred c-ar trebui să mă inviți la dans, chiar aici.

— Atunci așa o să fac.

Își trecu brațele în jurul ei.

— E o noapte frumoasă, zise el, în timp ce prin ușile deschise din spatele lor se auzea continuarea scenei.

— Într-adevăr, zise ea.

Cu un oftat prelung, își lăsă capul pe umărul lui și simți cum încordarea îi slăbește.

— Simți ce frumos miroase glicina asta? Vreau să-ți mulțumesc că nu mi-ai sărit în ajutor acolo.

— Aproape am făcut-o, zise el și o sărută din vârful buzelor pe păr. Dar apoi am văzut că ești atât de stăpână pe situație, așa că am rămas să mă bucur de locul meu din rândul întâi.

— Doamne, ce se vaită femeia aia. Oare chiar n-are deloc mândrie? Mă tem că Bryce a avut dreptate în legătură cu ceva. Chiar că e tâmpită, Dumnezeu s-o păzească. În capul ei e beznă ca într-o peșteră într-o noapte fără lună.

— Tată! apăru Josh în fugă. *Trebuie* să vii să vezi asta.

Mitch continuă însă să se învârtă cu Roz pe terasă, deși muzica încetase de mult, lăsând locul urletelor și vuietului mulțimii.

— Sunt ocupat aici, răspunse el.

— Dar tatăl lui Shelby l-a lovit pe unul de l-a pus la pământ. Pur și simplu l-a făcut knockout. Și o femeie l-a atacat - pe celălalt tip, nu pe tatăl lui Shelby. Cu unghiile și dinții. Ratezi ceva de pomină.

— Du-te înapoi înăuntru și ne poți povesti totul după aceea. Eu o să fiu ocupat sărutând-o pe Roz o vreme.

— La naiba! Trebuie să vin mai des pe la cluburi din astea simandicoase.

Josh se repezi iar înăuntru.

Iar Mitch își coborî gura către a lui Roz.

Avea nevoie să se relaxeze. Se comportase bine, se gândi Roz în timp ce-și punea bijuteriile la loc în cutia lor, și reușise în sfârșit să desprindă labele de maimuță lacomă și rea ale fostului ei soț de pe spinarea ei.

Dar o costase o nouă scenă publică.

Era sătulă de ele, sătulă să-și fluture rufele murdare în fața tuturor ochilor lacomi să vadă. Și va trebui să treacă peste asta.

Se dezbrăcă și-și luă pe ea un halat călduros de flanelă.

Era bucuroasă că putuse să plece mai devreme de la club. Nu avusese nici un motiv să mai stea, se gândi ea cu un zâmbet tăios. Sala

de bal devenise o harababură groaznică de mese răsturnate, mâncare și băutură vărsată pe jos, invitați oripilați și agenți de securitate grăbindu-se la fața locului.

Și avea să fie subiectul de bârfă al întregului district săptămâni la rând, și la fel și ea.

Era însă în regulă, era de așteptat, își spuse ea în timp ce-și umplea cada cu apă fierbinte. Va trece peste asta, și apoi lucrurile vor reveni la normal, ca întotdeauna.

Își turnă o doză în plus de spumant de baie, un răsfăț plăcut pentru o baie din miez de noapte. Când va termina și va fi relaxată, roz și parfumată, poate va coborî în bibliotecă și va face un semn cu degetul către Mitch.

Fie binecuvântat că înțelesese că avea nevoie de timp doar pentru ea. Cu un suspin, se vârî în cadă, până la vârful urechilor. Un bărbat care recunoștea stările de spirit ale unei femei și le accepta era o descoperire rară.

Și John le recunoscuse și le acceptase, își aminti ea. Aproape întotdeauna. Fuseseră atât de minunat de sincronizați, mișcându-se în tandem ca o familie, bucurându-se de prezent și plănuindu-și viitorul. Când îl pierduse, parcă-și pierduse un braț.

Totuși, se descurcase, și încă al naibii de bine. Crescuse niște fii de care și ea, și John puteau fi mândri, ținuse o casă sigură și frumoasă, onorase tradițiile ei, pusese pe picioare o afacere. Nu era rău pentru o văduvă.

Putea să râdă la gândul acesta, dar tensiunea i se adună în ceafă când trecu la următoarea fază. Bryce. O greșeală prostească și impulsivă. Și nu era asta o problemă atât de mare, căci toată lumea avea dreptul să facă greșeli. Dar asta provocase atâtea daune, atâta scandal. Și speculații publice și bârfe, care într-un fel erau o lovitură și mai mare pentru mândria ei.

O făcuse să se îndoiască de ea însăși atât de des în timpul căsătoriei lor, deși înainte ea fusese mereu atât de încrezătoare în sine, atât de sigură. Dar Bryce avea un fel de a fi atât de egoist, fățarnic și insinuant, cu toate acele cârlige insistente ascunse sub farmec.

Era un gând umilitor să recunoască faptul că fusese o proastă - și toate astea pentru un bărbat.

Dar i-o copsese bine în seara asta, și asta compensa mare parte din iritare, jenă și durere. I se servise singur pe un afurisit de platou, se gândi ea, și ea nu făcuse decât să înfigă furculița. Era terminat acum.

Așa că bravo ei. Iuhuu!

Acum poate că era timpul pentru o nouă fază din Viața lui Rosalind. Era pregătită pentru asta? Pregătită să facă acest pas mare și înspăimântător către un bărbat care o iubea exact așa cum era? Se apropia de cincizeci de ani, și se gândea la dragoste și căsătorie -

pentru a *treia* oară. Oare înnebunise?

Se jucă încet cu degetele picioarelor prin apa fierbinte ce curgea încă din robinetul pe care-l lăsase pornit ca să țină baia caldă.

Sau era oare un cadou, înfășurat într-o hârtie frumoasă de împachetat, legat cu o fundă mare, aruncat în poala ei?

Era îndrăgostită, se gândi ea, cu colțurile buzelor arcuindu-se, simțind cum tensiunea se scurge din ea, și închise ochii. Îndrăgostită de un bărbat interesant, atrăgător și atent. Un om bun. Cu destule defecte și excentricități încât să nu fie plictisitor.

Suspină în timp ce simțea cum încordarea ei era înlocuită de mulțumire. Și o ceață subțire cenușie se târî peste dalele de gresie de pe jos.

Și sexul? O, slavă Domnului pentru sex, se gândi ea întinzându-se cu un tors ca de pisică. Fierbinte și dulce, tandru și excitant. Incitant. Doamne, ce stimulant era omul acesta. Își simțea trupul parcă traversat de mii de fiori.

Poate, poate într-adevăr vor putea avea o viață împreună. Poate că dragostea nu trebuia să vină în momente convenabile și raționale. Și poate că a treia oară va ieși într-adevăr bine, ca într-o vrajă. Era o chestie la care merita să se gândească, foarte, foarte serios.

Căsătorie. Pluti așa, aproape moțăind, trecându-și degetele alene prin spuma de baie în timp ce ceața se îngroșa, ridicându-se de la podea ca un torent.

La urma urmei era o promisiune intimă pe care o faci către cineva pe care nu numai că-l iubești, dar în care ai încredere. Putea avea încredere în Mitch. Putea crede în el.

Oare fiii ei vor crede că-și pierduse mințile? Poate că da, dar la urma urmei era viața ei.

Îi va plăcea să fie măritată - probabil. Să aibă hainele altcuiva în dulap, cărțile altcuiva pe etajere. Bine, Mitch nu era ceea ce ai numi un om ordonat, dar putea să suporte asta dacă…

Apa cu spumă se făcu rece ca gheața. Cu un icnet, Roz se împinse în sus din poziția ei culcată, strângându-și instinctiv brațele. Făcu ochii mari când văzu că baia era plină de ceață, atât de densă că nu putea zări pereții sau ușa.

Nu era abur, își dădu seama, ci un fel de ceață cenușie urâtă, rece ca apa și groasă ca o supă rece.

Dădu să se ridice, să iasă din cadă, când fu târâtă sub apă.

Cu o senzație de rău, prima dată simți șocul, înaintea spaimei. Șocul complet al apei reci ca gheața, senzația de a fi smucită în jos și ținută cu forța sub apă o făcu să încremenească înainte să înceapă să se lupte. Înecându-se, lovind din picioare, se zbătu să iasă la suprafață în timp ce frigul îi înțepenea trupul. Putea *simți* niște mâini încleștate pe capul ei, apoi unghii înfipte în umeri, dar prin stratul de apă nu văzu

altceva decât clăbuci plutitori și vârtejuri de ceață.

„Oprește-te!” țipă ea în minte. Folosindu-și toată puterea, se propti cu mâinile și cu picioarele de pereții căzii și se împinse în sus într-un efort disperat. Capul îi ieși la suprafață, pătrunzând în ceața înghețată. Trase frenetic în piept o gură de aer și imediat după aceea presiunea ca de oțel de pe umeri o vârî cu forța înapoi sub apă.

Peste marginea căzii se vărsă apă în timp ce Roz se zbătea și ochii și gâtul îi ardeau. Își auzea propriile țipete înăbușite, în timp ce se lupta cu ceva ce nu putea vedea. Se izbi cu cotul de marginea căzii și durerea o străfulgera în mijlocul terorii.

Pentru binele tău. Pentru binele tău. Trebuie să înveți!

Vocea era ca un șuierat în urechea ei, un șuierat care o șfichiui prin bătăile frenetice ale inimii ei. Acum o vedea, fața ce plutea deasupra ei, deasupra apei învolburate, cu buzele dezgolite într-o grimasă de furie. Văzu nebunia din ochii Ameliei.

Nu e diferit de ceilalți. Toți mint! Nu ți-am spus? De ce nu mă asculți? O să te fac să mă asculți, o să te fac să te oprești. Sânge pătat. Sângele lui e în tine. Te-a stricat până la urmă.

Roz murea. Plămânii îi urlau, inima îi galopa în timp ce se zbătea sălbatic să se prindă de ceva, să găsească *aer*. Ceva urma să se rupă în ea, și va muri într-o apă rece și parfumată. Dar nu de bunăvoie, nu cu ușurință. Izbi în sus cu mâinile și cu picioarele. Și cu mintea.

„Dă-mi drumul. Dă-mi drumul! Nu pot să te ascult dacă mor. Mă omori. Dacă mor, vei rămâne pierdută. Dacă mor, vei rămâne în capcană. Ucigașo. Prinsă în capcană în iad.”

Se adună din nou, își folosi toată puterea și voința de supraviețuire într-un ultim efort și sări.

Apa se învolbură, trecu prin ceață și stropi pereții și podeaua într-un mic val violent ca un tsunami. Apucându-se de marginile căzii, Roz se aplecă în afară, înecându-se, tușind afară tot ce înghițise. Își simțea stomacul întors pe dos, dar își încleștă mâinile pe marginilor căzii. Nu va mai fi trasă din nou sub apă.

— Ia-ți labele de pe mine, nenorocito!

Respirând greu, șuierat, se târî afară din cadă și se lăsă să cadă slăbită pe covorașul de baie ud leoarcă. Era zguduită încă de fiori puternici și se ghemui ca un covrig până reuși să-și recapete răsuflarea. Îi țiuiau urechile și inima îi bubuia atât de tare că se întrebă dacă va avea vânătăi pe pielea de pe coaste în plus față de toate.

Auzi pe cineva plângând.

— Lacrimile tale nu înseamnă prea mult pentru mine în momentul ăsta.

Nu avea încredere că va fi în stare să stea în picioare și se târî pe podea până ajunse la un prosop, se întinse cu o mână tremurătoare și-l

trase în jurul ei să se încălzească.

— Am trăit cu tine toată viața. Am încercat să te ajut. Și tu încerci să mă îneci? În propria mea cadă? Te-am avertizat că voi găsi o cale să te scot din casa asta.

Cuvintele nu ieșiră nici pe departe atât de puternice și de furioase pe cât le voia ea. Era greu să pară stăpână pe situație când îi clănțăneau dinții, atât de spaimă, cât și de frig.

Tresări când halatul pe care-l atârnase de ușă pluti prin aer și i se așeză lin pe umeri.

— Vai, mersi, zise Roz, și reuși să-și exprime sarcasmul destul de clar. Ce amabil din partea ta, după ce încerci să mă omori, să ai grijă să nu răcesc. M-am săturat de tine.

Își vârî mâinile în mânecile halatului și-l trase în jurul ei, ridicându-se tremurând în picioare.

Și atunci o văzu pe Amelia, prin ceața ce se rărea. Nu ca pe femeia cu ochii nebuni și părul sălbatic care plutise deasupra ei în timp ce se lupta să supraviețuiască, ci o femeie zdrobită, cu lacrimi pe obraji, cu mâinile încleștate ca într-o rugăciune.

În timp ce silueta pălea și cețurile se topeau, pe oglindă apăru un nou mesaj. Spunea doar:

Iartă-mă.

— Ai fi putut fi ucisă.

Mitch se plimba înainte și înapoi prin dormitor, atât de furios că aproape îi ieșeau scântei din degete.

Roz coborâse să-și facă un ibric de cafea și să-l roage să urce cu ea. Voise să se asigure că nu-i aude nimeni când îi povestește.

— Dar n-am fost. Din fericire.

Cafeaua o ajuta, dar îi era încă frig și se înfofoli într-o pătură groasă de cașmir.

— Ai fi putut muri, și eu stăteam la parter jucându-mă cu cărți și dosare. Tu erai aici, luptându-te pentru viața ta, și eu…

— Termină.

Dar o spuse cu blândețe. O femeie care trăise cu bărbați în casă, care crescuse fii, înțelegea mândria masculină.

— Ceea ce s-a întâmplat, ce putea să se întâmple, ce nu s-a întâmplat - nimic din astea n-a fost vina ta. Sau a mea, că tot veni vorba. Singura vină o are o fantomă care, fără îndoială, are probleme emoționale. Și nu-mi pasă cât de ridicol sună asta.

— Rosalind.

Se opri în fața ei, îngenunche și-i luă mâinile într-ale lui, frecându-le să le încălzească. Erau mâini puternice și calde. Roz le simțea solide și de încredere.

— Știu ce simți pentru casa asta, zise el, dar…

— Vrei să-mi spui c-ar trebui să mă mut de aici, temporar. Și e o idee rațională și întemeiată, Mitch. Dar n-o să mă mut. Poți să spui că e din cauză că sunt îndărătnică, încăpățânată ca un catâr.

— Și așa o să și spun.

— Dar, zise ea, în afară de asta și de faptul că nu permit să mă las alungată din propria casă, problema e că nu se va rezolva nimic dacă mă mut de aici. Fiul meu locuiește pe proprietate, și la fel și alții la care țin foarte mult. Afacerea mea e pe această proprietate. Să le spun tuturor să-și găsească alte locuințe? Să-mi închid afacerea și să risc să pierd totul? Sau să rămân pe poziții și să încerc să găsesc răspunsuri?

— Roz, situația devine din ce în ce mai gravă. Ani întregi n-a făcut nimic altceva decât să le cânte copiilor, reprezentând un adaos ciudat, dar relativ fermecător al casei. Niște mici pozne din când în când, dar nimic periculos. În ultimul an însă a devenit din ce în ce mai instabilă și din ce în ce mai violentă.

— Da, așa este, zise ea și îl strânse de mână. Și știi ce-mi spune asta? Îmi spune că precis ne apropiem de ceva. Că poate din cauza asta e mai nerăbdătoare, mai schimbătoare. Mai puțin stăpână pe sine. Ceea ce facem contează pentru ea. Exact cum ceea ce gândesc și simt eu contează, fie că e de acord cu mine sau nu.

— Ce vrei să spui?

„Probabil va fi supărat", se gândi ea. Dar trebuia s-o spună. Îi promisese că va fi sinceră, și Roz își lua în serios promisiunile.

— Mă gândeam la tine. La noi. Când am terminat să mai stau bosumflată pentru ce s-a întâmplat în seara asta și am început să mă relaxez, m-am gândit la ce simt pentru tine, la ce simți tu pentru mine.

— A încercat să te omoare pentru că ne iubim.

Mitch se ridică în picioare cu o expresie rece și împietrită.

— Eu sunt cel care trebuie să plece, să stea departe de casa asta și de tine, până când terminăm cu asta.

— Așa te comporți tu cu cei care te agasează? Le faci pe plac?

Mitch începuse să umble din nou încoace și încolo, dar acum se răsuci vijelios către ea, cu furia sclipindu-i în ochi.

— Nu discutăm acum despre un derbedeu care încearcă să-ți fure banii pentru acadele pe terenul de joacă din spatele școlii. Vorbim despre siguranța ta. Despre viața ta, la naiba!

— N-o să mă dau bătută în fața ei. Așa voi sta în viață. Așa voi controla lucrurile. Crezi că eu nu sunt furioasă și speriată? Te înșeli.

— Observ că furia vine prima.

— Pentru că e pozitivă - sau cel puțin mie totdeauna mi s-a părut că o enervare bună și sănătoasă e mai constructivă decât frica. Asta am văzut la ea, Mitch, la sfârșit.

Roz aruncă pătura la o parte și se ridică să se ducă la el.

— A fost speriată, șocată și speriată și-i părea rău - în mod jalnic

chiar. Ai spus odată că nu vrea să-mi facă rău, și cred că e adevărat.

— Am spus și că ar putea s-o facă, și s-a dovedit c-am avut dreptate.

Îi luă fața în palme, apoi își coborî mâinile pe umerii ei.

— Nu știu cum să te protejez. Dar știu că nu pot să te pierd.

— Mi-ar fi mai puțin frică dacă ai sta cu mine.

Mitch își înclină capul într-o parte, și aproape zâmbi.

— Asta e foarte șiret din partea ta.

— Într-adevăr, nu-i așa?

Își petrecu brațele în jurul lui și se relaxă când o îmbrățișă și el.

— Se întâmplă de asemenea să fie adevărat. M-a rugat s-o iert. Nu știu dacă pot sau dacă o voi face, dar am nevoie de răspunsuri. Am nevoie de tine să mă ajuți să le găsesc. Și, la naiba, Mitch, pur și simplu am nevoie de tine - și asta e foarte greu s-o spun pentru mine.

— Sper că va fi din ce în ce mai ușor, pentru că-mi place să te aud spunând-o. O să lăsăm lucrurile cum sunt pe moment.

— Mulțumesc. Când am ieșit de acolo - își mută privirea către baie - când am ieșit de acolo și m-am adunat destul cât să pot gândi, am fost așa de ușurată că erai jos. Că pot să-ți spun. Că nu voi fi singură în noaptea asta.

— Să fii singură nici nu e o opțiune.

O ridică în brațe.

— Acum te duci la culcare și te învelești bine.

— Și tu o să…

— Mă uit mai bine la scena crimei înainte să șterg toată apa de pe jos.

— Pot avea eu grijă de asta mâine-dimineață.

— Nu, zise el, învelind-o, cu fermitate. Cedezi un pic, câștigi un pic, Roz. Fă ce ți se spune și stai în pat ca o fetiță cuminte. Ai avut o zi lungă și interesantă.

— Nu-i așa?

Și se simți minunat să se cuibărească în pat, știind că era cineva care să aibă grijă de câteva detalii.

— Nu sunt sigură în legătură cu ce va trebui să cedez, dar vreau să-ți mai cer ceva.

— Vrei niște supă? Ceva fierbinte? Ceai? Ceaiul ar fi mai bun decât cafeaua.

„Uită-te la tine”, se gândi ea, „Doctorul Arătos, cu papionul negru desfăcut la gât, cu mânecile cămășii de la frac suflecate până la coate, cum te oferi să-mi faci supă”. Se întinse către mâna lui când Mitch se așeză pe marginea patului.

— Nu, dar mersi. Voiam să te rog să ții ceea ce s-a întâmplat aici numai între noi pe moment.

— Roz, cum funcționează oare mintea asta a ta?

Frustrarea era așa de limpede în vocea și pe chipul lui, că Roz

aproape zâmbi.

— Aproape ai fost înecată în cadă de fantoma ce bântuie casa asta, și nu vrei să pomenești despre asta?

— Nu e asta. O să vorbim, o să documentăm, o să discutăm cu grijă toate detaliile dacă e nevoie. Însă vreau să aștept până după nunta Stelei. Vreau pur și simplu puțin calm. Când va auzi Harper despre asta… Ei bine, nu va reacționa deloc calm.

— Lasă-mă să spun doar: firește.

Roz râse.

— Toată lumea va fi supărată, îngrijorată, cu atenția distrasă. Și la ce va folosi? S-a întâmplat, s-a terminat. Sunt așa de multe alte chestiuni de care trebuie să ne ocupăm în clipa aceasta. Deja o să trebuiască să fac față efectelor a ceea ce s-a întâmplat la club. Îți promit că se va duce vorba și că va fi subiectul discuției de la masa mea de mic dejun mâine-dimineață.

— Și asta te deranjează.

— De fapt, cred că-mi va face plăcere. Sunt suficient de meschină să savurez chestia asta. Așa că hai să ținem asta pentru noi doi, până după nunta Stellei. După aceea, le vom spune tuturor și vom vedea ce se întâmplă. Dar pe moment, ne-ar prinde bine niște fericire nediluată pe-aici.

— Bine. Nu cred că ar conta prea mult.

— Mulțumesc. Nu mai sunt așa de furioasă și de speriată acum, adăugă ea și se trase mai jos pe pernă. Am oprit-o. M-am luptat cu ea. Aș putea s-o fac din nou. Și asta contează.

Mitch se aplecă să o sărute pe obraz.

— Contează enorm de mult pentru mine.

Capitolul 19

Cu fetița în brațe, Hayley năvăli în bucătărie a doua zi dimineața. Avea părul prins la nimereală într-o coadă la ceafa și ochii mari, și își încheiase greșit nasturii de la pijama.

— Tocmai am vorbit cu dădaca lui Lily, anunță ea cu voce tare. Și mătușa ei e membră în country club. A zis că Roz a fost implicată într-o bătaie aseară.

— Te asigur că nu.

Viața putea fi înduioșător de previzibilă, se gândi Roz și continuă să întindă gem într-un strat subțire pe un triunghi de pâine prăjită.

— Ce fel de bătaie? întrebă Gavin. Cu pumnii?

— N-a fost o bătaie cu pumnii, zise Roz, întinzându-i pâinea unsă. Oamenii exagerează lucrurile astea, tinere. Așa e lumea.

— I-ai tras cuiva un șut în moacă?

Roz își ridică sprâncenele către Luke.

— Bineînțeles că nu. Ai putea spune că i-am tras cuiva metaforic un șut în fund.

— Ce e met…

— O metaforă e un fel inteligent de a spune despre ceva că e ca altceva. Aș putea spune că sunt mâța care a mâncat canarul în dimineața asta, zise ea, și-i făcu cu ochiul lui Luke. Și asta ar însemna că mă simt foarte satisfăcută și îngâmfată. Dar n-am pus mâna pe el.

— Pe cine? întrebă Stella.

— Bryce Clerk.

Răspunsul veni de la David care le turnă cafea.

— Rețeaua mea de informații este extinsă și mai rapidă decât viteza luminii. Am auzit despre asta aseară, încă înainte de ora unsprezece GMT.

— Și n-ai spus nimănui? se încruntă Hayley către el în timp ce o punea pe Lily în scăunelul înalt.

— De fapt, am așteptat să fiți toți prezenți înainte să aduc vorba. Ah, uite-l și pe Harper acum. I-am spus că prezența lui e necesară la micul dejun în dimineața asta.

— Serios, David, nu e mare lucru, și trebuie să mă pregătesc să merg la muncă.

— Dimpotrivă.

Clătinând din cap, Mitch se uită în jurul lui la masă.

— A fost extraordinar. Femeia asta, zise el cu o privire lungă către Roz, este de-a dreptul extraordinară.

Roz îl luă de mână pe sub masă și i-o strânse cu căldură. O mulțumire tăcută pentru că lăsase scena să se desfășoare fără să lase oroarea de noaptea trecută să strice starea de spirit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harper. Mâncăm omletă? De ce mâncăm omletă?

— Pentru că-i place mamei tale, și acum are nevoie să-și reîncarce energiile după ce a făcut ravagii printre ticăloși aseară.

— Nu fi ridicol, răspunse Roz, deși în voce i se simți un chicotit.

— Ce-a fost aseară? Ce ravagii?

— Vezi ce pierzi când nu mergi la club? îi spuse David lui Harper.

— Dacă cineva nu începe să vorbească imediat, o să înnebunesc, zise Hayley, care-i dădu lui Lily o cănuță cu suc și se trânti în scaun. Hai, ciripiți!

— Nu-s prea multe de spus, începu Roz.

— O să povestesc eu, zise Mitch, uitându-se calm la privirea afabilă a lui Roz. Ea ar omite tot felul de lucruri interesante. Deci, câteva chestii le-am scos de la ea, pentru că eu n-am fost de față în momentul acela, și câteva le-am aflat de la fiul meu. Dar o să le spun pe toate la rând - e mai mare impactul.

Începu cu oprirea scurtă la masa soților Forrester, apoi trecu la scena din baie, apoi dramatiză altercația dintre Roz și Bryce de pe coridor.

— O, Doamne, și ele au ieșit în timp ce tu vorbeai cu…

Hayley își drese glasul și-și schimbă cuvintele, amintindu-și de prezența copiilor.

— Omul acela.

— El era cu spatele la ele, completă Mitch. A fost aranjat în scenă perfect.

Hayley dădu câteva bucățele de ou lui Lily și se holbă la Roz.

— Ce super! Parcă e, nu știu, o lovitură de teatru.

— Coordonarea a fost excelentă, încuviință Mitch. Ar fi trebuit s-o vezi pe mama ta, Harper, calmă și rece ca un aisberg, și la fel de periculoasă.

— Bucătăria asta e plină de metafore în dimineața asta, comentă Roz. Nimeni n-are nici un serviciu la care să meargă?

— Am văzut-o așa, zise Harper mâncând din omletă, înspăimântătoare.

— Din întâmplare am fost într-o poziție care mi-a permis să văd reacția doamnelor din spatele lor, zise Mitch, și a fost minunat. El îi tot dădea înainte, lăudându-se cum poate să continue să le păcălească la infinit, cum a dat telefoane, chestia cu cărțile de credit și așa mai departe, și că nimeni nu se va prinde niciodată. Îl insultă pe Quill, o

face pe Mandy proastă. Complet plin de el, și Roz stă pur și simplu acolo - el nici măcar nu-și dă seama că tocmai i-a pus securea la gât. S-o fi văzut cum nici măcar n-a clipit, l-a încurajat numai să spună tot mai multe până când fiul de… - își aminti și el de copii -… om se îngroapă cu propriile cuvinte. Și atunci, când termină de spus totul, Roz nu face decât să fluture din mână, așa că el se întoarce și le vede că erau în spatele lui în tot timpul ăsta. Și ea pleacă apoi în pas de plimbare, complet calmă. A fost minunat.

— Sper că au sărit pe el ca o haită de câini, zise încet Stella.

— Pe-aproape. Se pare că a încercat să le convingă că totul a fost o greșeală, că nu e adevărat, dar blonda e isterică. Urlă, plânge, îi dă palme. Cealaltă se duce direct la soțul ei, îi spune totul, ca să știe că din pricina lui Bryce și-a pierdut unul dintre clienții lui cei mai buni. Ăsta își pierde mințile de furie - după câte mi-a zis fiul meu - și se repede ca un taur la Bryce și-i trage un pumn. Oamenii sar, se sparg pahare, blonda îi sare în spate lui Clerk și începe să-l muște și să-l zgârie.

— Doamne, șopti Gavin, impresionat.

— O trag oamenii cu forța de pe el, și în timpul ăsta Quill sare iar la Bryce, și apoi trebuie toți să-l târască pe *el* cu forța.

— Aș vrea să fi văzut chestia asta, zise Harper, ridicându-se să-și ia varianta lui preferată de cafeină de dimineață, și revenind la masă cu o doză de cola. Chiar mi-ar fi plăcut.

— Unii alergau să se ferească din cale, alții se împingeau în față să vadă acțiunea mai bine, continuă Mitch. Călcau în picioare măslinele de la martini, alunecau pe pasta de somon sau mai știu eu ce naiba era, răsturnau mese. Erau pe punctul de a chema poliția când agenții de securitate ai clubului au intervenit și i-au despărțit.

— Voi unde erați? întrebă Hayley.

— Eu eram pe terasă sărutând-o pe Roz. Dansând cu Roz, se corectă el făcând cu ochiul. Am văzut destul de bine prin ferestre și ușile deschise.

— Va fi subiectul principal de discuție din oraș pentru o vreme, conchise Roz. După părerea mea, toți au căpătat exact ce-au meritat. Acum, nu știu ce faceți voi, dar eu am de mers la lucru.

— Stai, stai, dar Bryce? zise Hayley și-și puse niște omletă și în farfuria ei. Nu ne poți lăsa așa.

— N-aș putea spune, dar presupun că va fugi din Shelby cu coada între picioare. Nu cred că-l vom mai vedea pe-aici.

— Asta-i tot? se întrebă Hayley. N-o să…

Se întrerupse și o șterse pe Lily pe față.

— Asta e bine. E bine că s-a dus.

Roz ciufuli părul celor doi băieți, apoi se ridică să o sărute pe Lily pe creștetul capului.

— O să dau o declarație la poliție în legătură cu posibile încercări de fraudă în după-amiaza asta, și tot așa și Mitch, care a auzit tot ce-a zis Bryce. Îmi imaginez că poliția o să vorbească și cu ceilalți care l-au auzit dând din gură. Și apoi o să vedem ce se mai întâmplă.

— Chiar mai bine, zise Hayley cu un zâmbet. Cu mult mai bine.

— Eu nu le dau pumni oamenilor și nici nu le dau un șut în față, cel puțin nu până acum. Dar nici nu mă las intimidată prea mult timp.

Ieși din bucătărie mulțumită, chiar alinată de faptul că ziua începuse cu râsete în loc de îngrijorare.

*

Roz stătea pe mica pantă de la marginea pădurii ei și studia întinderea și forma pepinierei. Erau niște blocuri minunate de culoare, verde proaspăt de primăvară, roz aprins, albastru exotic, galben vesel și roșu intens.

Mesele de lemn vechi și decolorate de vreme erau pline de aceste culori, încărcate de ghivece și de tăvi cu răsaduri. Pământul erupea pur și simplu de culori, înflorind într-o sărbătorire entuziastă a anotimpului. Clădirile păreau proaspete și primitoare, serele, pline de activitate. Nuanțe și forme explodau în ghivece și se revărsau din coșurile agățătoare.

Din punctul acesta vedea și părți din zona arbuștilor și a copacilor ornamentali și până la câmpul cultivat, cu rândurile drepte ca trase cu liniarul și mașinile puternice.

Oriîncotro se uita vedea oameni, clienți și personal, lucrând cu hărnicie sau cercetând marfa expusă spre vânzare. Cărucioarele roșii treceau zdrăngănind ca niște trenulețe, cărând marfa. Camionetele se hurducau pe cărările pietruite și în parcare, unde marfa urma să fie transferată în automobile și camionete.

Vedea munții de mulci, vărsat sau în saci, turnurile de dale de grădină și mănunchiurile de pari de susținere.

Totul era un furnicar, plin de hărnicie, dar cu farmecul pe care Roz îl considerase întotdeauna ca un semn al spiritului casei. Arcadele erau deja acoperite de vițe de volbură, băncile, plasate strategic pe lângă o fântână cu apă ce susura liniștitor, roșul aprins al căsuței de păsări atârnate de o ramură, muzica unor clopoței de vânt ce sunau în briza ușoară.

Ar fi trebuit să fie și ea acolo, bineînțeles, agitându-se, având grijă de marfă, calculând inventarul. Faptul că avea un manager - chiar și unul atât de excepțional ca Stella - nu însemna că nu trebuia să fie mereu atentă la toate detaliile.

Dar voia să stea la aer, să-i simtă mișcarea în jurul ei după orele de lâncezit în sera de înmulțire. Și voia să admire priveliștea a ceea ce

construise. Ceea ce lucrase, ceea ce riscase pentru a obține.

Ziua aceea, sub un cer de un albastru atât de proaspăt că ar fi putut fi vopsit pe sticlă, era frumoasă. Și fiecare oră pe care o petrecuse toți acești ani asudând, îngrijorându-se, calculând, chinuindu-se, totul meritase.

Era o afacere solidă și avea succes, și era exact grădina extinsă pe care voise să o creeze. O afacere, da, o afacere în primul rând, dar una frumoasă. Una care să-i reflecte stilul, viziunea, moștenirea.

Dacă unii insistau să o considere în continuare ca pe un hobby al ei, n-aveau decât. Dacă unii, majoritatea chiar, credeau că ea era de fapt femeia care plutea prin clubul country într-o rochie aurie și purtând diamante, și asta era bine. Nu o deranja să fie strălucitoare din când în când. De fapt, îi făcea plăcere.

Dar adevărul ei, inima ei se afla aici, purtând blugi vechi și o bluză decolorată de trening, o șapcă peste păr și bocanci jerpeliți în picioare.

Adevărul ei reprezenta o femeie care muncea și avea facturi de plătit, o afacere de condus și o casă de întreținut. Aceea era femeia de care era mândră atunci când își permitea luxul să fie mândră. Rosalind Harper de la country club și din lumea bună era o datorie a numelui ei. În timp ce tot restul era viața.

Trase aer adânc în piept, se îmbărbătă și își împinse intenționat mintea într-o direcție anume. Va vedea ce se va întâmpla și cum vor reacționa și ea, și Amelia.

Așa că se gândi: Dacă aceasta era viața, viața ei, de ce să nu riște din nou? Să extindă acea viață acceptând în ea, complet, pe bărbatul care o incita și o alina, care o intriga și o amuza?

Bărbatul care reușise cumva să treacă prin labirintul pe care durerea, munca, datoria și mândria îl construiseră în jurul inimii ei.

Bărbatul pe care-l iubea.

Își putea trăi viața și singură dacă era nevoie, dar ce dovedea asta? Că era independentă, capabilă, puternică și ingenioasă. Știa deja aceste lucruri, fusese aceste lucruri - și întotdeauna va fi aceste lucruri.

Și putea fi și curajoasă.

Nu era nevoie de curaj, nu era mai greu să combini o viață cu o alta, să împărtășești și să faci față, să faci compromisuri, decât să-ți trăiești viața singur? Era o muncă să trăiască împreună cu un bărbat, să se trezească în fiecare zi pregătită să facă față rutinei, să fie deschisă la surprize.

Niciodată nu se dăduse înapoi de la muncă.

Căsătoria era o chestiune diferită în stadiul acesta al vieții. Nu vor mai avea copilași ai lor. Dar vor avea nepoți într-o zi. Nu vor crește împreună, dar puteau îmbătrâni împreună.

Puteau fi fericiți.

Întotdeauna mint. Niciodată nu sunt fideli.

Roz rămase în același loc, pe panta lină de la marginea pădurii. Dar În Grădină dispăruse din fața ei. Vedea doar câmpuri, dezgolite de iarnă, copaci goi și mirosul de zăpadă în aer.

— Nu toți bărbații, zise Roz încet. Nu întotdeauna.

Eu am cunoscut mai mulți decât tine.

Venea peste câmpuri, lipsită de substanță precum ceața ce începea să se răspândească, o mare puțin adâncă peste pământul negru și gol. Rochia albă de pe ea era murdară și tot așa îi erau și picioarele goale. Părul îi era o încâlcitură de auriu uleios ce înconjura o față strălucind de nebunie.

Pe Roz o invadă senzația de spaimă ca o furtună bruscă și malefică. Dar își propti picioarele în pământ. Va trece prin asta.

Lumina zilei dispăruse. Nori grei se rostogoliră peste cer, acoperind albastrul cu negru, un negru pătat cu un verde violent.

— Eu am trăit mai mult timp decât tine, zise Roz, și deși nu se putu abține să nu se cutremure când Amelia se apropie, rămase pe loc.

Și ai învățat atât de puțin. Tu ai tot ce-ți trebuie. O casă, copii o muncă să te satisfacă. Ce nevoie ai de un bărbat?

— Dragostea contează.

Se auzi un hohot de râs, din gât, gâlgâit, care urlă șfichiuind nervii lui Roz.

Dragostea este cea mai mare minciună. O să se culce cu tine și o să te folosească, o să te înșele și o să te mintă. O să-ți ofere numai durere până vei rămâne goală pe dinăuntru, pustie și rece, până vei fi uscată și urâtă. Și moartă.

Mila îi sfredeli inima, pe sub senzația de teamă.

— Cine te-a trădat? Cine te-a adus în starea asta?

Toți. Toți sunt la fel. Ei sunt târfele, deși nouă ne spun așa. Nu ei au venit la mine, și-au vârât mădularele în mine, în timp ce nevestele lor dormeau singure în paturile lor evlavioase?

— Te-au forțat? Te-au…

Și apoi îți iau ce-i al tău. Ce-a fost AL MEU!

Se lovi cu amândoi pumnii în burtă și forța furiei ei, a durerii și a turbării, o făcură pe Roz să se dea înapoi doi pași.

Venise furtuna, scuipată din cer, ieșind din pământ, răsucindu-se în vârtejuri de ceață și în aerul murdar. Roz își simți plămânii blocați de parcă respira nămol.

Prin el auzi urletele demente.

Să-i omor pe toți! Să-i omor pe toți în somn. Să-i tai în bucăți, să mă scald în sângele lor. Să iau înapoi ce-i al meu. Blestemați! Blestemați să fie toți cu focul iadului!

— Au murit deja. Sunt toți țărână, încercă Roz să strige, dar abia reuși să scoată cuvintele cu o voce înecată. Eu sunt singura care-a

rămas?

Furtuna se opri la fel de brusc cum începuse, și Amelia care stătea liniștită era cea care le cânta copiilor cântece de leagăn. Tristă și palidă în rochia ei cenușie.

Ești a mea. Sângele meu. Își ridică o mână și în palmă îi apăru roșu. *Osul meu. Din pântecul meu, din inima mea. Furat, smuls din mine. Găsește-mă. Sunt atât de pierdută.*

Și apoi Roz fu din nou singură, stând în picioare pe iarba proaspătă de la marginea pădurii cu imaginea a tot ceea ce construise întinsă în fața ei.

Se duse înapoi la lucru pentru că munca o calma mereu. Singurul fel în care putea să înțeleagă ceea ce se întâmplase la marginea pădurii era să facă un lucru familiar, ceva care să-i țină mâinile ocupate în timp ce mintea elucida misterul.

Rămase singură pentru că singurătatea o alina.

Toată după-amiaza făcu butași, pe care-i puse la înrădăcinat. Udă, hrăni, etichetă plante.

Când termină, se duse acasă pe jos prin pădure și intră în sera ei personală. Plantă belșițe într-un loc pe care voia să-l îmbogățească, nemțișor și ciubotica cucului unde voia mai mult farmec. La umbră adăugă niște campanule și pălăria cucului pentru seninătate.

Seninătatea ei, se gândi, era ceva ce putea găsi mereu acolo, în grădină, în pământ, în umbra casei familiei ei. Sub cerul de un albastru proaspăt îngenunche pe pământ și studie ceea ce era al ei.

Era atât de frumoasă cu piatra de un galben blând, cu sticla sclipitoare și ornamentele de piatră albe ca de mireasă.

Ce secrete erau prinse ca în capcană în camerele acelea, între zidurile acelea? Ce era îngropat în pământul acesta pe care-l lucra ea, anotimp după anotimp, cu propriile mâini?

Crescuse aici, ca și tatăl ei și tatăl acestuia, și toți cei care fuseseră înainte. Generație după generație de sânge și istorie comună. Își crescuse copiii aici și lucrase ca să păstreze această moștenire pentru ca și copiii copiilor ei să numească această casă „acasă”.

Indiferent ce se întâmplase pentru ca această proprietate să ajungă la ea trebuia să afle. Și după aceea să accepte.

Calmată din nou, își puse uneltele la loc și se duse în casă să facă un duș după ziua atât de plină.

Îl găsi pe Mitch lucrând în bibliotecă.

— Scuze că te întrerup, dar trebuie să discutăm despre ceva.

— Bine, și eu voiam să vorbesc cu tine.

Mitch se întoarse de la laptopul lui și alese un dosar din teancurile de pe masă.

— Începe tu primul, îi zise ea.

— Hmm? O, bine.

Mitch își trecu o mână prin păr, își dădu jos ochelarii - gesturi despre care Roz știa că însemnau că-și organiza gândurile.

— Am făcut cam tot ce pot aici, începu el. Aș putea petrece câteva luni în plus studiind istoria familiei tale, completând detalii, mergând înapoi mai multe generații. De fapt, am de gând să fac exact asta. Dar în privința scopului pentru care m-ai angajat, sunt într-un impas. N-a făcut parte din familie, Roz. N-a fost o Harper, se corectă el. Nici prin naștere, nici prin căsătorie. Absolut nici una dintre informații - nume, date, nașteri, căsătorii, decese nimic din ce-am găsit nu plasează o femeie numită Amelia în casa asta sau în familia Harper. Nici o femeie de aproximativ vârsta ei n-a murit în casa asta în timpul perioadei pe care am limitat-o.

— Înțeleg, zise ea, așezându-se pe un scaun și dorindu-și vag să-și fi amintit să-și ia niște cafea.

— Acum, dacă Stella se înșală în legătură cu numele…

— Nu se înșală, clătină Roz din cap. E Amelia.

— Sunt de acord. Dar nu există nici o Amelia Harper, prin naștere sau căsătorie în nici un document. În mod ciudat, considerând de cât de mult timp a fost casa asta aici, nu este nici o mențiune legată de vreo femeie de douăzeci și ceva sau treizeci și ceva de ani care să fi murit aici. În casă. Mai bătrâne sau mai tinere, da, câteva.

Așează dosarul deasupra unui teanc de alte hârtii.

— Ah, una dintre cele mai distractive modalități de a muri ce s-a întâmplat aici a avut loc în 1859, unul din strămoșii tăi, un anume Beauregard Harper, care și-a frânt gâtul și mai multe alte oase, căzând de pe terasa de la etajul al doilea. Din scrisorile ce descriu întâmplarea, Beau era acolo cu o femeie care nu era soția sa, într-o aventură sexuală ce a devenit puțin cam prea entuziastă. S-a prăbușit peste balustradă, luând-o și pe femeie cu el. El era mort atunci când alți oameni din casă au ajuns la el, dar fiind un om destul de corpolent, a amortizat prăbușirea musafirei lui, care a aterizat peste el și n-a suferit decât o fractură la picior.

— Și o jenă insuportabilă, îmi imaginez.

— Aproape sigur. Am numele femeilor, a femeilor Harper, care au murit aici, listate pentru tine. Am câteva documente despre servitoare care au murit aici, dar nici una nu se încadrează în parametri aceștia. Am câteva informații de la avocata aceea din Chicago despre care ți-am spus.

Începu să scotocească printre hârtii după un alt dosar.

— Descendenta menajerei din timpul lui Reginald Harper. Ea a descoperit că de fapt a avut trei strămoși care au lucrat aici - menajera, unchiul menajerei care a fost grădinar și o tânără verișoară care a lucrat la bucătărie. Din acestea, am reușit să-ți formez o istorie detaliată și a acelei familii. Deși nici una dintre informații nu se aplică

aici, m-am gândit totuși că ți-ar plăcea să le ai.

— Da, mi-ar plăcea.

— Avocata mai caută încă informații când are timp, dar se pare că în momentul de față e ocupată până peste cap. S-ar putea să avem noroc.

— Ai lucrat considerabil.

— Vei putea să te uiți la diagrame și să-ți localizezi verișorul de-al doilea din partea mamei sale al stră-stră-unchiului tău și să capeți o imagine destul de bună despre viața lui. Dar asta nu te-ajută.

— Te înșeli.

Roz studie muntele de dosare și panoul plin de hârtii, fotografii și diagrame scrise de mână din spatele lui Mitch.

— Mă ajută. Este ceva ce-ar fi trebuit să fac de multă vreme. Ar fi trebuit să știu de Beau cel adulterin și fără noroc, de Lucybelle care deținea o cârciumă-bordel și de toți ceilalți pe care i-ai adus la viață pentru mine.

Se ridică și se duse în fața panoului să studieze fețe și nume. Unele îi erau familiare precum propriul nume, iar altele erau străine.

— Tatăl meu, văd acum, a fost interesat mai mult de prezent decât de trecut. Și bunicul meu a murit pe când eram atât de mică, că nu-mi amintesc să-mi fi spus vreo poveste de familie. Aproape tot ce știu e de la bunica mea, care n-a fost Harper din naștere, sau de la niște verișori mai mari. Mai treceam din când în când prin niște hârtii vechi, întotdeauna gândindu-mă să-mi aloc timp să fac mai mult, să citesc mai mult. Dar n-am făcut-o.

Se dădu cu un pas înapoi din fața panoului.

— Istoria familiei, toți cei care-au venit înaintea ta contează, și până recent nu le-am acordat destul respect.

— Sunt de acord cu prima parte, dar nu și cu a doua. Casa asta arată cât de mult respect ai pentru familia ta. În esență, ceea ce-ți spun e că n-o pot găsi. Cred, din ceea ce-am observat, din ceea ce simt, că Amelia este strămoșul tău. Dar nu e în familia ta. Nu-i găsesc numele în documentele familiei. Și nu cred c-a fost o servitoare aici.

— Nu?

— Gândește-te la epocă, la perioada istorică, la moravurile societății. Ca servitoare, e sigur posibil să fi fost lăsată însărcinată de un membru al familiei, dar mă îndoiesc că i s-ar fi permis să rămână ca membră a personalului, să rămână în casă în timpul sarcinii. Ar fi fost alungată de aici, poate i s-ar fi dat o compensație financiară. Dar nu mi se pare corect.

Cu o ultimă privire spre panou, Roz se duse înapoi la scaunul ei și se așeză.

— De ce nu?

— Reginald era capul casei. Toate informațiile pe care le am despre

el spun că era excesiv de mândru, foarte conștient de ceea ce am putea spune că era statutul lui înalt în zonă. Politică, afaceri, societate. Ca să fiu sincer, Roz, nu prea-l văd regulând-o pe fata care făcea curat în casă. Ar fi fost mai selectiv. Cu siguranță, respectivul regulat ar fi putut fi prestat de o rudă, un unchi, un cumnat, un văr. Dar în sinea mea sunt convins că legătura cu Amelia e mai strânsă de-atât.

— Ceea ce înseamnă?

— O iubită. O femeie care nu era soția lui, dar care se potrivea nevoilor lui. O amantă.

Roz rămase tăcută pentru un moment lung.

— Știi ce mi se pare interesant, Mitchell? Că am ajuns amândoi, din direcții diferite, la același punct. Tu ai trecut prin atâtea teancuri de hârtii că mă doare capul doar gândindu-mă la ele. Telefoane, căutări pe calculator, căutări în documentele de arhivă publică ale tribunalelor și primăriei. Grafice și diagrame și numai Dumnezeu știe ce. Și făcând toate astea nu numai că mi-ai oferit o imagine a familiei mele la care nu m-am uitat niciodată, oameni ale căror nume nu le-am știut niciodată, dar care în mod foarte real sunt responsabili pentru viața mea, dar ai eliminat zeci de posibilități, zeci de identități pe care biata de ea le-ar fi putea avea, încât acum putem să reducem totul la răspunsul corect. Crezi că atunci când vom termina își va găsi pacea?

— Nu pot să răspund la asta. De ce ești atât de tristă? Mă sfâșie să te văd atât de tristă.

— Nu sunt foarte sigură. Uite ce s-a întâmplat azi, zise ea, și apoi îi spuse.

Trase adânc aer în piept.

— Mi-a fost atât de frică. Mi-a fost frică și în noaptea în care ne-a blocat accesul la camera copiilor, și când noi doi am venit de pe terasă și a avut criza aceea de furie, azvârlind lucruri prin jur. Mi-a fost frică în noaptea aceea în cadă, când m-a ținut sub apă. M-am gândit că nu-mi va mai fi frică. Dar azi, azi în timp ce stăteam acolo uitându-mă la ea cum venea către mine peste câmp, prin ceață, am fost îngrozită. I-am văzut fața, am văzut nebunia din ea, un fel de țel dement. Genul de țel, îmi dau seama acum, care supraviețuiește chiar și după moarte. Se scutură ușor. Știu cum sună, dar cred că asta a făcut, cumva. A depășit moartea prin nebunia ei, și acum nu se mai poate elibera.

— Nu te-a atins de data asta. Nu ți-a făcut rău?

Roz clătină din cap.

— Nici măcar în culmea furiei ei. N-am putut respira - simțeam că parcă încercam să respir pământ nu aer dar poate că asta a fost pur și simplu din pricina panicii. A zis că vrea să omoare, să se scalde în sânge. Nu s-a vorbit niciodată despre crimă în casa asta, dar mă întreb… O, Doamne, se poate s-o fi omorât? Cineva din familia mea?

— Ea era cea care-a zis că vrea să omoare, îi reaminti el. Nu despre

cum a fost ucisă.

— Într-adevăr, dar nu poți avea încredere că o nebună o să-ți explice totul foarte clar. A zis că sunt sângele ei. Fie că e adevărat, fie că nu, ea o crede. Trase aer adânc în piept. Și tot așa și tu.

Mitch se ridică de la masă și veni lângă ea. Îi luă mâinile și o trase din scaun în brațele lui.

— Tu ce crezi?

Confort, se gândi ea, rezemându-și capul pe umărul lui. Puteai găsi atât de mult confort în brațele unui bărbat dacă-ți permiteai să-l iei.

— Amelia are ochii tatălui meu. Am văzut azi, la sfârșit. Nu observasem asta niciodată, poate că nu m-am lăsat să observ. Străbunicul meu i-a luat oare copilul, Mitch? Oare ar fi putut fi atât de crud?

— Dacă toate astea sunt adevărate, ar fi putut să renunțe la copil. Poate c-au avut un aranjament, și apoi ea l-a regretat. Sunt o mulțime de posibilități.

— Acum vreau să știu adevărul. Trebuie să-l știu, orice ar fi.

Se trase puțin înapoi și reuși să zâmbească.

— Dar cum naiba o să găsim o femeie care s-ar putea să fi fost amanta străbunicului meu?

— Avem prenumele ei, vârsta ei aproximativă, și presupunem că locuia în zona Memphis. Putem începe cu asta.

— Ăsta e optimism natural sau încerci să-mi netezești mie penele zburlite?

— Puțin din amândouă.

— Bine, atunci. Mă duc să-mi torn un pahar cu vin. Tu vrei ceva?

— Mi-ar prinde bine un galon de apă să contracarez cele cinci galoane de cafea pe care le-am băut azi. O să vin cu tine.

Își puse un braț peste umărul ei și porniră spre bucătărie.

— S-ar putea să trebuiască să amânăm totul până după nunta Stellei și a lui Logan. Mie mi se pare că oricât de pretențioși ar fi morții, viii ar trebui să aibă prioritate.

Scoase din frigider o sticlă de apă și o lămâie proaspătă.

— Nu pot să cred că băieții aceia nu vor mai fi în casa asta peste doar câteva zile.

Turnă într-un pahar, tăie o felie de lămâie și apoi i-l oferi.

— Mersi. Cred că vor fi pe-aici destul de des să simți că tot aici stau.

— Mi-ar plăcea să fie așa.

Își turnă și ei vin, dar telefonul sună înainte să apuce să bea din el.

— Unde e David? se întrebă, și răspunse ea.

Ascultă un moment, apoi îi zâmbi ușor lui Mitch.

— Bună, Jane, zise ea, și-și ridică paharul de vin în semn de toast.

— Ce palpitant e. Parcă suntem într-un film cu spioni.

Hayley sălta pe loc pe vârfurile picioarelor în timp ce ea, Stella și Roz urcau cu liftul până la apartamentul lui Clarise Harper.

— Vreau să spun, ne petrecem dimineața făcându-ne pedichiura și manichiura și după-amiaza ne furișăm în casa cuiva să căutăm documente secrete. E supertare.

— Spune asta după ce vom fi arestate și ne vom petrece noaptea în închisoare cu Bertha cea Mătăhăloasă, sugeră Stella. Dacă trebuie să mă mărit mâine cu Logan printre barele închisorii, o să fiu furioasă foc.

— Ți-am spus să nu vii, îi reaminti Roz.

— Și să ratez asta?

După ce trase aer în piept de îmbărbătare, Stella ieși din lift.

— Și-n orice caz, Hayley are și ea dreptate. E palpitant.

— Să mergem în apartamentul aglomerat al unei bătrâne cotoroanțe ca să luăm ceea ce-mi aparține de drept - împreună cu un iepuraș fricos - nu mi se pare chiar atât de palpitant. Jane ar fi putut să le ia și ea singură, să ne scutească de un drum. Avem destule de făcut cu nunta de mâine.

— Știu, și-ți sunt atât de recunoscătoare că ne-ai dat ziua liberă ca să venim să ne dichisim.

Dintr-un impuls, Stella o sărută pe Roz pe obraz.

— O să lucrăm de două ori mai mult după nuntă ca să recuperăm.

— S-ar putea să fie nevoie. Acum roagă-te ca Baba Cloanța să-și facă permanent, așa cum ni s-a spus, sau va ieși urât.

— Dar nu-ți vine parcă să speri că va ieși urât? începu Hayley, dar ușa se întredeschise cu un scârțâit.

Jane se uită afară cu un ochi prin deschizătura îngustă.

— N-am… nu m-am așteptat să mai apară și altcineva în afară de tine, verișoară Rosalind. Nu știu dacă ar trebui…

— Ele lucrează amândouă pentru mine. Sunt prietenele mele.

Roz nu avusese niciodată răbdare pentru șovăieli sau ezitări de frică, și acum împinse ușa deschisă și păși înăuntru.

— Jane, acestea sunt Stella și Hayley. Jane, ți-ai făcut bagajele?

— Da, n-am prea multe. Dar m-am gândit… o să fie atât de supărată când se va întoarce acasă și va descoperi c-am plecat. Nu știu dacă ar trebui…

— Locul ăsta e la fel de oribil ca întotdeauna, observă Roz. Duhnește a lavandă. Cum poți să-l suporți? Asta e una dintre ciobănițele Dresden ale noastre, și pisica de Meissan, și… O, la naiba. Unde-s jurnalele?

— Nu le-am scos afară. Nu mi s-a părut că am dreptul să…

— Bine. Dă-mi mie cheia, arată-mi unde sunt și le scot eu. Hai să nu pierdem vremea, Jane.

Când fata rămase pur și simplu nemișcată, mușcându-și buza de jos,

Roz adăugă:

— Ai un apartament nou care te așteaptă, o slujbă nouă începând de luni dis-de-dimineață. Poți să le ai sau nu, cum vrei tu. Dar nu ies din apartamentul ăsta ce pute a lavandă fără ce-i al meu de drept. Așa că poți să-mi dai cheia, sau o să încep să cotrobăi pe-aici până le găsesc.

— O, Doamne. Îmi vine rău.

Jane își vârî mâna în buzunar și scoase o cheie de alamă.

— Biroul din camera ei, sertarul de sus.

Palidă ca moartea, gesticulă vag.

— Mă simt amețită.

— Revino-ți, sugeră Roz. Stella, ajut-o tu te rog pe Jane să-și ia lucrurile.

— Sigur. Hai, Jane.

Având încredere că Stella se va descurca, Roz se întoarse spre Hayley.

— Stai cu ochii pe ușă, porunci ea.

— Oh, ce tare! Eu țin de șase.

În ciuda momentului, Roz chicoti până ajunse în dormitorul lui Clarise. Aici era și mai multă lavandă, cu un subtil miros de violete. Patul avea o tăblie tapițată cu mătase aurie cu ciucuri și era acoperit de o pătură de epocă de care Roz știa foarte bine că provenea din Harper House. Tot așa și măsuța de lângă geam și lampa Art Nouveau.

— Ticăloasă bătrână și hoață, bombăni Roz și se duse direct la birou.

Întoarse cheia și nu se putu abține să nu scoată o ușoară exclamație de uimire când văzu teancurile de jurnale vechi legate în piele.

— Ăsta o să fie exact ca un șut în fundul tău uscățiv, zise ea categoric și, deschizând rucsacul pe care-l avea pe umăr, vârî cu grijă jurnalele înăuntru.

Se asigură că le luase pe toate, deschise și restul sertarelor, scotoci fără jenă prin noptieră, dulapul cu sertare, șifonier.

Deși se simțea caraghios să facă asta, șterse cu grijă tot ceea ce atinsese. Nu putea să creadă că Clarise nu ar fi în stare să cheme poliția și să pretindă că a fost prădată. Apoi lăsă cheia la vedere, pe birou.

— Stella a dus-o jos, anunță Hayley când Roz ieși din dormitor. Tremura așa de tare că ne-am temut că va avea o criză de apoplexie dacă nu o scoatem de-aici. Roz, biata de ea n-avea decât o singură valiză. Tot ce are pe lumea asta i-a încăput într-o singură valiză.

— E tânără. Are destul timp să mai adune câte ceva. Ai atins ceva aici?

— Nu. M-am gândit la amprente.

— Ești fată deșteaptă. Hai să mergem.

— Le-ai luat?

Roz îi arătă rucsacul.

— Tot așa de ușor cum ar fi să furi acadele de la un copilaș, ceea ce Clarise sigur a și făcut de câteva ori

Abia după ce o instalară pe Jane în noul ei apartament și erau deja în drum spre casă, Roz observă că Hayley era neobișnuit de tăcută.

— Nu-mi spune că te-ai răzgândit acum și te simți vinovată sau mai știu eu.

— Poftim? O, nu. Nu. Jurnalele alea sunt ale tale. Dac-aș fi fost în locul tău, aș fi luat și celelalte lucruri care aparțineau de Harper House. Mă gândeam la Jane. Știu că e mai tânără decât mine, dar nu cu chiar atât de mult. Și pare atât de… nu știu, fragilă și speriată de tot ce există. Totuși, a făcut un lucru curajos, cred.

— Ea n-a avut ce-ai avut tu, zise Roz. Ingeniozitatea și spiritul tău de inițiativă, de exemplu, și mare parte din asta este pur și simplu norocul cu care te-ai născut. Dar n-a avut nici un tată ca al tău. Unul care s-o iubească și s-o învețe, care să-i ofere o casă unde să fie fericită și în siguranță. Jane nu se simte puternică și atrăgătoare, iar tu știi că ești.

— Are nevoie de o tunsoare bună și haine mai bune. Hei, Stella, nu crezi c-ar fi distractiv să-i dăm o față nouă și să-i refacem garderoba?

— Potolește-te, fato.

— Nu, serios. Mai târziu, când avem timp. Dar mă gândeam și cum arăta când a intrat în apartamentul acela mic. Cât de recunoscătoare și de surprinsă a fost că i-ai trimis niște lucrușoare, Roz. Doar chestii de bază, ca o canapea și un pat și mâncare în bucătărie. Cred că nimeni n-a făcut niciodată nimic pentru ea, numai așa, din decență. Mi-a părut atât de rău pentru ea și am fost bucuroasă pentru ea în același timp, de felul cu se uita în jur, așa de năucită și cu lacrimi în ochi.

— Hai să vedem ce va face cu ele.

— I-ai dat șansa să realizeze ceva. Exact cum ai făcut și cu mine, și cu Stella.

— O, nu începe.

— Ba da. Toate am ajuns la un hop, și tu ești cea care ne-a dat o mână de ajutor să trecem peste el și să pornim pe un drum frumos. Acum Jane are o casă a ei și o slujbă nouă. Eu am o fetiță superbă și o casă minunată pentru ea. Și Stella se mărită mâine.

Începu să se smiorcăie, și Roz își dădu exasperată ochii peste cap în oglinda retrovizoare.

— *Serios,* nu începe.

— Nu mă pot abține. Sunt așa de fericită. Stella se mărită mâine. Și voi două sunteți cele mai bune prietene ale mele din toată lumea asta mare.

Stella îi dădu niște șervețele din locul ei din față, și-și ținu unul pentru ea.

Erau șaisprezece jurnale cu totul, cinci ale bunicii ei, Elizabeth Harper, și nouă scrise de străbunica ei, Beatrice. Și toate erau pline, de la prima până la ultima pagină.

Erau și câteva schițe, observă Roz răsfoindu-le rapid - făcute de bunica ei. O făcură să se înduioșeze.

Dar n-avea nevoie de Mitch să-i spună că, deși aveau jurnalele, sarcina de a le citi și de a afla tot ce avea legătură cu Amelia era intimidant de mare.

— Nu sunt datate, zise Stella, frecându-și ochii și rezemându-se de spătarul canapelei din salon. Din câte-mi dau seama la o privire rapidă, Beatrice Harper nu a folosit câte un jurnal pe an, ci pur și simplu le-a umplut pe fiecare, indiferent cât i-a luat, și după aceea a trecut la următorul.

— Așa că o să le sortăm pe cât de bine putem, zise Mitch. Le împărțim și le citim pe toate de la început până la sfârșit.

— Sper să primesc unul picant.

Datorită circumstanțelor, David pregătise un ceai cu de toate, servindu-se el însuși cu un biscuit de casă.

— Vreau să se știe clar unde e fiecare, în orice moment. Dar mâine avem o nuntă. Stella, nu vreau să te obosești acum. Nu am de gând să fiu responsabilă dacă apari la propria nuntă cu cearcăne la ochi. Cine poate fi? zise Roz când se auzi soneria de la ușă. Toată lumea e aici. Nu, stai jos, David. Mă duc eu să deschid.

Se duse către ușă cu Parker alergându-i printre picioare, lătrând cu vioiciune ca s-o informeze că era gata s-o protejeze. Când deschise ușa, Roz își înălță amândouă sprâncenele de uimire. Și zâmbetul i se ascuți ca o lamă de sabie.

— Vai, verișoară Cissy, ce surpriză neplăcută.

— Unde este fata aia fără nici o valoare, și proprietatea mea?

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, și nu-mi pasă nici un pic.

Observă că mătușa ei angajase o mașină cu șofer pentru călătoria ei din oraș.

— Presupun că bunele maniere dictează să te invit înăuntru, dar te avertizez, sunt complet în stare să aranjez o percheziție corporală înainte să pleci - ceea ce ar fi traumatizant pentru toți cei implicați -, așa că nici să nu te gândești să iei ceva.

— Ești și ai fost întotdeauna o creatură grosolană și neplăcută.

— Ce amuzant! zise Roz dându-se înapoi pentru ca Clarise să poată intra în hol cu bastonul ei. Tocmai mă gândeam exact același lucru despre tine. Suntem în salon, la un ceai.

Roz se îndreptă spre ușa salonului.

— Verișoara Rissy a venit în vizită. Nu-i așa că e regretabil? Poate

că ți-l amintești pe fiul meu, Harper. Întotdeauna ți-a plăcut să te plângi încontinuu de el în timpul celorlalte vizite ale tale. Și David, prietenul din copilărie al lui Harper, care are grijă de Harper House, și va număra piesele de argintărie când pleci.

— Nu mă interesează obrăznicia ta.

— Am așa de puține alte lucruri să-ți ofer. Cred că l-ai cunoscut și pe doctorul Carnegie.

— Într-adevăr, și voi vorbi cu avocatul meu despre el.

Mitch zâmbi larg.

— Mă cheamă Mitchell Carnegie. Cu doi de „l".

— Acesta e Logan Kitridge, prieten, vecin și angajat, și de asemenea logodnicul domnișoarei Stella Rothchild, managerul pepinierei mele.

— Nu mă interesează câtuși de puțin aranjamentul tău pestriț de angajați sau obiceiul tău dubios de a-i îngrămădi pe toți în Harper House.

— Aceștia sunt copiii ei, Gavin și Luke, și câinele lor, Parker, continuă Roz de parcă Clarise n-ar fi vorbit. Și o tânără verișoară a mea, din partea familiei Ashby, este de asemenea o angajată a mea, Hayley Phillips, și fiica ei minunată, Lily. Cred că asta acoperă pe toată lumea. David, presupun c-ar fi bine să-i torni și lui Clarise o ceașcă de ceai.

— Nu vreau ceai, mai ales ceai pregătit și turnat de un homosexual.

— Nu e contagios, zise David imperturbabil.

— Vai, David, ești homosexual? se prefăcu Roz surprinsă. Ce uluitor!

— Încerc să fiu discret.

— Unde e Jane? întrebă poruncitor Clarise. Insist să vorbesc cu ea în clipa asta.

Roz luă un mic biscuit de casă și i-l dădu lui Lily, care se arătă încântată de el.

— Și această Jane este?

— Știi foarte bine. Jane Paulson.

— O, desigur, verișoara Jane. Mă tem că nu e aici.

— Nu-ți voi tolera minciunile.

La tonul ei, Parker scoase un mârâit de avertizare.

— Și ține câinele acela oribil departe de mine.

— *Nu* e oribil, sări Gavin în sus, și fu imediat apucat de mama lui. Tu ești oribilă.

— Și ești rea, adăugă și Luke. Și Parker o să te muște, pentru că el e un câine bun.

— Gavin, tu și Luke duceți-l pe Parker afară. Haideți, chiar acum, îl îndemnă Stella pe Gavin.

— Luați și discul de Frisbee, sugeră Logan, făcând cu ochiul către băieți. O să ies și eu peste câteva minute.

Gavin luă câinele în brațe, încruntându-se până ieși afară pe ușă. Luke se opri la ușă.

— Nu ne place de tine, zise el și după aceea ieși în grabă pe picioarele lui mici și zdravene, în urma fratelui său.

— Văd că nici angajații tăi nu sunt în stare să crească niște copii manierați, cum n-ai fost nici tu, Rosalind.

— Se pare că nu. Sunt atât de mândră. Ei bine, din moment ce nu vrei ceai și nu te pot ajuta în legătură cu Jane, ar fi cazul să pleci acum.

— Unde-mi sunt jurnalele?

— Jurnalele? Vrei să spui jurnalele scrise de bunica și de străbunica mea, care au fost luate din casa asta fără permisiunea mea?

— Permisiunea ta nu e necesară. Eu sunt cea mai în vârstă Harper în viață, și jurnalele acelea sunt ale mele de drept.

— E sigur că nu suntem de acord în această privință, dar te pot ajuta să te informez în legătură cu locația lor. Sunt înapoi acolo unde aparțin - moral, legal și etic.

— O să spun să fii arestată.

— O, te rog, încearcă. N-o să fie distractiv?

Aisbergul periculos apăruse din nou în timp ce stătea pe brațul fotoliului, și-și încrucișă picioarele, calmă.

— Nu crezi c-o să fii încântată să-ți vezi numele, numele familiei Harper, mânjit în toate ziarele, bârfit în toată țara?

Ochii îi sclipeau cu un foc lăuntric, atât de diferiți de vocea ei înghețată.

— Pentru că voi avea grijă să fie așa. Voi da fiecare interviu posibil și voi discuta toată afacerea asta murdară la cocktailuri cu orice ocazie. Chestiile astea pe mine nu mă interesează.

Făcu o pauză, aplecându-se să ia biscuitul pe care i-l întindea Lily.

— Vai, mulțumesc, scumpo. Dar tu? zise ea către Clarise. Nu cred că-ți va face plăcere să fii subiectul bârfelor, aluziilor și bancurilor. Mai ales că nu vei câștiga nimic. Am în posesia mea ceea ce este proprietatea mea legală.

O ridică pe Lily în brațe, o așeză pe genunchi și-i dădu înapoi biscuitul, în timp ce întreaga încăpere rămase tăcută, fără să se audă decât respirația întretăiată a lui Clarise. Roz se gândi că era unul dintre acele momente rare când putea efectiv să descrie corect o scenă cu expresia „i se luă o piatră de pe inimă”.

Era magnific.

— Dacă vrei să chemi poliția să mă întrebe cum am ajuns să reintru în posesia jurnalelor, voi fi fericită să ofer informația. Și sper că și ție îți va plăcea să le explici cum ai ajuns să deții lucruri ce aparțin de Harper House, și prin urmare îmi aparțin, ascunse în biroul tău. Împreună cu mai multe alte piese scumpe care sunt catalogate ca

proprietate a Harper House.

— Ai murdări numele familiei!

Cu chipul întunecat de furie, Clarise păși înainte.

— Nu ai nici un drept. Nu ai nici o treabă să scormonești prin lucruri care e mai bine să rămână îngropate.

Calmă, Roz îi dădu fetița lui Mitch, iar Lily gânguri ceva veselă, oferindu-i cu generozitate lui Mitch din biscuitul ei molfăit. În timp ce se ridica în picioare, Roz îl auzi pe Mitch murmurând:

— Pune-o la pământ, draga mea.

— De ce te temi? zise ea. Ce i-au făcut? Cine a fost Amelia?

— Nimic decât o zdreanță, o târfă de joasă speță care n-a primit decât ceea ce a meritat. Am știut, încă din clipa în care te-ai născut, că sângele ei își va spune cuvântul în tine. Și văd că așa s-a și întâmplat.

— Deci mă trag din ea, zise Roz încet.

— Refuz să mai vorbesc despre asta. E o crimă și un păcat că o femeie ca tine e stăpâna acestei case. Nu ai nici un drept aici, și niciodată n-ai avut. Ești un nimic, o parvenită fără clasă, doar o pată pe numele familiei. Bunica mea ar fi aţâţat câinii pe tine mai degrabă decât să te lase pe tine și pe cei de soiul tău să calce pragul de la Harper House.

— De-ajuns.

Înainte ca Roz să apuce să zică ceva - și avea destule de zis - Harper se ridicase în picioare și traversase camera.

— Vei pleca chiar în clipa asta și nu vei mai trece de ușa asta cât trăiești.

— Nu vorbi tu cu mine așa, băiete.

— Nu mai am opt ani, și nu ești bine-venită aici. Crezi că poți să stai aici și să-mi insulți mama? O doamnă cu mai multă clasă într-o singură geană decât ești tu în stare să aduni în fiecare oscior uscat din tot corpul tău? Acum, ori te conduc afară, ori te azvârl afară. Cum alegi.

— Ești exact ca ea.

— Ăsta e singurul lucru corect pe care l-ai zis de când ai intrat aici. Pe aici, *verișoară* Rissy.

O luă de braț și, deși ea încercă să-l plesnească peste mână, o conduse afară din încăpere.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi se auzi șuieratul admirativ al lui Hayley.

— Bravo, Harper.

Capitolul 20

În camera de zi de la etaj, Mitch ridică picioarele lui Roz în poala lui și începu să i le maseze.

— A fost o zi lungă pentru tine.

— Nu-i așa?

— Dar ai dat niște lovituri pe cinste, de campioană.

— Așa am făcut, dar Harper a încheiat jocul impecabil și a șutat drept la poartă.

— Știu că sunt îndrăgostit când iubita mea poate să vorbească în analogii sportive.

Îi ridică piciorul mai sus ca să-i sărute glezna.

— Voi lua porția mea de jurnale cu mine. Ar trebui să încep să mă pun pe treabă cu ele în noaptea asta.

— Și tu ai avut o zi lungă. Și în curând este nunta.

Își lăsă capul pe spate și își închise ochii în timp ce Mitch îi presă cu degetul mare bolta tălpii.

— Și-n plus de asta, dacă pleci, n-o să-mi mai poți masa picioarele.

— Speram eu că asta va fi o mită potrivită.

— N-ai nevoie de nici o mită. Speram să stai.

— De fapt, întâmplător, am costumul pentru nuntă deja pregătit în mașină.

Roz își păstră ochii închiși și schiță un zâmbet.

— Îmi plac oamenii care fac planuri.

— Nu știam sigur dacă va fi loc de un bărbat în casă în seara asta. Ajunul unei nunți, ritualuri femeiești.

— Ne-am început ritualurile la salonul de cosmetică azi-dimineață și le vom continua mâine. Vor fi o familie minunată, nu crezi?

— Deja sunt. Mi-a plăcut să-i văd pe băieți cum au înfruntat-o pe bătrână, și marcajele tale atât de elegant executate. Urmate de lovitura decisivă a lui Harper.

— Am fost cu toții atât de minunat de neciopliți, nu? Bineînțeles că nu va mai vorbi nici cu tine. N-o să te ajute cu cartea.

— Nu-mi fac griji pentru asta. Și - putem să-i spunem finala - nu cred că va fi prea încântată de ce-o să scriu despre ea.

— Eu o să fiu. Ea știe. Știe cine este Amelia, ce i s-a întâmplat. Presupun că a știut dintotdeauna. Există și posibilitatea să fi distrus orice jurnal în care este menționată - puțin probabil, pentru că orice

are legătură cu Harper House e sacrosanct pentru ea. Dar ar trebui să fim pregătiți și pentru asta.

— Nu avem nevoie decât de câteva semințe. Eu pot face o cultură întreagă din asta.

Roz își deschise ochii.

— Ei, cine e isteț acum? Știu că sunt îndrăgostită de un bărbat care poate vorbi în termeni de grădinărit.

— Încă n-ai văzut nimic, Rosalind, sunt sedus de picioarele tale.

— Picioarele mele?

— Sunt nebun după ele. Pur și simplu nu știu niciodată… îi trase încet jos una din șosetele groase… ce o să găsesc. Ah.

Își trecu un deget peste unghiile ei date cu un lac palid de un roz opalescent, cu o ușoară sclipire aurie.

— Surpriză, surpriză.

— Deseori sunt micile mele secrete.

Mitch îi ridică picioarele, își trecu buzele peste bolta piciorului.

— Ador secretele.

Exista o asemenea putere în a satisface o femeie puternică, a o privi, a o simți abandonându-se senzației. O mică înfiorare, un oftat înăbușit erau nespus de erotice când știai că femeia aceasta nu se supunea nimănui.

De la atracție la pasiune, de la pasiune la dragoste. Era o călătorie pe care nu plănuise niciodată să o mai facă încă o dată. Și totuși, iată-l aici. Când o atinse, știu că ea era femeia, singura femeie cu care voia să-și petreacă viața. Se întrebă cum ajunsese la acest punct în viață fără să cunoască și să aibă nevoie de mirosul ei, de sunetul vocii ei, de texturile fascinante ale pielii ei.

Când Roz se ridică, încleștându-și brațele în jurul lui, lipindu-și gura caldă de a lui, Mitch aproape că simți inima explodându-i în piept.

— Te văd în întuneric, îi spuse el. Te aud când ești la kilometri depărtare.

Sunetul slab pe care-l scoase ea când se sprijini de el era emoție pură.

Îl ținu strâns un moment, cu capul pe umărul lui, cu inima bubuind alături de el. Cum poate reprezenta dragostea atâtea lucruri atât de diferite în atât de multe momente diferite, nu înțelesese niciodată. Nu putea fi decât recunoscătoare pentru ea, recunoscătoare că găsise această dragoste în acest moment.

O va prețui. Îl va prețui pe el.

Se desfăcu din îmbrățișare ca să-i prindă fața între palme, astfel încât privirile li se întâlniră.

— E mai greu să începi așa ceva știind mai mult, având mai mult trecut în spate. Dar în același timp, e mai mult în sine. Mai plin, mai bogat. Vreau să știi că așa mă simt cu tine. Împlinită și îmbogățită.

— Nu cred că pot să supraviețuiesc fără tine, Rosalind.

— Bine, zise ea, lipindu-și buzele de ale lui. Bine, repetă ea și adânci încet sărutul.

Se mlădie în jurul lui, respirându-l. Părul lui, pielea lui. Aici, o tandrețe insuportabilă, și acolo, o excitare clocotitoare. Cu gura peste a lui, își descheie nasturii cămășii, își ridică brațele ca să se poată desprinde și apoi reveni laolaltă, piele caldă lângă piele caldă.

Mitch se apăsă peste ea pe canapea, rătăcind cu mâinile și buzele peste ea. Sâni, umeri și gât, în jos către trupul ei.

Se vedeau semne ale copiilor pe care-i născuse, a bărbaților pe care-i făcuse. Pentru o clipă își lăsă obrazul pe abdomenul ei, uluit că i se oferise darul unei femei atât de pline de viață, atât de puternice.

Roz îl mângâie pe spate, alunecând în strălucirea ce-i acoperea simțurile, desfăcându-i leneș nasturii blugilor. Îl descoperi tare și fierbinte, și simți că proprii ei mușchi se încordau și tremurau anticipând.

Apoi își traseră amândoi hainele de pe ei și încă o dată Roz se înălță deasupra lui. De data asta îl încălecă, privindu-l direct în ochii verzi în timp ce se lăsa încet, încet, peste el, primindu-l în ea.

— O, Doamne.

Roz se prinse strâns de spătarul canapelei, cu degetele albite. Cu un control brutal, își mișcă șoldurile într-un ritm chinuitor de blând, coapsele ei puternice ținându-l în loc în timp ce ea dădu tonul ritmului.

Îi simțea mâinile pe ea, o încleștare disperată pe șoldurile ei, în timp ce Mitch se străduia să o lase pe ea să dețină tot controlul. Apoi o atingere lină în sus pe spinare, o mângâiere tandră pe sâni.

Roz se încordă în jurul lui, apăsându-și gura peste a lui când ajunse în extaz, ca să-l lase să-i simtă gustul geamătului. Era împlântat în ea cu totul, cu brațele încleștate unul în jurul celuilalt, și Roz își lăsă capul pe spate. Abia atunci își închise ochii sticloși de extaz.

Iar în clipele următoare, cu bucurie, Mitch o urmă, găsindu-și eliberarea.

Roz se trezi la patru, prea devreme ca să iasă pentru alergare, prea târziu să se convingă să mai adoarmă. Rămase culcată o vreme, în liniște și în întuneric. Era uluitor cât de repede se obișnuise cu prezența lui Mitch în patul ei. Nu se simțea înghesuită și nici măcar surprinsă să-l găsească dormind alături de ea.

Se simțea mai firesc decât se așteptase - nu era ceva la care trebuia să se adapteze, ci ceva de care descoperise că nu mai voia să se lipsească.

Se întrebă de ce nu se simțise ciudat să se trezească alături de el, să-și înceapă rutina zilei cu o altă persoană în spațiul ei. Să meargă cu

rândul la baie, conversația - sau tăcerea - în timp ce se îmbrăcau.

Nu era ciudat sau stânjenitor, se gândi ea, pentru că o parte din ea așteptase să facă din nou parte dintr-un asemenea parteneriat. Nu îl căutase și nu jelise în van fără el. În mai multe feluri, anii în care trăise singură o ajutaseră să devină femeia care era acum. Și acea femeie era gata să-ți împartă restul vieții, casa ei, familia ei, cu acest bărbat.

Se strecură afară din pat, mișcându-se încet. Încă o schimbare, își dădu seama. Trecuse multă vreme de când trebuise să fie atentă să nu deranjeze un partener care dormea încă.

Se duse în camera de zi să aleagă unul dintre jurnale. Își trecu mâna cu blândețe peste unul al bunicii ei. Pe acelea le va păstra pentru mai târziu, le va citi din plăcere și cu sentiment.

Ceea ce făcea acum făcea din spirit de datorie, îi luă mai puțin de cincisprezece minute să ajungă la concluzia că ea și străbunica ei nu s-ar fi înțeles deloc una pe cealaltă.

> *Vremea rămâne frumoasă. Afacerile lui Reginald îl țin în New Orleans. N-am reușit să găsesc mătase în nuanța de albastru pe care o caut. Magazinele de aici pur și simplu nu sunt* au courant. *Cred că trebuie neapărat să aranjăm o călătorie la Paris. Deși e imperativ să angajăm o altă guvernantă pentru fete înainte de asta. Femeia de acum este uluitor de independentă. Când mă gândesc cât de mulți bani am cheltuit pe salariul ei, pe cameră și pe mâncare pentru ea, mă consider extrem de nesatisfăcută de serviciile ei. Recent i-am dat o rochie foarte drăguță de zi, care mie nu mi se potrivea, și pe care a acceptat-o fără nici un scrupul. Și cu toate acestea, când îi cer vreo mică favoare, se comportă cu foarte mare reticență. Sunt sigură că ar avea timp să meargă să se ocupe de câteva comisioane în oraș pentru mine, având în vedere că n-are nimic altceva de făcut decât să îngrijească fetele și să le dea niște lecții.*
>
> *Am impresia că se consideră a fi mai presus de adevăratul ei statut social.*

Roz își întinse încet picioarele și răsfoi printre pagini. Majoritatea însemnărilor erau de același gen. Plângeri, mici detalii despre cumpărături, planuri pentru petreceri, relatări pline de bârfe ale petrecerilor la care participase. Copiii ei erau extrem de puțin menționați.

Puse jurnalul la o parte pentru mai târziu și luă un altul. Uitându-se pe sărite prin el, găsi un pasaj despre cum concediase o servitoare pentru că chicotise pe coridor, altul despre un bal luxos. Apoi se opri și citi mai atent când un alt pasaj îi atrase atenția.

> *Am pierdut din nou sarcina. De ce e la fel de dureros să pierd un copil pe cât e să nasc unul? Sunt epuizată. Mă întreb cum voi suporta să trec prin procesul ăsta încă o dată în încercarea de a-i oferi lui Reginald moștenitorul pe care și-l dorește cu atâta disperare. Va dori să se culce cu mine din nou de îndată ce sunt capabilă, și chinul acesta va continuă, mă tem, până voi concepe încă o dată.*
>
> *Nu pot găsi nici o plăcere în asta, nici în fetele care sunt o amintire zilnică a datoriei pe care încă nu mi-am îndeplinit-o.*
>
> *Cel puțin, odată ce concep din nou, voi fi lăsată în pace pe durata lunilor de așteptare. Este datoria mea să-i nasc fii. Nu voi da înapoi de la a-mi îndeplini datoria, și totuși nu sunt capabilă să produc nimic altceva decât fete gălăgioase.*

Nu vreau decât să dorm și să uit că am dat greș din nou, că n-am reușit să-i ofer soțului meu și acestei case moștenitorul pe care amândoi îl pretind de la mine.

*

Copii doar ca datorie, se gândi Roz. Ce trist. Oare cum se simțiseră bietele fetițe, considerate eșecuri de la naștere, din cauza sexului lor? Oare fusese măcar puțină bucurie în casa asta în timpul domniei lui Beatrice ca stăpână a casei, sau fusese totul doar datorie și ostentație?

Deprimată, se gândi să treacă la unul dintre jurnalele bunicii ei. Dar își porunci să se uite măcar încă printr-unul.

M-am săturat de moarte de băgăcioasa asta de Mary Louise Berker. Doar pentru că a reușit să nască patru fii și că e încă o dată grea cât o vacă cu încă un prunc, parcă are impresia că știe absolut orice e de știut despre concepție și creșterea copiilor. Nu e câtuși de puțin așa. Fiii ei aleargă ca niște indieni sălbatici și nu ezită deloc să-și pună mâinile murdare pe mobila din salon. Și ea a râs ca o tâmpită și a spus că așa sunt băieții când ei și câinii lor mizerabili - trei câini! - au dat năvală înăuntru.

A avut neobrăzarea să-mi sugereze că ar trebui să-l consult pe doctorul ei, și chiar o femeie care se ocupă de voodoo. Mi-a jurat că o să aibă fiica pe care și-o dorește căci de data asta s-a dus la persoana aceasta hidoasă și a cumpărat un talisman de la ea pe care l-a agățat peste pat.

Este destul de rău că se preocupă atât de excesiv de mult de țâncii aceia prost crescuți ai ei într-un mod de atâta prost gust, și deseori în public, dar e dincolo de orice înțelegere cum și-a permis să-mi vorbească despre asemenea chestiuni, sub pretenția că ar simți prietenie și îngrijorare.

Rareori am așteptat cu atâta nerăbdare să ies dintr-o casă cât mai repede.

Roz se gândi că i-ar fi plăcut de Mary Louise. Și se întrebă dacă Bobby Lee Berker cu care fusese colegă de liceu era un descendent al ei.

Și atunci văzu ceea ce căuta și simți că inima îi tresare și îi ajunge în gât.

M-am încuiat în camera mea. Nu pot să vorbesc cu nimeni. Umilința care mi s-a făcut este dincolo de orice imaginație. În toți acești ani am fost o soție îndatoritoare, am fost o doamnă de societate excepțională, am administrat personalul acestei case fără să mă plâng vreodată și am muncit fără odihnă să prezint imaginea corectă a familiei în fața egalilor noștri din societate și a asociaților în afaceri ai lui Reginald.

I-am trecut cu vederea, așa cum trebuie s-o facă orice soție, toate aventurile lui private, satisfăcută de gândul că a fost întotdeauna discret.

Și acum asta.

A sosit acasă în seara asta și a poruncit să fiu chemată în bibliotecă să discute cu mine în privat. Mi-a spus că a lăsat-o însărcinată pe una dintre amantele lui. Asta nu e o conversație care ar trebui să aibă loc între un soț și soția lui, și când acesta a fost răspunsul meu, l-a ignorat cu nepăsare de parcă nu ar fi contat.

De parcă eu n-aș fi contat.

Mi-a spus că mi se cere să creez iluzia că aștept un nou copil. Mi-a spus că dacă creatura aceea îi face un fiu, va fi adus în casa noastră, că va primi numele Harper și că va fi crescut aici. Ca fiul lui. Ca fiul meu.

Dacă e o fată, nu va conta în nici un fel. Voi avea pur și simplu o nouă „pierdere de sarcină" și asta va fi tot.

Am refuzat. Bineînțeles c-am refuzat. Să accept copilul unei târfe în casa mea.

Atunci mi-a dat de ales. Ori îi accept alegerea, ori va divorța de mine. Într-un fel sau altul, își va avea fiul. Preferă să rămân soția lui, pentru ca nici unul din noi să nu fim expuși la scandalul unui divorț, și mă va compensa cu generozitate pentru acest lucru. Dacă refuz, va fi divorț și rușine, și voi fi alungată din casa pe care am îngrijit-o, din viața pe care am clădit-o.

Așa că nu există nici o alegere.

Mă rog ca târâtura aceea să aibă o fată. Mă rog să-i moară pruncul. Mă rog să moară ea. Mă rog să ardă cu toții în iad.

Mâinile lui Roz tremurau. Deși voia să citească mai departe, se ridică mai întâi în picioare și se duse la ușile terasei. Avea nevoie de aer. Cu jurnalul în mână, rămase afară, respirând aerul dimineții. Ce fel de bărbat fusese acesta? Să-și forțeze soția să-i accepte fiul ilegitim. Chiar și dacă n-o iubise, ar fi trebuit măcar s-o respecte.

Și câtă dragoste putuse avea pentru copil, să-l supună apropierii unei femei care nu-l va iubi niciodată, care n-ar fi putut niciodată să-l iubească asemenea unei mame? Care-l va urî întotdeauna? Poate chiar să-l disprețuiască?

Și toate astea doar pentru a continua numele Harper.

— Roz?

Nu se întoarse când auzi vocea lui Mitch în spatele ei.

— Te-am trezit. M-am gândit că n-am făcut gălăgie.

— Nici n-ai făcut. Atâta doar că n-ai fost acolo.

— Am găsit ceva. Am început să citesc prin câteva jurnale. Am găsit ceva.

— Orice a fost te-a supărat.

— Sunt tristă și nervoasă. Și sunt surprinsă că nu sunt surprinsă. Am găsit un pasaj… Nu, ar trebui să-l citești și tu.

Se întoarse și-i întinse jurnalul, deschis la locul unde se oprise ea.

— Ia-l cu tine în camera de zi. Am nevoie de încă un minut aici.

— Bine.

Mitch luă jurnalul și, pentru că în ochii ei era ceva ce-i atinse inima, îi prinse bărbia în mâna liberă și o sărută cu tandrețe.

Roz se întoarse înapoi, către terenurile și grădinile ce deveneau argintii odată cu venirea zorilor. Casa ce fusese a familiei ei de generații întregi. Oare meritase? se întrebă. Meritase oare durerea și umilința pe care acel bărbat le provocase doar pentru a păstra acest pământ sub un singur nume?

Intră înapoi în cameră și se așeză în fața lui Mitch.

— Aici te-ai oprit? o întrebă el.

— Am avut nevoie de un moment să înțeleg totul, cred. Cât de crud a fost cu ea. N-a fost o femeie admirabilă, nu din ceea ce-am citit în jurnalele ei. Egoistă, preocupată doar de sine, meschină. Dar a meritat mai mult de-atât. „Nu mi-ai făcut un fiu, așa că o să mi-l capăt de altundeva. Acceptă-l sau pleacă.” Și a acceptat.

— Nu știi asta încă.

— Ba știm, zise ea clătinând din cap. O să citim și restul, dar știm.

— Pot să-l citesc eu și pe ăsta și pe restul, mai târziu. Eu singur.

— Nu, hai s-o facem acum. E moștenirea mea, la urma urmei. Vezi ce poți găsi, bine? Eu mă duc jos să fac o cafea.

Când se întoarse, observă că Mitch își luase ochelarii de citit. Arăta ca un cărturar zburlit, se gândi ea, care stătuse o noapte întreagă să studieze ceva. Fără cămașă, cu blugii descheiați, cu părul vâlvoi.

Tandrețea se revărsă asupra ei ca un balsam peste durerea din inima ei.

— Mă bucur că ai fost aici când am găsit asta.

Așeză tava cu cafea pe masă și se aplecă să-l sărute.

— Mă bucur că ești aici.

— Continuă, zise el luând-o de mână. Vrei să-ți fac un mic rezumat?

— Nu, citește cuvintele ei. Vreau să aud cuvintele ei.

— Sunt câteva fragmente ici și acolo, gândurile ei despre asta în ceea ce scria zi de zi. Umilința și furia ei. L-a făcut să plătească pentru asta în singurul fel în care a știut cum, risipindu-i banii, refuzându-i accesul în patul ei, făcând călătorii.

— O femeie mai puternică i-ar fi întors spatele, zise ea, turnând cafeaua. Și-ar fi luat copiii și l-ar fi părăsit. Dar ea n-a făcut-o.

— Nu. Erau alte vremuri pentru femei atunci.

— Poate că erau alte vremuri, dar ce e corect e mereu corect. Îi luă cafeaua din mână și i-o puse pe masă. Citește, Mitch. Vreau să știu.

> *A adus bastardul acasă, cu o flendură de dădacă pe care-a adus-o de la una dintre proprietățile lui de la țară. Nu e mama, mi-a spus, ea a rămas în casa din oraș unde o ține. Își are fiul în sfârșit, o creatură plângăcioasă înfășurată într-o pătură. Nu m-am uitat la el și nici n-o voi face. Știu doar că l-a plătit pe doctor să-l facă să tacă și că mie mi se cere să continui să rămân în casă, fără să primesc nici o vizită, pentru câteva zile în plus.*
>
> *A adus creatura în casă în miez de noapte, astfel că servitorii vor crede că eu l-am născut. Sau se vor preface a crede. I-a dat și un nume. Reginald Edward Harper Jr.*

— Bunicul meu, murmură Roz. Bietul copilaș. A crescut să fie un om de treabă. Un fel de miracol, presupun, având în vedere cum și-a început viața. Mai spune ceva de maică-sa?

— Nu în jurnalul ăsta, deși o să mai trec o dată prin el cu mai mare atenție.

— Trebuie să mai fie ceva, într-alt jurnal. A murit aici… Amelia. La un moment dat sunt sigură că Beatrice a văzut-o sau a vorbit cu ea, sau a avut cumva de-a face cu ea.

— O să încep să caut acum.

— Nu. Își frecă obosită ochii. Nu, avem o nuntă azi. Astăzi e o zi pentru bucurie și începuturi noi, nu pentru tristețe și secrete vechi. Știm de-ajuns pentru azi.

— Rosalind, asta nu schimbă în nici un fel cine ești tu.

— Nu. Sigur că nu. Dar mă face să mă gândesc că pentru asemenea oameni… pentru oameni ca Reginald și Beatrice, căsătoria era o chestiune practică. Statut social, nașterea copiilor, formarea familiei. Poate că exista și o oarecare afecțiune sau atracție, dar la bază era o afacere. Afacerea menținerii familiilor la un anumit nivel. Și copiii erau doar niște unelte folosite pentru îndeplinirea acestui scop. Cât de trist pentru ei, și cât de tragic pentru copii. Dar astăzi… Trase adânc aer în piept. Astăzi o să vedem că n-ar trebui să fie așa. Astăzi o să-i vedem pe doi oameni care se iubesc făcându-și promisiuni, realizând o căsătorie, întemeind o familie. Mă bucur că ești aici, Mitch, și mă bucur că am găsit asta azi. Pentru că nunta asta este exact ceea ce am nevoie acum.

Era ziua perfectă pentru o nuntă, făcută parcă la comandă, cu cerul albastru ca pictat și cu aer parfumat de flori. Grădina pe care o făcuseră Logan și Stella înflorise într-o explozie minunată de culori și de forme.

Pe peluză erau aranjate scaune, acoperite cu material de culoarea piersicii și formând o alee pe unde Stella avea să meargă, la brațul tatălui ei, către Logan și fiii ei.

Roz se întoarse de la geam și o văzu pe Jolene umblând iar la florile din părul Stellei.

— Parcă sunteți un tablou, zise ea. Amândouă.

— O să încep să plâng din nou, spuse Jolene, fluturând o mână în fața ei. Nici nu mai știu de câte ori mi-am refăcut machiajul. O să ies pentru un minut, scumpo, să văd ce face tatăl tău.

— Bine.

Stella așteptă până când Jolene ieși grăbită.

— Mă gândeam că o să fiu enervată și supărată că mama a refuzat să vină. E prea mare deranjul să călătorească atât de departe - și oricum nu e prima mea nuntă - și doar n-avea de gând să stea în același spațiu cu femeia *aia,* așa continuă să se refere la Jolene chiar și după atâția ani.

— Pierderea ei, nu-i așa?

— Da, așa e - și câștigul meu, de fapt. Pe Jolene o vreau azi aici, oricum. Și pe tine, și pe Hayley.

Stella își ridică mâna să-și atingă safirele de la urechi.

— Sunt absolut perfecți.

— Îți vin bine. Uită-te la tine.

Simțind că i se umezeau și ei ochii puțin, Roz se apropie mai tare să-și studieze prietena.

Rochia era simplă, un albastru extrem de pal cu bretele înguste, cu corsaj drept și fusta lungă, puțin cloș. Avea două dalii prinse în părul ei ondulat roșcat. Una albă, una albastră. Și avea chipul luminos, așa

cum trebuie să fie chipul unei mirese.

— Mă simt absolut superbă.

— Așa și trebuie. Ești. Sunt așa de fericită pentru tine.

— Nu mai am emoții, nici măcar un fluturaș în stomac.

Stella își apăsă o mână pe abdomen și clipi să-și stăpânească lacrimile ce amenințau să cadă.

— Mă gândesc la Kevin, la prima mea nuntă, la anii pe care i-am trăit împreună, la copiii pe care i-am făcut împreună. Și știu, în inima mea, știu că e și el de acord cu asta. Logan e un om bun.

— Un om foarte bun.

— L-am făcut să aștepte aproape un an, zise ea cu un hohot înecat de râs. A venit momentul. Roz, îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

— A fost plăcerea mea. Ești gata să te măriți?

— Sunt absolut gata.

Era dulce și frumos, se gândi Roz. Bărbatul și femeia, băieții, toți împreună în grădina casei în care vor locui împreună. Logan, mare, puternic și arătos în costumul lui, Stella, strălucitoare și superbă în rochia ei de mireasă, și copiii zâmbind chiar și când Logan sărută mireasa.

Oaspeții izbucniră în aplauze spontane când Logan o luă pe Stella în brațe și o roti de câteva ori. Iar Harper desăvârși momentul desfăcând cu un pocnet prima sticlă de șampanie.

— Nu știu când am văzut un cuplu mai fericit, comentă Mitch, și își ciocni paharul de al lui Roz. Sau o familie mai frumoasă. Văd că faci treabă bună.

— Eu n-am făcut nimic.

— E ca un arbore genealogic. Ăștia doi vin dintr-una din ramurile tale. Poate că nu prin sânge, dar până la urmă e același lucru. Legătura lor cu tine e felul cum au ajuns împreună. Ei au făcut tot restul, dar legătura cu tine a început totul.

— Ăsta e un gând frumos. O să-l accept.

Își ridică paharul și sorbi.

— Voiam să vorbesc cu tine despre ceva puțin mai târziu. Am vrut să aștept să aduc vorba până după ce Stella și-a avut ziua ei. Ziua nunții e, de drept, ziua miresei.

— Despre ce anume?

— Probabil ai putea spune că despre legături.

Se ridică pe vârful picioarelor ca să-l sărute.

— O să vorbim despre asta când ajungem acasă. Chestia e că trebuie să mă întorc foarte repede. Cu toată agitația asta am uitat acasă sticla specială de șampanie pe care am pregătit-o pentru mireasă și mire, pentru noaptea nunții.

— Pot să fug eu s-o iau.

— Nu, o să fie mai rapid dacă merg eu. Mă întorc într-un sfert de

oră.

Ajunse la mașină și se opri când Hayley o chemă.

— Roz! Stai un pic. Pot să vin și eu cu tine?

Gâfâind puțin, se opri lângă mașină cu Lily care plângea în brațe.

— Am aici o fetiță supărată, care are nevoie de puțin somn. Dar nu vrea deloc să adoarmă. Dacă merge cu mașina o să adoarmă. Putem să luăm mașina mea, are scăunel pentru ea.

— Sigur. Dar nu voiam să fac un drum prea lung.

— Nu-i nici o problemă.

Se duse la propria mașină și, cu un oarecare efort, reuși să o așeze pe Lily în scăunelul ei.

— O călătorie cu mașina o calmează mereu, și dacă adoarme, pot să stau aici cu ea până se trezește. Apoi o să ne distrăm amândouă mai bine la petrecere.

După cum prevăzuse Hayley, plânsul încetă, și Lily începu să moțăie încă înainte să iasă de pe aleea ce ducea până la șosea.

— Funcționează ca o vrajă, zise Hayley.

— Întotdeauna a mers și cu ai mei. Arată așa de dulce în rochița ei roz de petrecere.

— Totul arată atât de frumos. Dacă mă voi mărita și eu vreodată, exact așa vreau să fie. Primăvară, flori, prieteni, chipuri luminoase, întotdeauna m-am gândit că vreau un eveniment spectaculos în biserică, dar asta a fost atât de romantic.

— Perfect pentru ei. Este bine să… încetinește! Oprește mașina!

— Ce? Ce s-a în… O, Dumnezeule!

Se uitau amândouă spre pepinieră. Roz închisese pe ziua aceea, pentru ca toți angajații să poată veni la nuntă. Dar se vedea clar că cineva fusese acolo. Cineva, se gândi ea, era încă acolo.

Mai multe dintre exponatele ei erau răsturnate, și o mașină era parcată lateral, zdrobind sub roți un strat de flori

— Cheamă poliția, se răsti Roz în timp ce ieșea deja din mașină. Tu și fetița plecați de-aici imediat. Du-te înapoi la Logan chiar în clipa asta.

— Nu. Nu te duce acolo acum.

— Ăsta e locul meu, zise Roz, și deja alerga.

Florile ei se gândi ea. Plantele pe care le plantase din semințe sau butași, pe care le îngrijise, le protejase și le iubise. Distruse, zdrobite, sfâșiate în bucăți.

Nevinovate, se gândi ea permițându-și un singur moment să jelească pierderea și distrugerea. Frumusețe nevinovată sfărâmată pentru nimic.

Cineva va plăti pentru asta.

Auzi sticlă spărgându-se și se repezi în jurul clădirii principale. Îl văzu pe Bryce, dând cu o bâtă de baseball într-o altă fereastră.

— Nemernic ordinar!

Bryce se răsuci pe loc. Prima dată i se citi șocul pe chip, apoi furia.

— Credeam că ești ocupată azi. M-am gândit că o să termin până când o să treci pe-aici.

— Ai gândit greșit.

— Nu contează absolut deloc.

Izbi bâta în următorul geam.

— E vremea să înveți o lecție. Crezi că mă poți umili în public? Să asmuți poliția pe mine?

— Te-ai umilit singur, și dacă nu pui bâta aia jos și ieși naibii de pe proprietatea mea, o să fac mult mai mult decât să asmut poliția pe tine.

— Ca de exemplu ce? Nu suntem decât noi doi acum, nu?

Își lovi bâta de palmă și făcu un pas către ea.

— Știi ce m-ai costat?

— Am o idee generală, și o să fie și mai mult. Încălcarea proprietății, distrugere intenționată de bunuri.

Bryce nu folosi bâta, deși Roz văzu în ochii lui că pentru o clipă se gândi clar la asta. Dar o plesni cu palma peste față, forța loviturii aruncând-o la pământ.

Era de-ajuns. Se ridică imediat și se aruncă asupra lui. Nu-și folosi unghiile și dinții cum o făcuse Mandy. Își folosi pumnii, și astfel îl luă atât de mult prin surprindere, încât reuși să-l facă să cadă în genunchi înainte să poată să-i blocheze loviturile și să o lovească el din nou.

Dar lovitura lui n-o mai atinse.

Vântul se iscă atât de rapid, atât de rece, atât de furios, că o azvârli pe Roz către peretele clădirii. Se lovi atât de tare cu capul de lemn, încât trebui să-l scuture ca să vadă limpede.

Și atunci o văzu pe Amelia trecând pe deasupra pământului plutind, cu rochia de un alb murdar fluturând și mâinile încovoiate ca niște gheare ucigașe. Cu dorința de crimă în ochi.

Și o văzu și Bryce.

Urlă, un singur urlet ascuțit de groază înainte să înceapă să-și ducă ambele mâini la gât și să gâfâie după aer.

— Nu! Pentru numele lui Dumnezeu!

Roz încercă să se împingă înainte, dar presiunea vântului o izbi la loc de perete.

— Nu-l omorî! E de ajuns! Nu-mi poate face nici un rău acum. N-o să-mi mai facă nici un rău.

Pietrișul de pe alee se ridică în vârtejuri pline de praf, și silueta în alb se învârti ca un vultur în jurul bărbatului prăbușit la pământ, care-și zgâria gâtul cu propriile mâini până la sânge.

— Oprește-te. Amelia, oprește-te. Străbunico.

Capul Ameliei se ridică, se întoarse, și ochii ei îi întâlniră pe ai lui

Roz.

— Știu. Știu că provin din sângele tău. Știu că încerci să mă protejezi. Este în regulă. N-o să-mi mai facă rău acum. Te rog.

Se împinse iar înainte, reuși să facă doi pași cu un efort ce-i smulse respirația din plămâni.

— E un nimic! strigă ea. Un vierme. Dar m-a învățat niște lecții importante. Și o să-l învăț și eu pe el câteva lecții grele. Vreau să trăiască pentru a plăti.

Se luptă să mai facă un pas, ridicându-și mâinile cu palmele în sus.

— O să plătească, îți jur. Pe sângele pe care-l avem amândouă, îți jur că se va face dreptate pentru tine și că va plăti.

Roz observă că Bryce respira din nou, în reprize scurte și aspre, dar aerul șuiera printre buzele lui foarte albe. Roz se ghemui lângă el și-i zise cu calm:

— Se pare că nu suntem numai noi doi, până la urmă.

Vântul începu să scadă în intensitate, și Roz auzi țipete și pași ce alergau. Când se îndreptă de spate, Amelia dispăruse.

Se trase înapoi pe picioarele ce-i tremurau când Harper năvăli din cealaltă parte a clădirii, urmat la doi pași de Mitch.

— Sunt bine. Sunt bine.

Deși își simțea capul învârtindu-se ca un carusel.

— Dar ăsta are nevoie de niște îngrijiri medicale.

— Dracu' să-l ia! Mamă!

Harper o apucă de brațe, apoi își trecu mâinile peste fața ei.

— Doamne sfinte, te-a lovit?

— Mi-a dat una pe neașteptate, dar i-am dat și eu înapoi, crede-mă. I-am dat mai rău încă. Și Amelia l-a terminat cu totul. Sunt bine, dragule. Îți promit.

— Vine și poliția imediat. I-a sunat Hayley de pe mobil în timp ce venea după noi.

Roz își ridică privirea auzind tremurul din vocea lui Mitch, și văzu de pe chipul lui că era parțial din teamă, parțial din furie.

— Bine. Bine. *Nu* avea să leșine din nou. Orice s-ar întâmpla. Ei bine, o să depunem o mulțime de plângeri. Își trecu mâna prin păr, apoi peste rochie, și observă o ruptură în material. O, la dracu'! Am cumpărat rochia asta special pentru azi. O *mulțime* de plângeri.

Trase aer în piept și se strădui să-și controleze furia și euforia provocată de tensiune.

— Harper, scumpul meu. Fă-mi, te rog, o favoare și scoate gunoiul ăsta mizerabil de-aici, iar tu și Mitch puteți aștepta poliția în față. Nu vreau să-l mai văd nici o clipă. S-ar putea să termin ce-a început Amelia.

— Lasă-mă să-l ridic prima dată.

Mitch se aplecă și-l smuci pe Bryce în sus, pe picioarele ce i se

împleticiră imediat. Apoi, cu o privire arzătoare în ochii lui verzi, Mitch se uită la Roz.

— Scuze, zise el și-l izbi cu pumnul în față pe Bryce, făcându-l să se prăbușească iar la pământ. Sper că nu te superi.

— Nici un pic, îi zise Roz, și-n ciuda tensiunii, își simți buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet foarte larg. Să-l ia naiba, nici măcar un pic. Harper, te ocupi tu de aici? Vreau să vorbesc ceva cu Mitch.

— Bucuros, zise el, târându-l pe Bryce după el și aruncând o privire peste umăr. Mamă, chiar știi să lovești.

— Da, zise ea.

Respiră o dată, apoi de două ori.

— Dacă nu te deranjează, îi zise ea lui Mitch, o să mă așez aici până când o să simt că pot să stau bine în picioare. Loviturile astea m-au epuizat.

— Stai o clipă, zise el și-și dezbrăcă haina, apoi o întinse pe pământ. N-are sens să-ți strici și mai mult rochia.

Roz se așeză, apoi își lăsă capul pe umărul lui când Mitch se așeză alături de ea.

— Eroul meu, șopti ea.

Epilog

Rămase așa în liniște până când bătăile inimii îi încetiniră până la normal, până când sentimentul amestecat de nervi și furie, și nodul în stomac se alinară puțin.

În lumina soarelui sclipeau mii de cioburi. Sticla putea fi înlocuită, își reaminti ea. Își va plânge florile pierdute, dar va salva câteva dintre cele rănite, și va crește altele.

Va crește altele din abundență.

— Cum ți-e mâna? îl întrebă pe Mitch.

— Bine. E bine.

Aproape scuipă cuvintele de dezgust:

— Are o bărbie ca de plastilină.

— Bărbatul meu mare și puternic.

Se întoarse către el și-l strânse în brațe, și nu-i pomeni că-i observase încheieturile degetelor zdrelite.

— Cred c-a înnebunit să-și închipuie că putea scăpa nepedepsit cu chestia asta.

— Puțin, poate. Îmi imaginez c-a plănuit să-mi facă praf sera înainte să se termine recepția. Probabil s-a gândit că vom da vina pe copii - sau că poliția va da vina pe copii. Iar eu voi avea o mizerie mare de curățat și de plătit. Un bărbat ca el nu are nici un respect pentru femei, nu-și poate închipui că poate fi înfrânt de una.

— Una l-a înfrânt.

— Mă rog, două. Una vie și una moartă.

Din moment ce starea de amețeală îi trecuse, se ridică în picioare și-și întinse o mână către el.

— A fost ca o furie, Mitch. Zbura deasupra pământului, prin mese, și atât de rapid. Înfiorător de rapid. Și a văzut-o și el. Bryce a văzut-o venind către el și a urlat. Apoi Amelia l-a sugrumat. Sau, poate, l-a făcut să creadă că-l sugrumă. Nu avea mâinile pe el, dar era clar că-l sugruma.

Își frecă brațele, apoi își strânse recunoscătoare în jurul ei haina lui, pe care Mitch o luase și i-o pusese pe umeri. Nu știa dacă se va mai încălzi vreodată până în măduva oaselor.

— Nu pot să-ți descriu. Aproape că nu-mi vine nici mie să cred că s-a întâmplat. Totul a fost atât de rapid și de sălbatic.

— Te-am auzit țipând, explică el. Ne-ai făcut și pe mine și pe fiul tău să îmbătrânim cu câțiva ani. Nu-ți voi spune asta decât o singură dată.

Se întoarse spre ea și prinse reverul hainei lui de pe ea ca s-o țină pe loc și întoarsă spre el.

— Și o să mă asculți. Îți respect și-ți admir voința de oțel, Rosalind, și-ți stimez temperamentul și faptul că ești atât de capabilă. Dar data viitoare când te gândești măcar să înfrunți un nebun cu o bâtă de una singură, să știi că *eu* o să trag niște șuturi. Și fundul tău o să fie ținta.

Roz își înălță capul și-i studie chipul, văzând că vorbea extrem de serios. Măi să fie!

— Știi, dacă nu m-aș fi hotărât deja în legătură cu chestia asta pe care vreau să ți-o cer, asta m-ar fi convins. Cum să pot rezista unui bărbat care mă lasă să-mi duc propriile lupte, dar când e momentul potrivit, intervine și face curat? Iar după ce toate apele se limpezesc îmi spune ce și cum pentru c-am fost o tâmpită. Ceea ce am și fost, fără nici o îndoială, nu te contrazic deloc.

— Mă bucur că suntem de acord cu asta.

Roz făcu ultimul pas către el, își ridică brațele și și le petrecu în jurul gâtului lui.

— Chiar te iubesc.

— Și eu chiar te iubesc.

— Atunci n-o să ai nici o obiecție să te însori cu mine.

Roz îi simți corpul tresărind, o singură dată, apoi se calmă lângă ea, cald și adevărat.

— Nu am nici cea mai mică obiecție. Ești sigură?

— N-aș putea fi mai sigură de-atât. Vreau să mă culc cu tine în fiecare seară, să mă trezesc cu tine în fiecare dimineață. Vreau să stau și să beau cafea cu tine oricând am chef. Să știu că ești acolo pentru mine și că eu sunt acolo pentru tine. Te doresc, Mitch, pentru tot restul vieții mele.

— Sunt gata să încep asta.

O sărută pe obrazul cu vânătaia, apoi pe cel fără nici o vânătaie, pe frunte, pe buze.

— O să încep să învăț cum să îngrijesc cel puțin o floare. Un trandafir. Trandafirul meu negru.

Roz se rezemă de el. Se putea rezema de el - și să aibă încredere în el că va face un pas înapoi când ea va avea nevoie să stea în picioare de una singură.

Totul din ea se calmă, deși se uita în jur la distrugerea a ceea ce fusese al ei. Putea repara asta, putea salva ce putea fi salvat, putea accepta ce era pierdut.

Își va trăi viața, și-și va planta grădinile - și va merge mână în mână cu bărbatul pe care-l iubea, va privi cum amândoi vor înflori.

Iar în grădinile de la Harper House, cineva se plimba torturat de furie și de jale. Cu ochi plini de nebunie arzând pe cerul albastru ca pictat.

Dragă cititorule,

Când primăvara alunecă lin spre vară și torentul de culoare al azaleelor mele pălește, iar capetele grele ale bujorilor mei lasă locul dansului crinilor galbeni, straturile mele de flori își ating apogeul. Îmi plac grădinile mixte, grădinile în stil rustic, grădinile de umbră, grădinile cu ierburi aromatice, grădinile însorite pentru plante perene. N-am nimic formal - conformismul nu mi se potrivește, nici pământului meu. Locuiesc pe un deal pietros, cu teren bolovănos și neregulat, dar iubirea găsește totdeauna o cale de a izbândi. Și eu iubesc florile.

Am un șir foarte lung de straturi de flori în spatele casei, și mai multe încă pe tot terenul meu până la poalele dealului. E nevoie de un mare efort să am grijă de ele, dar și o mare bucurie. Vara, am torente de ciulini mov, capete roșii pufoase de monarde indiene, petalele de un galben vesel de frumușica, iazuri de salvie și oceane de gălbenele. Căldărușelor și mușcatelor sălbatice le trece vremea, dar întotdeauna se ivește ceva nou care îmbobocește sau se deschide. Bobornici, echinacee, verbine, brumărele, condurul-doamnei. Mergând recent la o pepinieră, fiul meu a remarcat că probabil aveam deja acasă toate florile de vânzare de acolo. Pentru că rareori văd o plantă căreia să-i rezist, întotdeauna este ceva ce dă în floare, se ițește din pământ sau se răspândește.

Tot așa și buruienile pe care le vânez și le distrug ca un soldat într-o misiune nesfârșită.

La umbră, astilbele își desfac inflorescențele lungi și moi ca niște pene, iar crinii de toamnă sunt ca niște insule de un verde alinător. Căprioarele adoră crinii, și eu ador căprioarele. Dar asta nu mă împiedică să le alung de la ele. Torn în fiecare an pungi de sânge uscat și stropesc litri întregi de substanțe cu miros oribil ca să alung căprioarele. Și am fost văzută alergând afară din casă și fluturând din brațe ca o nebună dacă zăresc o căprioară mâncându-mi garofițele sau zorelele. Am și câini, dar ei nu par deloc interesați să-mi păzească florile de Bambi.

Fă o plimbare prin grădină. Smulge o buruiană. Și o să vezi că te va face să zâmbești.

NORA ROBERTS

{1} strat de materie organică cum ar fi paie, frunze, resturi vegetale, rumeguș etc.
{2} afecțiune a sistemului imun, declanșată de ingestia glutenului alimentar, în care apar leziuni la nivelul intestinului subțire. ***Boala celiacă*** mai poartă numele de *sprue celiac*, *enteropatie gluten sensibilă*, *enteropatia glutenică* sau *sprue nontropical*.
{3} una din tehnicile medicale prin care se de îndepărtează acumulările de grăsime nedorită, din anumite părți ale corpului.
{4} Operație de îndepărtare a crăcilor din partea inferioară a tulpinii arborilor, aplicată în exploatările forestiere; elagare.
{5} Arbust ornamental cu flori galbene, dispuse pe toată lungimea ramurilor și care apar înaintea frunzelor (*Forsythia*).

Table of Contents

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Epilog